

Lâm Giang Tiên

Contents

Lâm Giang Tiên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29: Chương 29	70
30. Chương 30	73
31. Chương 31: Chương 31	76
32. Chương 32	79
33. Chương 33	82
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	91
37. Chương 37: Chương 37	95
38. Chương 38	98
39. Chương 39	101
40. Chương 40	104
41. Chương 41	107

42. Chương 42	110
43. Chương 43: Chương 43	113
44. Chương 44: Chương 44	116
45. Chương 45: Chương 45	119
46. Chương 46	121
47. Chương 47	124
48. Chương 48	126
49. Chương 49: Chương 49	129
50. Chương 50	131
51. Chương 51: Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53: Chương 53	140
54. Chương 54	144
55. Chương 55: Chương 55	147
56. Chương 56	150
57. Chương 57: Hậu Ký	153

Lâm Giang Tiên

Giới thiệu

Truyện Lâm Giang Tiên là một trong những tác phẩm ngôn tình hay nhất của tác giả Hồ Diệp Seba.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-giang-tien>

1. Chương 1

“... Tỷ, người nói bọn họ có hay không rất bắt nạt người?” Một thiếu phụ diễm quang tứ xạ khóc rất đáng thương, “Một người lại một người hướng phòng chúng ta nhét người vào. ... Chúng ta thành thân mới có nửa năm có biết không? Có biết không? ! Bà bà cư nhiên còn ghét bỏ ta không mang thai. ... Ta ta ta. ...”

Cố Lâm giương mắt nhìn nhìn Cố Thù hoa lê vũ đài, trong lòng thở dài. Bạch Trường bộ dạng cũng tốt, đầu cũng không thiếu dây thần kinh nào. Cũng may tấm lòng trung thực, nhận định người nào liền toàn tâm toàn ý đối xử tốt.

“Đại nương, bà bà, mọi chuyện luôn làm quá.” Nàng thản nhiên khuyên, “Tứ Lang nhà muội lại có bản lĩnh, các nàng bắt ép hẳn không được, đành phải chèn ép muội thôi.”

“Bà bà ta cũng liền nhẹn, này tẩu tử, đệ muội đều có ý muốn phá hoại, ngay cả thăm thăm, bá nương cũng đều nhét người vào phòng ta. ... Ta sao lại chịu uất khí như thế chứ? !” Giọng Cố Thù cao lên.

“... Tứ Lang nói thế nào?”

Cố Thù càng tức giận hơn, liều mạng cắn khấn, “Hắn dám nói. . . Nếu đưa người cho chúng ta, vậy thì toàn bộ đều thu đi. . . Cái tên chết tiệt không có lương tâm!”

Không lường được, Cố Lâm cong ngón trở, hướng cái trán của Cố Thù gõ một cái.

Nàng uất ức che trán, nước mắt lại nổi lên, “Tỷ. . . Tứ Lang là biểu đệ của tỷ, nhưng ta là muội muội của tỷ a!”

“Đúng vậy, ta sao có thể có muội muội không có đầu óc như ngươi chứ.” Cố Lâm trợn mắt nhìn, “Trục lý* thắm thắm đưa nha đầu cho các người, cũng không phải là đưa thiếp, tại sao lại không thu? Chẳng những thu, còn phải lấy cả khế ước bán thân. Bên cạnh Tứ Lang có một đồng chưởng quỹ còn chưa thành thân đấy.”

(*) chị em dâu

Cố Thù chậm rãi mở to đôi mắt xinh đẹp, ngượng ngùng, “. . . Tứ Lang cái tên chết tiệt này sao lại không chịu nói nói rõ một chút chứ.”

“Chuyện tình bên trong hắn cũng là một đại nam nhân. . .” Cố Lâm khó chịu, “Thôi. Ngươi có tính như vậy, cũng chỉ hắn có thể khoan dung được.”

Suy nghĩ kỹ càng, Cố Lâm cũng có chút giận. Cố Thù là muội muội chi thứ* nhỏ nhất của nàng, năm đó nàng chậm trễ tới tận mười sáu tuổi thật sự không thể kéo dài tiếp, không thể không gả đi Tạ gia, không thể đem Cố Thù giữ mãi bên người. Cố phu nhân Trần thị không phải người độ lượng, cứng rắn đưa thứ muội chậm trễ tới tận mười bảy tuổi không nhìn không hỏi, nhưng cuối cùng hôn sự của Cố Thù vẫn là nàng làm chủ.

(*) con của thiếp

Có câu nói, không nhìn sư thầy thì cũng phải xem mặt phật. Tứ Lang của Trần gia bọn họ cũng chỉ là con thứ thôi, những người khác đều là một bọn quần là áo lụa, tầm Hoa Vãn Liễu. Vốn đem Cố Thù gả cho bọn hắn, nhưng Tứ Lang lại tức giận tranh giành, nếu không nàng cũng không thấy hắn thuận mắt đấy.

Cố Thù cúi đầu xấu hổ, lòng của nàng cũng mềm nhũn. “Có qua có lại mới toại lòng nhau. Tuy nói trưởng giả ban thường không dám từ chối, nhưng tiểu bối phải có hiếu tâm có phải không? Nhà ai đưa mấy nha hoàn người phải nhớ kỹ, người tìm người đưa mấy người tuyệt sắc tới, trả về gấp đôi, hơn nữa thành tâm thành ý mang cả khế ước bán thân cùng tặng. . . Để Tứ Lang trực tiếp đưa đến tay các huynh đệ thúc bá, hiểu không?”

Cố Thù chỉ có tính tình thẳng một chút, cũng không phải là đần. Nàng và Tứ Lang đang tân hôn ngọt ngào, đầy mắt sao có thể dung hạ được hạt cát, lúc này quan tâm tất sẽ loạn. Vẫn phải nhờ cậy tỷ tỷ giảng giải, nàng mới nghĩ thông suốt.

“Này, như vậy có thể sao? Bà bà cũng tặng hai người. . .” Nàng lúng túng hỏi.

“Vậy thì đưa tám người cho cữu cữu.” Cố Lâm lông mày cũng không nhúc nhích, “Toàn gia đều kính, sao có thể dùng lễ tương đương với cha mẹ chồng? Dĩ nhiên là phải gấp đôi nữa. Người người phải hảo hảo chọn, không xinh đẹp cũng tuyệt đối không nhận! Không đủ tiền tỷ cho người, mạnh dạn mà tặng!”

Vừa nghĩ tới lúc đám nha đầu tuyệt sắc kia được đưa vào phòng, lúc xảy ra đại chiến ở chỗ của trục lý thắm thắm và bà bà, công công. . . Cố Thù nhịn không được phì cười một tiếng, càng cười càng vui mừng, dung nhan vốn kiều diễm lại thêm lưu quang rực rỡ.

Good, very very Good! (nguyên bản lời của tác giả) Tỷ tỷ này của nàng từ nhỏ đã tâm trí hơn người, quả nhiên là có diệu kế giải quyết tận gốc!

Chỉ là nhìn một vòng quanh phòng, Cố Thù lại tiếp tục chán nản. Trưởng tỷ của nàng, làm sao lại xứng với cái thứ như vậy, người có mưu lược như vậy, sao lại là một nữ thân. Bị hãm hại phải ở trong chùa kham khổ chép kinh, thay tiểu tạp chủng không biết là nam hay nữ ở trong bụng di nương cầu phúc!

“Tỷ, tỷ đường đường là phu nhân đích tôn Tạ gia, thế nào. . .” Vừa nói vừa lau nước mắt.

“Trên núi rất tốt, mát mẻ lại thoải mái.” Cố Lâm nhàn nhạt, “Nếu không phải ta ở nơi này chép kinh, muội sao dễ dàng đến tìm ta bàn tính? Muội không cần ồn ào với Tứ Lang, bao nhiêu tình cảm chính vì vậy mà tan biến, hiểu không? Cái gì cũng phải nghe lời phu quân, tỷ tỷ giúp muội chọn người này, nhất định là trong một ngàn người mới chọn được một người. Không tin hẳn muội cũng phải tin ta.”

Lâm Thủ mặt đỏ tới mang tai, nhỏ giọng hừ hừ nói, “Cũng vậy mà, trước mặt tỷ mới dám làm om sòm. . . Ở trước mặt hắn, ta ngay cả hỏi cũng không dám hỏi. . .”

Chuyển đề tài, Lâm Thủ bị xoay vòng đến hôn mê, cũng quên hỏi tỷ tỷ tại sao không đem những thủ đoạn này thi triển ra. Ở trong cảm nhận của nàng, chỉ bằng thủ đoạn của tỷ tỷ, ngay cả hoàng đế cũng đều phải phục.

Mấy đệ đệ muội muội ở nhà, cuối cùng là người nên gả thì cũng gả, nên cưới thì cũng đã cưới. Cố Lâm yên lặng nghĩ. Tiểu thúc tử, tiểu cô tử* Tạ gia, cũng còn dư lại ấu đệ thứ xuất, năm nay cũng 12 rồi, cha chồng thật ra cũng muốn nàng xem thử, cô nương đó là một tiểu thư nhà giàu có thành thật, đại khái cũng đã chắc chắn rồi.

(*) em trai chồng, em gái chồng

Sang năm lấy vợ, cũng không dính líu đến hôn sự nam nữ hai nhà Cố Tạ, cũng coi là việc tốt.

Mãi mực, nàng tiếp tục chép kinh. Người ấy là bà bà không phải dễ đối phó. . . Tuy nói năm năm không có con, chuyện này chỉ có thể trách con trai của nàng không thể trách nàng, nhưng con trai là do mình sanh, con dâu là người ngoài, nên trách ai thì không cần nói cũng rõ ràng.

Không phải Cố Lâm linh hoạt, sợ rằng đã bị một phong hưu thư rồi ném ra khỏi Tạ gia rồi. Nàng thì không có gì, nhưng danh tiếng nhà mẹ đẻ sẽ bị hủy sạch, tổ phụ tổ mẫu thân thể lại không tốt, xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Chỉ là ngàn phòng vạn phòng, không có phòng đến nha hoàn hồi môn bên cạnh mình. Càng không phòng đến những người thần thông bên trong, những thứ lén lút bên ngoài, nha hoàn hồi môn liên hiệp Vương di nương mang thai, diễn xuất một hí kịch “Chủ mẫu ám hại con cháu Tạ gia”... Nếu không phải là nàng nhanh trí, mồm miệng lanh lợi, tự xin bán tất cả nô bộc trong viện của mình, ngay cả nha hoàn hồi môn và thị tì cũng bán sạch sẽ, lại tự nguyện lên núi thanh tu chép kinh cầu phúc bảy bảy bốn mươi chín ngày. . . Đã sớm thành hạ đường thê mất hết danh dự rồi.

Hạ đường thê cũng phân thành Tam Lục Cửu Đẳng, nàng cũng không muốn làm cái loại người thấp kém đó, tự nhiên phải gánh cái danh ác phụ đó.

Nhớ ngày đó, Tạ Nhị gia không muốn kết hôn, nàng làm sao lại muốn gả? Trừ đêm động phòng hoa chúc bắt đắc dĩ, làm qua loa, năm năm nay Tạ Nhị gia một bước cũng không bước vào viện của nàng. Hậu viện thì lại một phòng lại nạp thêm một phòng, nha hoàn thông phòng vô số, cực kỳ phong lưu khoái hoạt.

Cố Lâm lại cảm thấy như vậy cũng tốt. Bà bà trẻ tuổi khỏe mạnh, quần gia nhiệt tình lại có quyền lực. Trọng phu có hay không cũng như nhau, rất thoải mái. Dù sao người này mười hai tuổi liền biết mấy chuyện ăn chơi phong nguyệt, một viện đầy nữ nhân, bụng của người nào cũng chưa thấy phình lên.

Liên đành vậy chứ sao. Nam tử vô sinh thường thường là bởi vì biết chuyện phong nguyệt quá sớm, sa đà tửu sắc quá độ có con nối dõi nhất định khó khăn. Vương di nương có thể mang thai cũng thật sự là rất có bản lĩnh, không thể không bội phục.

Chỉ là nhằm vào nàng cái vị thiếu phu nhân hư danh như vậy đúng là đầu óc thiếu dây thần kinh cũng không biết suy nghĩ. Đúng vậy a, theo lệ thường của Đại Yên triều, sáu năm không có con không giữ đúng thất xuất chi điều, chỉ là cũng không phải là lãnh khốc không nhân tính như vậy, nhà bình thường đều là thương nghị Hòa Ly cho xong việc.

Cho là đuổi nàng đi rồi, mà có thể phù chính*? Vương di nương này ngủ mơ giữa ban ngày cũng quá tốt rồi ?

(*) từ thiếp lên làm vợ cả

Cha chồng Tạ gia là ai ? Lễ Bộ Thượng Thư! Nàng chưa từng gặp qua người nào giữ thể diện hơn cha chồng mình đâu! Phù chính? Đừng nói đùa, loại chuyện lấy thiếp làm thê như vậy coi như tháng sáu tuyết rơi lớn cũng không thể xảy ra. Còn muốn con trai vinh hiển thì mẹ cũng được nhờ? Xuy.

Lại nói sinh không sinh không phải chỉ nói là được. Nàng từ trước đến giờ không dính vào mấy chuyện hư hỏng của đám thiếp thất kia, nhưng không có nghĩa là nàng không biết. Dù sao Tạ Nhị gia vẫn thích xem mấy nữ nhân vì hấn mà ăn chua uống đắng, đặc biệt rất hứng thú, nàng theo không nổi, mắt không thấy, tâm không phiền.

Hơn nữa người ta mặc dù háo sắc, nhưng là gan lớn tâm cũng đủ hắc, kiếm được bạc, nuôi cả một viện oanh oanh yến yến, thỉnh thoảng bỏ cũ thay mới. . . Bán người mua người cũng giống như ra chợ chọn cải trắng một dạng Cừ Trọng Nhược Khanh*. Những điều lạnh bạc đó thật là khiến người xem thế là đủ rồi.

(*) đánh nhẹ mà nặng ngàn cân

Cũng may chính thê không thể mua bán, nếu không sớm bảo hấn bán đến chân trời góc biển rồi.

Nữa một năm là có thể rời con Sài Lang này, thật là vạn hạnh vui mừng khôn xiết.

Loại thời khắc mấu chốt này, đặc biệt không thể để bị khối thịt trong bụng Vương di nương liên lụy. Cho nên nàng mới có thể hiện tuệ lại có tự giác lên núi cầu phúc như vậy. Theo bà bà chán ghét nàng như vậy, nói không chừng muốn để cho nàng liên tục cứng thất tuần, cho đến Vương di nương sinh con, tốt nhất là cho hết sáu năm mới trở về nói chuyện hòa ly.

Nàng nghĩ rất tốt, rất vui vẻ, đáng tiếc có lời nói chính là người định không bằng trời định.

Sau khi tiểu muội báỉ phỏng vài ngày, Tạ gia hết sức khẩn cấp phái một chiếc xe ngựa đến, đem lấy nàng cung nghênh xuống núi.

2. Chương 2

Nàng ở trên xe ngựa nghe Lữ ma ma người hầu đứng đầu bên cạnh bà bà tỉ mỉ nói chuyện, cho dù nàng là người lý trí, lãnh đạm, khuôn mặt cũng không chế không được mà co quắp hai cái.

Đích tôn Tạ gia, Tạ Nhị gia Tạ Tử Anh, ở Ngõ Dương Liễu bị người đánh vỡ đầu. Chết thì không có chết, chỉ là tỉnh lại thì điên khùng rồi.

“Ngõ Dương Liễu?” Cổ Lâm nhàn nhạt hỏi.

“Nhị thiếu gia là bị người lôi kéo đi. . .” Giọng của Lữ ma ma càng ngày càng nhỏ.

Huyệt Thái Dương của Cổ Lâm giật giật. Ngõ Dương Liễu. . . Đó không phải là chỗ yên hoa liễu hạng tiêu hồn hương sao? Trưởng công tử Lễ Bộ Thượng Thư lại ở cái loại địa phương đó cùng người tranh giành tình nhân đánh nhau đến vỡ đầu. . . Cha chồng nhất định hận không thể tự tay bóp chết cái tên nghịch tử đó, ngay cả nàng cũng muốn giết chồng.

Ngự sử Đô Sát viện không có việc gì thì đã đồn đãi ầm lên rồi, huống chi có chuyện? Coi như không bàn đến Ngự sử, riêng chuyện này đại khái cũng đã truyền khắp Kinh Thành, đã thành chuyện cười của mọi nhà.

Quan lại vụng trộm nam trộm nữ xướng không có việc gì, nhưng bị phơi bày ra ngoài ánh sáng như vậy chính là rất nhiều chuyện!

Nàng hít một hơi thật sâu, không tiếp tục hỏi nữa. Chỉ nhắm mắt lại suy nghĩ.

Mẹ chồng chán ghét nàng, lại long trọng đem nàng nghênh về như vậy. . . Nghĩ đến hấn là tình trạng của Nhị gia chắc vô cùng xấu, xấu đến không thể trụ được. Người nếu còn tốt như vậy thiếu nữ Cổ Lâm này tùy thời cũng có thể ném, tái giá cũng được. Hiện tại người lại điên khùng, quan lại thiên kim cũng không phải là đầu rấn, sao còn có thể muốn gả vào. Đích tôn cũng chỉ có một người là Nhị gia, mà con cháu cũng chỉ có khối thịt đang ở trong bụng Vương di nương kia.

Lúc này, Cổ thiếu phu nhân liền suy nghĩ phi phạm. Chỉ cần nàng chịu nhận đứa nhỏ kia thành con thừa tự, như vậy thì đích tôn liền có đích tử, những con thứ khác sẽ không còn hi vọng rồi.

Có nên hay không đây?

Nàng trong nháy mắt vỗ bàn, nhận! Chẳng những nếu nhận, hơn nữa còn phải đem Vương di nương lấp đầy chỗ để mẹ chồng trông coi, nàng chuyên tâm chăm sóc cái tên Tạ Nhị gia điên khùng ngu ngốc này!

Từ lúc còn rất nhỏ, nàng liền hiểu rõ một đạo lý. Tất cả âm mưu quỷ kế, cũng chỉ là nhất thời, sớm muộn cũng sẽ lộ ra ngoài mang đến ỉn rất nhiều phiền toái. Sau lúc Tám tuổi, nàng được tổ mẫu tự mình nuôi dạy, mọi chuyện chà đạp “Lễ phép”, giữ vững chữ “Lý”, chính là có thể đường đường chánh chánh lập Dương Mưu*, đứng ở bất bại chi địa**.

(*) Trái với âm mưu, nghĩa là rõ ràng ràng là bẫy nhưng vẫn khiến mọi người nhảy vào.

(**) Thế bất bại

Phu chính là trời, nàng tự mình chăm sóc bệnh tật, có phải là lý hay không? Dạ! Nàng không có thời gian chăm sóc Vương di nương, cầu xin mẹ chồng ra sức chăm sóc con cháu Tạ gia, quá hợp tình hợp lý ấy chứ? Không sai!

Trong viện tử của nàng người đều bán sạch rồi, trên tay không có người nào, ngược lại, cũng không còn người có cơ hội quản lý nàng. Vương di nương được mẹ chồng tự mình chăm sóc . . . Xảy ra bất kỳ chuyện gì, chính là trách nhiệm của mẹ chồng, cùng nàng một xu quan hệ cũng không có.

Về phần Tạ nhị gia điên khùng kia. . . Cũng không phải là vấn đề lớn lao gì. . . Ít nhất đối với nàng mà nói không phải là vấn đề gì.

Tỉ mỉ suy nghĩ qua một lượt, sắp xếp lại tất cả, thuận tiện làm tỉnh táo trái tim lười biếng mấy năm qua, trở lại Tạ phủ, về mặt đã điều chỉnh cẩn thận, bị thương mà không mất đi trang trọng, đi đến gặp cha mẹ chồng.

Trước kia nàng thật sự là lười, không có tí sức lực nào. Tạ Nhị gia thật là rất biết làm ăn. . . Khi bọn họ đính hôn thì Tạ Nhị gia lúc đó mười bốn tuổi đã hiểu rõ sự đời lại đến đập cửa chính nhà nàng, tuyên bố không cưới giày rách. . . Chỉ vì Cổ Lâm trước kia từng có một mối hôn sự.

Oán thiên oán địa cũng không oán được nàng a! Ai biết vị thiếu niên đã định hôn ước với nàng là người rất có tiền đồ, một Bảng nhãn, kết quả được công chúa coi trọng, không từ hôn được không? Hoàng đế cũng nghiêm chỉnh, không dám nói chỉ hôn, chỉ ám chỉ thay nàng kiếm một mối hôn sự với Tạ phủ.

Kết quả Tạ Nhị gia không muốn, còn tới đập cửa chửi đồng lên.

Trời mới biết vị Bảng nhãn kia, nàng thấy còn chưa từng thấy qua, tại sao lại nói là giày rách.

Mười ba tuổi đính hôn, nàng cắn răng cứng rắn kéo dài tới năm mười sáu tuổi mới gả, chính là biết sẽ không thể có ngày sống dễ chịu. Thật may là nàng trời sanh tính đậm bạc, tự mình thích dưỡng hoa trồng cỏ, chế luyện hương liệu, không có việc gì suy nghĩ Hoàng lão thuật*, nếu là những nữ tử khác không đến uất ức thành bệnh hoặc nhảy xuống nước tự vẫn mới là lạ.

(*) đại khái cái này chính là Đạo giáo

Hiện tại tình hình cũng không giống nhau. Nàng không muốn lộn xộn làm hỏng chuyện, phải giữ vững tinh thần.

Sự thật chứng minh, nàng nếu như giữ tinh thần tới chơi đùa, dù là cha chồng đã làm quan lớn trong triều nhiều năm cũng bị nàng dọa phải liên tiếp than thở, áy náy vạn phần, mẹ chồng nước mắt lã chã, vỗ ngực nhận trọng trách chăm sóc Vương di nương.

Vì vậy cái tên Tạ Nhị gia điên khùng ngu ngốc nào đó liền rơi vào tay nàng xử lý.

Không phải là không báo, mà là thời cơ chưa tới a. Quả nhiên Thiên Lý rõ ràng.

Nàng vốn định chà tay hảo hảo “Chiêu đãi” Nhị gia, lại phát hiện trong viện của Nhị gia, tất cả các đại nha đầu, ma ma đều như lâm đại địch, đứng ở trong sân run rẩy, mấy gã sai vặt run run canh giữ ở chính phòng đã bị khóa lại.

Trong chính phòng sấm sét lan tràn á..., rất nóng nực.

Chỉ nghe nói là bị điên khùng, không ngờ là lại điên khùng như vậy a. . . Cổ Lâm mở tròng hai mắt. Nàng lắng nghe một lát, là giọng của Nhị gia không sai. . . Nhưng nghe không hiểu hẳn đang nói gì, giọng nói vô cùng dồn dập.

Nàng muốn gã sai vặt mở cửa, ma ma gan lớn tiến lên run run nói, “Thiếu phu nhân cẩn thận. . . Đã ngã năm người rồi ! Tiểu Đậu Tử còn bị đứt tay!”

Cái này là Tạ Nhị gia tửu sắc quá độ, thân thể hoa huyệt sao? Như thế nào lại đã thành thần dũng rồi? Cổ Lâm một bụng buồn bực.

“Náo bao lâu rồi?” Nàng hỏi.

Gã sai vặt run giọng trả lời, “Hơn một . . . Canh giờ.”

Cổ Lâm gạt đầu một cái, “Không có việc gì, mở cửa ra.” Nhị gia thân thể hư huyệt làm ầm ĩ lâu như vậy cũng hẳn là không còn hơi sức rồi.

Nhưng gã sai vặt tay vẫn run run, nửa ngày không tra nổi chìa khóa. Nàng không nhịn được, đoạt lấy, phát tay bảo mọi người đi xuống, nên làm gì thì làm. . . Nhìn đám hạ nhân này so với nàng còn không bằng, nàng đã sớm biết không thể trông cậy vào.

Kết quả tất cả tởm lợm xa xa, nhưng vẫn rướn cổ lên nhìn quanh.

Cổ Lâm không phí chút hơi sức gì liền đem khóa mở ra, đẩy cửa đi vào. . . Chính là một quyền. Nàng không chút suy nghĩ, vung tay áo phát ra, thuận tay công kích vào khuỷu tay Nhị gia khiến tê dại, một cước đạp đầu gối, Nhị gia miễn cưỡng lão đảo mấy bước, cư nhiên không có ngã quỵ.

Nhị gia sao lại biết võ? Cổ Lâm kinh ngạc.

Hắn dựa vào bàn gỗ tử đàn, thở hổn hển nhìn Cổ Lâm, dồn dập nói mấy chữ.

Cổ Lâm hai tay hơi chìa ra (_) , “Nghe không hiểu.”

Kết quả Nhị gia nhìn nàng ngẩn người, nàng cũng nhìn Nhị gia suy nghĩ sâu xa. Nhị gia nói mặc dù nàng không hiểu, nhưng nàng trước kia theo tổ mẫu Lý gia, từng gặp qua mấy quân sự tới từ phương Bắc. Cách nói này, rất giống, nhưng nàng cũng thật sự không hiểu tiếng Bắc.

Liếc liếc về vành tai Nhị gia, nốt Chu Sa đỏ tươi vẫn còn ở đó. Có thể thấy được không phải là khiêng nhầm về. Nàng trở lại cẩn thận những chuyện đã nghe được, Nhị gia bị đánh vỡ đầu rất nguy hiểm, cũng đã tắt thở, sau nhờ thái y ỉn, cố gắng cứu người trở về.

Bỏ qua một bên cái quan hệ phu thê không phải tình nguyện này, nàng thật đúng là cảm thấy Nhị gia rất đặc biệt. Chỉ không nghĩ tới điên khùng cũng rất có phong cách.

Kết quả Nhị gia ngẩn người nhìn chằm chằm nàng một cái, nhấp chút nước trà, viết một chữ “Đối”.

Ah? Điên khùng đến lời nói cũng không nói được, nhưng vẫn còn nhớ viết chữ như thế nào sao?

Cổ Lâm nhìn lên nhìn xuống đánh giá trong chớp lát, nhấp nước trà, viết một chữ “Được” . Sau đó cất giọng gọi người đi chuẩn bị đồ ăn.

Nhị gia nhìn chằm chằm cái chữ “Được” đó, đột nhiên xông lên nắm tay của nàng, kích động đến nghẹn ngào. Nàng lúng túng hất hai lần không thoát được, nhìn hắn lão đảo muốn ngã, dứt khoát thuận tay đỡ hắn ngồi xuống, vỗ vỗ cánh tay của hắn, thuận thể đem mình tay cứu ra.

Kết quả đám tởm lợm sợ mất mật chỉ dám đem hộp đựng thức ăn đi vào, Nhị gia vừa đi qua lập tức quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, Cổ Lâm chỉ cảm thấy nhức đầu, phát tay để cho bọn họ đem những đồ bị đập trong chính phòng dọn dẹp một chút, an vị ngồi xuống nhìn đôi đũa đang múa như bay, giống như là Nhị gia bị bỏ đối cả đời.

Bây giờ là có thể hảo hảo “hỏi thăm” hắn để trút giận rồi. . . Nhưng hắn ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng lấy lòng, múc một bát cháo, hướng nàng đẩy một cái.

Ra tay không đánh người mặt tươi cười. Lúc này đánh hắn. . . Có chút thắng không cần dùng võ.

Cố Lâm thật sự khó xử.

anh nam chính đã lên sàn

3. Chương 3

Trước kia, Nhị gia phong lưu đến gần như hạ lưu, ngang ngược càn rỡ, hiện tại lại thành trình tiết liệt phụ, nha hoàn muốn giúp hắn cởi quần áo, hầu hạ tắm rửa, thì toàn thân hắn liền căng cứng, thậm chí còn mơ hồ tỏa ra sát khí, nắm thật chặt y phục, dọa nha hoàn sợ đến mức phải quỳ xuống khóc lóc dập đầu.

Cố Lâm cảm giác đầu mình càng thêm đau rồi. Nàng rầu rĩ sai người cầm gương đồng cùng bút kẻ lông mày, viết một hàng chữ nói cho hắn biết, nha hoàn chỉ là muốn hầu hạ hắn đi tắm.

Nhị gia lắc đầu, viết một hàng chữ xiêu vẹo, nói hắn muốn tự mình làm.

Được rồi. Người là gia, người nói cái gì thì là cái đó.

Cố Lâm bảo nha hoàn bộ dạng sắp khóc đi ra ngoài, buồn rầu ngồi chờ ở ngoài bình phong. Quả nhiên, Nhị gia tắm xong cũng không nói gì, vô cùng xấu hổ gọi mấy tiếng, đoán cũng đoán được, có lẽ là không mặc được quần áo. Ghé đầu đi vào, tiết y và trung y lại không mặc, chỉ mặc áo rộng. Cái khác không nói rồi. Cái loại chăm sóc người bệnh này. . . Không ngờ phải hầu đến trình độ như hầu một đứa bé. Nhưng cái này còn nhẹ. So với việc cùng mấy di nương, nha hoàn thông phòng đầu loạn, chăm sóc đứa bé luôn có vẻ tương đối thanh thoi. Hơn nữa, “đứa bé” này vẫn còn thông minh một chút, dạy hai lần là có thể tự mình mặc quần áo rồi, cũng không cần giúp đi vệ sinh. Thậm chí còn có thể đi theo nàng bị bỏ tập nói, chỉ là giọng điệu rất nặng. Nhưng có thể đi thỉnh an cha mẹ chồng, mơ hồ kêu khê cha và mẹ, đã có thể khiến cha chồng mất hổ rưng rưng, khiến mẹ chồng ôm con khóc không ngừng.

Nhưng nàng rất buồn bực, vô cùng buồn bực. Đối với cha mẹ, Nhị gia vẫn luôn bảo trì tình trạng phong bị. Những người khác thì cần bản nghĩ cũng dừng nghĩ đến chuyện đến gần hắn trong vòng ba thước. Người duy nhất có thể khiến hắn ngoan ngoãn nghe theo, buông lỏng bản thân chỉ có vị thiếu phu nhân phiền chán trước kia, nếu không thấy người liên lo lắng.

Cố Lâm than thở, cũng chỉ có thể tiếp tục than thở. Nói đến cùng, đó là bởi vì phần lớn người hầu đều không biết chữ, nàng vừa khéo lại biết một ít chữ. Mặc dù vấn đề của hắn đều rất kỳ quái, hỏi niên đại năm nay là năm gì..., Hoàng đế tên gọi là gì..., còn hỏi qua cái vấn đề gốc đến cực điểm “Ta là ai”. Càng không giải thích được, hắn lại còn hỏi quốc hiệu. . . Biết là Đại Yên triều, khiếp sợ, không tin cùng mất mát hoàn toàn viết hết ở trên gương mặt, ước chừng thất hồn lạc phách mất hai ngày. Dù nàng có thông minh hơn nữa, cũng nghĩ mãi không thông, cũng không muốn phí tâm tư suy nghĩ nữa.

Nhị gia tìm được đường sống trong chỗ chết, Tạ gia lại bể đầu sứt trán. Đầu tiên là bị Ngự sử ngoan độc chèn ép một trận, cha chồng thiếu chút nữa mất chức quan. Sau đó ông bà cùng đệ đệ, muội muội nhà mẹ đẻ cũng không bỏ qua, tới cửa đòi giải thích, lại càng thêm loạn. Loạn trong giặc ngoài, Vương di nương lại vì tham ăn của thiếu chút nữa làm mất hài tử, Tạ gia thật đặc sắc, náo nhiệt không dứt. Thật vất vả la hét đuổi mấy người nhà đang muốn nàng hòa ly về nhà, kết quả Trần Tứ Lang lại xin gấp, nàng không khỏi suy sụp.

“ . . . Tứ Lang, ngươi cũng đi theo làm loạn thêm cái gì?” Nàng ở ngoài cổng nội sảnh gặp biểu đệ trên danh nghĩa, cũng là muội phu thật sự, cảm thấy rất mệt mỏi. Người khác đều đuổi được, nhưng biểu đệ này cùng nàng không có liên hệ máu mủ, lại cùng Cố Lâm có điểm giống... Đều là kiểu dễ tâm quá nhiều, tuổi còn trẻ mà phải ăn Thiên Vương Bồ Tâm Đan.

“Biểu tỷ, đệ nào dám tới thêm phiền?” Tứ Lang cười, “Đưa xong sổ sách rồi, ta cũng không dám kéo dài.”

Cố Lâm thở dài, “Không cần nhìn. Người sẽ không lừa ta, nếu người muốn lừa, ta có đem sổ sách này lục tung ra cũng không tìm được chỗ bị lừa.”

“Ai, sớm biết biểu tỷ không nhìn sổ, ta liền lừa thêm một chút cho A Thù mua phần.” Tứ Lang trêu ghẹo nói.

Cố Lâm cũng khó có khi cười. Biểu đệ này của nàng, là con thứ duy nhất nhà dì nàng, là do một nha hoàn sinh, ngay cả thông phòng cũng không lên được, sau khi sinh được một thời gian thì mất. Nhà dì và Cố Gia gần nhau, mấy đứa nhỏ đều chơi chung với nhau. Cố Lâm là đứa bé đầu tiên của Cố Gia, là trưởng nữ, đệ đệ muội muội cơ hồ đều nghe theo nàng, không theo các biểu ca, biểu đệ khác khi dễ Tứ Lang, thậm chí còn chăm sóc rất nhiều. Nếu không phải trước kia, nàng nũng nịu cầu xin tổ mẫu mở miệng để Tứ Lang đi học tư thực, biểu đệ này thật sự không biết có thể hay không bị dì nuôi thành kẻ mù chữ. Tứ Lang là một người thông minh, biết đại biểu tỷ lén lút giúp đỡ, rất cẩn thận đi nịnh nọt một phen, lại bị Cố Lâm mắng một trận.

“Ta giúp người và chăm sóc các đệ muội, ý tứ đều giống nhau, chỉ cần các người nhớ điểm này là được, đừng ghi hận nhà mình. Một nét không viết ra được chữ Cố, giống nhau một nét không viết ra được chữ Trần. Chuyện đời trước không đến lượt đám tiểu bối chúng ta tranh cãi, nhưng huynh đệ tỷ muội giờ mà không biết dựa vào nhau, lớn lên dựa vào người nào đây? Đả hổ huynh đệ ruột, thượng trận phụ tử binh*. Chỉ cần người không hướng lưỡi dao vào nhà mình, ta vĩnh viễn là đại biểu tỷ của người, có thể giúp ta nhất định sẽ giúp người. Chỉ là một chút lòng thành, người cũng không nên cho là ta thật sự tốt bụng!”

(*)anh em cùng đánh hổ, cha con cùng ra trận

Kết quả, cái vị biểu đệ thông minh tới cực điểm này, không bao giờ nói một tiếng cảm ơn nào nữa, tới khi mười ba, mười bốn tuổi liền theo chân quân sự học tập, không mấy năm liền quản cả sản nghiệp Trần gia, hiện tại cửa hàng hồi môn của Cố Lâm cũng đều nhờ hần trông nom.

“Tiệm hương liệu buôn bán rất tốt, có người nhắc tới chuyện làm công phẩm, ta không đáp ứng. Biểu tỷ thấy thế nào?” Tứ Lang hỏi.

“Không đáp ứng là đúng, chúng ta không thiếu chút tiền nhỏ kia.” Cố Lâm gật đầu một cái, “Làm công phẩm đương nhiên nghe rất hay, lãi lại nhiều, nhưng mấy cái đồ chơi như hương bánh bột ngô, hương hoàn, lại rất dễ dàng bị động tay động chân. . . Trong cung xảy ra chút chuyện, đó chính là họa cả tông tộc rồi. Nếu có quý nhân chen ép, buông tha cũng không sao, dù sao phương thuốc ở trên tay ta, cũng không phải là chỉ có ở Kinh Thành mới có thể mở cửa hàng.”

Tứ Lang gật đầu cười, “Nếu như biểu tỷ thật sự theo nghiệp buôn bán, vậy người khác không cần sống nữa rồi.”

“Người đi mà nịnh nọt người khác đi, nói với ta chỉ lãng phí.” Cố Lâm chắc một tiếng, “A Thù còn gây rắc rối không? Tình nàng vốn ít suy nghĩ, đệ phải bao dung nhiều chút.”

Tứ Lang vốn đang ung dung giờ lại đỏ mặt, “A Thù. . . Làm sao cùng ta náo chứ. Nàng đối với ta rất tốt, bị chọc tức cũng chỉ nén nhịn, lén lút khóc. . . Còn sợ ta thấy được.”

“Đệ không oán trách ta gả cho đệ cái người thiếu gân ít dây thần kinh là tốt rồi.” Cố Lâm nhàn nhạt nói.

Tứ Lang cúi đầu cười một hồi, “Biểu tỷ, về sau để đệ đưa cho tỷ mấy lọ Bồ Tâm đan thôi. . . Tỷ mới là người suy nghĩ nhiều đấy. Tỷ biết rõ, đời này ta muốn nhất là được. . . có người đặt mình trong lòng, quan tâm chăm sóc, hỏi han ân cần, cho dù bây giờ bỗng nhiên có người nhiệt tình đưa đến các loại món ăn đa dạng, trong lòng ta cũng chỉ có một mà thôi. A Thù tính tình thẳng thắn, nhanh nhẹn...”

Mặt của hần trở nên đỏ ửng, âm thanh cũng nhỏ hơn, “Thân này của ta, từ đầu đến chân, toàn bộ đều là đồ nàng tự tay may vá, về đến nhà, nàng cũng chỉ vòng quanh ta.” Âm thanh của hần nhỏ hơn, “Ta có chút không muốn nàng sinh con.”

Cố Lâm có chút cảm động, vỗ vỗ vai hần. Cái vị biểu đệ trên danh nghĩa này, vẫn luôn bị huynh đệ tỷ muội của mình gạt ra bên ngoài, tuy rằng ăn mặc chi tiêu là tương đương, dù sao dì cũng cần phải giữ thể diện. Người thông minh sẽ đem ánh mắt chăm chú vào phú cùng quý, nhưng người quá thông minh ngược lại sẽ theo đuổi một loại bản chất khác. Hần ở bên ngoài đấu tâm nhân đã đấu đến sắp chết, về đến nhà chỉ hy vọng thấy nụ cười rực rỡ, huyền não ồn ào hỏi hần có đói bụng không, có khát không, mọi việc đều không cho nha hoàn chạm đến, vui mừng hầu hạ ở bên cạnh hần, thực tâm có thể tin tưởng, thật sự đơn thuần.

Tứ Lang đột ngột quỳ xuống đất lạy, “Đại biểu tỷ, cảm tạ ngài gả A Thù cho ta. Ta ở đây xin thề, quyết không dám lừa gạt đại biểu tỷ, cuộc đời này quyết không nạp thiếp! A Thù không quản đến, ta cũng không

cần nhi tử của mình mặc người ta nói, tỳ nữ đòi sống chết.”

“Đệ đang đùa ta sao, đệ không biết thẹn thùng à? Đệ trực tiếp về nhà nói với A Thù chẳng phải tốt hơn sao? Bảo đảm muội ấy đem tâm mình móc cho đệ. . . Đã biết rõ còn... tặc tư Hán*. Sợ A Thù nghe xong sẽ lạnh nhạt với đệ? Ta vốn muốn mắng đệ mấy câu, coi như trút giận thay muội muội thiếu tâm nhân của ta, thật là có tính tình như vậy, không mắng đệ đôi câu, thay muội tử chẳng đáng.”

(*) hình như là chỉ nam nhân tính tặc, chắc dạng như khôn lỏi (ai biết chỉ ta nhá)

Tứ Lang vẫn cúi thấp, “Đại biểu tỳ tạm tha ta. . . Buôn bán ở kinh thành cũng đã như vậy, mẹ cả lại đang tính ra ở riêng. Ta muốn mang theo A Thù đến Tô Hàng. . .”

“Vậy đi Tô Châu đi, Trần gia cũng ở đó, đi không ai tranh cãi. Có chút lợi bỏ được thì bỏ, bỏ tu từ đường, hòa hảo quan hệ trong tộc. . . Tộc cũng phải chảnh đốn. Tỳ vẫn muốn nói câu cách ngôn kia, gặp được, giúp một tay, mình an lòng, con đường của tương lai mới có thể càng chạy càng rộng. . . Dù sao cũng là người trong tộc, đều cùng họ Trần.”

“Đại biểu tỳ đem những lời ta muốn nói nói hết rồi, ta còn có thể nói cái gì?” Tứ Lang bắt đầu dĩ cưỡi, suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra, “Chuyện Tô Hàng. . . Ta làm cũng không phải một năm, hai năm. Biểu tỳ phụ nếu thật. . . Tỳ cũng nên vì mình mà tính toán cho thỏa đáng. Nếu tỳ thấy ở kinh thành không được tự nhiên, A Thù một mình cũng rất đơn độc, tỳ tỳ tới dạy nàng một chút chuyện trong nhà cũng tốt.”

Cổ Lâm im lặng một lúc lâu. Nhớ ngày đó. . . Nàng cũng đã từng ương ngạnh phách lối, xem thường con thứ, thứ nữ. Nếu không phải để cho nàng tận mắt thấy bộ mặt thật của cha mẹ, đem dọa nàng sợ hãi đến bệnh nặng một trận, từ đó mất đi niềm vui với cha mẹ, để tổ mẫu nuôi dạy, có lẽ nàng sẽ không ôm tâm tình áy náy và muốn bù đắp đi chăm sóc mấy đệ đệ, muội muội. Bọn nhỏ ở nhà, nhiều lắm chỉ là ngăn ngừn vài chục năm. Thật có thể cùng chịu mưa gió, cũng chính là tay chân mình. Nàng có một muội muội ruột khác không chấp nhận nàng, làm trắc phi của thế tử nhà Vương Gia, rất nhàn tản. Vốn dĩ chuyện này là trèo cao, tính tình nàng lại ngoan cố, khi tức giận thì chỉ tìm cha mẹ kể khổ, những thứ đệ hoặc thứ muội khác chỉ hơi hỏi tới liền giận tím mặt. Duyên phận giữa người với người, cũng không phải chỉ dựa vào máu mủ dày mỏng mà nói được.

“Nực cười.” Cổ Lâm cười cười, “Nếu như ta thật sự rời Tà gia, cũng không phải vội vàng xuất gia. Mười mấy huynh đệ tỳ muội, trời nam đất bắc dạo chơi một vòng, cả đời cũng đủ. . . Chỉ là vườn hoa của ta sẽ không ai tưới.”

Tứ Lang bị nàng nói đến dở khóc dở cười, “Ta phụ trách, được chứ? Nhất định sẽ tìm cho đại biểu tỳ một nơi đất lành, đem những bảo bối này của tỳ từ Tà gia dọn đi, một gốc cũng không sót.”

“Biểu đệ thức thời như vậy, ta còn có thể nói gì?” Nàng bảo tiểu nha hoàn mang chậu phong lan ra, màu sắc đoan trang diễm lệ, hồn nhiên thiên thành.“Cũng không phải thứ quý hiếm gì, giữ lại cho A Thù chơi đi. Năm đó ta không dạy được nàng cái gì, nhưng nàng cũng trộm gạt của ta được mấy tay chăm lan.”

Tứ Lang vốn còn muốn nói điều gì, nhưng vẫn nuốt xuống. Thế đạo này, đối với nữ nhân luôn là bất công. Nếu như người làm thê bị điên khùng, phạm vào một trong thất xuất : bệnh hiểm nghèo, liền bị người ta đem ném ra. Nhưng nếu người làm phu bị điên khùng, nữ nhân cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chiều cố.

“Có chuyện gì, đại biểu tỳ sai người làm là được.” Tứ Lang đứng lên.

“Ta sao có thể để kẻ khác nhàn tản được? Yên tâm nhận đi.” Cổ Lâm cười cười.

4. Chương 4

Cùng Tứ Lang nói chuyện một lúc lâu, bản mình đã bồi dưỡng ra được một biểu đệ kiêm muội phu thật tốt a, không hề xem thường nữ nhân. Có thể có thương có lượng nói chuyện làm ăn, ngẫu nhiên có cách suy nghĩ khác nhau, cũng có thể tâm bình khí hòa lấy lý để thu phục người khác.

Tiền nha, ai lại không thích? Nhưng quá nhiều tiền là họa không phải là phúc. Nhất là tại đất Kinh Thành này, vương tôn huân quý hoành hành, những thân thích quan lại này không ít, thật ra tại căn cơ nông cạn, ai cũng không thể chộc nổi. Bình an làm chút ít buôn bán là được, nàng mở tiệm hương liệu kia, là vì có một cửa hàng vị trí hơi chênh so với mặt tiền không cho thuê được, nàng vẫn luôn có hứng thú với hương liệu, bản thân suy nghĩ rất nhiều, đặt lên đặt xuống, dứt khoát nhờ Tứ Lang đi tìm một chương quỹ cùng tiểu nhị để làm việc.

Ai biết, rượu thơm không sợ ngô hêm sâu. Nàng suy nghĩ có lẽ là vì hương liệu tốt mà lại rẻ, Tứ Lang lại bán thêm hà bao, buôn bán rất tốt, cũng càng thêm nổi danh. Ban đầu Tứ Lang và nàng cũng cảnh giác, không hề mở thêm chi nhánh, hà bao luôn dùng các kiểu cũ, nhưng vẫn không tránh khỏi chuyện có quý nhân tới cửa nói về vấn đề công phẩm.

Thôi, đã hoàn vốn, bạc kiếm được cũng không khó khăn. Hàng tích trữ cũng không nhiều, nhưng xưởng hương liệu trả công người làm cũng không hẹp hòi, cả xấp phôi phương* hương liệu cũng đều không đáng tiếc, còn có thể tiếc cái gì?

(*) cách chế thuốc

Tứ Lang sẽ tự mình đi bàn bạc để có giá cả hợp lý nhất, cái này cũng không khiến người ta lo lắng.

Chỉ là mọi thứ đều phải thương lượng, không khỏi bàn bạc hơi lâu một chút. Đợi đến khi nàng trở lại viện của Nhị gia Hạo Hân hiền, vừa bước vào chánh phòng, ngạc nhiên thấy Nhị gia mặt ai oán nhìn nàng, trong phòng cư nhiên không có ai phục vụ.

Giương đồng bút chì dù sao cũng chỉ là phương pháp nhất thời tạm ứng phó, mà Nhị gia của bọn họ, chữ vẫn nhận được, nhưng bút lông lại không biết dùng, mỗi tờ đều giương nanh múa vuốt*, Thần Tiên xem cũng không hiểu. Sau đó nàng nhớ tới mấy mẫu thiết kế phần son lúc trước, một hồng mộc bản tử**, viết rất rõ ràng, lau lại sạch sẽ, tiết kiệm bao nhiêu giấy cùng tâm lực.

(*) trong QT là giương nha vũ trao, chắc ý chỉ chữ anh quá “đẹp”

(**) chính là tấm ván gỗ nhỏ, hồng mộc có thể là gỗ tử đàn hoặc gỗ lim gì đó

Nhị gia giờ tấm Hồng Mộc bản tử lên , viết một chữ “Khát” thật to.

Người kia, có cái gì ngàn vạn lần không được có bệnh. Cổ Lâm cảm khái, cất giọng gọi người dâng trà, mấy đại nha đầu bắt đầu dõng dạc đi xô xô đẩy đẩy, ai cũng không muốn đến trước mặt gia.

Này bốn đại nha đầu đầu rồi, mặc dù không dám nói thi từ ca phú, nhưng cũng biết vài chữ. Như trước kia, người người nghĩ hết biện pháp tới gần phía trước, hiện tại người người anh dũng lui về phía sau. Gia vẫn là gia, nhưng người nào cũng không muốn cùng một gia điền khùng ngu ngốc buộc ở chung một chỗ không đúng ?

Cổ Lâm tức giận bảo các nàng đặt trà trên bàn, chăm sóc Nhị gia uống, nhìn cũng không nhìn bốn nha đầu thiên kiều bá mị kia, tự mình đi đến phòng trà phân phó tiểu nha đầu đang trực, sau đó gọi phu nhân quản gia tới.

“Ta mặc kệ các nàng là sinh ở trong phủ hay là mua ở ngoài, ” Cổ Lâm nhàn nhạt nói, “Ngay cả phục vụ cho gia một ngụm nước cũng không chịu, ta không dám dùng cái loại thiên kim tiểu thư như thế này. Triệu Ban Gia, người mang họ trở về chỗ phu nhân, tùy tiện xử lý, chính là viện của gia không dám giữ lại. Nhớ kỹ chưa?”

Trong bốn đại nha đầu này có cháu gái của Triệu Ban Gia, ở viện Nhị gia thoải mái lại có nhiều tiền hơn, tuy nói là điền khùng, nhưng không phải như thế càng lừa dễ hơn sao? Nói không chừng còn có thể làm di nương ! Thiếu phu nhân là một người không đặc sủng tính hiền lành không so đo , người hầu cũng không thật sự đem nàng để vào mắt, Triệu Ban Gia dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Hừm, thiếu phu nhân cần gì nóng giận như vậy, có cái gì không phải. . .” Sau đó nàng cảm thấy bụng đau nhói, mắt hoa lên, móng đau buốt, ngồi sững sờ trong sân.

Cũng chỉ trong khoảng thời gian một cái nháy mắt, thiếu phu nhân tính tình hiền lành, ít lời đó, đem nàng đập từ trong nhà chính ra sân rồi !

“Giết người rồi giết người rồi! Trời ơi, lão nô ở Tạ gia mấy đời làm trâu làm ngựa mặt, mặt mũi i cũng mất hết. . .” Triệu Ban Gia ngồi dưới đất vỗ đùi vừa khóc vừa mắng, âm thanh thật là một tiếng so một tiếng càng to hơn.

Chỉ là to không được mấy tiếng, một chén sứ trắng bay đến giữa trán, dội cho gương mặt bà ta toàn lá trà và nước, hòa lẫn cả máu từ từ chảy xuống.

“Chính là giết người, một lão nô xảo quyệt, không có trên dưới, bất tuân lễ phép thì thế nào?” Cổ Lâm giọng nói rất nhạt, thật bình tĩnh, giống như là đang nói “Xuân năm nay hoa lan nở muộn”, “Đi tìm Lý Đại tổng quản đến đây. Hỏi một chút xem đây là nô tài Tạ gia hay là chủ tử của Tạ gia.”

Lý Đại tổng quản nghe tiểu nha đầu thở không ra hơi truyền lời, trán đổ mồ hôi mặt trắng xanh. Lời nói như vậy. . . Quá đau tim rồi, Triệu Ban Gia cũng thật sự nâng cao đập thấp. . . Hiện tại thì tốt đi? Người ta trong vải bông giấu đinh ba tặc! Ngay cả hân cũng bị liên lụy!

Vội vã chạy đến Hạo Hân hiên, cả viện tử yên lặng như tờ, chỉ có tiếng Triệu Ban Gia khóc rống.

“Thiếu phu nhân, tiểu nhân đến chậm. . .” Lý Đại tổng quản khom mình tiến lên.

“Ta không muốn nghe.” Cổ Lâm đậm nghiêm mặt khoát tay, kêu nha hoàn quét tước đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt, “Nói với Lý đại gia của các người, ta đi ra ngoài gặp thân thích một lúc, Nhị gia liền ngay cả miếng nước cũng không có mà uống.”

Nha đầu quét tước này hình dáng không ra sao, nhưng mồm miệng lanh lợi, không đi làm người thuyết thư thật đáng tiếc. Nói chuyện rất rõ ràng, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

Cổ Lâm nở nụ cười nhàn nhạt, “Người về sau liền gọi là Diễm Bạch đi, là nhị đẳng nha đầu ở bên cạnh ta giúp đỡ phục vụ gia. Lý gia. . .”

“Lão nô không dám!” Lý Đại tổng quản phù phù một tiếng quỳ xuống.

“Lý Đại tổng quản, ta làm mất một cái chén sứ trắng, thu một nha đầu Diễm Bạch, tăng lên nhị đẳng, cần người đồng ý à?” Cổ Lâm bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hồi.

“Thiếu phu nhân chiết sát lão nô rồi, ” Lý Đại tổng quản dập đầu, “Chuyện viện Nhị gia, dĩ nhiên là do thiếu phu nhân làm chủ!”

“Lý Đại tổng quản đừng giày vò mình như vậy, giống như là thiếu phu nhân ta đây không tha thứ cho người khác.” Nàng giả vờ tăng bốc, vừa nháy mắt ra hiệu cho tân nhị đẳng nha hoàn Diễm Bạch thập nhị vạn phần tinh ý tiến lên đỡ Lý Đại tổng quản dậy.

“Cái kia liền phiền toái Lý Đại tổng quản xử lý một chút.” Nàng bưng trà, Lý Đại tổng quản chịu đựng một lưng toàn mồ hôi, dẫn bốn đại nha đầu cùng Triệu Ban Gia lui ra.

Quay đầu nhìn lại, Nhị gia đang quan sát nàng từ trên xuống dưới, đáy mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Thầm than một tiếng, bây giờ cũng trưa rồi, lại còn chưa truyền cơm. Trong sân đều là những thứ . . . Nàng lệnh Diễm Bạch đi không bảo mấy tiểu nha đầu truyền cơm, trong phòng chỉ còn lại Nhị gia vẫn còn đang đánh giá nàng.

Nhất thời nhin không được, chọc má Nhị gia nói thầm, “Để cho người phách lối, cho người hạ lưu, để cho người không có tiền đồ. . . Làm sao người không dứt khoát chết ở trên bụng nữ nhân đi? Hiện tại cũng đỡ bị mấy tiền nhân lè tà lè tẻ đó khi dễ. . . Bản cô nương cũng chẳng muốn thay người ra mặt!”

Nhị gia né mấy cái không tránh thoát, buồn bực viết lên bản tử, “Cô nói cái gì? Còn có. . . Cô biết võ công?”

Cổ Lâm cho hân một ánh mắt tràn đầy khinh thường. Nàng chỉ biết một ít để phòng thân, cũng tránh để mấy người trong nhà dễ dàng khi dễ, sao dám nói là võ công gì?

Nhưng nhìn hân mặt chờ mong, không khỏi có chút đùa dai.

“Người muốn biết?” Nàng viết lên Hồng Mộc bản tử.

Nhị gia gạt đầu, trong mắt mơ hồ có ánh sáng kích động.

Cổ Lâm cười, còn là cười đến rục rờ Mỹ Lệ. Nhị gia kinh ngạc nhìn nàng, một lúc lâu mới cúi đầu nhìn Hồng Mộc bản. . .

Nàng viết mấy chữ rồng bay phượng múa, “Ta mới không thèm nói cho người biết.”

“ ”

(vô cùng thông cảm vs anh)

5. Chương 5

Đây tuyệt đối là một cục diện rối rắm, mặc kệ là Hạo Hãn hiền hay là thân thể Nhị gia.

Trên lý thuyết, Hạo Hãn hiền là chính phòng của đích tôn, cho nên người hầu cũng là nhiều nhất. . . Thiếu phu nhân hẳn là ở nơi này, chỉ là vào đêm động phòng hoa chúc, bị Nhị gia đẩy đi biên cương, đến Ngô Đồng viện xa nhất hoang vu nhất, nhà kho phục sức buôn bán của Nhị gia đích xác là ở chỗ này, nhưng hẳn hơn phân nửa là ở chỗ hoa thơm cỏ lạ hoặc các tiểu viện của di nương phong lưu khoái hoạt, khó có khi ngủ ở chỗ này một đêm, nhiều lắm là chỉ là đổi y phục xử lý sổ sách.

Cho nên là có thể biết Hạo Hãn hiền cơ hồ không có chủ tử nghiêm chỉnh, có thể loạn tới trình độ nào rồi.

Trước kia Cổ Lâm có thể làm như không thấy, hiện tại nàng ở chỗ này chăm sóc người bệnh, mặc kệ cũng không được. Chỉ là nàng thật sự rất lười phải từ thu phục lòng người, dứt khoát dùng uy lực trấn áp, dù sao đám nữ nhân hậu viện này luôn động khẩu bất động thủ, động thủ cũng chỉ sẽ kéo tóc vuốt mặt da vô cùng không có chiều thứ. Cùng các nàng tranh luận 100 câu, không bằng dứt khoát đập một cước.

Chỉ tiếc ly trà sứ trắng nàng thích nhất.

Nàng tám tuổi liền do tổ mẫu tự mình nuôi dạy, ban đầu tổ mẫu để cho nàng chọn hai con đường: một cái là cầm kỳ thư họa, học làm đại gia khuê tú chờ ngày gả đi. Một cái khác chính là học quản gia, phòng thân, Kỳ Hoàng (y thuật), lại thêm tài nấu nướng đến đỉnh trời, hơn nữa nàng bắt đầu đã quá muộn, cho dù cần cù và chăm chỉ không ngừng, nhưng đến khi xuất giá cũng chỉ hiểu da lông mà thôi.

Nàng dứt khoát kiên quyết chọn con đường thứ hai. Cổ Lâm tận mắt thấy được một mặt máu tanh lạnh lẽo nhất bên trong trạch môn, cổ tình người mạnh mẽ rót độc được cho Ngụy di nương là mẹ ruột nàng, còn người xông tới cãi lộn với mẹ nàng, lại là cha ruột nàng. Nhưng cha mẹ nàng tranh cãi âm ỉ đặc biệt âm ỉ, nhưng không một ai liếc một cái nhìn di nương đang lẫn lộn giằng giụa trên mặt đất cầu khẩn cứu mạng.

Vốn chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ, lại làm cho nàng tận mắt thấy một mặt vô cùng đáng sợ, nàng bị sợ đến đẩy ngã bình phong chạy ra ngoài, sau khi trở về tiểu viện thì bệnh nặng một cuộc. Trong nửa tháng nàng bệnh nặng, chẳng những Ngụy di nương “Bạo bệnh” mà chết, mà ngay cả đôi song sinh ba tuổi của Ngụy di nương cũng được phát hiện chết đuối trong ao sen. . .

Chính là thời điểm này, tổ mẫu tước đoạt quyền quản gia của mẫu thân, cầm chỉ phụ thân nạp thiếp. Cũng là khi đó, nàng chán ghét cha mẹ, khiến tổ mẫu mang tới bên cạnh tự mình nuôi dưỡng.

Nàng đối xử tử tế với đệ muội chi thứ, trên thực tế là một loại đau lòng cùng sợ hãi ăn sâu, cùng với tâm lý muốn thay phụ mẫu chuộc tội. Sau đó nàng từ từ lớn lên, cũng chậm chậm hiểu chuyện mẫu thân mang theo bọn thị nữ độc giết Ngụy di nương, là có nguyên nhân sâu xa nhân quả. . . Không phải Đông Phong thổi bạt Tây Phong, chính là Tây Phong áp đảo Đông Phong. Mẫu thân tâm cao khí ngạo xác thực bị Ngụy di nương được chuyển sủng lại tâm cơ hơn người lấn áp ngoạn độc. . .

Nhưng đến cuối cùng, đầu sỏ chân chính gây nên mọi chuyện, không phải là cái người không đếm xỉa đến, làm bộ không liên quan tới - phụ thân của ta sao?!

Nữ nhi khổ, nữ nhi gia thật khổ a! Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, làm vợ làm thiếp người ta, ai có thể nói một lời không lấy? Dem những nữ nhi gia này chơi đùa, mắt lạnh nhìn họ tự giết lẫn nhau. . . Thiên hạ này, tâm can nam nhân là làm bằng cái gì?

Khó trách tổ mẫu dạy nàng, muốn làm phụ nhân hiền lương, thì phải đem mình lòng của buộc chặt. Trương phu có thể mời có thể nịnh có thể thân cận, nhưng tuyệt đối không thể yêu cũng không thể tin! Không đem tim của mình canh kỹ, phụ thân hiền lương là tuyệt đối không thể làm nổi.

Được tổ mẫu mài dũa qua, nàng tự tin có thể làm một hiền lương phụ nhân, nghi gia nghi thất*. Đáng tiếc gặp phải thứ như vậy. . . Chỉ là một tay ăn chơi, mặc dù lạnh nhạt không gặp nàng, nhưng cũng không cho bất kỳ thiếp thất thông phòng nào tới quấy rầy lãng nhục nàng.

(*) nên nhà nên cửa, nên vợ nên chồng

Điểm sáng này, so với cha nàng tốt hơn nhiều.

Vuốt vuốt trán, nàng mắt lạnh nhìn Diêm Bạch đang chỉ huy mấy tiểu nha đầu xử lý mọi chuyện. Tiểu cô nương mười hai tuổi mồm miệng lạnh lợi suy nghĩ rõ ràng, nhưng không như những đại nha đầu kia ra vẻ nửa tiểu thư lại kiêu ngạo. Còn biết trọng nghĩa khí, mấy tỷ muội trước kia cùng vấy nước quét nhà đều kéo tới, thô kệch thì hơi thô kệch chút, nhưng chịu khó dốc sức, so với đám nửa tiểu thư kia tốt hơn nhiều.

Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong. Ban đầu tổ mẫu bỏ nữ huấn, ngược lại dạy nàng binh pháp, nàng còn cảm thấy hồ đồ. Hiện tại lớn đã tuổi, mới phát hiện tổ mẫu xác thực hiểu biết chính xác. Trong hậu trạch qua qua ngày, nữ huấn chỉ xứng là hồ dán cửa sổ thôi.

Diêm Bạch tuổi chưa lớn, nếu bồi dưỡng được. . . Dưới tay nàng sẽ có một đại soái. Thống soái cầm binh, mọi chuyện đều nhất nhất nghe theo, thông tuệ trợ giúp.

Ừ, nhìn nhiều cũng có mấy điều tốt lắm, một tướng không thành quân. Trước mắt phải khảo hạch, nhân tài là có thể dùng, sau đó để xem quân chủ dùng như thế nào. . . Ít nhất trước ổn định chính phòng là tốt rồi, từ từ đi.

Quay đầu nhìn Nhị gia đã chìm vào giấc ngủ, nàng lại bắt đầu rầu rĩ.

Thái y đã đến xem qua, nói ngoại thương ở trán đã không còn gì phải lo lắng, hàm hàm hồ hồ quanh co lòng vòng mà nói Nhị gia thân thể hao tổn quá lớn, cần cẩn thận bảo dưỡng. Cổ Lâm y thuật cũng biết chút chú qua loa. . . Thật sự thời gian quá gấp, chỉ có thể chuyên tâm tấn công học giải độc. Nhưng nàng thiên phú dị bẩm rất tốt về khoản bắt mạch, xem là vô cùng chính xác, chỉ là kê đơn thuốc không ra đầu mà thôi.

Tỉ mỉ chẩn mạch cho Nhị gia, lại nhìn chằm chằm phương thuốc của thái y, không khỏi lắc đầu. Nhị gia còn kém nàng một tuổi, năm nay chỉ mới hai mươi hai. Nàng ấy mà, ăn uống điều độ, chuyên cần rèn luyện, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, Tinh Thần dồi dào.

Nhị gia. . . Nhìn bên ngoài thoát nhìn là 22, nhưng bên trong do tửu sắc hao tổn đã thành 66, cơ hồ nhất định là quỷ Đoán Mệnh rồi.

Phương thuốc này của thái y, cũng chính là thuốc bổ. . . Uống không chết cũng không trị hết bệnh, chính là cố gắng kéo dài.

Thuốc này không uống cũng được. Trước tiên đem dạ dày ăn cần săn sóc, có thể ăn cháo, dần dần thêm chút dầu mỡ. Là thuốc tất sẽ có ba phần độc, ngũ cốc rau đồ mặn ăn vào mới có thể nuôi người. Nuôi được rồi, dù dễ cũng tốt, nâng niu cũng tốt, cần phải vận động nhiều. Không phải đều đã nói “Sau khi ăn xong đi trăm bước, sống đến chín chín” ?

Nàng có thân thể cường kiện như vậy, không phải là do từ nhỏ luyện tập gân cốt cẩn thận sao? Hiện tại mỗi ngày rời giường vẫn ở trong viện đi mấy vòng, luyện một chút quyền pháp.

Tuy nói là nhờ vào “chăm sóc người bệnh” để tránh họa, nhưng trong khoảng thời gian này Nhị gia chết ở tay nàng cũng không tốt. Lại nói, người cũng đã điên khùng rồi, bao nhiêu oán thù cũng bỏ qua đi. Những năm này nàng vẫn là một người thành kính theo đạo, trong nhà còn thờ phụng, Nam Hoa Kinh, Dược Sư đọc vô số lần, hàng năm lấy ấn danh bỏ tiền nấu cháo bố thí gạo.

Không phải nàng thiện tâm, hoặc là để cầu xin kiếp sau Phú Quý. Cha mẹ tuy nàng vẫn chán ghét, nhưng chung quy vẫn là cha mẹ của nàng. Nàng chỉ hi vọng bản thân làm chút việc thiện thay cha mẹ, giảm bớt chút tội nghiệt.

Con cái không phải đã nói là gần gũi nhất sao. Vậy cũng có thể đền bù bao nhiêu thì cố gắng thôi.

Mỗi lần nhìn Nhị gia phiền não, nàng cứ như vậy khuyên mình. Hoàn hảo Nhị gia ngu là ngu, nhưng tính khí phẩm hạnh thật sự là tốt hơn rất nhiều, nàng nhiều năm làm tỷ tỷ, mấy tiểu thúc tử Tiểu Cô Tử mặc dù không phải gần gũi với nàng, nhưng đối với nàng vị thiếu phu nhân hữu danh vô thực này vẫn còn kính trọng, có thể thấy được cái danh đại tỷ rất được coi trọng. Khó tránh khỏi đối với Nhị gia gốc này có chút tình nghĩa tỷ đệ.

Nhị gia gốc sau khi nói lưu loát, liền gọi nàng “Ngọc tỷ nhi”. Cố Lâm buồn bực, tên họ của nàng từ đầu đến chân tìm đâu cũng không ra nửa chữ Ngọc.

Kết quả Nhị gia gốc áp úng nửa ngày, vụng về mà nói, nơi bọn họ quen gọi bé trai là nhi, nữ hài gọi tỷ nhi. Giống như là Nhị gia tên hồi nhỏ Anh nhi.

Vậy cũng phải là Lâm tỷ nhi chứ không phải Ngọc Tỷ nhi. Cố Lâm trong lòng nói thầm. Huống chi Nhị gia, ta với người rất quen thân sao?

Ngọc Tỷ nhi, nghe sắc mùi hồng trần. Người không phải cứ trực tiếp rống gọi tên Cố Lâm của ta còn thoải mái hơn.

Sau lại nàng mới biết, là “Ngự tỷ nhi”. Được rồi, không có mùi hồng trần, miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Nhưng kêu mười lần nàng mới miễn cưỡng có thể đáp lại một hai lần. Có thể đáp lại một hai lần, Nhị gia lại có thể phi thường mừng rỡ, xem ra đã gốc hết sức.

6. Chương 6

Hạo Hân hiện vẫn còn đang trong lúc phải bày Binh Bố Trận, Cố Lâm trước tiên vô lực trấn áp trừ phòng*. Nữ đầu bếp đó ý mình là thì tì của phu nhân, khiến Cố Lâm một cước đá ra cửa trừ phòng, gọi Diêm Bạch dẫn đầu cùng đám tiểu tỷ muội áp giải đến cho Lý Đại tổng quản xử lý.

(*) trừ phòng

Đánh người không đánh mặt, Cố Lâm chưa bao giờ tát ai, tay bị đau lại nhìn rất khó coi, đỡ bị mang danh không tốt. Đạp người cũng phải chọn cách làm hay, hơn nữa nữ nhân coi trọng mặt mũi, ai dám nhắc cở y phục để người ta kiểm tra vết thương? Ngoan ngoan đem thua thiệt nuốt vào trong bụng đi, nhớ lâu một chút, lại đưa đến hiệu quả 100% chấn nhiếp.

Hiện tại Hạo Hân hiện trên dưới đều biết công phu không nói một lời một cước đạp người của thiếu phu nhân rất tốt, chưa bao giờ cùng người khác khua môi múa mép, tiêu chuẩn của việc động cước không động khẩu.

“Ừ, hiện tại trừ phòng thuộc về ta sao?” Cố Lâm nhàn nhạt hỏi.

Người cả trừ phòng đều thấp đi một đoạn, toàn bộ quỳ xuống.

“Lẽ pháp có quy định, thượng hạ khác biệt.” Cố Lâm ngay mí mắt cũng lười nhướng lên, “Người đứng thứ hai trong trừ phòng là ai?”

Một phụ nhân run rẩy dõng đứng lên, coi như đã nhớ kỹ dạy bảo khế chào, “Kiến qua thiếu nữ nãi, nô tỳ họ Lục.”

Cố Lâm đánh giá nhìn lên nhìn xuống, tất cả người của trừ phòng trên người đều bị dính chút bẩn, Lục nương tử này là người chỉnh tề sạch sẽ nhất. Móng tay có chút nhiễm đen, có lẽ là do vừa rồi đang chọn món ăn, nhưng tẩy được sạch chút bùn, trên người cũng không có son phấn mùi huân hương.

Đây mới là người có năng lực làm trù nương.

“Lục nương tử, ” Cố Lâm giọng nói hiền hòa rất nhiều, “Về sau trù phòng giao cho người, trên bếp sà nhà, ta không muốn phải nhìn thấy một tia dầu mỡ nào nữa. Ta không rảnh ngày ngày tới đây giúp người đập người, chẳng qua ta cũng biết người cũng khó làm. . . Viện tử này không biết là như thế nào, một đồng phu nhân thiếu phu nhân, không đập sẽ bất động. Cứng đầu cứng cổ, người ghi lại tên, phòng giặt quần áo đang thiếu người làm, người tha thiết muốn bay lên trù phòng cũng có rất nhiều.” Giọng nói chuyển nghiêm khắc, “Người không được tự ý phóng túng, nếu không sau này người bị đập ra ngoài chính là người! Phải biết rằng ta thỉnh thoảng sẽ tới nấu canh cho Nhị gia, người là người ta cất nhắc, đập cũng tuyệt đối là ta tự mình đập!”

Lục nương tử ngẩn ngơ. Thật ra thì cả trù phòng, nàng có tài nấu nướng tốt nhất, nhưng chính là không có bối cảnh, thích sạch sẽ lại thâm sâu, sẽ không nịnh nọt bợ đỡ. Không phải tài nấu nướng quá tốt, sao có thể để cho nàng là phó trù nương. Chỉ là vào trạch viện mười mấy hai mươi năm , cũng sẽ không phải loại ngu ngốc. Nàng là có chút cậy tài khinh người, nhưng thứ người như thế khát vọng nhất chính là được gặp Bá Nhạc*. Thiếu phu nhân mặc dù mĩa mai rất cay nghiệt, nhưng nàng vẫn nghe hiểu.

(*) Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể

Nàng bây giờ là người thiếu phu nhân, chỉ có thiếu phu nhân mới có thể tự mình xử trí nàng! Trù phòng là do nàng định đoạt!

“Tạ thiếu phu nhân cất nhắc, Tạ thiếu phu nhân ban thưởng!” Lục nương tử lại cúi lạy, âm thanh có chút run rẩy.

Cố Lâm thoả mãn mà gật gật đầu. Trù nương a, có tài nghệ trong người, phải có điểm nông nhênh cùng thích sạch sẽ. Tùy tiện liền quỳ. . . Này trên đất bẩn không bẩn à? Nấu món ăn mà người không sạch sẽ, thức ăn đó có thể an tâm mà nuốt xuống bụng sao?

Dù sao cơ hội đã cho, biểu hiện như thế nào, ngày sau bàn lại. Chỉ là nắm bắt được trù phòng cũng coi như một thành tựu lớn. Quả nhiên ngày sau thang thang thủy thủy tới dễ dàng, cũng bỏ được thói xấu: không có khen thưởng, trù phòng không phục vụ.

Nàng đang ở bên này vắt hết đầu óc giúp Nhị gia ăn được thiện, hai bút cùng vẽ*, đồng thời cố gắng dạy Nhị gia nói chuyện. Dạy hai tháng, cuối cùng có thể sử dụng một chữ một câu biểu đạt lạnh nóng khát đói, chỉ là thân thể rất không tốt, thang thang thủy thủy nỗ lực tu bổ , trời xuân tháng ba vẫn không thể bỏ chậu than, ôm áo lông không thả.

(*) cùng lúc làm hai việc

Nghe gã sai vặt bên cạnh Nhị gia nói, gia như vậy đã là cường tráng rất nhiều, nếu không lúc giao mùa Nhị gia nhất định phải bệnh một cuộc. Nàng không khỏi cảm khái, thật không nghĩ tới cái tay ăn chơi này so với tiểu thư khuê phòng còn nhu nhược hơn.

Ngày hôm đó, là ngày thỉnh an cố định. Nàng đã thay áo kép, thần thái sáng láng tinh thần toả sáng vào phòng hầu hạ, trong phòng Nhị gia nóng đến mức làm cho người ta đổ mồ hôi, thế nhưng hắt lại mắt đỏ bừng có chút ngẹt mũi.

Gần như im lặng, nàng chỉ tới vô tâm hỏi an ủi đôi câu, tự đi thỉnh an.

Kết quả mẹ chồng vẻ mặt tương đối nặng nề, hốc mắt đỏ bừng, tức giận lại đau lòng. Cố Lâm chỉ cảm thấy mây đen giăng đầy, lên mười hai vạn phần tinh thần, phát động tất cả để tâm, thận trọng ứng đối.

“Anh nhi đâu?” Mẹ chồng lau lau khóe mắt, làm động tác xưa nay chưa từng có: lôi Cố Lâm đến ngồi bên người.

Chuyện bất thường tất có trá!

Cố Lâm cẩn thận ngồi thẳng, “Nhị gia dậy sớm có chút ngẹt mũi, hôm nay không phải là xuân hàn sao? Con dâu trước hết để cho hắt chảy mồ hôi, sau khi thỉnh an trở về sẽ nhìn một chút, nếu không xuất mồ

hội thì liền thỉnh đại phu tới xem một chút. . . Chỉ là Nhị gia phải chịu tội rồi, uống nhiều thuốc đắng làm hại bao tử với miệng. . . Ngày mai nếu khá hơn chút, con dâu cùng Nhị gia vội tới thỉnh an mẫu thân. . .”

“Ai, thân thể hần xương cốt hư hao, rét thán ba còn chạy tới làm cái gì? Đường bệnh đi thôi. . .” Mẹ chồng che miệng khóc, “Anh nhi, người phải làm thế nào bây giờ? Thật là lâu ngày mới biết nhân tâm. . . Lôi kéo một đồng xu hương đều là không có lương tâm! Ô ô ô. . .”

Mẹ chồng nói năng bừa bãi, may còn có đại nha đầu ma ma bên cạnh giúp đỡ bổ sung nói rõ, nếu không thật đúng là khảo nghiệm trí lực.

Nói đơn giản, chính là Nhị gia sau khi diên khùng, thiếp thất thông phòng rục rịch ngóc đầu dậy. Nha đầu thông phòng a, việc sống chết của gia, ma ma chạy tới cầu xin ân điển. Người mua bên ngoài nếu không phải là từ đâu nhảy ra cứu cứu thúc thúc biểu ca a di muốn tới chuộc thân, thì cũng tinh thần sa sút biếng nhác, đem vườn hoa thơm cỏ lạ cá cảnh nào thành chợ bán thức ăn.

Lương thiếp* thì có nhà mẹ đẻ chạy tới muốn xin lại giấy nạp thiếp, thừa dịp vẫn còn thanh xuân tướng mạo còn đẹp, nói không chừng còn có thể một lần nữa làm thiếp cho người khác. Tiệp thiếp không có nhà mẹ đẻ thì kêu khóc muốn bị bán đi, ai cũng chẳng muốn ở bên kẻ ngu cả đời.

(*) đây là chỉ những cô gái con nhà lành gả làm thiếp

Những nha đầu thông phòng tìm đường thoát, Cổ Lâm còn có thể hiểu. Người nào chẳng biết trước đây Nhị gia tâm địa đen tối lạnh bạc, mua bán nha đầu với thái độ rất thần nhiên, ai lại không thừa dịp hiện tại Nhị gia đang diên khùng vội vàng chạy lấy người? Đây cũng không phải là cành cây cao gì đâu!

Tiệp thiếp ngược lại tương đối ít bị bán, bình thường đều là tặng người. Thật ra thì đi, nơi nào làm thiếp không phải thiếp, ở nơi này Nhị gia lạnh bạc lòng dạ hiểm độc nói không chừng còn có thể bị tặng nơi nào không biết. Nhưng mà nếu Nhị gia đã choáng váng rồi, đại khái sẽ không có cơ hội đem mỹ nhân đưa ra ngoài. . . Tự cầu bán ra phủ, Tạ phủ lại muốn mặt mũi, sẽ không đem người bán đến những chỗ Phong Nguyệt, điều này cũng có thể hiểu.

Nhưng lương thiếp thì tương đối làm người ta khó hiểu. Nhị gia lòng dạ hiểm độc đối với những lương thiếp kia thật sự là tương đối để ý, Vương di nương đang có thai cũng không phải là người hần yêu nhất. . . Người chân chính trong tim hần chính là biểu muội bà con xa Từ di nương. Cổ Lâm xa xa gặp một lần, thật là liễu yếu đù đưa theo gió vừa thấy đã thương, thật lo lắng gió lớn một chút liền bị thổi bay đi.

Dù sao cũng là người nhà bên mẹ chồng, dĩ nhiên người ta cũng là con dâu nghiêm chỉnh được yêu thương.

Cổ Lâm cẩn thận ngấm lại, có chút thấy buồn cười. Nàng chăm sóc Nhị gia hai ba tháng, còn chưa gặp qua nửa di nương nào tới tìm một chút. Mẹ chồng giận đến khóc không ngừng, đại khái cầu xin rồi đi của mấy vị di nương mà trong đó có cả vị Từ muội muội này.

Kỳ thực, cũng không thể trách móc những thứ cô gái yếu đuối này. Ai bảo Nhị gia là một người tâm địa đen tối hư hỏng đâu? Gần vua như gần cọp a! Có cơ hội thoát khỏi hổ lửa ai lại không muốn chạy? Nếu không phải mình có chút tài năng, nhà mẹ phía sau cũng đủ cứng, nàng cũng không thể An Nhiên chờ đợi trong cái nơi đầm rồng hang hổ này.

“Mẫu thân, ngài cũng đừng tức giận.” Cổ Lâm cười ra mặt, “Thật ra thì bệnh này của Nhị gia muốn chữa cũng phải một đoạn thời gian. . . Thái y cũng nói, ách, phải tiết chế điều dưỡng. . . Chờ Nhị gia thật tốt rồi, để Nhị gia nạp thêm vài vị thiếp hiền lương xinh đẹp không phải càng tốt sao? Đám tiểu nha đầu tóc dài nào ngắn đó đáng để ngài tức giận sao? Không bằng thành toàn để tích phúc cho Nhị gia, ngài giờ tay lên, nói không chừng nhất niệm tâm thiện, Nhị gia cứ như vậy lại tốt hơn!”

Mẹ chồng nghiêm mặt không nói lời nào, thật lâu sau mới nói, “Những tiểu tiện nhân kia thì không nói. . . Anh nhi thương Dung tỷ nhi thế nào? Ta đối xử với nàng thế nào? Nàng cư nhiên, cư nhiên. . .”

Ta làm sao biết Nhị gia thế nào thương Từ Dung dung? Ta càng không biết bà bà đối xử thế nào với nàng. Năm năm nay ta chỉ có mong một mười lăm mới tới vấn an, Từ Dung Dung thì ngày ngày ở trước mặt người, ngược lại cùng ta gặp mặt cũng chưa có.

Nhưng chuyện của di nương nàng nói cũng không phải cũng không được, nói không phải cũng không được . . . Trong đó còn có biểu muội đấy! Trên thế giới này không có gì khó xử hơn loại di nương lại là biểu muội như thế này.

Nhưng Cố Lâm từ tám chín tuổi đã theo tổ mẫu quản gia, từ sau khi ở trường Tu La mài dũa chuẩn bị, nàng xuất một chiêu Càn Khôn Đại Na Di, “Dù thế nào đi nữa vẫn là Vương muội muội quan trọng hơn, trong bụng còn có đích tôn của nhà chúng ta! Lại là cháu đích tôn của mẫu thân! Mấy ngày nay ta chỉ vội vàng chiếu cố Nhị gia, không hỏi thăm Vương muội muội một tiếng, thật sự là con dâu sơ sót, không đúng rồi ! Làm mẫu thân mệt mỏi, mẫu thân còn không trách ta. . .”

“Làm sao có thể trách con? Là ta có mắt không biết vàng khảm ngọc, đối xử lạnh lùng với người vợ tốt như con. . .” Mẹ chồng nắm chặt tay Cố Lâm, đáng thương nàng tu luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn, nổi da gà tầng tầng điệp điệp, vẫn còn run rẩy nhỏ. Mẫu thân này, bà bà không cần đột nhiên buồn nôn như vậy chứ. . .

Hiện tại cũng chỉ là con trai của ngài bị bệnh, ngài sợ ta cũng đi theo chạy trốn. . . Ta còn cực kỳ có lý do để chạy đấy. Nhưng mà, ngài muốn thể diện cây muốn vỏ. Trừ đủ loại duyên cớ, quan trọng nhất là nàng mặc kệ tương lai như thế nào, danh tiếng “Vợ chồng có nghĩa” này có thể thuận nước đẩy thuyền bất lấy.

Nhị gia bây giờ là điên khùng không sai, chỉ là thái y cũng nói có thể khỏi hẳn, có thể khiến mọi chuyện theo chiều hướng tốt cũng không chừng. Nhị gia lòng dạ hiểm độc sắc bén nguyên bản vô cùng chán ghét nàng, sao chịu được ở trước mặt nàng diễn trò hề lại trên lưng đeo ân huệ? Đến lúc đó nhất định sẽ kiên quyết hừ nàng.

Nghĩa phụ* không oán không hối bị hừ! Đây là đãi ngộ cao nhất với hạ đường thê!

(*) phụ nữ có tình có nghĩa

Vài chục năm trước có một cô gái là nghĩa phụ như thế, kết quả nghe nói một quan tam phẩm của Mộ Dung thế gia mang theo quan môi* ngàn dặm xa xôi chạy đến cầu hôn, cuối cùng còn cầu xin hoàng thượng chỉ hôn. Tuy nói là kế phòng, nhưng dầu gì người ta cũng là vào cửa làm tam phẩm mệnh phụ!

(*) người làm mai nhà quan

Thời đại này a, quả phụ thủ tiết cái gì đó cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, đáng tiền chính là danh tiếng có tình có nghĩa còn bị cô phụ.

Đến lúc đó nàng có lấy chồng hay không không sao cả, Hoàng đế chỉ hôn kháng chỉ càng không quan hệ. Kháng chỉ là tốt nhất, danh tiếng càng cao hơn. Quan lại quyền quý muốn tìm nàng phiến toái cũng là ý không tốt, ngay cả bọn lưu manh cũng không dám cao giọng trước mặt nghĩa phụ như thế. Danh vọng nhà mẹ đẻ cũng có thể nước lên thì thuyền lên, thuận tiện nâng cao phẩm hạnh của các đệ đệ muội muội.

Tính thế nào cũng là phần thắng.

Cho nên nàng rất tận tâm hống mẹ chồng từ khóc hô đến nở nụ cười, trở về tiếp tục chăm sóc Nhị gia ngốc. Biết bỏ đi dục vọng bản thân mới có thể thành được đại sự, nhà nào hộ nào mà không phải sống? Ban đầu cha nàng theo đuổi mẹ nàng còn huyền ảo oanh động cả thành, kết quả ra sao?

Tình nguyện tin tưởng là có quỷ, không nên tin lời nói của nam nhân.

Nàng đã không giao trái tim của mình ra chính là chuẩn xác nhất.

7. Chương 7

Quả nhiên có trá. Cố Lâm buồn rầu nghĩ. Mẹ chồng có vẻ mặt ôn hoà đến nổi da gà như vậy, quả nhiên là có rất nhiều trá.

Bởi vì Vương di nương mang thai bảy tháng có thừa, cũng đã ổn định rồi. Trong lòng mẹ chồng trừ trường tồn tử ra, tất cả đều có thể ném đi. Hôm qua mới nhận cửa hàng, hôm nay liền đem chìa khóa và sổ sách đưa cho nàng quản lý rồi, sau đó dứt khoát đi tới chỗ Vương di nương tự mình trấn giữ, những thứ khác đều không quản đến.

Cố Lâm rất buồn bực, vô cùng buồn bực.

Loại chuyện làm thay thế này là hoàn toàn lãng phí sức lực lại chẳng có kết quả tốt gì, làm tốt thì coi là hiển nhiên, làm không tốt thì coi là đáng chết. Nàng tự nhận có thể làm được tốt. . . Nhưng là làm quá tốt, tương lai mẹ chồng sẽ cảm thấy bị uy hiếp, bởi vì nghĩ nàng muốn cướp quyền. Làm không tốt, những quản gia cáo già, lâu cá kia có thể dùng 36 Kế khiến cho nàng tìm không nổi cửa chính. (@@ chỗ này không rõ lắm ~)

Lúc này liền cảm khái, tỷ muội có thể làm kẻ chết thay là quá ít, muốn dồn đẩy trách nhiệm cũng không có người.

Trong nhà có nhiều người thuộc chi thứ, trên Nhị gia vốn là có một ca ca Tử Ngọc, nhưng bảy tuổi đã mất sớm. Mẹ chồng tự nhiên đem toàn bộ tình thương mẫu tử trút cho Nhị gia Tử Anh này.

Tam gia Tử Kỳ là con thứ, kém nhị gia hai tuổi, nhưng Tam gia hai mươi tuổi hoa này không hề chịu thua kém, người ta là tiến sĩ tam giáp nghiêm chỉnh, mang theo vợ đi Tế Nam làm Huyện lệnh rồi, rất khí phách nói vĩnh viễn không quay trở về. Tam tiết* vẫn tặng lễ về nhà, cũng thỉnh thoảng viết thư cho đệ muội và cho nàng. . . Ban đầu vị Huyện lệnh là nhờ Cố Lâm giúp đỡ rời đi, tiểu thúc nghiêng rằng, chỉ cầu rời nhà càng xa càng tốt, Quý Châu hẳn cũng đi!

(*)tam tiết :Đoan Ngọc, Trung Thu, Nguyên Đán

Đếm xuống chút nữa, là Tứ gia Tử Lạc, đây cũng là người thuộc dòng chính, năm nay 13. Nhưng là cha chồng không còn lòng tin đối với lão bà của mình, nhìn nàng cứng rắn nuôi Nhị gia thành hư hỏng, vô cùng đau đớn, Tứ gia Tử Lạc năm tuổi đã đưa về chỗ lão gia ở Hàng Châu, để Thái Phó đã về hưu của thái tử Lão Thái Gia tự mình giám sát, quả nhiên là người có tiền đồ, năm ngoái mới vừa thi đỗ tú tài, vẫn còn rất chí khí muốn ghi danh Bảng vàng mới cưới vợ.

Ngũ Gia Tử Quân, là một nhóc con tròn trịa đáng thương. Là con thứ nhỏ nhất, di nương đã sớm không còn. Mẹ chồng nhìn hắn cực kỳ không vừa mắt. . . Không có gì ngoài chuyện năm đó di nương của hắn trẻ tuổi mỹ mạo được cưng chiều mà kiêu, bây giờ tất cả khoản nợ của mẫu thân đều phải do nhi tử hoàn trả. Khi đó Cố Lâm mới vừa gả tới đây, bị đẩy đến Ngõ Đồng viện, chú nhóc đáng thương này đối bụng mò đến cái viện cỏ hoang cao đến eo của nàng trộm quả hạnh xanh chua đến ê răng để ăn.

Đứa bé bảy tuổi đối bụng gầy giống như cọng giá đỗ, giày tất chắp vá, Cố Lâm thật không thể nhẫn được. Thê thiếp đánh nhau họa còn kéo dài đến con cháu. . . Nàng len lén bao ăn hai năm, tiếp tế y phục giày vớ, sau lại tìm cái cơ hội khuyên cha chồng, để hài nhi hơn chín tuổi này đi thư viện học, mẹ chồng mắt không thấy, tâm không phiền, đọc sách bao nhiêu như vậy còn không có kế khác, ít nhất công tử Lễ Bộ Thượng Thư không thể để ở trong nhà mà phải nhận đối chịu lạnh không đúng?

Nàng là có lương tâm, tiểu thúc tử cũng đều lễ kính. . . Ngũ Gia gọi nàng còn thường thường gọi kêu thành “Nương”. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần! Quay đầu nhìn lại, không hề có tỷ muội nào có thể làm người chết thay, hoàn toàn không có người dùng được.

Sau khi vỗ trán suy nghĩ sâu xa, nàng dứt khoát kiên quyết hoãn nghị sự hằng ngày, chạy thẳng tới chỗ xương cứng nhất – thông phòng thiếp thất đang muốn rời đi.

Lần tới gặp Tứ Lang, nhất định phải bảo hắn cho ta thêm được liệu bổ tim. Cái gia đình này sống chúng quá không tốt rồi, dùng nhiều tâm kế, thật sợ mình sẽ rất nhanh mà chết, không đợi nổi đến lúc có kết thúc trời cao biển rộng đã mơ ước.

Vốn là thông phòng thiếp thất tự mình náo loạn muốn rời đi, sẽ không có vấn đề gì mới đúng chứ? Huống chi thiếu phu nhân Cố Lâm rất khoan dung, không bắt các nàng lột sạch người. . . Tất cả tài vật trang sức trước kia Nhị gia thường đều có thể mang đi. Chỉ cần giao ra số ngân lượng theo đúng giá trên Khế Ước Bán Thân là có thể đi.

So với những thứ được ban thưởng kia, giá trị con người cũng không đáng kể, điều này cũng chỉ là theo quy củ của Tạ gia.

Nhưng cái thời đại còn đồ vô lại không thiếu này khiến nàng thực buồn bực, thời đại này là nô bộc sinh ra trong phủ so với thường dân bên ngoài càng có khí thế, càng hung hãn.

Giá trị con người, dĩ nhiên chủ tử phải nhân từ mà xóa bỏ. Cô nương có danh phận hay không, cũng đã hầu hạ gia nhiều năm như vậy, cũng phải có bày tỏ một chút đi? Ôn ào lộn xộn, la lối om sòm lẫn lộn, cả phòng khách náo nhiệt không ngừng, Lý Đại tổng quản ở bên trong một đám quần sự mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, toàn thể câm nín.

Nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn các quan sự đang tọa sơn quan hổ đấu, vừa liếc nhìn mấy điều dân la lối om sòm làm bữa đến cực hạn, quả thật âm thanh rung nhà.

Cố Lâm là không hề làm ảnh hưởng đến cả phòng, nàng ngồi ngay ngắn ở trước thư án tử đàn, ngón tay ngọc thon dài hơi dùng lực, vuốt mạnh một cái, đem một miếng gỗ tử đàn dày ba tấc bẻ xuống, tựa như thị uy giờ giờ lên.

Một phòng toàn người tất cả đều an tĩnh lại, cây kim rơi xuống cũng nghe thấy.

“Mọi việc phải theo quy củ, đúng hay không?” Cố Lâm cười nhạt một tiếng, cầm miếng gỗ kia chỉ chỉ Lý Đại tổng quản, “Đại Tổng Quản, người đem quy củ lặp lại lần nữa, cận kề từng điểm. Mới vừa rồi hò hét ầm ĩ, bây giờ ta nghĩ ai cũng không nghe rõ.”

Lý Đại tổng quản có chút nhũn chân, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, để tỳ nữ đem quy củ đến nói lại lần nữa, chỉ là âm thanh có chút run run.

Nội tâm có chút hối hận, khỏi phải bàn. Hắn đã sớm phải biết thiếu phu nhân không phải là người lương thiện, còn dám bằng mặt không bằng lòng? Nhưng hắn rốt cuộc là đại tổng quản quản lý trong ngoài cả Lý gia, quan thất phẩm thuộc phe tể tướng, đại tổng quản nhà Lễ bộ Thượng thư đi ra ngoài cũng là một nhân vật đấy!

Mỗi lần bị thiếu phu nhân chèn ép sau trở về ngẫm nghĩ, trong lòng liền tức giận. Người nào cũng biết thiếu phu nhân này là một người hữu danh vô thực không phải sao? Các chủ tử ai làm chuyện như nàng? Không có ăn bớt của nàng thì nàng nên trở về ngoan ngoãn cảm ơn trời đất đi, còn cùng hắn so đo từng khoản tiền? Nhưng hắn là người của lão gia đó! Hắn cũng không tin thiếu phu nhân hữu danh vô thực này dám đập hắn. . .

Nhưng nhìn nhìn miếng gỗ thật dày kia, trán hắn chảy xuống đầy mồ hôi. Tay thiếu phu nhân cũng không cần dùng nhiều lực, chỉ cần ở trên cánh tay hắn vuốt xuống một cái như vậy. . . Lão gia chẳng lẽ sẽ vì một nô tài đi tìm thiếu phu nhân hỏi tội? Hiện tại là lúc cần dùng thiếu phu nhân!

Chuyện như vậy, cứ nhiên trôi chảy thuận lợi xử lý xong. Có mấy người cả gan cứng cổ cùng thiếu phu nhân sống chết chống đối, thiếu phu nhân nắm ly trà thật chặt, nhướn mày, “Điềm Bạch, chén trà này thật sự không tốt, nắm hơi chặt liền nứt, đổi chén cho ta.”

Mấy người cả gan đều nghẹn lời, thiếu phu nhân chậm rãi nói, “Nghĩ đến các người cũng không phải thật tâm muốn chuộc nữ nhi của mình, đại khái đối với Nhị gia vẫn có tình ý. Vậy thì tốt, liền giữ đi. Ta đây chăm sóc Nhị gia. . . xương cốt cũng đau đến phát sợ.”

Những người chống đối này đều luống cuống. Nhị thiếu phu nhân có bản lĩnh như vậy cũng chiếu cố không nổi Nhị gia điên khùng, mấy cô nương mềm mại nhà bọn họ còn không bị đánh cho thành đầu heo? Bị tàn tật còn có thể làm gì nữa! Vội vàng quỳ xuống dập đầu, đem tiền chuộc thân nộp ra vội vàng chạy đi!

Người đi nhà trống, một ly trà bị nứt, vẫn còn ở chậm rãi nhỏ nước trà. Góc bàn bị bẻ một miếng, đặt ở một bên. Thiếu phu nhân ngồi nghiêm chỉnh, vẫn chậm rãi thưởng thức chén trà Điềm Bạch vừa đổi.

Một phòng đều tĩnh.

Chờ thiếu phu nhân thật vất vả mới đem trà thưởng thức xong, liếc nhìn mấy quần sự đang run rẩy, chỉ hừ lạnh một tiếng, một chữ cũng không nói, dẫn Điềm Bạch cùng đám tỳ muội kia nghênh ngang rời đi.

Ngày thứ hai, thiếu phu nhân đến chính phòng xử lý công việc, phu nhân quản gia một người cũng không thiếu, quản gia người người không quên, ngay cả Lý Đại tổng quản cũng theo hầu ở bên.

Cái uy này, thật sự lập quá mạnh.

8. Chương 8

Hình tượng thiếu phu nhân ở trong mắt Diêm Bạch cùng đám tiểu tử muội của nàng thật sự rất cao lớn, quả thật là đội trời đạp đất rồi !

“Chiêu của ta, các người không học được, càng không thể học.” Cố Lâm nhàn nhạt nói.

Diêm Bạch rất cơ trí, “Nô tỳ hiểu được, thiếu phu nhân chơi trò chơi giả mặt đen, chúng nô tỳ thì phải giả mặt trắng, có thể dụ dỗ bao nhiêu thì phải dụ dỗ bấy nhiêu!”

Cố Lâm cười cười, gật đầu một cái. Mắt lạnh nhìn mấy tiểu cô nương này, Diêm Bạch quả nhiên là một tướng soái tài giỏi. Hơi chỉ điểm một chút liền hiểu được, học rất nhanh. Là một người dẫn đầu, rất hữu ích.

“Nhưng thiếu phu nhân. . .” Diêm Bạch có chút nghi ngờ, “Ngài làm nghiêm như vậy. . . . Cái này, phụ thân ta nói mọi việc phải biết căng chừng vừa phải, nếu cứ luôn nghiêm khắc như vậy. . .”

Phụ thân Diêm Bạch là một xa phu, lại còn đọc qua một ít. Nếu đã muốn thu làm đại soái tâm phúc, Cố Lâm cũng không quanh co lòng vòng, “Phu nhân tương lai trên tay nắm quyền, gia hay là nên phu nhân làm. Ta hiện tại nghiêm, tương lai đến phu nhân có vẻ khoan dung. Như vậy mới khiến mẹ chồng thích, hiểu không?”

Diêm Bạch cau mày suy nghĩ một chút, bưng tỉnh hiểu ra. Như vậy lòng người cũng sẽ không ở chỗ thiếu phu nhân, nhất định đảo hướng đến chỗ phu nhân khoan dung. Nàng bội phục nhìn thiếu phu nhân, vốn là nàng muốn lên cấp vào phòng phục vụ, tiền hàng tháng nhiều, cũng khiến cho cha mẹ thêm thể diện. Nhưng bây giờ nàng nghĩ đến càng thêm lợi chính là đi theo thiếu phu nhân hảo hảo học tập, tương lai có thể làm phu nhân quản sự cũng không chừng.

“Dem mấy tiểu tử muội dạy cho tốt, không kiêu ngạo không nóng nảy, ta sẽ không khiến các người thiệt thòi.” Cố Lâm nhàn nhạt, “Chớ học mấy đại nha hoàn ở các phòng khác, ta muốn chính là người để làm việc, nếu là nửa tiểu thư thì nên sớm về nhà chuẩn bị đồ cưới thôi.”

Diêm Bạch liên tục vâng dạ, lại dâng lên một ly trà, thiếu phu nhân nói chuyện cả buổi sáng, hẳn rất khát.

Trà mới nhập miệng, một ma ma vội vàng hấp tấp chạy vào dập đầu, “Thiếu, thiếu phu nhân. . . Nhị gia, Nhị gia mất tích!”

Cố Lâm sắc mặt ngưng trệ, ho đến đỏ cả mặt, thật vất vả mới thở được, lạnh lùng nói, “Phòng có đầy người, tại sao có thể để cho Nhị gia ất tích? !”

Đang loạn , Nhị gia đã bị gã sai vặt thân cận vác trở lại, mọi người mặt ử mày ơ. Không biết thiếu phu nhân có thể đem bọn họ từng người đá một cái ra cửa viện hay không.. .

Cố Lâm nhìn chằm chằm Nhị gia, Nhị gia tránh né ánh mắt bén nhọn của nàng, mặt nhắm nhố mồ hôi đầm đìa, ướt hết cả y phục.

Không có ai dám cùng Cố Lâm phản đối cùng kháng nghị, Cố Lâm ra lệnh ba gã sai vặt thân cận kia lập công chuộc tội, đem Nhị gia thoát sạch, hầu hạ hẳn tắm nước nóng thật tốt.

Còn nàng vẫn mặt lạnh ngồi ở một bên uống trà nén giận, để Nhị gia hảo hảo hưởng thụ một chút tư vị được mọi người ân cần hầu hạ . . . Hoàn toàn không để ý đến tiếng kêu gào thảm thiết của hắn. (mô phật, thật tội cho anh, trong sạch còn đâu TT^TT)

Chờ Nhị gia trở lại trên chiếc giường thơm mềm, mặt mày đã xám như tro tàn, chỉ kém nước che mặt mà khóc.

Nhị gia sau khi bị ngã hóa gỗ, cũng rất ghét người khác gần mình hầu hạ, nhất là tắm rửa. Cố Lâm mặc dù không thích, vẫn phải là vén tay áo lên tự thân tự lực. Người gỗ còn biết thích sạch sẽ, ngày ngày tắm rửa gội đầu, tắm rửa thì nàng cũng vui mừng nhẹ nhõm phục vụ, nhưng cũng phải biết búi tóc chứ? Nếu không phải nàng tự tay búi tóc, Nhị gia gỗ thà rằng ngày ngày tóc tai bù xù, còn không lại muốn cầm lấy cây kéo cắt tóc.

Không phải nàng nhìn chăm chăm, không biết đã gây ra bao nhiêu rối loạn rồi.

Rõ ràng đã nói cho hắn biết, sau sẽ rất bận, hắn phải ngoan ngoãn ngồi đợi, trên bàn bày một chồng lớn những tiểu thuyết diễm tình trước kia hắn thích xem nhất để hắn giết thời gian rồi, còn rối loạn mất tích cái gì?

“Đã làm gì?” Vẫy lui toàn bộ người hầu trong phòng, Cố Lâm từ trên cao nhìn xuống hỏi. Nhị gia nhìn đỉnh màn giả chết.

Trong lòng Cố Lâm lửa giận tăng vọt bay lên ba trượng. Người khác không biết, nàng sao không rõ ràng chứ. Nói sao, Nhị gia không phải không hiểu, những đối thoại bình thường có thể nghe rõ.

Nàng bực tức nắm lên tờ đàn bản tử, đem những lời đã nói viết ngoáy lại một lần, cứng rắn giơ lên trước mắt hắn.

Nhị gia như đưa đám nhìn nàng một cái, viết còn ngoáy hơn, “Chạy bộ tập thể dục.”

Cố Lâm ghen hờn, có chút không biết nên khóc hay cười. Có tư tưởng như vậy cũng tốt. . . Nhưng Nhị gia cũng không chỉ là bị đánh vỡ đầu mà thôi, mà là toàn bộ thân thể bị đánh đến tê người. Cộng thêm thân thể hắn đã hao tổn quá nặng, dù là muốn tập thể dục cũng phải tiến hành theo tuần tự.

“Thân người xương nhỏ không được.” Cố Lâm lời ít mà ý nhiều viết một hàng.

Không nghĩ tới chọc phải tổ ong vò vẽ, Nhị gia vụt dậy, đoạt lấy mộc bản, viết ba chữ thật to cộng thêm hai dấu chấm than, “Ta rất được!” Hơn nữa còn dùng giọng điệu mơ hồ không rõ ràng nhắc lại một lần.

Thẳng thắn mà nói, người có được hay không ta thật sự không biết. . . Năm năm trước trong đêm động phòng hoa chúc, nàng muốn nhớ lại cũng rất khó khăn, huống chi lại không có nơi khác để so sánh, ai biết có được hay không.

Cố Lâm vượt vượt trán, lấy ra bản lĩnh dụ dỗ đệ muội của mình, mới khiến cho Nhị gia đang tức khí đầy ngực nguôi ngoai. Nói liên tục viết liên tiếp, cuối cùng cũng khai thông.

Nhị gia nằm đến buồn chán, nhưng đối với những tiểu thuyết diễm tình mà Cố Lâm tỉ mỉ chọn lựa rất bất mãn. Lập tức đập mộc bản, sai gã nô tài kiêu kiêu mềm đưa hắn đến thư phòng của Hạo Hân hiên để tự mình lựa chọn. Kết quả Nhị gia nhìn chỗ sách trần quý được tàng trữ, sắc mặt càng mù mịt, mặt đỏ tới mang tai, Cố Lâm cũng có mấy phần lúng túng.

Thư phòng của Nhị gia không nhỏ, nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không đi vào. . . Nếu không phải nàng sẵn sàng hy sinh tính mạng trước nguy hiểm muốn quản gia, nhắm mắt kêu thư đồng trông coi thư phòng đi vào cầm mấy cuốn Nhị gia thích nhất, thì nàng ngay cả cửa cũng không muốn đứng.

Chỉ có thể nói, Nhị gia là một tên háo sắc đến tận xương, thư phòng của hắn tràn đầy Xuân cung đồ không xuất bản nữa cùng với vô số tiểu thuyết diễm tình. Trước kia Cố Lâm không biết, ngộ vào lần đầu tiên, khiến một thiếu phụ bình tĩnh ung dung như nàng cũng phải che mặt chạy trốn.

Tay Nhị gia nắm chặt thanh vịn ở kiệu mềm, cũng nổi lên gân xanh rồi, cắn răng nghiêng lợi. Một lúc lâu mới miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, cầm mộc bản tới, hết sức lực viết hai chữ “Lịch sử”.

Muốn xem sách sử? Cố Lâm kinh ngạc không ít. Nhị gia bắt học vô thuật* đến kinh thế tuyệt diễm của bọn họ, hoàn toàn khinh miệt những người đọc sách nói tất cả kinh thư đều là nói dóc, chuyên tâm đi theo Bàng Môn Tả Đạo và hoàn khố chi đồ** của hắn.

(*) không học hành không nghề nghiệp

(**) chắc là sự nghiệp quân là áo lụa, sự nghiệp ăn chơi.

Trong thư phòng của cha chồng, tự nhiên là toàn sách sử. Nhưng Nhị gia gây ra tai họa lớn như vậy. . . Tạ Thượng Thư cả ngày nghiền rằng hận không có chỗ trú ẩn, nếu không làm sao phải đem Nhị gia giấu ở nội viện, giao cho nàng nghiêm khắc trông chừng đây?

“Thư phòng của ta cũng có mấy quyển.” Cố Lâm chần chờ một chút, không cam không nguyện viết một hàng.

Nhị gia mê hoặc nhìn nàng một lát, gật đầu một cái.

Cố Lâm phân phó mở ô. Trong nội viện này, kiểu mềm chính là đơn giản nhất, hai cây gậy trúc chỗ ngồi, không có mui che. Đã vào hạ rồi, Nhị gia nếu thân thể bị phơi hồng, tất cả sẽ đều là lỗi của nàng.

Vốn là Nhị gia hăng hái rất cao, lại càng ngày càng không hiểu, càng ngày càng kỳ quái, liên tiếp nhìn theo Cố Lâm.

“Tại sao viện của người cùng viện của ta lại cách xa như vậy?” Hắn quả thực là không khỏi kinh hãi. Nửa giờ rồi thì phải?

Nhìn chữ trên mộc bản, Cố Lâm cười gượng hai tiếng. Thật lâu sau mới miễn cưỡng chen lấn viết lên một câu, “Thiếp thân không cầu phu quân thích.”

Mắt Nhị gia thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến mức khiến Cố Lâm không được tự nhiên, mãi cho đến khi tới thư phòng Ngô Đồng viện, vẫn nhìn chăm chăm chưa dừng.

Cố Lâm ho khan một cái, chỉ chỉ giá sách. Nhị gia mới hồi thần, nhìn những hàng sách sắp xếp chỉnh tề, từng hàng từng hàng lớn một. Xuống kiểu mềm, hắn tiện tay rút ra một quyển, hắn là sách toán, nói về số học. Về phần sách sử, cũng được một hàng phong phú đầy đủ.

“Người làm sao lại gả cho tên khốn này?” Nhị gia bật thốt lên.

Đáng thương cho hắn nói tiếng mẹ đẻ không ai hiểu được, Cố Lâm viết lên mộc bản viết một hàng, “Nhị gia nói gì?”

Hắn lắc đầu một cái, tâm tình đặc biệt sa sút.

“Nơi này đọc sách được không?” Cố Lâm thận trọng hỏi, cũng viết một hàng, sợ hắn không hiểu.

Hắn gật đầu một cái, ánh mắt rất phức tạp nhìn Cố Lâm đang cẩn thận dặn dò sau đó cáo lui.

9. Chương 9

Ngô Đồng viện rất nhỏ, đại khái chỉ có Hạo Hãn hiên này coi như lớn một chút.

Dĩ nhiên, tại thời đại khác, nói không chừng còn có thể là biệt thự nhỏ tinh xảo, còn có cả vườn hoa nhỏ đấy. . . Nhưng ở trong Thượng Thư Phủ, đây là một thiên viện rất nhỏ, tường ngoài cũng hồng lộ cả gạch.

Cố Lâm giữ lại ba tiểu tư và hai nha hoàn pha trà lo ăn uống để phục vụ, Nhị gia ở thư phòng ngây ngô một lát, liền bắt đầu đi thăm Ngô Đồng viện.

Hắn là “Bệnh nhân”, nhưng Hạo Hãn hiên hắn đại khái cũng đã đi bộ được một vòng, sợ hãi than còn tưởng rằng mỗi viện đều hào hoa xa xỉ như những nơi hắn đi qua. . . Ít nhất hắn thỉnh thoảng đi tới chính đường thỉnh an cũng thấy hào hoa xa xỉ, tinh xảo đại khí hơn.

Chợt đi tới Ngô Đồng viện, hắn đột nhiên có chút tư vị không rõ.

Ngọa thất* nơi mà Cố Lâm sinh hoạt hàng ngày, cũng chỉ là một sáng một tối, nội thất rất nhỏ, dọn dẹp sạch sẽ cũng rất thanh tịch, gia cụ đã cũ, màn trướng đơn giản, ngay cả đóa hoa nhỏ cũng không thêm. Trên

tường treo một bức tranh chữ, đáng tiếc là viết theo lối viết thảo, nhìn hần không hiểu, nhưng nhìn rất thuận mắt . . . Cũng là đồ trang trí duy nhất trong phòng.

(*) phòng ngủ

Yên lặng đi ra, vòng quanh hành lang, phòng lớn nhất chính là thư phòng, cửa sổ mở thật rộng, ánh sáng đầy đủ. Phòng sát vách cũng không nhỏ, giống như tiệm thuốc, có chày cối giã thuốc cùng một với vài công cụ hần nhìn không biết, còn có mấy học tử đầy ngăn kéo nhỏ.

Hần không dám lộn xộn, vẫn tiếp tục đi dạo. Vườn hoa rất chỉnh tề, còn có giá gỗ nửa che ột chậu hoa lan. Cái này hần biết là vì gia gia của hần rất thích địa lan, ngày ngốc nhìn trong thời gian dài, những thứ này cũng biết chút chút. Một lão nhân gia làm vườn hàm hậu đứng dậy cúi người hành lễ, hần chỉ gật đầu một cái, lại xoay người bước thông thả trở về thư phòng, tùy ý lấy một quyển sách xem. Vẫn luôn nghĩ cách lấy được vài cuốn sách sử để xem, xem rốt cuộc mình đang ở triều đại nào, triều Đại Yên này làm sao lại tới. . . Nhưng bây giờ trong lòng có điểm không yên, lâm vào một cảm xúc lo lắng cùng sưng sờ.

“ . . . Thiếu phu nhân cũng thật biết chăm lo, cái viện rách này cũng là do nàng quản lý. Nhị gia còn không chịu cho tu sửa đây. . . ” Mấy gã nô tài coi chừng cửa thư phòng, nhàn rỗi bắt đầu tán gẫu.

Tường hồng đến có thể nhìn thấy gạch còn nói là biết chăm lo? !

“Chắc, chúng ta đi theo Nhị gia mấy năm rồi đúng không? Ca ca của ta trước kia đi theo Nhị gia! Ban đầu lúc đem thiếu phu nhân đuổi tới Ngô Đồng viện này, cỏ cao bao nhiêu nhĩ, cũng cao hơn eo rồi, trong chỗ cỏ đó không biết bao nhiêu rần nữa. . . ” Tên nô tài hạ thấp giọng, “Nghe nói trước kia có một thái di nãi nãi bệnh chết ở nơi này, thường có cái kia. . . ”

“Chớ nói nhảm !” Một tên nô tài khác sợ hãi nói to, “Thiếu phu nhân cũng ở nơi này mấy năm rồi, không, cũng không nghe nói qua ở đây có cái gì?”

“Ôi, đây là người không hiểu thôi? Thiếu phu nhân của chúng ta tin Phật lại tu đạo, phúc khí lớn ! . . . ”

“Phúc khí có lớn hay không thì không biết, ngược lại bản lãnh rất lớn. Phốc, ngày đó người không có nhìn thấy, Triệu ma ma bị thiếu phu nhân đập một cước tạo thành thể Bình Sa Lạc Nhạn. . . Ha ha ha, phải như vậy! Lão bà này tự cho là làm nhũ mẫu của Nhị gia ba ngày, đã thành chủ tử của Hạo Hần hiên rồi ! Thiếu phu nhân quá nhân từ rồi, thể nào lại không đập thêm mấy cái. . . ”

Tiểu nha hoàn tới đưa nước trà cúi đầu hì hì cười một tiếng, tiến đến góp chuyện, “Đập như vậy tính là gì? Phu nhân chúng ta hôm nay nhưng thần! Ấn thư gỗ dầy như thế, niết mạnh một cái liền gãy một góc, khiến ấy lão quản gia miệng mở to như cái hồ lô! Đầu ngón tay nhẹ nhẹ bóp một cái, liền đem ly trà vụn nứt ra . . . ”

“Thiệt hay giả? Thiếu phu nhân còn có võ công à? Đây không phải là Đại Lực Kim Cương Chỉ vẫn nói trong sách đó chứ?”

Tiểu nha hoàn liếc tên nô tài một cái, “Ta làm sao biết? Nếu không, tự mình đi mà hỏi thiếu phu nhân đi?” Nàng nhắc chân đi vào dâng trà, Nhị gia thổi trà nhận bánh gặt đầu, chỉ chỉ cửa, nàng cũng rất lạnh lợi hành lễ cáo lui.

Tên nô tài cùng tiểu nha hoàn rất hưng phấn ồn ào lộn xộn một phen, giọng tiểu nha đầu thấp, nhỏ giọng lầm bầm, “Ta nói thiếu phu nhân nên... một đập mới đúng. . . ” Nàng liếc liếc về thư phòng.

Ngay cả tên thiếp thân nô tài của Nhị gia cũng lúng túng, lời này trong người nào cũng đã thầm nói qua, nhưng trong miệng lại không thể mở lời. Có thể làm thiếp thân nô tài tuổi cũng còn không lớn, không có cùng Nhị gia đến mấy nơi lộn xộn kia. Nhưng ca ca bọn hần hoặc thân thích đã từng theo Nhị gia, thật sự là hoang đường đến tột cùng, bọn hần vẫn thường nói lại với những tên tiểu tử choai choai này.

An tĩnh một lát, những gã sai vặt cùng tiểu nha hoàn bắt đầu hướng chỗ khác đi qua, đông gia trường tây gia đoàn* , rất ăn ý kéo Nhị gia và thiếu phu nhân nói xấu.

(*) cái này ta chịu, nàng nào biết chỉ ta đi ^^

Thật may là Nhị gia ngốc, lời gì cũng nghe không hiểu, nếu không bọn họ cũng bị bóc một lớp da xuống.

Bọn họ không biết là Nhị gia này bên trong đã bị lặt lẽ thay đổi, nói đúng ra thì không hiểu hết, nhưng nghe phần lớn có thể hiểu sơ sơ. Trái tim phẳng phất từng tắc lạnh run, còn ôm tâm lý may mắn, Nhị gia đời trước không nên quá khốn kiếp.

Nhưng hi vọng của hắn tan biến thật mau. Nội viện hắn đều đã sơ sơ đi dạo qua một vòng, bao gồm cả cái nơi mà Nhị gia đời trước thích nhất Quần Phương uyển. Ngay cả mấy nha hoàn thông phòng cũng có phòng ở xa hoa hơn Ngô Đồng viện rất nhiều, càng không nhắc đến bốn lương thiếp lại càng thêm vàng ngọc đầy phòng.

Vương di nương ở chỗ lão phu nhân dưỡng thai, còn dư lại ba thiếp thất, một người thì dập đầu như già tởm, một người thì vừa nhìn thấy hắn liền kêu thét đến rách màng nhĩ, một người khác nghe nói là biểu muội bà con xa của hắn, được sủng ái nhất, hai mắt trợn ngược, trực tiếp té xỉu bất tỉnh. Tâm tình của hắn thật tệ, vô cùng tệ. Triều đại này kết thúc cũng rất thảm, vô cùng thảm. Hắn lịch sử mặc dù không tốt, tối thiểu cũng biết có một Mộ Dung Xung. Nhưng vị hoàng đế Đàm Hoa Nhất Hiện*, danh tiếng lớn nhất chính là làm tiểu thụ này cư nhiên lại thống nhất thiên hạ, mới có triều Đại Yên phiên toái này. . . Khai quốc đã hơn một trăm năm.

(*) gần như kiểu phù dung sớm nở tối tàn, hiển hách một thời

Nhìn Nhị gia tâm tình vô cùng kém, Cố Lâm cũng cảm thấy lo lắng, nén lại tính tình dùng giọng nói nhỏ nhẹ hỏi thăm, trên mặt hắn tràn đầy phức tạp nói tất cả đều tốt, trở nên vô cùng khách khí với nàng. Buồn bực, nàng một ngày kiếm tỷ bạc, cứng rắn bớt chút thời gian truy vấn mấy gã nô tài cùng nha hoàn.

Gã sai vặt cùng nha hoàn run run rẩy rẩy, gian nan nói, Nhị gia đến Quần Phương uyển, ba di nương không cung kính lắm. Cho là thiếu phu nhân sẽ giận dữ, kết quả chỉ hỏi thăm rõ ràng là không cung kính như thế nào, suy nghĩ sâu xa chốc lát, liền từ ái để cho bọn họ đi xuống nghỉ ngơi.

“Nhị gia về sau muốn đi đâu thì đi, cẩn thận hầu hạ là được, hiểu không?” Thiếu phu nhân cuối cùng liền dặn dò một câu như vậy.

Mấy tháng không có nữ nhân, đối với Nhị gia mà nói có lẽ là khổ ái lớn nhất phải chịu rồi. Nhưng thân thể hắn đã tổn hại, căn lại không tốt căn, không ngăn cản cũng không được. . . Dù sao bị mấy di nương từng hầu hạ mình hù dọa, nói không chừng như vậy vẫn phải xử trí cho tốt.

Những ngày đại phu đến bắt mạch cho Nhị gia, lại nói đã đem hao tổn hơi bù lại rồi, gân cốt cũng cường tráng hơn chút. Quả quá nghiêm lại không tốt, Cố Lâm cũng không phải là mẫu thân của hắn.

Cho nên nàng buông tay, nhíu mày đối mặt với chuyện cửa hàng của Tạ gia.

Mẹ chồng nàng, quản gia quyền nắm chặt như vậy, lại cố tình muốn làm tất cả các chuyện nhỏ nhặt. Khinh thường, rất khinh thường rồi. Nhưng làm như thế không đáng, nàng cũng chỉ có thể dựa theo tiền lệ làm, hơn nữa còn là quản nghiêm hơn. Nàng dám dứt khoát hẳn hoi, bà ấy là mẹ chồng tuyệt đối sẽ có các kiểu kỹ năng ưu tiên “Chăm sóc” nàng.

Một mỗi mấy tháng còn chưa tính, nàng còn tưởng phải mệt đến khi rời Tạ phủ mới thôi.

Chỉ là không khỏi xem nhẹ Nhị gia một chút, nhìn hắn càng ngày càng buồn bực không vui, nàng cũng cảm thấy có chút khó làm. Nàng cũng không thể cứng rắn áp giải mấy di nương đó tới “An ủi” Nhị gia chứ? Không thể làm gì khác hơn là cẩn thận hơn dụ dỗ hầu hạ.

Thình lình, Nhị gia đột nhiên mở miệng, “Tạ Tử Anh đối đãi với cô không tốt như vậy, cô tại sao vẫn đối với ta tốt như thế?”

Cố Lâm bị dọa run một cái, thiếu chút nữa đem mái tóc còn ướt của hắn dứt xuống một túm. Nhìn Nhị gia nhe răng trợn mắt, nàng mới hơi bình tâm lại. Xem ra thái y nói đúng, bệnh điên khùng này có thể khỏi. Mới chưa đến bốn tháng, Nhị gia đã nói chuyện lưu loát.

Tiếp tục lau khô tóc cho Nhị gia, Cố Lâm dịu dàng nói, “Làm vợ, theo chồng. Một đời chồng cả đời không thay đổi. Nhị gia thích ta hay không là một việc, ta thân là thê tử phải làm như vậy, lại là một chuyện khác. Nhị gia chịu tội, ta đương nhiên là phải cùng chung họa nạn. Sao có thể bất mãn mà không chịu buông bỏ tồn vinh*?”

(*) tôn quý và tự hào

“Tôn vinh?” Nhị gia đột nhiên nổi giận, “Tạ Tử Anh rõ ràng là tên. . .” Khốn kiếp ngu ngốc và là một tên cận bã thuần túy! Hấn kiên quyết nuốt nửa câu sau vào trong bụng, lần thứ một ngàn oán hận làm sao lại xuyên không thân thể tên nam nhân cận bã này!

Quay đầu lại kinh ngạc nhìn Cố Lâm một cái, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng rất , xoay đầu đi. Kiếp trước đáng thương của hấn bởi vì công việc nên ngay cả bạn gái cũng không có. Thoảng có chút le lói, người ta đã cảm thấy hấn cả ngày ở trong bộ đội thao luyện là ngoài tầm với, không thể đưa đón đi làm, không có tình cảm, khi đau đầu phiền não đau lòng cũng không thể là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh.

Chính là nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ có Cố Lâm ưu tú như vậy – một Ngự Tỷ làm bạn gái. . . Huống chi là lão bà.

Hấn rối rắm, cũng rối rắm thành mớ bòng bong. Thật sự rất muốn rống to hấn không phải cái tên Tạ Tử Anh lang tâm cầu phế đó, nếu như có thể, xin Cố tiểu thư cùng hấn lui tới

Nhưng hấn không thể, ngàn lần vạn lần không thể. Cái ấn ký cận bã này đóng trên trán, phải mất bao lâu mới có thể tẩy trắng đây?

“Nhị gia, ngài là nghe lời ra tiếng vào nào sao?” Cố Lâm bị hấn dọa sợ hết hồn, sát ngôn quan sắc* cắn thật hời, “Người hầu văn chuyên nói chuyện xuyên tạc, làm chủ tử , vẫn là phải khoan dung một chút, có độ lượng rộng rãi một chút. . . Giả càm giả điếc, không cần quan tâm. Không sai biệt lắm chính là không cần để ý cái đó. . .”

(*) nhìn mặt mà nói chuyện

Tạ Tử Anh, người thật là một tên cận bã trong số những tên cận bã. Trong lòng Nhị gia đau hơn mắng một phen.

Đáng tiếc hấn mắng chửi người há mồm liền không nói nổi, nói vài lời lời hữu ích quả thật muốn mạng của hấn. Áp úng một lát, hấn mới mặt đỏ tới mang tai nhỏ giọng, “Ngự tỷ nhi , nàng đối đãi tốt với ta, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.”

Đáng thương cho Cố Lâm muốn xù lông rồi. Nhị gia. . . Đầu thật sự bị thương không nhẹ. Cự nhiên có thể nói chuyện ôn tồn với nàng! ! Nàng khô khốc nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngượng ngùng nói, “Hấn là cận phải như vậy. . .”

Nhị gia đang đưa lưng về phía nàng tâm tình tốt hơn chút, không có phát hiện hoảng sợ của nàng, giọng nói bình hòa hơn, “Ta sẽ nói chuyện này sau, tạm thời không để người biết, có thể không?” Hấn phải có biết Tạ cận bã này cận bã tới trình độ nào rồi mới bật ngược lại được chứ?

10. Chương 10

Mấy chương trước không để ý, thật ra cái tên thân mật của Nhị gia phải là Anh ca nhi chứ không phải Anh nhi. Từ chương này sẽ đổi, còn mấy chương trước thì phải đợi khi nào rảnh đã^^

Cố Lâm lo lắng đề phòng mấy ngày, phát hiện Nhị gia không có làm ra trò gian trá gì, trái tim cũng được buông lỏng một chút. Sau lại nghe nha hoàn báo cáo Nhị gia tản bộ trong Ngô Đồng viện, ở trong sân chậm rãi duỗi tay đá chân, cũng không có dị động gì. Chỉ là thừa dịp khi Nhị gia trở về ngủ say mới len lén bắt mạch, mạch tượng đã từ từ ổn định bình thản, khiến nàng có thể âm thầm thở nhẹ một hơi. Thời gian còn lại, hấn cũng chỉ ở trong nội viện đi bộ khắp nơi, bên người mang theo quyển sách, đi một thì ngồi xuống xem sách. Nàng vốn lo lắng Nhị gia sẽ chà đạp những quyển sách của nàng, không ngờ hấn ngược lại rất

yêu quý chúng, đọc cũng rất nhanh. Chỉ là có ngày hấn ôm một cuốn tới hỏi nàng, ông nói gà bà nói vịt một phen, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, Nhị gia không biết cách ngắt câu.

Cũng phải. Nhị gia trước khi bị thương thích xem thoại bản diễn tình, đều đã được đánh dấu rõ, không cần làm phiền toái phân câu suy luận. Nàng trước kia do thời gian thật sự quá gấp, muốn học rất nhiều thứ, sách rất thích xem, chẳng qua là giành thời gian tự đánh dấu ngắt câu. Thứ nhất là thấy thấy đánh dấu ở đâu, về sau nhìn thấy cũng dễ dàng. Thứ hai là đánh dấu lần đầu, lần sau xem lại sẽ thoải mái hơn.

Năm năm trở lại đây, nàng rất ung dung, trù trồng hoa và làm hương liệu, chính là đem mấy ruộng của hồi môn cơ hồ đều xem xong. Nhị gia lấy quyển này chính là Nữ giới, may là nàng còn chưa cầm đi dán cửa sổ, dĩ nhiên càng chưa từng xem qua.

“ . . . Nhị gia, đây là để nữ nhân xem.” Cố Lâm lúng túng nói.

“Nữ giới, ta biết rõ chứ sao.” Nhị gia gật đầu, “Chỉ là không có dấu chấm câu xem thật khó hiểu, chỉ có một chỗ, đoán cũng không đoán nổi. Nàng có rảnh không? Hiện tại cùng ta xem một chút?”

Cũng thấp đèn sau khi ăn xong rồi, sao có thể không rảnh? Thấp sáng đèn hơn, Cố Lâm đem bản lĩnh thuộc lầu nữ giới rồi giảng giải một chút. Mới đem phần trọng yếu thứ nhất nói xong, Nhị gia liền biến sắc.

“Một đồng nói nhảm! Sinh nữ nhi sẽ phải xuống giường nằm ba ngày hối lỗi? ! Sinh nam, sinh nữ là do gen của nam nhân. . . Sinh vật không có học qua à?! . . .”

Hấn rống như vậy, Cố Lâm khê mở rộng miệng nhìn hấn, trong lòng rất sầu lo. Nhị gia nói năng không lưu loát, nửa điên nửa ngốc, miệng nói đầy chuyện mê sảng. Nếu để hấn ở nhà như vậy thì cũng không sao, nhưng ở bên ngoài đối nhân xử thế, làm không tốt liền rước họa vào thân... Khiến cho nàng thật rầu rĩ a.

Chỉ là Nhị gia lại đem nữ giới phê bình không đáng giá một đồng, mười hai vạn phần khinh thường cùng không cam lòng, khiến nàng lại thấy buồn cười. Nàng và Nhị gia là vợ chồng bất hoà, không sai, trên lễ nghi nàng là người Tạ gia, nhưng trong lòng lại có mấy phần người ngoài nhìn mà sáng suốt. Nhị gia nha, chính là người được cưng chiều đến hư hỏng, lòng dạ hiểm độc, lạnh bạc, cũng chính là không đem người khác để vào mắt.

Nhưng bây giờ bị đánh đến điên khùng, ngược lại có mấy phần tỉnh tình tốt hơn rồi. Ít nhất coi như biết xem người khác như người, đặc biệt là coi nữ nhân như con người.

Rống lên thoải mái một chút, sắc mặt Nhị gia lại trắng nhợt, toàn thân cứng đờ. Thảm, lộ tẩy rồi có phải không? Cố Lâm có thể hay không coi hấn là yêu ma quỷ quái để xử trí. . .

“Nhị gia lời này cùng ta kêu la thì không sao, nhưng nhất thiết không thể nói với người khác.” Cố Lâm giọng nói dịu dàng, nhẹ nhẹ vỗ về vết sẹo trên trán hấn, “Thương thế kia, thật không biết là phúc hay là họa. Ngu chút cũng tốt, phúc hậu. Người phúc hậu một chút, mới có thể có phúc...”

Tay Cố Lâm bây giờ không thể nói là mềm mại không xương, dương chỉ bạch ngọc. Nhưng những ngón tay mềm mại của nàng chạm nhẹ vết sẹo trên trán, khiến cái tên đến bạn gái cũng không có tim mãnh liệt rung động. Ngay đến khuyên nhủ người khác cũng dịu dàng như vậy. . . Một lần nữa khiến hấn lại chửi rửa Tạ Tử Anh chính là tên nam nhân cận bã, vạn người mới có một!

Có thể thuận thế đem tay Cố Lâm nắm ở trong tay, cũng đã là dũng khí lớn nhất hấn có thể biểu hiện. Nín lặng nửa ngày, hấn cũng chỉ có thể nặn ra một câu, “Đã biết. Ta không tốt. Nàng tận lực nhắc nhở ta.”

Lần này đối lại Cố Lâm cứng đờ, tay nên rút ra hay là không nên rút ra. . . Đáy lòng nàng thật hối hận, tại sao lại nhất thời mềm lòng đi sờ trán hấn. . . Giang sơn dễ đổi, chờ Nhị gia tốt toàn bộ rồi, còn không biết sẽ xảy ra chuyện trả thù âm hiểm gì.

“Nào dám nói gia, thiếp thân có thể chỉ điểm liền sẽ tận lực. Thiếp thân ít kiến thức, lời nói xúc phạm Nhị gia, xin Nhị gia tha lỗi nhiều hơn.” Cố Lâm đắn đo nửa ngày, hay là vẫn nên dự phòng trước thì hơn.

Lập tức lại đem cự ly kéo dài ra rồi, Nhị gia có chút thất vọng. Nhưng hấn lật ngược thế cờ, tay nắm chặt một chút, “Nàng gọi ta là Anh ca nhi đi, ta cũng gọi nàng là Ngự Tỷ nhi. Chúng ta, chúng ta. . . Rốt cuộc vẫn là vợ chồng, đừng, đừng lạnh nhạt như vậy.”

Mặc dù Anh ca nhi này không phải Anh ca nhi kia, nhưng tên kiếp trước của hắn cũng có một chữ “Anh”. Từ quân nhân Lục Binh chiến đội cường hãn, chuyên nghiệp biến thành tên cận bã không đến mức không thể cận bã hơn, tử sắc quá độ, nhân phẩm thấp kém, công tử bột quần là áo lụa, tâm tình của hắn vẫn rất sa sút.

Có thể làm cho hắn hơi tỉnh lại chính là ngay cả có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, có một lão bà Ngự tỷ.

“Ta cái gì đều không hiểu được, cái gì cũng không biết. . . Nàng luôn cùng ta xa cách, ta thật sự không biết làm sao làm.” Hắn nhỏ giọng nói.

Cố Lâm trầm mặc thật lâu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Ta sao có thể xa cách đây? Nữ tử là loại thấp kém nhất, phụ thì có thể tái giá, nhưng phụ thì không thể có hai phu..” Mặc dù miễn cưỡng đè nén, vẫn không khỏi mang theo vài phần châm chọc.

Nhị gia chỉ cảm thấy một cổ uất ức ẩn trong ngực, vừa giận lại vừa uất ức. Ta là nam tử hán kiên cường, vững chắc như sắt thép Triệu Quốc Anh, không phải con mẹ nó tên nam nhân Tạ cận bã! Nhưng lý do này không thể nói ra, hắn đoạt lấy cuốn nữ giới, xé nát bấy, ném vào trong ống nhỏ.

Chuyện ngày sau, để ngày sau hãy nói thôi. Ít nhất Nhị gia hiện tại, chịu vì nàng mà xé nữ giới.

“Anh ca nhi.” Cố Lâm nhẹ nhàng gọi.

Nhị gia tĩnh lặng, chậm rãi khắc ra uất ức tức giận trong lòng, hướng về phía Cố Lâm cười cười. Khuôn mặt tuần tú như vậy, lại xuất hiện có chút thật thà giống như trút được gánh nặng, thật là có một chút góc nghếch.

Cố Lâm vẫn như bình thường, hầu hạ hắn ngủ, ngồi ở bên giường chờ hắn ngủ say. Nhị gia đã thay đổi linh hồn của chúng ta mặc dù trong lòng có chút ngứa ngáy, dù sao kiếp trước làm một trạch nam hai mươi mấy năm, đã tu luyện thành Đại hòa thượng là hàng nguyên đại nguyên kiện, rất muốn làm cầm thú, đáng tiếc lại là một người không bằng cầm thú. Chỉ có thể nhìn lão bà của mình mà cười khúc khích, lúc ngủ thiếp đi tâm tình còn rất diễm dương cao chiếu*.

(*) đại khái chính là tâm trạng rất tốt

Đáng tiếc tâm tình diễm dương cao chiếu luôn là rất dễ dàng chuyển thành âm u mưa gió. Ngày thứ hai hắn mặt tràn ngập ý cười đi tới Từ An đường thỉnh an, nhần nhịn để lão nương chiếm tiện nghi, vừa ôm hắn vừa khóc, sau đó cố tìm lý do lui ra cùng lão bà Ngự Tỷ bồi dưỡng tình cảm. . .

Trước an nội sau dẹp ngoại, lo xong lão bà, hắn cũng muốn lấy các tiền bối đã từng xuyên qua làm chuẩn, hắn là luyện sắt, chế hỏa được hay là làm chút đồ thủy tinh ..., coi như thời đại yên bình không thể hùng bá thiên hạ, nhưng được phú giáp* thiên hạ cũng không uống một lần xuyên qua, đúng không? Nhưng người định không bằng trời định, mẫu thân của hắn nói Vương di nương nhớ thương Nhị gia đến chết, mong muốn được gặp hắn.

(*) giàu nhất

Hắn chỉ cảm thấy tim co rụt lại, khẽ liếc mắt nhìn Cố Lâm, chỉ thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, cười nói tự nhiên.

Chậm đã! Không nên như thế này chứ?

Tiểu thiếp trong bụng có hàng, đại lão bà sao có thể bình chân như vại như vậy? Cùng Cố Lâm chung sống mấy tháng, cộng thêm chuyện tối hôm qua xé nữ giới, hắn cũng không phải là ngu ngốc, tại sao có thể không hiểu Cố Lâm có cái gọi là hiền lương chỉ là một lớp ngụy trang thật mỏng manh. . . Khổ nỗi hắn vẫn còn giả bộ câm, bị lôi đi vào trong, hắn liên tiếp cầu khẩn Cố Lâm, Cố Lâm chỉ lộ ra ánh mắt kinh ngạc khó hiểu, không hiểu ý tứ của hắn.

Vì vậy hắn bị buộc cùng Vương di nương đang mang thai tháng chín gặp mặt.

Hắn không phải là không có gặp qua phụ nữ có thai, chỉ là chưa từng thấy qua phụ nữ mang thai nào giống như Hải Tượng*. Mà con Hải Tượng kia một phát bắt được tay của hắn, khóc đến độ hoa lê đái vũ. . . Hắn

không thể không thừa nhận, dù thân thể là Hải Tượng, nhưng khuôn mặt đích thực rất tinh xảo. Nhưng tâm tình của hắn rất phức tạp, thật sự rất phức tạp. Đến bây giờ hắn vẫn không thể tiếp nhận chuyện xui xẻo hẳn chính là Tạ Tử Anh, rất ngoan cố cho là đời trước là đời trước, hắn là hắn.

Cổ Lâm là do bị tên nam nhân cận bã đó lạnh nhạt vứt bỏ, mặc dù không có làm thủ tục, nhưng hắn nhất định là muốn ly hôn thiếu phụ. Niên đại gì, người tốt so cái gì đều tốt. Hơn nữa sự thật đã định, theo đuổi Cổ Lâm là một chút chướng ngại tâm lý cũng không có.

Vương di nương này, là thiếp của Tạ Tử Anh, trong bụng nàng, là máu mủ của Tạ Tử Anh.

Trong lòng hắn có vô vàn rối rắm kỳ cục, cơ hồ muốn đem mình nghiền chết. Thế này chẳng khác gì trên đầu đội nón xanh một cách không rõ ràng, giống như không thể không mang, tiểu hài tử của tên nam nhân cận bã sớm không biết chết ở đâu rồi, hắn giống như cũng không thể không nhận. . .

Chính hắn còn là một quân nhân dự bị ngây thơ, chất phác, là Đại hoà thượng, vậy mà giờ lại không thể không đem tạo nghiệt của kiếp trước nhận lấy, hắn ngay cả canh thịt cũng không được ném đến a. . .

Lúc này hắn mới thấy rõ, ngựa đực và hậu cung, chỉ tồn tại ở trong tiểu thuyết, có thể ý dâm một phen. Sự thật để ỉnh tự thân thể nghiệm, thật sự là có người có thể, cũng có người không thể.

Thật xin lỗi, ta là không bằng cảm thú. Ta...ta chính là cảm thú không nổi a! Hắn hiện tại chỉ cảm thấy đầy mồ hôi, bởi vì lão bà thân ái của hắn đã sắp thối lui ra ngoài cửa rồi. . .

Nhị gia sắc mặt tái nhợt đem tay của mình rút ra, lung tung vỗ vỗ Vương di nương, xoay người đi theo Cổ Lâm ra ngoài.

Cổ Lâm kinh ngạc, “Anh ca nhi, bà bà bảo chàng. . . Chàng không phải bồi Vương di nương nhiều chút sao?”

Nàng quả nhiên không thêm để ý chút nào! Tạ cận bã, ta là nên hận ngươi hay là nên cảm tạ ngươi đây?!

Hắn cố gắng nghiêm mặt, nắm thật chặt tay Cổ Lâm, chết cũng không cho nàng hất ra. Cẩn rằng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, “Nhớ, ta cái gì cũng nghe không hiểu, hơn nữa còn là cảm.”

Đây là diễn à? Cổ Lâm cũng bị làm hồ đồ. Chỉ là Nhị gia có lệnh, nàng rất tự nhiên không dấu vết làm tròn, bà bà một chút nghi ngờ cũng không có, còn dặn dò nàng phải chăm sóc thật tốt Nhị gia gốc.

Cổ Lâm than thở, cũng chỉ có thể than thở. Người này gốc cũng không hoàn toàn gốc, thật sự là so với gốc toàn bộ còn phiền toái hơn nhiều.

11. Chương 11

Mang theo buồn bực không vui, Nhị gia trở về Hạo Hãn hiên. Chuyện đầu tiên Cổ Lâm làm là sai người đi gọi đại phu.

“Ai ngã bệnh vậy?” Nhị gia lấy làm kỳ quái.

“Ách. . . Đợi chút nữa Vương di nương nhất định sẽ nói đau bụng.” Cổ Lâm nhàn nhạt đáp lời, “Nhưng sẽ không thật sự có chuyện, huynh cứ ra ngoài đi dạo đi, nên làm gì thì cứ làm.”

Nhị gia cũng không phải bị đuổi đi nhanh như vậy, quần quýt nàng hỏi không ngừng. Đang quần, chỗ phu nhân sai người tới nói, Vương di nương thân thể khó chịu, muốn xin người gọi đại phu tới xem một chút.

Thời gian thật chuẩn xác, Ngự Tỷ nhi thật đúng là thần cơ diệu toán.

Cổ Lâm cười mỉa, có chút không biết nói với Nhị gia như thế nào. Nói thì giống như khích bác, đặt điều cùng tố cáo, nhưng không nói. . . Nhị gia nửa điên nửa gốc như vậy, không có chút tâm nhân thì không biết sẽ gặp phải họa gì.

“Bởi vì ta hôm nay vào phòng Vương di nương.” Cổ Lâm hàm súc nói.

“ . . . Nàng chỉ đứng ở cạnh cửa thôi mà, cách nàng ta tối thiểu phải ba thước ấy chứ?” Nhị gia mặt tràn đầy nghi ngờ, “Người nàng ta kéo là ta, cũng không phải là nàng.”

Cổ Lâm thấy thật khó khăn, không biết làm sao lý giải một cách khách quan những tình túy trong chuyện trạch đấu. “Ta là thê, nàng ta là thiếp.” Cổ Lâm hàm súc giải thích, “Cả đời nàng ta cũng chỉ có trong khoảng thời gian này mới có thể có địa vị cao hơn ta. . . Có thể lần áp liền tận lực chèn ép, tất cả thủ đoạn đều phải sử dụng. . . Cũng không cần ta làm cái gì, chỉ cần làm cho người ta cảm thấy ta muốn hại nàng, hoặc là dứt khoát nói bất tự không hợp linh tinh Vì đứa cháu khó có được này, ta ước chừng lại được thấp đèn hầu Phật đi.”

“ . . . Không thể nào?” Nhị gia trắng mặt.

“Cho nên ta trước tiên cho gọi đại phu.” Cổ Lâm nhìn sắc mặt hần không tốt, an ủi nói, “Lão đại phu này mặc dù không phải là thái y, nhưng có sở trường là phụ khoa, mẹ chồng rất tin tưởng. Chỉ cần hần nói không có việc gì là tốt rồi. Nếu không đợi đến lúc đám hòa thượng đạo sĩ tới cửa, ta mới là người đầu tiên chịu tội. An tâm đi, chuyện của trạch viện ta lo được rất tốt. Nói cho người cũng chỉ là muốn người cẩn thận hơn. . . Về sau có việc lễ nghĩa gì lui tới, trừ phi thật sự tri kỷ, nếu không đưa cái gì cũng không cần ăn, lấy cái gì không nên dùng hương dùng thuốc...”

Nàng dặn dò một chuỗi, Nhị gia chỉ nhìn nàng, tâm tình nặng nề gật đầu một cái. Không nhận được hỏi một câu, “Nhưng cần ác như vậy sao? Thật ”độc nhất phụ nhân tâm” sao?”

Cổ Lâm chần chờ một chút, hòa nhã nói, “Cũng không phải đúng hoàn toàn. Thiếp thất tranh sủng là bình thường . . . Chỉ là Vương di nương xuất thân. . . tương đối thấp kém, người nhà mẹ đẻ kiến thức cũng tương đối nông cạn. Thật ra thì đứa bé sinh ra sẽ ghi dưới tên của ta, sáu năm không con phạm vào thất xuất chi điều, ta không khả năng làm hại nhất chính là đứa bé này. Chỉ là nếu nàng có lòng muốn chèn ép, cũng đành theo nàng ta thôi. Chút thủ đoạn nhỏ như vậy, ta còn không để vào trong mắt đâu.”

Nhị gia kiếp trước, chính là một người trung trinh với các ngự tỳ. Hần tự nhận bản thân rất “man”, cũng rất nam tử hán, nhưng đối với Ngự tỳ luôn tràn đầy tự tin, thành thực, chừng chặc chính là luôn bị khuyh đảo, không cưỡng lại được.

Mà Cổ Lâm ở thời đại này thật sự không tính là mỹ nhân. Khuôn mặt đầy sức sống, uy mà không lộ, lông mày giương cao, khí sắc hồng nhuận, so với những cô gái khác cao hơn nhiều, lưng luôn thẳng tắp. Hiện tại lại lưu hành loại đại gia khuê tú đi không được dao động vẩy, cười không lộ răng, dịu dàng nhu thuận, thân mình yếu ba phần, diện mạo tinh xảo tuyệt luân.

Cổ Lâm vừa khéo lại ngược lại, hơn nữa vừa khéo lại chính là hình mẫu mà Nhị gia đã hoán đổi linh hồn thích nhất.

Đáng tiếc hần thật sự không biết ăn nói, nín nửa ngày chỉ nói, “Ngự Tỳ nhi, nàng cực khổ rồi. Ta...ta đã biết .” Sau đó liền chạy trốn chết.

Đã biết những gì? Cổ Lâm buồn bực, vuốt vuốt trán. Trong nhà còn một đống chuyện đây. . . Vương di nương hôm nay tuyệt đối sẽ lại tăng thêm chuyện, sẽ không để cho nàng sống yên ổn .

Quả nhiên, nàng đem chuyện nhà xử lý xong xuôi, vừa mới uống một hớp trà, Lữ ma ma bên cạnh phu nhân liền đến báo. . . Vương di nương không hài lòng, muốn đổi thái y.

Tuy nói công công là quan nhị phẩm, trưởng Lễ bộ, nhưng có thể mời thái y tới xem cho công tử, đã là rất có mặt mũi, hơn nữa còn nhờ vào mặt mũi của lão thái gia từng là thái phó của thái tử. Một quý thiếp cũng không khác gì lương thiếp, muốn tìm thái y?

“Khắp kinh thành này đều biết Triệu lão tiên sinh khám phụ khoa là tốt nhất, tại sao muốn tìm thái y?” Cổ Lâm không thể làm gì đành hỏi. Lữ ma ma cả đời đi theo phu nhân, thấy nhiều, hiểu biết cũng rộng, biết đây không phải là có vấn đề gì. Nhưng Vương di nương lẩn lộn, la lối om sòm, phu nhân lại không nghe khuyên bảo, nàng là hạ nhân có biện pháp gì? “ . . . Triệu đại phu muốn di nương xuống giường đi lại nhiều hơn, những thứ đồ tắm bổ ăn ít một chút, nếu không có thể sẽ. . . ”

Thì ra Vương di nương kể từ khi có thai liền nằm ở trên giường không động chút nào? Còn tắm rửa nhiều như vậy! Huống chi là thai đầu. . . không khó sinh thì gặp quỷ rồi.

Nàng quả quyết vỗ án, “Ta từ kho chi một trăm lượng bạc cho nhà mẹ đẻ Vương di nương, để cho bọn họ tự mình tự đi tìm đại phu, thuận tiện cũng tìm bà đỡ như mẫu rồi! Tiền tiêu hàng tháng của bà đỡ như mẫu đều từ quỹ của ta hiểu không? Lữ ma ma, khổ cực người đi một chuyến, giúp ta xin phép phu nhân, thuận tiện hỏi Vương di nương có phải hay không.”

Người nhà mẹ đẻ người đã tin chưa? Bạc ta cũng đã đến đấy rồi, hơn nữa mọi chuyện ra đều không sờ đến, dù sao cũng nên hài lòng rồi chứ?

Quả nhiên, phá tài tiêu tai, tất cả đều vui vẻ. Ngay cả bà bà cũng khen ngợi nàng không dứt miệng. . . Chỉ có công công đối với bà bà vẫn còn tức giận, nói đi nương là cái gì, cũng muốn gặp thái y.

Quả nhiên nhà này chỉ có công công là người hiểu chuyện.

Cổ Lâm lắc đầu, thật may là nàng từ trước đến giờ đều tự biết, cảm giác có nguy cơ, sớm muộn gì cũng sẽ bị buộc đi tu, không hoa phục châu báu, trong quỹ còn chút tiền. Nếu không, thật sự sẽ phải động đến đồ cưới của nàng. Nhị gia tiếp tục ở trong nhà ở ẩn, đi loanh quanh, theo sau là ba tiểu tư, hai nha đầu. Làm người hầu của kẻ ngốc cũng có chỗ tốt, nói chuyện cũng không cần tránh hấn. . . Chỉ là làm người hầu của hấn tương đối đáng thương, thường thường bị người khác chèn ép, giấu cọt đến phát khóc.

Cổ Lâm đã chọn người cẩn thận, phải thành thật bảo vệ cho chủ. Về sau đối với cuộc sống sẽ khá hơn một chút. Chỉ là hiện tại hấn vẫn giả bộ ngốc, thu tập tình báo cho tốt mới là quan trọng nhất. . . Nghe người ta nói nhiều, thính lực cũng tăng lên, nói chuyện mới có thể lưu loát.

Những từ ngữ địa phương này thật khó học. . . Giống như hồi hấn chỉ biết tiếng phổ thông phải khổ sở học Anh văn.

Sau khi đi loanh quanh trong ngoài viện, nhìn thấy mấy môn khách, văn nhân phụ thân nuôi, cảm giác khổ sở trong lòng hấn lại nâng ột bậc. Quả nhiên là lịch sự giả tạo, đọc sách càng nhiều càng không phải thứ tốt. Trên mặt mang theo ý cười, trước mặt hấn liền châm chọc đùa cợt, đem những sự tích quang vinh hoang đường của Nhị gia đã từng trải qua mổ xẻ ra một cách chi tiết tỉ mỉ rất nhiều lần.

Nếu không phải hấn nhẫn nại hơn người, thì hấn thật muốn đánh nhừ tử mấy tên lịch sự giả tạo này.

Giận cũng giận đủ rồi, buổi trưa trở về nhìn chằm chằm một bàn đầy món ăn, cầm đũa chặt đến phát run, nuốt cũng không nuốt vào được.

Cổ Lâm hỏi rõ, không biết nên khóc hay cười, “. . . Mấy vị khách kia của công công cũng ăn đủ thiệt từ người rồi, không thừa dịp người ngốc báo thù thật tốt, thì đợi đến bao giờ?”

“Tạ Tử Anh này không phải trò vui, những thứ chỉ dựa vào người khác ăn cơm trắng muốn trêu đùa ta cũng không được!” Nhị gia bực tức.

Cổ Lâm nhin không được, cười khúc khích.“Thôi thôi, chuyện cũ trước kia quên rồi thì thôi. Không bị mất mạng, còn có thể nói chuyện lưu loát, đã thật sự tốt lắm rồi.”

Nhị gia vẫn trầm mặt không động đũa. Một phần nhỏ tức giận kia tất nhiên là hận những thứ lịch sự giả tạo kia, nhưng phần lớn vẫn là hận tên nam nhân bại hoại này, muốn bắt hấn trở lại đánh giết ngàn vạn lần. Hấn là một nam nhân dũng mãnh thiết huyết lại tự nhiên phải gánh chịu những danh tiếng thối nát này. . .

Hấn vốn còn tưởng rằng đã là đáy cốc*, ai biết mình đã quá ngây thơ. Đáy cốc vẫn còn có thể đào thêm mười tám, mười chín tầng nữa.

(*) chỗ này chính là tận cùng của bi kịch, chơi chữ đồng âm của cái cốc (bôi cộ) và bi kịch.

“Anh ca nhi.” Cổ Lâm ôn nhu gọi hấn.

Chiều này đối với hấn trăm lần đều linh nghiệm, vốn là tâm tình đang thấp đến tận cùng, Cổ Lâm khẽ gọi một câu thân thiết như vậy. . . Là có thể để cho hấn ăn liền ba chén cơm lớn, ngay cả thức ăn cũng không cần dùng đến.

12. Chương 12

Nhị gia còn đang suy nghĩ xem đến bao giờ mới có thời cơ để kết thúc cái loại giả cảm vờ điếc này, không ngờ cơ hội lập tức tới ngay.

Vương di nương muốn sinh. Nhưng Thượng Thư phụ nhân ra mệnh lệnh đầu tiên chính là muốn Cố Lâm trở về Ngô Đồng viện đợi, còn phái hai ma ma cao lớn vạm vỡ đến bảo vệ viện, chẳng khác gì giam lỏng.

Cố Lâm ngược lại không có chút ngoài ý muốn nào, hơn nữa tâm bình khí hòa trở về viện tưới hoa chép kinh, nhưng Nhị gia không hiểu rõ đầu đuôi lại đuổi theo hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.” Cố Lâm không hề ngẩng đầu tiếp tục chép kinh, Nhị gia nửa ngày không có tiếng gì, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Nhị gia cau mày khổ sở suy nghĩ, cảm thấy có mấy phần buồn cười.

“Khó có khi có chút thời gian, không bằng ta dạy Nhị gia tập viết chữ lại?”

“Anh ca nhi.” Nhị gia bắt mãi nhắc nhở.

“Được rồi, Anh ca nhi. Người ngay cả cầm bút cũng quên rồi hả ? Không sao, lời nói cũng có thể học lại, cầm bút viết chữ không có gì khó cả.”

Tự tay dạy cầm bút, thấy vẻ mặt Nhị gia tương đối bình thản, nàng ôn thanh nói, “Thật ra thì, Anh ca nhi. Vương di nương chịu khổ nhiều như vậy. . . Người nên đi thăm nàng một chút mới tốt.”

Nhị gia cứng đờ, trầm mặc cố chấp viết hai chữ“. . . Ta lại không biết nàng.”

Ông trời, trên thực tế là ta không muốn nhận khoản nợ đó a! Ta có thể không nhận sao? Có thể không? Có thể không? !

Cố Lâm lại có điểm khó hiểu. Nàng biết Nhị gia tính tình lạnh bạc, sau khi bị ngốc mặc dù có thành thật hơn một chút. . . Nhưng bây giờ lại cảm thấy hình như cũng vẫn lạnh bạc như trước. Đối với nàng tốt hơn một chút, cũng chỉ là bởi vì sau khi ngốc đều là do nàng hầu hạ chăm sóc thôi.

“. . . Hải nhi là vô tội.”

Nàng đang suy nghĩ có nên mạnh mẽ ép buộc Nhị gia đi thăm một chút, lại cảm thấy nhiều hơn một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cũng cách được thật xa tất cả không liên quan rồi, nếu như lại bị vu oan, nói thật ra nàng cũng thấy phiền.

“Chữ ta cũng không phải rất tốt, công phu bút không đủ.” Cố Lâm vòng vo đề tài, có chút áy náy mà nói, “Ngày mai ta giúp người tìm bản chữ mẫu, từ từ học nâng lên thôi. Anh ca nhi, người về sau vẫn phải ra ngoài đối nhân xử thế, viết chữ ít nhất cũng phải hợp quy tắc.”

Cổ nhân rất xem trọng thư pháp, hẳn đây ngược lại không biết. Cho nên Nhị gia rất thuận theo gật đầu một cái, “Nếu như có thể, giúp ta tìm một lão sư có được hay không?”

“Đợi cha chồng rồi rảnh, ta sẽ đề nghị mời.” Có thể thêm một thời gian nữa, cha chồng cũng sẽ không còn tức giận với Nhị gia nữa.

Đáng tiếc thời khắc ảm áp bình hòa như vậy không diễn ra lâu dài, một đoàn hòa thượng đạo sĩ vọt vào Ngô Đồng viện, còn có cả bà đồng gọi thần nhảy rất mạnh mẽ.

Đây là đang làm gì?

Lữ ma ma đi từ từ đến, có chút gian nan mở miệng, nói Vương di nương khó sanh rồi, đoán là do cùng thiếu nãi nãi khắc mệnh. . . Những hòa thượng đạo sĩ và bà đồng này là tới để Trấn Tà ma .

Giả bộ làm kẻ ngu lâu như vậy, đi loanh quanh mấy tháng, Nhị gia cuối cùng là tương đối hiểu một ít mảnh khé bên trong trạch viện. Mặc kệ là hậu cung hoàng đế, hay là trạch viện thế gia, chỉ cần có liên lụy đến Vu Cổ chính là xong đời.

Hắn cũng biết, mấy tháng này Cố Lâm đi sớm về muộn chăm sóc hắn, vẫn luôn ở Ngô Đồng viện, hắn còn đang suy nghĩ nên dùng cách gì đem nàng đưa trở về Hạo Hãn hiên ở cùng nhau. . . Không cùng phòng cũng tạm thời không sao cả, chỉ cần nàng không phải khổ cực chạy tới chạy lui như vậy? Một chuyến nửa tiếng đó!

Nhìn mấy người thần côn linh tinh này vùng kiếm gỗ đào và chùy kim cương hướng về phía Cố Lâm, cơn giận của hắn rốt cuộc hoàn toàn bộc phát. Còn có thể khi dễ người hơn được nữa không? !

“Điềm Bạch! Tiểu Ngũ Tử!” Hắn rống giận, “Tất cả đều lần tới đây cho ta, thu thập hành lý của thiếu phu nhân các ngươi! Lập tức dọn đến Hạo Hãn hiên. . . Muốn làm phép đúng không? Đến Hạo Hãn hiên đi! Chỗ đó rộng hơn nhiều!”

Hắn một tay dắt Cố Lâm, cực kỳ tức giận đi về phía trước. Hai ma ma trông coi viện muốn ngăn cản, từng người bị hắn một cước đá trúng ngực. Cũng may thân thể hắn hư yếu, không đem người đá thành thương nặng. Chỉ là hắn gào to như vậy, giống như là Nhị gia lòng dạ hiểm độc sắc bén trước đây đã trở lại, mọi người có thể tránh liên tránh, có thể ngã xuống đất cũng tiếp tục giả vờ chết, không dám bỏ dấy.

“ . . Anh ca nhi, mẹ chồng không lên tiếng ta không thể rời viện!” Cố Lâm nóng nảy.

“Không phải nàng rời đi, là ta ép buộc nàng rời đi!”

Lần này chuyện thật sự rắc rối to rồi. Cố Lâm trầm mặc suy nghĩ. Vương di nương mặc kệ có qua nỗi của này không, mẹ chồng nhất định hận nàng đến tận xương tủy rồi.

Kết quả, Nhị gia đem nàng tạm thời an trí ở đông sương phòng, chờ hắn đem mấy thứ lộn xộn lung tung trong thư phòng xử lý xong, liền toàn bộ nhường cho nàng làm thư phòng và được phòng.

Những thần côn kia vẫn còn ở Ngô Đồng viện giả thần giả quỷ, nhưng không có lá gan tới Hạo Hãn hiên làm loạn. Tạ Nhị gia là chủ nhân đặc biệt không thích nói lý. . . Huống chi hiện tại đã ngốc rồi.

Buổi tối hôm đó, Vương di nương cố gắng hết sức sinh hạ một tiểu tử béo tốt bình an, nhưng bản thân lại không vượt qua nổi. Mẹ chồng liếc mắt muốn xuyên thủng nàng, lạnh lẽo bắt nàng lập tức nhận con.

Không có chút nào ngoài ý muốn, ai. Bà bà cũng chiều Nhị gia tới cực điểm, nàng là con dâu nên có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng Nhị gia vừa tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên làm lại chính là che chở con dâu, còn là người khắc chết mẹ đẻ tôn tử, náo loạn gia đình của bà, khi đó trong lòng bà sẽ thích được sao?

Đem trả lại quyền quản gia cũng không khiến mẹ chồng vui mừng một chút xíu nào, vẫn bối mồm chửi rửa như cơm bữa. Đứa bé ghi lại dưới danh nghĩa của nàng, nàng ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa nhìn thấy, mẹ chồng bảo hộ rất chặt.

Cố Lâm lường trước mẹ chồng sẽ có hậu chiêu, nhưng không biết hậu chiêu của mẹ chồng là hướng cha chồng thổi lời bên gối.

“Ngươi nói cái gì? Đem con dâu đưa tới từ đường? !” Giọng cha chồng cao lên không chỉ đến quăng tám, “Lúc nhi tử diện khùng là ai chiếu ứng*? Hay là cháu gái ngoại của bà?”

(*) chăm sóc, chiếu cố.

“Đó là chuyện nàng ta phải làm! Rõ ràng là tai họa khuấy đảo cả nhà chúng ta, tôn tử vừa sinh ra đã không có mẹ đẻ, không phải đều là do nàng ta khắc chết hay sao? Anh ca nhi gặp chuyện lớn như vậy, nhất định cũng là bởi vì mạng của nàng quá cứng. . .”

“Được rồi!” Tạ Thượng Thư tức giận không nhẹ, miễn cưỡng đè nén, “Ta coi như chưa nghe bà nói những lời điên khùng này. Nghe, bà mà dám đem những lời điên khùng này nói ra ngoài, hoặc là nhắc lại lần nữa với ta . . Bà sẽ phải đi từ đường tỉnh tâm cả đời đó! Cả đời này, chuyện ta hối hận nhất chính khi Anh ca nhi sinh ra đã không đưa về chỗ lão gia!” Đoạn rắc rối này Cố Lâm không hề biết chút nào, mấy ngày nay cha chồng nghỉ cuối tuần ở nhà, lại đặc biệt hòa ái dễ gần gọi nàng đến, rất miễn cưỡng nói với nàng mấy câu, khiến cho nàng không hiểu đầu đuôi.

Nhìn cha chồng cảm xúc cũng không tẻ lắm, sau khi nhìn mặt mà nói chuyện, Cố Lâm thận trọng đề nghị chuyện Nhị gia tuy nói đã tốt rồi, nhưng hấn cảm bút viết chữ không được, tuy nói ở tuổi này mà học vỡ lòng có chút ngưng ngừng, có thể tìm được một tiên sinh tính khí tốt một chút dạy hấn.

“... Đây là ý của Tử Anh?” Tạ Thượng Thư quả thật kinh hãi đến thất sắc. Nhị tử trừ chuyện xấu cái gì cũng không biết kia của hấn lại có chủ ý này? !

“Con dâu thư pháp không tốt, không dám dạy Nhị gia. Nhị gia cũng cảm thấy tìm tiên sinh nghiêm túc học một chút thì tốt hơn.”

Tạ Thượng Thư trầm mặc hồi lâu, xúc động thật lâu. Nhị tử này... Hấn căn bản đã hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không sẽ không đem đứa con thứ trực tiếp đưa về chỗ lão gia. Chuyện bị thương tuy nhưng là mất thể diện, nhưng ngoài ý muốn truyền ra nhà lại danh tiếng có nghĩa.

Đây là niên đại rất trọng nghĩa khí. Người nào không biết Tạ gia Nhị gia đại danh鼎鼎 ái thiếp diệt thê? Hấn mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, mà tên tiểu tử chết tiệt kia vẫn hoành hành ngang ngược. Được rồi, lần này mạng thiếu chút nữa đứt đi, diên rồi thấy ngốc chưa? Thông gia nào tới tận cửa muốn hòa ly hấn đều phải ngưng ngừng nói không cần, kết quả con dâu xưa nay vẫn không nói một lời đã không màng chuyện xấu cũ, tự thân tự lực, toàn vẹn ân nghĩa vợ chồng.

Thật là thê từ già rồi lại hồ đồ, nhị tử vừa tốt liền đem con dâu đuổi đến từ đường... Hấn sẽ thành cái gì? Ngự sử Đô Sát viện có thể tha cho hấn? Thông gia có thể tha cho hấn? Ngay cả hoàng thượng cũng không tha ới chính là đại họa lâm đầu!

“Chỉ sợ là ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới*.” Tạ Thượng Thư nghiêm mặt phê một câu, “Chỉ là nếu con dâu cũng đồng ý với hấn, ta sẽ thay hấn tìm một tiên sinh nghiêm khắc.”

(*) việc làm không kiên trì, thường xuyên gián đoạn.

“Cha chồng nói rất đúng, nhưng Nhị gia thân thể thật sự không tốt lắm, vẫn cần phải từ từ điều trị. Có thể hay không... tìm một tiên sinh độ lượng một chút?”

Tạ Thượng Thư hơn cảm khái, “Phiền con còn suy nghĩ đến thói xấu cũ của hấn, mọi chuyện thay hấn suy nghĩ.”

Đó là nhị tử của người, ta không mọi chuyện suy nghĩ theo hướng tốt, mẹ chồng đã hận ta đến chết rồi, nếu còn đắc tội với cha chồng có chút biết suy nghĩ, chẳng lẽ là không muốn sống rồi sao?

Trong lòng nói thầm, trên mặt nàng vẫn cung kính, “Những chuyện ngày trước, xem như hôm qua đã xóa bỏ, chuyện về sau, xem như hôm nay bắt đầu. Vợ chồng là một thể, sao có thể suy nghĩ đến chuyện xấu ngày trước?”

Tạ Thượng Thư thật sự kích động, cực kỳ vui mừng. Sau khi rời khỏi phòng của Thượng Thư, Cố Lâm lau mồ hôi. Làm con dâu, thật là phải biết tinh tế linh hoạt, lao tâm phí sức. Hôm nay nàng phải hầm canh heo cách thủy bổ tim, Bổ Tâm đan mặc dù tốt, rốt cuộc vẫn là thuốc có 3 phần độc.

13. Chương 13

Nhị gia dần dần cảm thấy, tính tình ngang ngược trước kia của tên cận bã này thẳng thắn mà nói cũng có chút tác dụng.

Sáng chiều thảnh an không thể miễn, nhưng chỉ cần có hấn đi theo, Cố Lâm sẽ không phải chịu thiệt thòi quá lớn, đi đến trình diện qua loa một chút, để mặc lão nương vừa chiếm tiện nghi vừa bắt đầu chỉ trích, nhưng hấn chỉ cần lộ vẻ không nhin được, lão nương liền vội vàng dỗ hấn. Muốn đi cũng rất dễ dàng, chỉ cần quát Cố Lâm, “Còn không đi về, ở đây làm gì? Trong nhà còn một đống việc bày ra! Ở chỗ này làm nương tức giận à?” Là có thể ngênh ngang đưa Cố Lâm đi.

Cố Lâm luôn mỉm cười, rất thấu hiểu đây là hần có ý tốt.

Trên thực tế cũng thật sự là có một đồng việc, hần phải tìm hiểu của cải của tên cận bã này xem có chút nào không? Đáng tiếc, cái này Cố Lâm cũng không rõ ràng, hai người bọn họ liền bắt đầu kiểm tra từ kho phòng* của Hạo Hần hiên.

(*) nơi chứa đồ

Ít nhất mà nói, Tạ Tử Anh cận bã không phải là cận bã toàn diện, cũng rất biết cách kiếm tiền, suy nghĩ rõ ràng. Phòng kho rất chỉnh tề, phân loại rõ ràng, đặc biệt quý trọng còn đánh số sổ sách, nhìn một lần là có thể hiểu, ngay cả hần là Nhị gia bó tay với cổ văn cũng có thể hiểu.

Có tiền, rất có tiền. Nhưng không có một phần nào là lấy từ cửa nhà đào ra, tiền tiêu hàng tháng cũng đều chỉ ghi trong sổ, không hề nhận. Dưới danh nghĩa của tên công tử này là mấy cửa hàng nhỏ, nhưng cũng không thể có tiền tới mức này.

Nhị gia đã hoán đổi linh hồn trong lòng cảm giác càng ngày càng không tốt, rất sợ tên công tử quần là áo lụa này ý thể hiếp người, thu phí bảo hộ... Suy nghĩ một chút, hần cả đời tuân thủ pháp luật, đột nhiên rơi vào kết quả phải làm xã hội đen, tâm tình rất tệ. Nhưng hần không ngờ, không cóбет bát nhất, chỉ cóбет bát hơn.

Tin đồn hần khỏi bệnh gốc vừa truyền ra, thì có mấy vị quý công tử trong kinh thành tới cửa, nói một đồng lời hần nghe nửa hiểu nửa không. Về sau hần cẩn thận nghĩ lại, lại gọi mấy tên tùy tùng vẫn theo hần ra bên ngoài trước đây nói ra nghi vấn, sau đó khuôn mặt hần trắng bệch, xoay người chạy thẳng tới cái thư phòng tràn đầy Xuân Cung đồ và tiểu thuyết diễm tình kia.

Hần còn nghĩ tới, hần hần phải tìm chỗ giấu bí mật hoặc mật thất, ai biết chỉ đặt bừa bãi trong ngăn kéo. Suy nghĩ hồi lâu, hần lấy một chai trộm hỏi Cố Lâm, thiếu phu nhân hơi biết chút y thuật. . . Ở trước mặt nàng mất thể diện còn tốt hơn mất thể diện ở bên ngoài.

Kết quả Cố Lâm đổ mấy viên thuốc ra ngửi thử, mặt liền đỏ bừng bừng. “Này, cái thứ này. . . Tất nhiên có hiệu quả một lúc, vô cùng hại thân, cần dùng cho hợp lý. . .” Âm thanh của nàng càng lúc càng nhỏ.

Chân tướng quả nhiên chỉ có một!

Nhị gia ngửa mặt lên trời im lặng, cơ hồ chảy xuống nước mắt anh hùng. Thì ra đúng là không có cận bã nhất, chỉ có cận bã hơn. Tiền tài đầy kho của Tạ Tử Anh tất cả đều dựa việc bán xuân cung đồ không xuất bản nữa và xuân dược. . . Đặc biệt là xuân dược loại mạnh.

Chính là đánh chết hần, hần cũng không muốn làm giàu nhờ xuân dược!

Lấp bắp một hồi, mười hai vạn phần thẹn thùng cầu cứu Cố Lâm, Cố Lâm không kịp thẹn thùng, mặt cũng đã trắng. Mặc dù là vấn đề cũ nhai đi nhai lại, nàng vẫn buồn bực, đời trước là tạo nghiệt gì mà đời này phải gả cho thứ như vậy chứ.

Vương di nương giữ lại được đứa bé, để bảo đảm danh phận con chính thất, nàng không thể toàn thân mà rút lui rồi.

Muốn tính gì thì cũng mặc kệ, Nhị gia so với nàng còn khó chịu buồn bực hơn, quả thật khóc không ra nước mắt.

Toàn bộ đều đốt thôi. Nhưng số xuân cung đồ và xuân dược trong thư phòng cũng không ít! Chuyện này tuyệt đối không nhỏ. Hơn nữa những thứ xuân dược kia có quý mới biết nếu đốt sẽ tạo ra ảnh hưởng gì.

“ . . . Để ta sai người gọi Tứ Lang đi.” Cố Lâm quả quyết vỗ bàn.

“Tứ Lang là ai?” Nhị gia lập tức cảnh giác.

“Biểu đệ kiêm muội phu của ta. . . Cửa hàng hồi môn của ta cũng là do hần đang xử lý. Bọn họ có nhiều cách, có lẽ sẽ có cách lạng lẽ xử lý. . .”

Chuyện này sẽ không quá mất mặt đi? Nhị gia phiền não. Nhưng để cho hần tiếp tục đi buôn lậu xuân dược. . . Hần thật là ngàn lần vạn lần không muốn.

Cuối cùng hấn nhắm mắt cùng biểu đệ của thê tử này thương lượng. . . Lần này, Cố Lâm nhất quyết không chịu cùng hấn chung cái loại hoạn nạn khó khăn này, thoát được càng xa càng tốt. Tứ Lang cố hết sức giữ nguyên vẻ mặt, trong bụng đã cười ngất. Hấn thật không nghĩ tới tiên y nô mã*, vung tiền như rác, Tạ Nhị gia phủ Lễ bộ thượng thư lại là dựa vào xuân được mà xây dựng cơ nghiệp.

(*) quần áo đẹp, ngựa tốt ý chỉ phục sức (trang phục + trang sức) hòa hoa xa xỉ.

Nếu không phải là đại biểu tỷ đối với hấn có ân tri ngộ cùng thê muội chi ân, hấn đã sớm nắm chặt cái chuỗi này.

“Ai nha, đây đều là những thứ không xuất bản nữa đây. Chắc chắn, chỗ tranh đông cung này lại là bút tích của Vô Tâm cư sĩ, giá trị ngàn vàng, giá trị ngàn vàng a. . . Tỷ phu huynh nhìn xem, những cái này rất sinh động tỉ mỉ. . .”

Nhị gia hung hăng nghiêng răng. Hấn dám thề, biểu cửu gia kiêm muội phu này tuyệt đối muốn chinh hấn, vô cùng cố ý muốn chinh hấn!

Mẹ kiếp, ta không phải tên Tạ Tử Anh cặn bã kia!

Nhưng biết làm thế nào được? Phải chịu đựng chứ sao.

“Đại biểu tỷ của ta, không phải là người mà kẻ làm đệ đệ như ta có thể nói, chính là quá hiền huệ. Loại chuyện này truyền ra, ngay cả khuê danh của tỷ ấy cũng bị tổn hại. Nữ nhân a, khuê danh so với tính mạng còn quan trọng hơn. . .” Tứ Lang lạnh lạnh tiếp tục nói.

Hung tợn mài răng, “Đều là ta trước kia không hiểu chuyện nên dính vào, cùng Ngự. . . Cố tỷ nhi không hề có một chút quan hệ!”

Hừm. Tứ Lang nhú mày, Nhị gia này sau khi bị ngốc, cũng đã có bộ dáng của con người, còn biết bảo vệ đại biểu tỷ rồi.

Người làm ăn buôn bán nha, chắc chắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt, phải khôn khéo. Thay đại biểu tỷ chiếm được một ít tiện nghi, hấn liền không truy sát nữa, ngược lại tỉ mỉ khai báo đại khái sẽ giao hàng như thế nào, tóm lại sẽ không hề liên quan tới hấn.

“Chỉ là đột nhiên bán một lượng hàng lớn, giá tiền có thể sẽ bị ép thấp xuống.” Tứ Lang còn có ý tốt nhắc nhở.

“Nếu không phải là sợ đốt sẽ có chuyện, ta đã sớm đốt. . .” Nhị gia nói thâm, “Tóm lại, giá tiền không là vấn đề, chỉ cần vĩnh viễn không cần phải nhìn thấy những thứ đồ này nữa, những thứ đồ này cùng ta không hề có bất kỳ quan hệ gì, tùy đệ xử trí.” Suy nghĩ một chút lại không yên lòng, “Đặc biệt là Cố tỷ nhi, không thể dễ dàng liên lụy đến chút xíu nào, hiểu không?”

“Rất tốt!” Tứ Lang vỗ bàn, “Ta đi Hàng Châu trước, nhất định đem chuyện này xử lý cho xong. Biểu tỷ phu, huynh cần phải nhớ lời mình đã nói, ngàn vạn lần không được động đến những thứ này nữa. . . Có hại với thân thể, trước kia may mắn không bị lộ ra ngoài, nếu không đối với danh tiếng của Thượng thư đại nhân rất có hại đó.”

Ta hiểu, ta thật sự đã hiểu. Nhị gia thực sự muốn khóc. Thực sự hiểu được đây là một tên nam nhân cặn bã cực phẩm a.

Sau khi Tứ Lang rời đi, Nhị gia ngồi phịch ở trên ghế, suy đi nghĩ lại, đau buồn.

Đợi chút, dưới danh nghĩa của tên nam nhân cặn bã này còn có mấy cửa hàng nhỏ. Hấn đột nhiên cảm thấy đau tim, cảm thấy cục diện rối rắm này hình như còn chưa xử lý xong. . .

14. Chương 14

Cái gì gọi là “Không mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão”? Hiện tại hắn đã dùng máu và nước mắt của bản thân để thử nghiệm.

Ban đầu cứ tưởng tên khốn này chỉ là một kẻ hoa tâm, đối với thế tử vô ơn mà thôi, không thể ngờ sự thật lại không thể chấp nhận thế này... Đồ ma quỷ!

Thảm nhất chính là, Cổ Lâm cùng hắn xa cách. Tứ Lang đưa một hộp vàng tới, Cổ Lâm ngay cả chạm cũng không chạm đến, sai người ta trực tiếp mang đến kho phòng.

Hắn theo đuổi Ngự Tỷ nhi dễ dàng sao? Rất dễ dàng sao?! Thật vất vả mới có thể kéo gần một chút khoảng cách, bây giờ lại có khả năng chạy về hai phía xa nhau . . . Cái này đúng là do tên căn bã, âm hồn bất tán đời trước, khiến hắn bị đuổi đến sát tường rồi. Trước kia còn có thể sờ sờ bàn tay nhỏ bé, ôm ôm vai. . . Bây giờ sao?

Bây giờ Cổ Lâm căn bản coi hắn như người điên rồi!

Nghĩ đến mấy cửa hàng như bom hẹn giờ kia, lòng hắn không khỏi co rút lại, không ngừng cầu nguyện, ngàn lần vạn lần không cần lại xảy ra bất kỳ tình trạng gì. . . Ngộ nhỡ trong đó có một kỹ viện, hồng lâu nào, hắn đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện theo đuổi Ngự Tỷ nhi nữa.

Khiến hắn cảm thấy an ủi một chút chính là những cửa hàng nhỏ này là nương hắn cho, không có gì quá giới hạn. Chỉ là Tạ Tử Anh cũng là quái nhân, có một cửa hàng pháo, còn có thể tự mình thiết kế pháo hoa, đa dạng nhiều loại. . . Tên công tử bột này cũng thật biết sáng tạo.

Nhưng mà khiến tinh thần hắn chấn động chính là hắn lại có cả một cửa hàng thợ rèn.

Cơ hội vươn lên đến rồi! Pháp bảo xuyên không: luyện sắt. Đáng tiếc, hắn thật sự không biết làm mấy thiết bị phức tạp. Nhưng hắn nhớ mang máng có cách rèn xếp chồng*, dù sao cửa hàng là của mình, thí nghiệm một chút cũng sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?

(*) chắc đây là cách rèn đi rèn lại, nung nóng - nhúng nước - rèn - lại làm lại.

Cổ Lâm nổi giận xa lánh hắn, chính là vì tên nam nhân căn bã đáng chết kia không làm chuyện đảng hoàng, chỉ cần hắn cố gắng liên tục làm chuyện đảng hoàng, có chút thành tích, Cổ Lâm sẽ có thể tin tưởng hắn thật sự là người tốt. . . Hắn vốn chính là người tốt, mẹ kiếp!

Nói là làm, hắn bắt đầu dùng sức giày vò mấy người làm ở tiệm thợ rèn, thuận tiện giày vò mấy người thợ làm pháo. Pháp bảo xuyên không thứ hai, không phải là hỏa dược sao? Ta dùng cả hai cái cùng lúc, chắc chắn sẽ có chuyện tốt xuất hiện!

“Phích Lịch Hỏa” ở cửa hàng pháo còn khiến mấy thợ thủ công mặt nhăn mày nhí không biết làm chỗ nào, nhưng tiệm rèn nhờ có hắn đi sớm về trễ, chết sống nhìn chăm chăm, vậy mà thật sự có hiệu quả rồi!

Mặc dù không được sắc bén như hy vọng của hắn, nhưng lấy ra chém những loại đao khác lại rất dễ dàng. Tìm được bí quyết rồi, hắn thật sự rất kích động, lập tức gia tăng học bổ tức nhân tài, chuẩn bị mở rộng kinh doanh.

Nhưng khi hắn hơn hớn cầm một thanh bảo đao sắc bén đến cho lão bà nhìn như hiến vật quý, còn hả hê dương dương tự đắc nói tỉ mỉ. Cổ Lâm lại lập tức mặt cắt không còn chút máu. “Ngươi. . .” Nàng cố gắng mấy lần nhưng không ra lời, ôm họng cao giọng hô to, “Điềm Bạch! Lập tức đi chuẩn bị xe! Hơn nữa tìm Lý Đại tổng quản đi niêm phong tiệm rèn lại, một người cũng không cho phép chạy!”

“Ngự Tỷ nhi, nàng tại sao lại niêm phong tiệm rèn của ta?” Nhị gia vừa giận vừa sợ.

“Tự ý chế tạo vũ khí là cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội! Nơi này là Kinh Thành đó!” Cổ Lâm rống lên câu này, đoạt bảo đao, nhấc váy chạy ra ngoài, sau khi nàng thể hiện khinh công đã ẩn giấu nhiều năm, rất nhiều người hầu há hốc mồm nhìn thiếu phu nhân bay lên mái nhà leo tường, so với Điềm Bạch đã đi trước còn tới sớm hơn.

Nàng lên xe, chạy thẳng tới Lễ bộ, kết quả nửa đường gặp người cưỡi ngựa do Lý Đại tổng quản phái về thông báo, đã chạy thoát một thợ rèn.

Lần này nàng không còn do dự, trực tiếp đến Lễ bộ, kinh động công công, Tạ Thượng Thư dĩ nhiên không vui, nhưng nghe Cổ Lâm vội vã nói rõ, khuôn mặt trắng bệch, nhận lấy bảo đao, “Gọi tên nghịch tử kia viết ra gì gọi là cách rèn xếp chồng kia, viết rõ ràng thành một quyển!” Lập tức cưỡi ngựa phóng về phía hoàng cung, đưa lệnh bài xin cầu kiến.

Cổ Lâm miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, liền mượn giấy bút ngay tại Lễ bộ, cố gắng nhớ lại những gì Nhị gia đã nói cái gì, tỉ mỉ viết lại, nhìn qua một lần nữa, dứt khoát đem gọi người trong tiệm rèn đến.

Sao chép một lần nữa, sai tùy tùng của công công mang tới cửa cung chờ.

Suy nghĩ cẩn thận một lần nữa từ đầu đến cuối, cảm thấy không bỏ sót điều gì, đã hết việc, nàng mới tay nhuyển chân mềm lên xe trở về phủ.

Trở về phủ dĩ nhiên không có quả ngon gì để ăn, bà bà kêu nàng đến măng chửi một lần, nàng cố gắng giải thích một cách đơn giản, đáng tiếc bà bà không có trí khôn cao đến mức có thể hiểu. Chỉ cảm thấy con dâu này không đem nàng để vào mắt, tự ý cho là quan trọng sai khiến người nhà, lại không xin phép đã tự ý xuất phủ, vô cùng không có giáo dưỡng, bắt nàng đến ngoài Từ Đường quỳ.

Nàng cũng lười phải giải thích rồi, quỳ liền quỳ thôi. Mặc dù mùa hè nóng bức, quỳ ngoài Từ Đường có thể bị cảm nắng, nhưng so với cả nhà bị tịch thu tài sản, chặt đầu người phạm tội. . . Bị cảm nắng vẫn tốt hơn một chút.

Nàng vẫn lo lắng, công công có kịp hay không. Quan trường như chiến trường. . . Nói không chừng so với chiến trường còn thảm khốc hơn. Nhị gia này quả thực hờ một chút là chọc thủng trời, tự ý chế tạo quân giới là có thể coi như tội mưu phản! Cái chuôi dao này mà rơi vào tay kẻ thù, cả nhà bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội đều là nhẹ. . .

Đang ngẩn người, một bóng đen bao phủ, Nhị gia âm thầm quỳ gối bên cạnh nàng, thay nàng che ánh mặt trời. Nàng ngay cả nói cũng không muốn nói với hắn.

“Ta chỉ là muốn làm chút việc đằng hoàng.” Nhị gia nói thật nhỏ.

Cổ Lâm không nói chuyện.

“Ta không biết, chỉ làm một cây đao cũng nghiêm trọng như thế. . .” Hắn ghen hòng, nghĩ đến thời đại của hắn, tự ý chế tạo súng ống cũng bị phán tội, ở cổ đại quân chế vô cùng nghiêm khắc làm sao có thể ngoại lệ. “Thật sự xin lỗi.”

Cổ Lâm vẫn không nói chuyện.

Hắn rất hối hận, thật sự rất hối hận. Mới vừa rồi hắn chạy đến cửa hàng pháo khẩn cấp hô ngừng nghiên cứu chế tạo Phích Lịch Hỏa. Hắn không nên tin tưởng những tiểu thuyết xuyên không không đáng tin kia, thiếu chút nữa gây ra họa tày trời rồi.

Không, nói không chừng là đã gây ra.

“Ta hiện tại, tương đối hiểu tại sao Tạ Tử Anh lại đến đập cửa nhà nàng nói từ hôn. . . Bởi vì tự ti.” Nhị gia cúi đầu, “Người ta là Bạng nhân, hắn. . . Ta...ta là cái gì? Văn võ đều kém. Không phải chỉ có một phụ thân tốt sao, ngoài ra chẳng có cái gì cả, cái gì cũng không biết, ngay cả biện pháp kiếm tiền cũng là. . . cách không thể công khai. Người ta có thể xin cho nàng làm Cáo Mệnh phu nhân*, Tạ Tử Anh liền là bạch đình, hơn nữa đại khái vĩnh viễn là bạch đình. . .”

(*) phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến

“Đừng nói nữa.” Cổ Lâm giọng nói cứng nhắc.

Hắn hít một hơi thật sâu, trong khoảng thời gian này, hắn nghĩ rất nhiều, lúc ở tiệm rèn đi sớm về trễ, hắn dần dần hiểu rõ cuộc sống bất đắc dĩ của công tử phủ Thượng Thư. Ở ngăn kéo trong thư phòng hắn vô tình tìm được cái hộp trông có vẻ rất quý giá, sau đó tìm thợ khóa mở ra, chỉ thấy bên trong có một thiếp canh*.

(*) tờ giấy ghi ngày sinh tháng đẻ đưa cho thông gia.

Thiếp canh của Cố Lâm.

Hắn suy nghĩ về quá khứ dưới góc độ của tên cận bã Tạ Tử Anh đã chết kia.

“Công tử phủ Thượng Thư, không thể quang minh chính đại buôn bán, không thể trồng trọt, đọc sách không được, thân thể tồi tệ. Cơ hồ chuyện gì cũng không thể làm. . . Không thể làm gì khác hơn là lấy tiền mua rượu, không những thế. . .”

“Đừng nói nữa!” Cố Lâm quát hẳn.

“Nhưng đó là trước kia!” Nhị gia càng nói to hơn nàng, “Ta bây giờ là thật tâm muốn làm chút việc đàng hoàng, bởi vì ta thích nàng! Ta thích Ngự tỷ nhi, thích Cố Lâm! Ta hỏi qua người khác rồi, ta không viết hưu thư, nàng vĩnh viễn không thể rời ta! Ta không phải Tạ Tử Anh trước kia, ta sẽ để cho nàng thấy! Lần này ta thật sự có lỗi, xin nàng tha thứ cho ta. Về sau ta làm cái gì cũng sẽ thương lượng trước với nàng, nàng cho ta một cơ hội đi!”

Cố Lâm không lên tiếng, hoảng sợ vô cùng. Đây là bị đánh vỡ đầu thành bã đậu. . . Hay là Nhị gia đã khỏi, nghĩ ra một loại giày vò khác?

Nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, có thể thật sự bị trúng gió rồi.

Nhưng nàng vẫn chưa té xỉu, Nhị gia đã ngã trước. Nếu không phải là công công tự mình đến Từ Đường gọi nàng, nói không chừng nàng sẽ bị bà bà ăn sống.

Nàng choáng váng nghe công công nói không sao. . . Mặc dù rất nguy hiểm, chỉ kém hai khắc. Tạ Thượng Thư mới vừa hiến bảo đao và cửa hàng cho hoàng thượng, hai khắc sau tấu chương buộc tội Tạ Thượng Thư tự ý tạo quân giới, có ý đồ mưu phản đã dâng lên.

Khoảng cách sống và chết chỉ nằm trong hai khắc đó.

Tạ Thượng Thư ngược lại được thăng nửa cấp quan, thành chính nhị phẩm. Nhưng Cố Lâm vẫn luôn khỏe mạnh lại bệnh một trận, không biết là do phơi nắng, hay bị người nào đó hù dọa thành bệnh.

15. Chương 15

Mơ màng tỉnh ngủ, còn có một chút choáng váng, nàng nằm quay mặt vào tường, phía sau có người đang quạt.

Thật ra thì nàng không thích hành hạ nha hoàn như vậy, cũng không thấy cuộc sống cần phải quá Phú Quý. Tổ mẫu đã từng trách cứ nàng từ nhỏ đã học lão Trang, khiến tính tình lạnh nhạt.

Thật ra là có thể chịu được cực khổ mới đúng. Nữ nhân gả đến nhà nào, hữu tình vô tình đều chịu khổ, nhà nào hộ nào cũng không có gì khác biệt.

“Điềm Bạch, đừng quạt nữa.” Nàng miễn cưỡng mở miệng, “Không có gió, còn mỗi tay.”

“Tay ta không mỗi.”

Những lời này lại làm cho nàng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội xoay người, Nhị gia ngồi ở cạnh giường, trong tay còn cầm quạt hương bồ.

“Nhị nhị nhị nhị gia.” Cố Lâm bị dọa sợ.

“. . . Nàng không phải đã chịu gọi ta là Anh ca nhi rồi sao?” Khuôn mặt hắn tiều tụy. Định thần nhìn lại, mới mấy ngày, hắn gầy đi trông thấy. Cha chồng lần này không biết đã phạt hắn như thế nào. . .

Không biết nên nói gì, lại nhìn thấy trong tay hắn vẫn cầm cuốn Nữ luận ngữ: “. . . Anh ca nhi, đó không phải là cái người nên xem .”

Nhị gia ngược lại vẫn cười, “Thì ra, Nữ luận ngữ có câu thứ nhất là binh giả, Quỷ Đạo Dã. ”

Cổ Lâm lúng túng hơn. Cuốn sách kia chỉ có bìa là Nữ luận ngữ, bên trong. . “Ta thuở nhỏ là do tổ mẫu nuôi dạy. Tổ mẫu cho là cuộc sống hậu trạch, Nữ tứ thư không có nửa điểm để dùng, không bằng nắm vững binh pháp.”

“Thì ra là như vậy, ” Nhị gia bưng tỉnh hiểu ra, “Quả nhiên rất có đạo lý.”

Cổ Lâm không trả lời, kết quả không khí lại trầm xuống. Nhị gia vô ý thức vuốt cái chần mông của nàng.

“Ừ, ngày ấy. . . Là lời thật tâm.” Hắc ho hai tiếng, “Nàng. . . Ngự Tỷ nhi, nàng có chịu cho ta một cơ hội không?”

Tại sao lại cứ xoắn xuýt cái này chứ? Lúng túng chết mất. Nhưng nàng suy tư một lát, cảm thấy vẫn nên nói cho rõ ràng.

“Chúng ta đã là vợ chồng, không cần thiết nói những chuyện nông cạn như thích hoặc yêu. Chỉ cần tận lực giữ đúng lễ pháp, như vậy là được rồi.”

Thích và yêu tại sao là nông cạn hay sao? Nhị gia cau mày, cái gì gọi là cố gắng giữ đúng lễ pháp là được. . . Hắc nghị nửa ngày mới hiểu, “. . . Nàng nói là, nàng có thể. . . Ừ, cùng ta cái đó. . . Sanh con dưỡng cái, lại sẽ không thích ta càng sẽ không yêu ta?”

Tên trắng hoa nhà ngươi! Lời như thế mà không chút xấu hổ nói ra được thật đúng là tên chất công tử hoàn khổ*!

(*) tương đương với ăn chơi, quần là áo lụa

Nhưng ánh mắt của hắn lại rất trong suốt rất nghiêm túc, lại khiến Cổ Lâm không biết làm sao. Sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân một chút, nàng chậm chậm nói, “Anh ca nhi, ta là thê tử của ngươi, làm thê tử chính là phải hiền lương khoan dung. Ngươi nghĩ đi, ta phải tươi cười vui vẻ giúp ngươi nạp thiếp, giúp ngươi khai chi tán diệp. Nếu có tâm yêu thích gì đó, thì ta không thể vui vẻ giúp ngươi nạp người mới. Bởi vì ta sẽ ghen, như thế không tốt lắm, hậu trạch không thể bình yên, chung quy chính là thê tử không hiền lương. . . Cho nên nói. . .”

“Đợi đã nào...!” Nhị gia cắt đứt lời nàng, mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Nàng không thể yêu thích ta cũng bởi vì không thể vui mừng giúp ta nạp thiếp?”

Nhị gia kinh hãi không hiểu, nhưng Cổ Lâm lại cảm thấy mình như vậy là không tuân thủ lễ giáo, lo lắng xoắn ngón tay, “Anh ca nhi. . . Chúng ta khách khách khí khí như vậy không phải rất tốt sao? Nếu, nếu ta đối với ngươi để ý, lại gượng cười giúp ngươi nạp người mới. . . Ta tự biết bản thân không phải Thánh Nhân, thật không có biện pháp. . . Tình yêu vừa ngăn lại không bền, đối với ta mà nói, như vậy thật rất tàn khốc.”

Tàn khốc, xác thực vô cùng tàn khốc. Hắn thống hận nhất là loại người tiểu tam, bắt cá hai tay. Hắn có một cấp dưới vì bạn gái bắt cá hai tay mà tự sát, hắn hoàn toàn không có cách nào chấp nhận loại phản bội đó.

Nam nhân cũng có chuyện thích sạch sẽ ở mặt cảm tình. Có thể làm hoa hoa công tử chỉ là số rất ít, hơn nữa là ở phương diện nào đó có Thiên Phú Dị Bẩm. Hắn tự đánh giá bản thân chính là quân nhân đại hòa thượng hơi thích sạch sẽ.

Vốn là vấn đề rất dễ dàng giải quyết, chỉ cần đối quất nàng một câu, “Lão tử kiếp này quyết không nạp thiếp!” Trên lý thuyết là có thể xong chuyện. . .

Thật bất hạnh chính là các loại vết tích do tên cặn bã đời trước lưu lại vẫn còn hiện hữu rõ ràng chính là các di nương đủ loại cấp bậc ở Quần Phương Uyển.

Chỉ là chân mọc trên người của hắn, đời trước còn có danh tiếng lòng dạ hiểm độc lại bạc tình. Lão tử không thích cũng không thể có người cưỡng ép ta chứ? !

“Dù sao ta cái đó. . . Mất đi lợi hại đúng không?” Nhị gia hắng giọng, “Cho nên người mới gì đó, trong vòng năm mười năm sẽ không có. . . Cũng không phải là tự tìm đoán mệnh. Ta nói, thân thể thành ra như vậy, có phải là do trước kia lạm dụng được vật? Còn cứu được không?”

Hả? Vấn đề này hỏi ta thích hợp sao? Ta với người không quen a Nhị gia. . .

“Có thể, đại khái, có lẽ. . . Có thể?” Cố Lâm nhỏ giọng nói, “Thật ra thì ta thấy người buổi sáng tập quyền pháp, có chút giống Ngũ Cầm hí*. Nếu có thể kiên nhẫn, cái đó. . . Tiết chế một chút, dùng được thiện có thể từ từ tu bổ. . .” Tay nàng xoắn đến trắng bệch, “Tháng sau là đại thọ năm mươi của tổ mẫu ta. . . Anh ca nhi, nếu có thể, đi cùng ta đi, tổ mẫu so với ta hiểu biết hơn rất nhiều hơn nữa.... . .”

(*) hình như là một bài dương sinh của Trung Quốc

Mặt Nhị gia co quắp hai cái. Tốt lắm, quá tốt. Mặt mũi này lại phải vút xuống trước mặt nhạc tổ mẫu rồi. . . Là nam tử hán liền chịu thôi!

Thẳng thắn mà nói, hắn đã chán ngán cái thân thể tàn tạ này rồi, hơi phơi nắng một chút liền té xỉu, Thái Cực quyền tập không được nửa bộ đã thở hổn hển. Nhớ năm đó hắn là một nam nhân long tinh hổ trắng, là một hảo hán của đội lục chiến!

Đang nói chuyện, Nhị gia đã nửa nằm ở trên giường. Cố Lâm rất lúng túng, nhưng cũng không thể mắng hắn chút ngay. Nắm tay của nàng, nàng cũng không có tiện đập hắn ra khỏi cửa. . . Người ta đang nghiêm chỉnh nói chuyện đó.

“Cha ta ngược lại không phạt ta, nhưng tiên sinh đã tới. Chữ của ta thật vẫn không được. . . Hiện tại khổ luyện đã có chút chậm.”

Khó trách tay phải của hắn có chút sưng tấy.

“Nhưng trễ vẫn hơn chưa bao giờ bắt đầu.” Hắn rất nghiêm túc hỏi Cố Lâm, “Ngự Tỷ nhi, ta năm nay cũng 22 rồi, bây giờ bắt đầu cố gắng, sang năm thi đồng sinh, nàng cảm thấy muộn hay không muộn?”

Hả? ! Cực phẩm hoàn khổ Tạ Nhị gia muốn đi thi đồng sinh?

Tuy nói Đại Yến nhân sĩ gia thế chiếm sáu phần, văn nhân có tài chiếm bốn phần. Nhưng văn tài cũng không thể là người ít học.

“ . . . Bây giờ là cuối hè, kỳ thi mùa xuân liền thi rồi.”

”Đúng vậy, nhưng mà không phải chỉ là thi học thuộc lòng thôi sao? Đồng sinh cũng không khó. . . Chỉ khó chính là chữ của ta, chuyện này chỉ có thể liều mạng luyện tập.

Ách, ta bắt đầu rất chậm, cuộc thi này đại khái cũng sẽ rất khó khăn. . . Nàng đại khái cũng sẽ không thể là Bảng nhãn phu nhân rồi.”

Hắn nói giọng trầm thấp, nhìn chằm chằm mắt Cố Lâm, “Thứ hạng của ta nhất định rất khó coi, nhưng ta nhất định sẽ thi đậu. Ta muốn vào binh bộ. . . Nhất định, tuyệt đối, sẽ giúp nàng làm Cáo Mệnh. Làm công tử phủ Thượng Thư, ta chỉ có con đường này để đi. . .”

Thấy Cố Lâm không nói chuyện, hắn có chút lo lắng. “Nàng cảm thấy nơi đó không tốt? Ta đổi!”

Tên ngọc đến khiến người buồn cười này là Tạ Nhị gia, Anh ca nhi sao. “Có người năm sáu chục tuổi vẫn còn thi đồng sinh đấy. . . Chàng vẫn còn trẻ tuổi.” Nàng cứ nhiên cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào, “Ta chờ chàng xin Cáo Mệnh cho ta.”

(đoạn này bắt đầu đối xứng hô, đánh dấu bước tiến quan trọng của Anh ca nhi)

Nhị gia mừng rỡ ôm lấy Cố Lâm, nàng lại không giãy giụa, nhẹ nhàng ôm lại hắn. Có thể lập chí đi học là tốt rồi. . .

Dù sao cũng hơn lập chí đi buôn lậu xuân được rất nhiều. (.=.)

16. Chương 16

Tâm tình của Tạ Thượng Thư có chút phức tạp. Có vui mừng vì cái tên tiểu tử chết tiết kia cuối cùng đã biết chăm chỉ đọc sách. Có tức giận vì nhi tử đã khiến cho hắn tuyệt vọng đến cực độ lại sinh ra sức lực khủng bố, làm việc từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn mới ngừng, trong mấy ngày ngắn ngủi đã viết một chồng lớn bài tập viết, Tây Tịch tiên sinh sợ hãi tới xin lão gia khuyên nhủ hắn một chút, ăn một miếng không thể béo ngay, đem tay mài ra máu cũng không thể lập tức thành nhà đại thư pháp.

Tại sao hắn lại sinh ra một hồn tiểu tử ngoan cố, một tên khốn hoàn khổ kiên trì đến độ chín trâu kéo cũng vẫn bất động như thế chứ?

“Không học ngắt câu? Không tập viết?” Tạ Thượng Thư hướng về phía Nhị gia rống to, “Người tự mình chơi đùa đi! Đọc sách thánh hiền cái gì?”

“Nhi tử đến kỳ thi mùa xuân sang năm nhất định phải thi đậu đồng sinh.” Nhị gia ngang nhiên đối mặt phụ thân mình, “Xin phụ thân giúp ta.”

Tạ Thượng Thư thật muốn đem nghiên mực trên quý trên bàn này ném vào đầu tên nhi tử có vấn đề của mình, lại thấy lưng hắn thẳng tắp, suy yếu đến lão đảo muốn ngã. Tay phải do sử dụng qua độ giấu dưới tay áo lớn đã run rẩy dữ dội.

Nghiên mực vẫn chưa ném thì có thể tiếp tục, Nhị gia lập tức lấy lại tinh thần. “Phụ thân có rất nhiều môn khách phụ tá nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vì nhi tử ngắt câu, viết rõ nghĩa, nhiều người sức lớn, không phải là chuyện gì quá khó khăn chứ? Nhi tử cũng không cần bọn họ viết chi tiết, đến độ như thoại bản là được rồi. . .”

“Hoang đường! Người đem sách thánh hiền thành cái gì? Nghịch tử!” Tạ Thượng Thư quả thật bị chọc giận đến tức chết rồi.

Thành cái gì? Thành gạch gỗ cửa* chứ sao. Nhị gia trong lòng thầm nói. “Phụ thân, sách có thể từ từ mà học, nhưng nhi tử đã hai mươi hai. . . Quý môn quan cũng đã dạo qua một vòng, thê tử đều đã có. Không phải nhi tử chỉ vì cái trước mắt, nam tử hán đại trượng phu, không thể đội trời đạp đất, ít nhất phải có thể nuôi sống gia đình mình.”

(*) chỉ công cụ để đạt danh lợi, dùng xong thì bị vứt bỏ.

Tạ Thượng Thư buồn bực. Chẳng lẽ bị đánh vỡ đầu lại có hiệu quả cảnh tỉnh sao? Nuôi hắn đến lớn như thế này, lần đầu tiên hắn nghe được nhi tử nói ra tiếng người. (vậy trước kia Tạ thượng thư thông thạo thêm cả thứ tiếng gì mới hiểu con mình nói nhỉ =3=)

Chỉ là, tiếng người này sao vẫn còn trái lẽ thường vậy? Ai mà không từ nhỏ đã ra sức học hành, đem kinh nghĩa vò nát thuộc lâu lâu? Hắc, chẳng lẽ hồn tiểu tử này muốn đi đường tắt sao?

“Thê tử người nói thế nào?” Hắn cảm thấy đầu rất đau, rất muốn đem cái tên tiểu tử chết tiết này quẳng cho con dâu của hắn cho đỡ phiền.

“Ách, tiên sinh đã làm thêm buổi tối, đem đồng Luận Ngữ ngắt câu và phiên dịch rồi. . . Còn chỗ không hiểu, Cố tỷ nhi sẽ giảng cho ta nghe.”

. . . Con dâu, người không cần hiền huệ như vậy, có được hay không vậy?!

Tạ Thượng Thư giống như đuổi ruồi phát tay một cái đem nhi tử đuổi đi, khỏi phải lãng phí nghiên mực quý của hắn.

Nhưng hắn không chịu nổi con dâu hiền huệ tới cửa làm thuyết khách đâu! Con dâu nói dễ nghe hơn nhiều, Nhị gia lạc đường biết quay lại, hướng đường ngay thẳng mà đi, tuy bị đánh có chút ngốc, không còn cơ trí như trước kia. Nhưng đã có chí khí như vậy, thành hay không thành, dù dốt một chút, dù sao cũng tốt hơn mang phiền não mơ mơ màng màng mà sống.

“Chẳng lẽ công công vẫn còn ở tức giận chuyện phu quân làm việc lỗ mãng?” Cố Lâm cẩn thận hỏi.

“Tức, thế nào không tức giận? Thiếu chút nữa là cả nhà chúng ta cùng với hần đều bị chém đầu rồi. . .” Tạ Thượng Thư cầu nhàu, “Nhưng cuối cùng hần cũng làm được một thứ đúng đắn. Hoàn hảo mọi chuyện đều êm đẹp rồi. . . Gậy này gõ xuống rất tốt, gõ cho hần tỉnh lại! Gõ ngốc cũng đáng!”

Tuy nói không tình nguyện, nhưng Tạ Thượng Thư vẫn cho gọi môn khách phụ tá, vô cùng bất đắc dĩ giúp hồn tiểu tử nhà hần ngắt câu kiêm phiên dịch. Tiểu tử này còn dám bắt bẻ, không hay bằng bạch thoại, thật khiến hần thiếu chút nữa không kiềm được tính trầm ổn tu dưỡng nhiều năm, đi gõ cái tên hồn nhi tử một trận!

Mắt không nhìn thấy, tâm không phiền, nhi tử hần nói cũng đúng, những thứ môn khách phụ tá này phần lớn rảnh rỗi không có việc làm, để cho bọn họ bồi công tử học tập cũng tốt.

Vì vậy, ở triều Đại Yên chưa xuất hiện sách tham khảo bạch thoại phiên dịch, trong sự không cam lòng của chúng môn khách phụ tá, chính thức ra đời.

Khoan hãy nói, Nhị gia kiếp trước tuy là quân nhân chuyên nghiệp, cũng người đã thi cử cả đời. Trong bộ đội, những giáo điều quy định phải chấp hành, không hề ít hơn với Tứ Thư Ngũ Kinh. Cổ văn không hiểu chung quy vẫn không hiểu, có bạch thoại phiên dịch tham chiếu*, có lẽ có thể hiểu rõ đúng không? Hơn nữa cổ văn tràn đầy ý vị, không thể so với văn bạch thoại. Có người giúp đỡ chấm câu, cũng không đến mức cả đoạn không hiểu chút nào phải không?

(*) tham khảo + đối chiếu

Đồng sinh thật ra thì không phải rất khó, dù sao cũng là cửa ải đầu tiên mà thôi. . . Xui xẻo không phải là học thuộc lòng mà là do chữ của hần! Nhưng hần là ai chứ? Quân nhân chuyên nghiệp, xuất thân từ lục quân! Sợ cái gì cũng sẽ không sợ khổ. Chính là thân thể này đã quá kém, không chịu nổi thức đêm, hần cũng sợ học dưới ánh nến sẽ khiến mắt bị hỏng. . . Thời đại này còn chưa có kính cận đâu.

Nhưng chịu khổ này cũng thật có giá trị. Ngự Tỷ nhi không chỉ một lần nhìn hần mài hồng ngón tay mà than thở, đau lòng bôi thuốc, nắm tay hần không nói gì.

“Chai dày rồi, cũng không còn đau nữa.” Nhị gia thì ngược lại an ủi nàng, “Ném trái khổ đau, mới là Nhân Thượng Nhân* chứ sao.”

(*) người làm quan có quyền cao chức trọng thường chỉ những người ở mức độ Dưới một người trên vạn người

Tên trộm cơ mưu lợi như vậy cũng có thể làm người đứng trên mọi người? Cổ Lâm thật là rầu rĩ. Mặc dù công công iễn sáng chiều thỉnh an, nàng không cần cùng bà bà nhàm chán đấu chí, so đúng thì, lại cực độ bi quan với Nhị gia đang quyết tâm cao độ, quyết chí với kỳ thi mùa xuân năm sau.

Cũng không phải sợ hần thi không đỗ, mà là sợ Nhị gia không thi đỗ, lại tự trách bản thân rồi sa ngã, vậy thì càng không có cơ hội làm lại rồi.

Lúc này, chỗ tốt của việc có nhiều huynh đệ tỷ muội đã có nơi thể hiện rồi. Không còn kịp để học toàn bộ nữa, nếu muốn thừa cơ được lợi, vậy thì phải dứt khoát vơ vét đề thi các năm thôi. Nàng viết từng phong thư gửi cho các đệ đệ, muội muội cùng tiểu cô tử, tiểu thúc tử, không ngờ phản hồi lại rất nhiệt liệt. (giống cảnh mình thi đại học quá o >”<)

Ngay cả tiểu thúc tử vốn hần không thể chết ở bên ngoài cũng không bao giờ trở về nhà cũng sai người gửi cho tất cả chỗ sách cũ ngày xưa của hần đến, còn cận kề chú thích, giảng giải nên viết khởi, thừa, chuyển, hợp* như thế nào cho tốt. Còn tiểu thúc nhỏ nhất vẫn còn đang đi học ở thư viện, càng thêm dứt khoát đi ôm đuôi tiên sinh cùng học trưởng, gởi một đồng đề thi các năm trước trở về.

(*)thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc

Cứ như vậy chuyên cần học khổ luyện trong một tháng. . . Nhị gia thu hoạch chính là bị bệnh.

“Quả nhiên thân thể mới là căn bản của cách mạng.” Nhị gia vô cùng ưu buồn nói.

Cố Lâm á khẩu, buồn buồn nói, “Ngày mai là sinh thần tổ mẫu của ta. Chàng. . . hay là cùng ta về nhà một chuyến.” Nàng thở dài, “Hi vọng đại cô cô của ta sẽ không chạy về.”

(chuyện hay sắp có, chương sau sẽ xuất hiện võ công gia truyền nhà Lâm tỷ)

17. Chương 17

Ngày chúc thọ tổ mẫu, trời chưa sáng Cố Lâm liền dắt Nhị gia chạy về nhà. Cố gia cũng ở Kinh Thành, nói xa cũng không coi là xa. Lúc bọn họ đến, người gác cổng vẫn còn rất kinh ngạc vì không nghĩ thiếu tiểu thư cùng cô gia sẽ đến sớm như vậy.

Nhưng hy vọng của Cố Lâm đã tan vỡ. . . Đại cô cô đã đến từ ngày hôm qua, đang ở phòng tổ mẫu nghỉ ngơi một đêm. Cho nên lúc nàng mang theo Nhị gia đến bái kiến tổ mẫu, đại cô cô cũng ở bên hầu hạ.

Xong rồi.

Trước đó nàng đã viết thư nói một cách hàm súc cho tổ mẫu nhờ xem bệnh cho Nhị gia. . . Tổ mẫu chung quy tính tình vẫn là dịu dàng, thủ đoạn cũng ôn hòa rất nhiều.

Chỉ là nhìn sắc mặt của đại cô cô đã chăm sóc nàng từ nhỏ . . . Sợ rằng tổ mẫu đã nói cho nàng biết, hơn nữa tâm tình của cô cô không hề tốt chút nào.

“Hừm, Tạ gia cô gia.” Đại cô cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá, ngăn Nhị gia thì lễ, “Nào dám nhận.. . Người còn dám bỏ mặc cháu gái của ta năm năm, không thềm nhìn cơ mà. Hữu sự Chung Vô Diệm, vô sự hạ hoa đón xuân*?” Khuôn mặt xinh đẹp của Đại cô cô hiện lên chút sắc bén quay đầu quát bọn nha hoàn, “Còn không đóng cửa đi ra ngoài, muốn nhìn gì đây?”

(*) đại ý câu này chính là khi có việc mới tìm đến người thường bị ghét bỏ, còn bình thường thì không hề đoái hoài đến. Câu này dựa theo điển tích về Chung Vô Diệm và Tề Tuyên vương. Chung Vô diệm là người phụ nữ xấu nhưng cực kì tài giỏi đã giúp Tề Tuyên vương rất nhiều trong việc trị quốc, còn hạ hoa đón xuân ở đây là ngầm chỉ các phi tử xinh đẹp khác chỉ có thể giúp mua vui, không thể giúp việc nước. nhưng câu này chỉ là truyền miệng chứ không thực sự đúng vì tình cảm của Chung Vô Diệm và Tề Tuyên vương rất tốt chứ không phải là có việc mới nhớ đến.

Bọn nha hoàn đồng loạt như thủy triều rút chạy trốn sạch sẽ, nhưng vẫn không quên đóng cửa, cả một hàng thật chỉnh tề đứng trên hành lang canh cửa.

Cố Lâm lo lắng nhìn về phía tổ mẫu: Nội tổ mẫu, cứu mạng a, ta không muốn làm quả phụ.

Tổ mẫu khổ sở nhìn Cố Lâm: Tôn nữ, không phải tổ mẫu không giúp cháu. . . Tính khí cô cô của cháu ta cũng không thể ngăn được đâu.

Cố Lâm bất đắc dĩ tìm cách tự cứu, chỉ mới kịp hô một tiếng “Cô. . .” Nhị gia đã bị đập bay ra ngoài, không kịp rơi xuống đất, thân hình Đại cô cô đã phi đến mạnh mẽ tuyệt đẹp như phi yến, nhắc một chân lên cao, lại đập cho Nhị gia đã giống như túi vải rách vài cái.

“Cô cô! Đại cô cô!” Cố Lâm vội gọi, “Xin ngài nương tay! Ta là dẫn hần đến xem bệnh chứ không phải dẫn hần trở về để dâng mạng đâu!”

“Yên tâm.” Đại cô cô đập Nhị gia đã ngã xuống đất mấy cái nữa, “Tối thiểu qua mười ngày nữa tháng mới có thể đột nhiên chết được, kiểm tra vết thương cũng không ra được cái gì đâu. Người như thế này mà người còn muốn ở bên? Đập chết cho xong! Mẫu thân mạnh khỏe lại không dạy hần tận tình thì thật sự là không được!”

Được rồi, ngay cả ta cũng bị lôi vào. Tổ mẫu buồn rầu nâng ly trà lên uống..., nữ nhi này tính tình như thuốc nổ. Cũng chỉ có vị lang trung phóng túng tựa như hôn phu kia của nàng mới quản được. Đáng tiếc vị hôn phu kia vẫn còn ở Liêu Đông làm ăn không kịp về . . .

“Cô cô! Anh ca nhi đã thay đổi rất tốt rồi! Thật đó!” Cố Lâm thật sự muốn khóc.

Nhị gia nằm trên mặt đất mắt trợn trắng thoi thóp một hơi. Khó trách Ngự Tỷ nhi đập người lạnh lẽo như vậy. . . Thì ra là gia học uyên bác.

Mặc dù Đại cô cô này cũng có phong vận ngự tỷ, nhưng hẳn đối với loại bạn gái dã man kiểu này thật sự là ngoài sợ hãi không còn cái gì khác nữa.

So sánh với nhau, Ngự Tỷ nhi thật là quá dịu dàng, quá săn sóc, quá hiền huệ đáng yêu.

“Không có tiền đồ!” Đại cô cô mắng, “Giúp người hả giận còn oán ta. . . Tương lai bị chèn ép đến chết cũng không được quay lại khóc!” Vốn bị đánh mấy cái, đáng lẽ phải đau đến cơ hồ đã bất tỉnh, vậy mà hiện tại lại không đau, Nhị gia không khỏi có chút ngẩn người.

Tức giận, Đại cô cô tùy tiện nắm tay chặn mạch, hai tay chặn qua, rất lạnh lùng phán. “Xuân độc nhập xương, ngũ tạng thiếu hụt, nhiều nhất năm năm sẽ đi, chuẩn bị lo hậu sự.”

“Xuân độc?” Cố Lâm mờ mịt, “Vậy mà ta không nhìn ra. . .”

“Mẫu thân! Người dạy thế nào vậy? Vẫn thật sự chỉ biết chút ít. . .” Đại cô cô oán hận, hướng về phía Cố Lâm phát giận, “Về sau đi ra ngoài đừng nói là truyền nhân đệ tử của Phó thị, quá mất thể diện!”

“Ta chỉ thu nàng làm ngoại môn đệ tử thôi!” Tổ mẫu cũng oán trách, “Chính là để chuẩn bị cho nàng khi xuất giá không bị người ám toán khi dễ mà thôi, thời gian eo hẹp lắm. Người không phải không biết đệ đệ cùng đệ muội người?”

“Ta không dám nhận thức đối với loại người như vậy.” Đại cô cô bĩu môi, lại trợn mắt nhìn Cố Lâm một cái. “Nếu như người muốn có con cái, còn có thể nghĩ biện pháp. . .”

“Cô cô người nhất định trị được.” Cố Lâm chết cũng không buông, “Hắn không phải họ Mộ Dung!”

Đại cô cô ghét bỏ nhìn Tạ nhị gia một mực yên lặng không lên tiếng bên cạnh, đưa một ống nhỏ mới cho hắn, “Đứng ngay ngắn, ôm lấy.”

Nhị gia không giải thích được ôm lấy ống nhỏ, rất nhanh, hắn liền biết cái đó dùng để làm gì. . . Đại cô cô kiểu bạn gái dã man này, nháy mắt đem hắn đánh cho tê người một trận. Trong lòng kỳ quái, đau cũng không phải rất đau, nhưng cảm thấy toàn thân khó chịu không yên, dâng tới ngực, khó chịu tiếp tục dâng lên đến không chịu được nữa thì oa một tiếng, phun ra nửa ống máu đen.

“Còn nhỏ tuổi mà không lo học, xuân được ăn như cơm à?” Đại cô cô tiếp tục mắng, “Thật không nên trị cho người, chết mới tốt!”

Nhị gia như đưa đám, vô cùng như đưa đám. Cô cô, xuân được ta là bắt đắc dĩ nhìn qua, nhưng ném cũng chưa từng đâu! Tại sao chứ? Tại sao tên cặn bã đời trước này tạo nghiệt, hắn lại phải cứng cổ nuốt vào chịu đựng chứ?

Mặc dù không hiểu rõ trị liệu như thế nào, nhưng hẳn xác thực cảm thấy thân thể, xương cốt đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mặc dù khó chịu, mặc dù uất ức, hắn vẫn là một quân nhân chuyên nghiệp có lễ phép, rất thận trọng nói cảm ơn, “Cảm ơn cô cô.”

Hừm, bị đánh đến tê người như vậy còn chưa nổi giận à? Xem ra cũng không phải là hoàn toàn không thể cứu. Thật ra thì không cần thiết phải trị liệu một cách thô lỗ như thế này. . . Ai bảo nàng bao che đâu? Tôn nữ gả ột tên thanh danh vang dội như vậy, nàng sớm tức sôi ruột rồi. Hiện tại tức vẫn không giảm nhiều, tiểu tử này xem ra cũng không phải là hoàn toàn không dạy được. “Được rồi.” Đại cô cô phát tay một cái, “Phải biết là Lâm tỷ nhi của chúng ta vẫn có người nhà mẹ đẻ đó. Chờ ta chút nữa viết phương thuốc, trong vòng hai năm không được sinh hoạt vợ chồng. Không chịu đựng được liền tự mình chuẩn bị quan tài chôn cất đi, đừng làm phiền cháu gái ta!”

Cố Lâm bị thương, rất bị thương. Nàng chính là không hy vọng gặp phải Đại cô cô lợi hại lại không hề giữ miệng này! Ai biết người tính vĩnh viễn không bằng trời tính. . .

Kết quả, bọn họ mang theo một xấp phương thuốc cùng các khoản cấm kỵ trở về, cô cô ngay cả thọ yến cũng không cho bọn họ ăn, đưa bọn họ đuổi về.

“ . . . Cô cô thật sự nhanh nhẹn dũng mãnh.” Nhị gia không còn hơi sức nói, cổ họng vẫn còn có mùi tanh ngọt.

“Nàng là. . . truyền nhân Phó thị, tính khí hơi lớn một chút. . . Nhưng bản lãnh rất cao.”

Nhị gia mắt sáng lên, “Cho nên, nhà nàng là võ lâm thế gia? Có đúng hay không, có đúng hay không?”

Cổ Lâm đau đầu, “Không hẳn là như vậy. . . Ta vẫn là ngoại môn đệ tử. Phó thị truyền nhân, mẫu thân truyền nữ nhi, hơn nữa chỉ truyền cho trưởng nữ. Ta vốn là không có tư cách nhận, ngay cả chút da lông cũng không thể. Chỉ là tổ mẫu thương ta, cô cô cũng đồng ý, nếu không thì không được.”

“Hả? Còn có môn phái võ lâm kỳ quái như thế?” Nhị gia ánh mắt trợn trắng rồi.

“Không, Phó thị truyền nhân nghe nói là từ trong cung truyền tới. . .” Nàng chần chờ một chút, nhỏ giọng nói, “Mộ Dung Xung trước khi bị quần hùng chia cắt vô cùng hỗn loạn, tiền triều nghe nói có huấn luyện một nhóm cung nhân cái gì cũng biết. . . Ta biết cũng không quá nhiều, nghe nói Mộ Dung Xung được thiên hạ, có một nửa giang sơn là do cung nhân Phó thị trợ giúp.

“Nhưng tại sao sau đó Phó thị lại lưu lạc dân gian, khúc mắc và chi tiết trong đó, chỉ có truyền nhân mới biết. Ta chỉ biết Phó thị truyền nhân nam đầu hàng, nữ không thuận phục. Nam tử làm quan, cưới nữ nhân Mộ Dung gia. Nhưng Phó thị truyền nhân nữ, bí mật không tôn trọng hoàng thất, không lấy người nhà Mộ Dung, truyền nhân không cứu họ Mộ Dung.”

Thì ra là. . . lịch sử từ nơi này bắt đầu bị bẻ cong! Đại cô cô là được truyền thừa từ hơn một trăm năm trước đã lợi hại như vậy rồi, Phó thị. . . sẽ có bao nhiêu kinh thế tuyệt đỉnh đây?

“Anh ca nhi, chàng cũng đừng lộ ra cái gì.” Cổ Lâm thận trọng dặn dò, ghé vào lỗ tai hắc nói nhỏ nhẹ, “Nghe nói Mộ Dung Xung lưu lại di mệnh muốn tìm truyền nhân Phó thị đấy. Thật may là mẫu truyền nữ, cho nên họ đều không giống nhau, truyền thuyết trong dân gian cũng rất ít. Có vài nữ hài tự nhận mình là Phó thị truyền nhân, xác thực bị nhét vào trong cung làm phi. Nhưng Phó thị truyền nhân đích thực cũng không thiếu chút phú quý này.”

Vốn là đang say mê hưởng thụ Ngự Tỷ nhi thổ khí như lan thủ thi thù thì, vừa nghe đến Mộ Dung hoàng thất còn có loại tặc tâm này, Nhị gia lập tức tỉnh táo lại.

Bản Đường thối Hán, ai biết hoàng đế Đại Yên triều sẽ có biểu diễn gì chứ? Coi như không phải Phó thị truyền nhân chính tông, nhưng Ngự tỷ nhi nhà hắc đáng yêu, dịu dàng săn sóc như thế. . . Ai biết Đại Yến Hoàng đế có thể hay không cướp đoạt dân nữ?

Đương nhiên là chết cũng không thể nói rồi!

“Ngự Tỷ nhi, nàng là của ta.” Trong lòng hắc rất khẩn trương, vội vàng mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền. Hai năm không thể. . . Hắc thật là hận chết cái tên nam nhân căn bã này.

Cổ Lâm liếc hắc một cái, hai gò má ửng hồng. Nói chuyện đứng đắn đi! Cái tên hoàn khố công tử này vẫn như vậy, thật là chết đi sống lại cũng không đổi được.

18. Chương 18

Luyện xong hoàn chỉnh một bài Thái Cực quyền, hắc mặt không đỏ thở không gấp. Nhị gia trong lòng rung động, thật là bội phục đến mức sợ hãi. Không ngờ ở thời đại ngả rẽ quỷ quái này lại có y thuật thần bí quý dị như vậy – lại là dùng cách đánh người – thân thể mềm nhũn vô lực tàn tạ của hắc, mới một ngày, vậy mà lại trở nên tốt hơn bốn, năm phần rồi.

Suy nghĩ một chút lại chuyển thành bi thương. Nhìn những người khác xuyên qua xem, khí thế mãnh liệt, rung động lòng người hiển thị rõ ràng, vài ba lời gì đó liền khiến cao thủ võ lâm, người quyền cao chức trọng đều phải cúi mình, thành công lập nghiệp, chiếm cứ thiên hạ, rất khoái hoạt. . .

Thật là kỳ quái, tuy nói Tần Thủy Hoàng vẫn giống như cũ, có được công lao sự nghiệp to lớn, nhưng sao lại không thống nhất ngôn ngữ trong thiên hạ? Gần đây hẳn lại thêm một Quan thoại*, học thật sự rất khổ sở, khó hiểu đến mức muốn đập đầu chết cho xong. Cổ Lâm rất khó hiểu giải thích cho hẳn, Quan thoại và ngôn ngữ ở kinh thành rất giống nhau, không khó học.

(*) tiếng phổ thông

Vì sao các tiền bối xuyên qua lại không có vấn đề về ngôn ngữ chứ, tỉnh lại còn phải phí tâm giả bộ mất trí nhớ. . . Hẳn tỉnh lại, một chữ cũng nghe không hiểu, trực tiếp khiến cho người ta nghĩ hẳn thành kẻ điên, đồ ngốc đây?

Chẳng lẽ là cách hẳn xuyên qua quá đặc biệt, thời điểm xuyên qua cũng đặc biệt không tốt sao? Làm sao các tiền bối xuyên việt luyện sắt, làm hỏa dược không bị người bắt đi chặt đầu, còn có thể tung hoành thiên hạ. . .

Nhất định là thời điểm xuyên không không tốt, thật sự quá không tốt. Hẳn mặc dù không dám nói võ lực rất mạnh, nhưng dầu gì cũng là quân nhân chuyên nghiệp của đội lực chiến chứ. Thuật phòng thân không cần phải nói, sức khỏe đặc biệt tốt, Thái Cực là môn võ mà mọi người hứng thú cùng nhau luyện để cường thân, bản thân hẳn còn là huấn luyện viên quyền anh đấy. . . Nhưng giờ có ích lợi gì sao? Xuyên vào người cái tên nam nhân cặn bã buôn lậu xuân dược, tửu sắc và được độc quá độ này, tuy rằng các kỹ năng đều hoàn mỹ, nhưng cũng phải sống được mới có thể sử dụng chứ!!

Người khác thì gương cung bắn đại điều, hẳn lại đang đau đầu chuẩn bị cho kỳ thi cổ đại.

Hẳn đau khổ, phần nộ, hẳn than thở, hẳn hận ông trời bất công! Nếu phải xuyên qua cũng phải cho hẳn chuẩn bị một hoàn cảnh xuyên qua tốt đẹp chút chứ. . .

“Anh ca nhi?” Nhìn hẳn đánh xong một bộ quyền sắc mặt biến đổi khó lường, buồn bã pha lẫn giận dữ đầy khó hiểu, Cổ Lâm thật lo lắng không biết cô cô đánh hẳn có tạo ra nội thương gì đó hay không. . . Đại cô cô thật sự là rất lợi hại, năng y thuật cũng chỉ biết chút ít, thật không nhận ra được. . . Cho dù có gọi ngự y của Hoàng đế đến xem bệnh, chắc cũng là “đừng làm thịt dê”.

“Đừng làm thịt dê” là do Anh ca nhi dạy, ý là “Không biết”. Hẳn chỉ hàm hàm hồ hồ nói là tiếng lòng đường phố, năng cũng liền ngoan ngoan dùng theo.

Nhị gia hồi hồn, thấy khuôn mặt lo lắng của Cổ Lâm, tâm tình rốt cuộc cũng ảm lại rất nhiều. Lần này xuyên qua, cuối cùng có một điểm sáng lớn: lão bà kiêm bạn gái ngự tỷ xinh đẹp, thông tuệ, dịu dàng sẵn sọc.

Nhìn một chút, miệng nói sẽ không thích hẳn, cũng không yêu hẳn, hiện tại lại cầm khăn ân cần giúp hẳn lau mồ hôi, giục hẳn đi lau thân mình, giúp đỡ hẳn thay quần áo, chuẩn bị trà nóng, lấy điểm tâm.

Có người bạn gái như vậy nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh. Huống chi lại là lão bà của hẳn. Mặc dù còn phải chịu đựng hai năm. . . Thôi, ba mươi năm cũng vượt qua được, hai năm không coi vào đâu, không thành vấn đề. . .

“Anh ca nhi, không ăn cơm nhìn ta làm cái gì?” Cổ Lâm không được tự nhiên, dùng dưa bắp cải rau cải cho hẳn, “Cô cô dặn dò, không thể chỉ ăn mặn, phải ăn nhiều rau củ bổ thân thể.”

“Được...được.” Hẳn vội vàng uống hết bát cháo, trong lòng vui sướng.

Sao sáng sớm mới dậy đã ngây ngốc rồi. . . Chẳng lẽ ngày hôm qua cô cô đánh quá nặng, lại làm tái phát bệnh ngốc rồi sao? Cổ Lâm trong lòng nói thầm, nhìn lò thuốc rất không tin tưởng.

Cô cô, đây là chuyện mạng người, người đừng chửi Anh ca nhi nha. . .

Cũng may hẳn ăn xong điểm tâm, mày cũng không nhả uống hết chén thuốc, chậm rãi đi bộ vòng quanh viện hai vòng, trở về tinh thần đã sáng láng, tiếp tục phấn đấu với văn chương, năng mới hơi an tâm.

Buổi sáng, hẳn đi theo tiên sinh luyện chữ, Cổ Lâm tương đối rảnh rồi, lấy mấy đồ may vá đã tám trăm năm không động tới ra, chuẩn bị làm hà bao cho Nhị gia.

Đừng nhìn Tây Tịch tiên sinh lớn tuổi, tình cảm giữa ông và lão thê rất sâu nặng đấy. Sư mẫu lớn tuổi, mắt không tốt, vẫn bỏ ra hơn nửa năm thêu một hà bao cho tiên sinh. Ông mang ra khoe khoang với Nhị gia, Nhị gia mới bầm chết bầm sống muốn nàng cũng làm ột cái.

Nấu canh nàng còn tạm được, thật sự có học qua. Còn nữ công. . . trước tám tuổi còn học một hai năm, sau đó lịch học đã chật cứng, không thể chen thêm vào được. Dù sao nhà mẫu thân, nhà phu quân đều có tú phòng, nàng sao còn phải cần làm cái này?

Điền Bạch thấy nàng khổ sở nhìn mấy đồ may vá ngẩn người, hỏi rõ cách làm hà bao, cất giọng gọi Hạnh Hoa vào giúp khâu kim. Nhìn người ta thêu hoa so với ăn cơm còn dễ hơn, nàng thực sự muốn lấy công phu ra cửa đập người.

Than thở lại than thở, nàng đành phải vừa học vừa làm. Hà bao cũng không khó làm, thêu hoa trên đó mới là cần nhiều sức lực. Không có cách nào, nàng trồng nhiều, quen thuộc nhất là hoa lan, vẽ tốt nhất cũng là cái này. Hoa vẽ rất khá, nhưng thêu ra ngoài liền có chênh lệch rất lớn.

Cũng may trừu tượng và tương đối thô, nếu không cố gắng nhìn kĩ bên ngoài, vẫn còn không tính là quá kém cỏi. Châm pháp nàng dùng hai ba loại bình thường nhất, không nên quá nghiêm khắc rồi.

Kết quả Hạnh Hoa nhìn ngấm nửa ngày, nắm vạt áo một lát, miễn cưỡng nặn ra một câu khích lệ, “Thiếu phu nhân vẽ hoa vẫn thật là đẹp mắt.”

Cổ Lâm không phản bác, . . . Về sau ta vẽ hoa để cho các người thêu đi.” Cho người thêu gây tay luôn, nha đầu chết tiệt kia.

Nàng vốn là giận dữ, kết quả đám tỷ muội Hạnh Hoa kia lại mừng rỡ như điên, nói cảm ơn liên tục, hại nàng dở khóc dở cười.

Cầm hà bao hoa lan, nàng lại than thở thật lâu. Thư phòng Hạo Hân yên sau khi được làm sạch, Nhị gia liền ra lệnh cưỡng chế đem tất cả sách trong Ngõ Đồng viện và được phòng xách tới đây, không phải sợ mấy cây hạnh bị chuyển tới đây không sống được, tất cả hoa cỏ và thảo dược hẳn đều muốn mang qua đây, những thứ có thể chuyển thì cũng chuyển đến để cho ba người làm vườn trông coi xử lý.

Có đôi khi nàng cũng không biết nên đối xử với Nhị gia gốc này thế nào. Làm sao có thể không cảm động. . . Hẳn vì nàng mà thay đổi nhiều như vậy. Nhưng lại không dám quá cảm động. . . Ai biết bao lâu sẽ lại chứng nào tật nấy.

Thôi. Nếu khoản nợ này là cả đời, nên trả thì trả lại thôi. Dù sao những năm này nàng đã thấm nhuần những triết lí của lão Trang, cũng không phải là học mất công.

Nàng lấy ít hương an tâm tĩnh khí bỏ vào hà bao, là loại hương sen nhàn nhạt mà nàng thích nhất. Lại thả vào một bình nhỏ hương tân đan. Hương tân đan giảm nóng, giải khát, lại có công hiệu phòng cảm cúm. Mất thấy đã sắp vào thu, nắng gắt cuối thu rất chói chang, cần dự phòng cho hẳn.

Đến khi Cổ Lâm thỏa mãn mong muốn của Nhị gia, đưa cái hà bao không được tốt lắm lại khiến hẳn vui mừng nhảy dựng lên, nói có bao nhiêu gốc liền có bấy nhiêu gốc. Nàng nói rõ ràng, rành mạch bên trong có những gì, hẳn liền gật đầu như gà mổ thóc.

“Hương tân đan này. . . Chỉ có thể inh chàng ăn, ngay cả bình cũng không thể cho người khác nhìn thấy, biết không?” Nàng không yên tâm dặn dò, “Ngộ nhớ để cho người khác ăn được, bị làm sao lại đổ thừa cho chàng. Bình bị người ta đụng chạm, quăng loạn cái gì vào, chàng ăn phải lại chịu khổ sao? Cho nên ta mới từ chối không cho thuốc. . . Ta chỉ thả năm hạt, nếu như chàng ăn xong rồi sẽ cho tiếp. . .”

Nàng muốn hẳn giấu trong y phục nhưng Anh ca nhi đang mừng rỡ vô cùng lại nhất định không chịu, cố gắng muốn đeo ở thắt lưng.

“Tốt lắm Nhị gia, Anh ca nhi!” Cổ Lâm gấp đến độ dậm chân, “Cái này may vá như vậy không thể để cho người ta nhìn thấy được!”

“Ta nói rất đẹp, thê tử của ta tự tay thêu hà bao, làm sao lại không đẹp!” Hẳn nhanh tay nhanh chân buộc vào, phóng tới thư phòng khoe khoang với tiên sinh hà bao mới của hẳn.

Cố Lâm ngậy ngẩn một hồi, dùng sức xoa xoa trán. Không biết có nên mang nữ công ra học lại hay không nữa? Nàng thật sự không có hứng thú đâu. . . Thật nhức đầu.

19. Chương 19

Kể từ sau khi Nhị gia cố gắng phấn đấu, cả Tạ gia đột nhiên xuất hiện một trạng thái yên bình quý dị, rất giống tình cảnh yên lặng trước giông tố.

Vốn là ba lương thiếp nháo loạn muốn rời đi, đột nhiên lại an phận thủ thường. Dù sao Quân Phương uyển cơ hồ đã đi hết sạch, mẹ chồng làm chủ cho các nàng một người một tiểu viện, tăng cường đồ tốt. . . Nhưng tốt bao nhiêu, nàng không rõ ràng lắm.

Mặc dù là lúc bắt đầu, Cố Lâm cũng có thể bật nóc bằng tường. Chỉ là đó là một việc rất tốn sức, mặc dù gân cốt của nàng rất tốt, cũng không có thói quen ở nhà lại bay tới bay lui. . . Không cần thận thiếu phu nhân như mình lại bị người khác coi là trộm thì không phải là bôi đen lên mặt mình sao?

Cho nên Quân Phương uyển nghe nói là một đại viện vô cùng hoa lệ tinh mỹ, nàng cũng chỉ mới nghe tên, chứ cửa cũng chưa từng đi ngang qua.

Dĩ nhiên, cha chồng là một người hiểu biết, cũng hiểu rất rõ phu nhân của mình, để tránh mâu thuẫn liên cho phép nàng được miễn thỉnh an sáng và chiều, trông coi Nhị cảnh thận để không xảy ra chuyện phạm tội phải chặt đầu là tốt rồi. . . Nhưng đã là mẹ chồng, thân là con dâu, nàng vẫn phải đi thăm một chuyến.

Chỉ là, nàng nếu giữ vững tinh thần, chênh lệch trình độ giữa mẹ chồng và nàng không phải chỉ một hai cấp, Cố Lâm mặc dù không hiểu cái gì là Thái Cực, nhưng không cản trở chuyện nàng và mẹ chồng đánh ô bài Thái Cực quyền cực tốt, để ẹ chồng vô ngục liên tục, nghẹn đến sắp bị bệnh tim.

Muốn bắt lỗi nàng không có quy củ, ta đây không ra cổng trước không bước cổng trong, không phải chí thân không gặp, đủ loại lễ nghi so với ma ma trong cung còn tiêu chuẩn hơn. Muốn bắt lỗi nàng không từ ái, nàng và mẹ chồng sau khi thi lễ, liền bắt đầu hỏi thăm hài nhi dưới danh nghĩa của nàng Tân ca nhi, toàn bộ chỉ tiêu đều cực kì đầy đủ. Mẹ chồng chăm chọc đôi câu, nàng liền liên tiếp nhận sai lầm, cất giọng sai Diễm Bạch đem nhũ mẫu và Tân ca nhi mang về Hạo Hân hiền cẩn thận nuôi dạy. . . Mẹ chồng chỉ có một cháu trai như vậy, làm sao có thể để cho nàng mang đi.

Thật sự không có cách, mẹ chồng không thể làm gì khác hơn là mắng nàng đồ kị, không tha cho những người khác muốn dính lấy Nhị gia. Càng nói càng kích động, há mồm liên mắng, “: . . Chưa từng thấy qua phụ nhân không biết xấu hổ như vậy, rồi nam nhân một chút thì sẽ chết. . .”

Nàng thận trọng ngồi yên lắng nghe, sau đó dứt khoát bấm báo với mẹ chồng, từ khi Nhị gia bị bệnh, nàng là thê tử nhưng vẫn chia phòng với Nhị gia mà ở. Mặc dù không có nói thẳng, nàng vẫn quanh co lòng vòng hiền lương bấm báo mẹ chồng, nếu là ngại nhĩ tử mệnh quá dài, nàng có thể sắp xếp thời gian cho các di nương, chỉ là nàng là sẽ không xếp – Nhị gia là chỗ dựa cả đời của nàng, nàng vẫn hi vọng phu quân có thể sống lâu một chút. . . Dù là sống lâu một ngày cũng tốt.

Mẹ chồng hoàn toàn phát hỏa rồi, hoàn toàn quên tôn nghiêm của quý phụ nhân, hít một hơi liền vung tay sai người định đánh nàng một cái bạt tai, kết quả nàng Cử Trọng Nhược Kinh giải quyết đám nha hoàn ma ma nuôi dưỡng ở khuê phòng kia, nhẹ nhàng khuyên bảo mẹ chồng không cần tức giận hại thân. Mẹ chồng mắng nàng bất kính, nàng than nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: “Phu Tử nói rằng, tiểu trượng là chịu, đại trực thì tẩu*. Con dâu không dám hãm hại mẹ chồng phạm bất nghĩa.” Sau đó liền lịch sự cáo lui.

(*) gây nhỏ thì chịu, gây lớn thì chạy. nói về cách ứng xử của con cái khi chịu phạt với cha mẹ

Tạ phu nhân có chút giận, thật là lửa đốt cao ba trượng. Muốn đi tố cáo với nhĩ tử, nhưng nhĩ tử đang đóng cửa học hành gian khổ. Nữ nhi cũng gả đi, con thứ hai lại ở xa tại chỗ lão gia, hướng chỉ cùng nàng không thân cận. Ước chừng nghẹn đến khi Tạ Thượng Thư về nhà, mới khóc mắng con dâu bất hiếu.

Kết quả sau kể từ đầu đến cuối, Tạ phu nhân đáng thương chỉ thấy trượng phu liên tiếp vỗ án cười to. Con dâu của hần thật đúng là có năng lực hiếm có! Đại sự nâng được, chuyện nhỏ phóng khoáng. Con trai hần đời này thật sự có phúc mới có thể cưới được một thê tử như vậy!

Tạ phu nhân càng thêm lửa giận đầy ngực, khóc mắng hần không có lương tâm. Tạ Thượng Thư cười lạnh một tiếng, “Ta không có lương tâm? Được. Ở chỗ lão gia còn có hai di nương kia. Bà không phải nhàn rồi không chuyện gì làm sao? Bảo các nàng tới để cho bà bày ra phong thái chủ mẫu đích thực đi!”

Tạ phu nhân lập tức tắt lửa.

Tạ Thượng Thư là một nam nhân có dã tâm, xác thực không thể nào đem nữ nhân để ở trong lòng, nhưng lại là một người nặng thể diện hay nói đạo lý. Mặc dù phu nhân có chút cay nghiệt hồ đồ, nhưng vẫn là rất tôn trọng thê tử. Hai di nương kia, một là Thái phu nhân tặng, một là nha hoàn từ nhỏ đã hầu hạ hần. Hần mấy năm buông thả, thê thiếp vẫn cùng hần cùng tiến cùng lùi, sau khi thăng làm quan ở kinh thành, phu nhân hần khóc nháo tìm đủ các loại lý do muốn đem hai di nương đuổi ra ngoài, hần cũng không biết làm sao được đành lục tục đem hai di nương đưa về quê hầu hạ cha mẹ.

Lão nhị nhà hần đã đem danh tiếng phá nát rồi, hần với nữ sắc cũng không quá để ý. Chính là không muốn nội bộ mâu thuẫn mới mặc cho Tạ phu nhân chuyên sủng. Trong nhà người còn chưa đủ đơn giản? Có thể để nàng chen ép còn chưa chen ép đủ? Hiện tại náo cái gì mà náo? Còn có gây sự cái gì? !

“Con dâu có thể đem nghịch tử này trông coi không cho gây họa, đã là quá hiếu thuận rồi. Bà còn ngại mấy ngày nay sống quá dễ chịu sao?” Tạ Thượng Thư tức giận rửa mặt đi ngủ, Tạ phu nhân vẫn cắn răng nghiên lợi giận đến không ngủ được, trong lòng càng thêm mười hai vạn phần uất ức.

Nói cho cùng, cũng không phải là có thâm thù đại hận gì với Cố Lâm. Trước chỉ là nhi tử không thích, bà cảm thấy nhi tử bị ép buộc, đáng thương, cho nên mới không thích theo. Bây giờ là nhi tử rất thích, thích đến mức có thể quên mẫu thân, cho nên bà càng không thể thích rồi.

Không ngờ lão gia chưa bao giờ quản chuyện trong nhà, cứ nhiên lại đứng ở bên con dâu. . . Lớn nhỏ đều bị nàng ta mê hoặc, cái này rõ ràng là hồ ly tinh! Rõ ràng là gà mẹ không biết đẻ trứng, đáng đáp lại chẳng ra gì, càng sẽ không biết cách lấy lòng, nàng ta có gì tốt?

Vẫn là Dung Dung tốt hơn, khéo léo nghe lời. Hôm qua còn khóc lóc đến đáng thương với bà. . . Nói đi nói lại, vẫn là do đường biếu tỷ hồ đồ, nghe được anh ca nhi gặp chuyện không may, cũng không hỏi ra ràng, lại tới nháo loạn muốn rời đi. . . Bà cũng hồ đồ rồi, làm sao lại hiểu lầm Dung Dung? Bà làm sao có thể không hiểu Dung Dung? Vì anh ca nhi gặp chuyện không may, Dung Dung đã bệnh nặng một hồi, cho đến bây giờ không chưa khỏi hẳn, nhưng vẫn giãy giụa mỗi ngày tới thỉnh an. . . So với con dâu mang mặt nạ tiên tử kia còn tốt hơn không biết mấy trăm ngàn lần!

Gả đi vào lâu như vậy, một cây kim một sợi chỉ cũng không nhìn thấy qua, một bữa cơm cũng không còn chưa hầu hạ bà ăn bao giờ. Dung Dung thì dù bệnh thành như vậy vẫn làm giày làm vớ, hỏi han ân cần bà. . . Nghĩ đi nghĩ lại, Tạ phu nhân cảm giác mình quá uất ức, Dung Dung còn uất ức hơn.

Ngày thứ hai mới hừng sáng, Nhị gia vừa vào học, kết quả lão nương cứng rắn phái người tới bắt hần nghỉ, nói rất nhớ hần, muốn hần đến thăm.

Đợi xong tiết học rồi đi không được sao? Tiên sinh này của hần đã rất lớn tuổi, đầu cũng rất linh hoạt, mặc dù vừa chỉnh bài cho hần vừa cười nhạo một hồi, nhưng ngược lại cùng hần rất ăn nhịp với nhau, tính cách vô cùng hợp. Hần hiện tại phải tranh thủ từng khắc làm sĩ tử đó.

Kỳ quái hơn chính là, còn không cho hần gọi thê tử, muốn hần đi một mình.

Hần có chút cảm giác không ổn.

“Cái đó, tiên sinh này, trước giúp ta đánh dấu chỗ trọng điểm. . .” Hần gãi gãi đầu, “Trăm thiện thì hiểu đứng đầu, ta khó mà từ chối nói không đi được.”

“Không có việc gì không có việc gì, ta sẽ bố trí bài tập cho người.” Tiên sinh lơ đãng. Học trò nổi danh hoàn khổ khắp Kinh thành nay khắc khổ như vậy – mặc dù khắc khổ học kiểu trái bình thường – nhưng cũng đã là rất ngoài dự đoán rồi, hơn nữa còn là người khéo léo, chịu khó hiếm có.

Nhắc chân định đi, suy nghĩ một chút vẫn có chút không yên, hắn liền hướng thư phòng gấp thê tử xin cảm nang diệu kế.

“Mẫu thân cũng sẽ không ăn thịt chàng.” Cố Lâm tức giận, “Có lẽ là hôm qua do ta đắc tội người, muốn tỏ cáo với chàng mà thôi.”

Nghĩ đến chuyện đại trưởng tiểu trưởng ngày hôm qua, Nhị gia vui mừng cười ra tiếng, tiêu sái rời đi.

Nhưng chờ đến chỗ lão nương kia, hắn liền không cười nổi. Mẫu thân hắn nhiệt tình thân mật với một cô nương ốm tong teo đang cười với hắn. Không, phải, chứ?

Chẳng lẽ lão nương hay chiếm tiện nghi của hắn muốn nạp thiếp cho hắn? !

Hắn không hề cảm thấy vui sướng khi làm ngựa đực, ngược lại cảm thấy bị ai của lợn giống. (cái này hay nha)

Kết quả một tin tốt, một tin xấu.

Tin tốt, hắn không cần nạp thiếp, không cần bắt lão bà của hắn tuân theo cái lý luận hiền lương thực đức quý quái gì đó để nạp thiếp cho hắn nữa. Tin xấu, đây là dư nghiệt của Tạ Tử Anh đời trước lưu lại, gọi là di nương biểu muội.

Phức tạp, cảm giác thật vô cùng phức tạp. Lúc nửa chết nửa sống, người người đều khóc lóc gào muốn thoát hổ lửa. Hắn cũng chẳng qua vừa mới thích ứng một chút xíu, đột nhiên từng người một lại nhô ra.

Cuộc sống hậu cung là tang thương a tang thương a.

20. Chương 20

Hắn vốn hi vọng có thể đùa đùa nghịch nghịch một chút là có thể toàn thân mà lui, nào biết ý nghĩ này đã quá ngây thơ rồi.

Lão nương hay chiếm tiện nghi ôm hắn vừa vè vừa vò, còn kêu cục cưng, nhi tử nửa ngày, lại để cho nữ mẫu ôm đứa bé đến cổ găng nhét cho hắn ôm, kết quả đứa bé bị đánh thức khóc lớn không thôi, mẫu thân hắn cũng khóc, biểu muội đó khóc còn thê thảm hơn.

Ta đã làm cái gì? Nhị gia chỉ có thể im lặng hỏi ông trời.

Thật vất vả để tất cả mọi người ngừng lại, đứa bé được ôm đi bú sữa rồi. Lão nương vẫn vừa khóc vừa kể về con dâu bất hiếu, đồ kị, không có con. . . Tính tính toán toán đại khái thất xuất chi điều đều đủ cả rồi.

Thẳng thắn mà nói, hắn đối với phụ mẫu thân sinh của Tạ Tử Anh không có tình cảm gì cả. . . Nào có dễ dàng như vậy?!!! Đối với vị phụ thân này, hắn còn có mấy phần bội phục và tình thân, mặc dù ông vẫn luôn hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng khi hắn mới tới đây mọi thứ đều không nghe hiểu, phụ thân còn lạnh lẽo tới thăm mấy lần, liên tiếp than thở, mắng qua mấy câu, nhưng lại cúi đầu lặng lẽ rơi nước mắt.

Nghe nói mẫu thân rất cưng chiều hắn cũng không hề đến nhìn hắn nổi một lần, nghe nói đều ở chỗ Vương di nương chiếu cố cục cưng trong bụng nàng.

Thẳng thắn nói thì quá phức tạp rồi. Hắn đã tới hỏi Cố Lâm, nàng chỉ nhăn mặt, không chịu nói gì.

Nhưng hắn tự mình cũng đoán được , không biết có đúng hay không. Dù cưng chiều như thế nào đi nữa nhưng nhi tử bị phế chính là bị phế, không bằng đem tâm lực dành cho tôn tử?!

Thật hy vọng mình đoán sai, nếu không hắn thật đúng là thay cái tên cận bã này cảm thấy khổ sở. Có lẽ có tầng vương mặc này nên hắn đối với vị mẫu thân luôn thích chiếm tiện nghi này không có tình cảm tốt.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng này mẫu thân hắn không mắng Cố Lâm nữa, nghe người ta chửi mắng lão bà của mình thật rất khó chịu. Cuối cùng cũng tới cực hạn, hắn lạnh lùng nói, “Mẫu thân, ta còn có sách cần học.”

“Đọc sách cái gì? Còn không phải là muốn trở về cùng tiểu xướng phụ kia đánh lấy nhau sao.” Tạ phu nhân nổi giận.

Nhị gia bỗng nhiên đứng lên, khuôn mặt xanh mét, cắn chặt răng, từ từ khê đếm từ một đến mười, lại lập lại đếm từ mười đến một.

Tạ phu nhân nhìn hần biến sắc, cũng có chút luống cuống, vội vàng dỗ hần, “Nương mới nói nhầm một câu, người đã làm mất giận với ta. . . Mười tháng hoài thai, nuôi người khôn lớn rất dễ dàng sao? Thật không biết Cổ Lâm cho người ăn thuốc mê gì. . .”

“Biểu ca, huynh không cần làm a di tức giận, a di cũng là chỉ vì muốn tốt cho huynh và thiếu phu nhân. . .” Dung Dung biểu muội ở bên cạnh lau nước mắt khuyen nhủ.

Mắng lão bà ta là vì muốn tốt cho chúng ta? Buồn cười.

Hần đối với chuyện quanh co lòng vòng như vậy thật sự là nhàm chán đến cực điểm, thật vất vả rốt cuộc mới hiểu, mẫu thân cho rằng hần nên vũ lộ quân triêm*, chỉ có một đứa con nổi dõ là quá đơn bạc các loại.

(*) không quá sủng ái ai, cũng không bỏ bê ai, tất cả đều được hưởng bình đẳng

Hần một lần nữa lại thấy khổ sở khắc sâu với việc bản thân là lợn giống.

Khê cắn răng, hần cố nén lệ nam nhi, áp a áp ứng nói thân thể của hần không tốt. Nói đơn giản, nếu còn muốn sống thêm chút nữa, trong hai năm tới hần. . . Chỉ có thể không có con.

Trời ạ, ai tới giết ta đi! Nam nhân còn có sỉ nhục gì hơn cái này sao?! Ép buộc ta nói ra miệng các người đã thấy vui mừng chưa?! Một lần nữa hần thật hận cái tên nam nhân cận bã đó.

Nhưng rất rõ ràng, lão nương kia cộng thêm di nương dư nghiệt vốn hoàn toàn không tin chuyện này. Hần cảm giác thật sự thất vọng. Chèn ép đến cùng, hần miễn cưỡng đồng ý mỗi tháng bỏ ra ba ngày, đi đến phòng mỗi di nương ngồi một chút, tránh cho lão nương kia tiếp tục mắng Cổ Lâm không hiền lương.

Sau đó lão nương hờ kia còn không bỏ qua cho hần, muốn hần đưa di nương dư nghiệt kia trở về.

Nhị gia mặt không thay đổi đứng lên, xoay người rời đi. Dung Dung theo sát phía sau, khê thở gấp, hiển nhiên là theo không kịp bước chân của hần, duyên dáng kêu to một tiếng biểu ca, kéo lấy tay áo của hần, liền hướng trên người hần ngã xuống.

Sau đó cô ta còn làm bộ đáng thương ngẩng đầu, hoa lê vũ đài.

. . . Các người, không gội đầu, chỉ dùng dầu bôi tóc? Khuôn mặt hần co quắp hai cái, rõ ràng tay áo của hần bị bôi một mảng nước bóng nhờn. Mùi son phấn sắc chết người và mùi vị không rõ cùng dung hợp. . . Là do thẩm mỹ cổ kim khác nhau quá lớn hay là do đời trước hần không biết thưởng thức?

“Tiểu Ngũ Tử!” Hần rống lên, “Đưa cái di nương này trở về!” Dùng sức hất tay áo lên, hần chạy đi với tốc độ nhanh nhất.

Thở hổn hển chạy về Hạo Hân hiền, hít sâu vài hơi không khí trong lành. Cổ Lâm kinh ngạc đi ra ngoài, “Bà bà không giữ chàng ở lại ăn cơm sao? Đã sắp đến buổi trưa rồi.”

Hần nắm hai tay Cổ Lâm, kéo vào trong nhà, nhìn lên lên xuống xuống dò xét nàng cẩn thận. Rốt cuộc hiểu rõ tại sao bản thân đối với nàng chung tình như vậy. . . Trừ trọng tình trọng nghĩa, phong cách ngự tỷ mãnh liệt, mặt mộc không trang điểm, hơn nữa còn chưa bao giờ bôi dầu dưỡng. Nàng thích nghiên cứu chế tạo hương liệu, nhưng đều thanh nhã, như có như không.

Quan trọng nhất là, nàng sạch sẽ, ngày ngày tắm rửa gội đầu, giống như hần vậy.

“Ta muốn thay quần áo.” Hần có thể chịu được bùn lầy, mồ hôi, bụi bẩn trong các đợt huấn luyện gian khổ, nhưng hần không thể chịu được dầu bôi tóc và son phấn dính ở trên người mình, “Nếu có thể, ta muốn tắm rửa gội đầu!”

Cổ Lâm còn chưa đáp lời, Diêm Bạch nhỏ giọng lầm bầm, “Gia và thiếu phu nhân tắm rửa quá chuyên cần rồi. . . Về sau Diêm Vương gia sẽ bắt hai người đem nước gội đầu uống vào đấy.”

Thiếu phu nhân tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Diêm Vương gia quản nhiều như vậy, làm gì còn sức lực mà quản được chuyện nước gọi đầu? Nhiều nhất nhịn người ba ngày, ba ngày không gọi đầu, đừng có lại gần hầu hạ ta!”

“Đúng vậy!” Nhị gia liếc mạng gậy đầu, “Ngự Tỷ nhi, ta thật sự quá yêu nàng.”

Bọn nha đầu cùng nhau hít sâu một hơi, nhanh chóng rút đi, còn cẩn thận đóng cửa lại.

“Anh Ca nhi, chàng nổi điên cái gì!” Hai gò má Cố Lâm ửng hồng, tái mặt nhìn hắn đang nhanh chóng cởi áo khoác, “Chàng...chàng chàng chàng. . . Cô cô nói qua. . .”

“Ta biết, ta biết, ” Nhị gia lầu bầu, một phát tiến lên ôm chặt nàng, “Ta không muốn làm gì. . . Ta chỉ là đè nén sợ hãi.”

“ . . . Hả?”

21. Chương 21

Đạt được bước hai rồi, thật không dễ dàng gì. Nhị gia than thở trong lòng, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng. . . Lại còn là ôn hương nhuyễn ngọc sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, rốt cuộc trước khi trở thành Đại hòa thượng cũng nếm được rồi.

“ . . . Biết nàng có chăm sóc, không ngờ lại chăm sóc tốt như vậy. . .” Nhị gia giả vờ bày ra tư thế không biết xấu hổ, nhỏ giọng nói thầm .

“Chăm sóc? Chăm sóc cái gì?” Mặt Cố Lâm tràn đầy nghi ngờ.

Cho đến khi Nhị gia cạo xát nàng hai cái, nàng mới giậtt mình hô to, che ngực tránh ra, nổi giận trừng hăn một cái.

“Ôi, nàng đừng xinh đẹp như vậy.” Nhị gia bày ra vẻ mặt khổ não, “Nàng cứ ở trước mắt, ta sẽ cảm thấy cho dù làm quỷ đoản mệnh cũng được. . .”

Với một thiếu phụ tuân thủ quy tắc ở Đại Yên mà nói, đây quả thực là đùa giỡn quá mức đến độ trắng trợn!

Cố Lâm theo phản xạ đạp vào bắp chân hăn, miệng mắng, “Tên háo sắc! Du côn vô lại!”

“Chiêu đạp người của nhà nàng quả nhiên là tổ truyền.” Nhị gia buồn bã ngồi xổm xuống ôm chân, “Ta là lão công. . . Tướng công của nàng. Tâm hồn vừa mới bị tổn thương nặng nề, tìm nàng xin chút an ủi, nàng còn đạp ta. . .” Gương mặt hăn tỏ ra vô cùng bị thương.

Cố Lâm hai tay vặn xoắn, đáy lòng cũng tràn đầy áy náy. Đây không phải là cùng ngài không quen sao Nhị gia? Trong lòng nàng cũng mơ hồ có chút phiền não, không biết làm sao nữa. Trước đây không phải nàng vẫn rất tỉnh táo trầm ổn sao? Hiện tại đối mặt với Nhị gia lại loạn lên. Chuyện này là thế nào. . .

“Ta xem một chút, đạp rất đau sao?” Cố Lâm ngượng ngùng ngồi xổm xuống, muốn nhìn một chút xem có phải mình đạp rất mạnh hay không, nhưng Nhị gia lại ngượng ngùng, trong lòng lúng túng đến chết. Ai, dù là thân thể đã bị trúng độc xuân dược mà hư tổn, nhưng vẫn sẽ có phản ứng của nam nhân a. . .

“Không có, không đau. So với cô cô nàng đạp nhẹ hơn nhiều.” Nhị gia thuận thế kéo nàng dậy, kể khổ để dời chú ý của nàng, vừa oán trách với nàng vừa nhặt áo ngoài lên.

Cô cô và ta đạp có thể cùng lực được sao? Hơn nữa cô cô đã rất nương chân rồi. . . Chỉ là nhìn Nhị gia oán trách tức giận khoa trương như vậy, nàng cũng không khỏi phì cười một tiếng.

“Ta là nghiện, cả tổ mẫu và bà bà cũng không thích. Anh ca nhi, tại sao chàng từ khi bị ngộ cũng bị nghiện vậy?”

“Thích sạch sẽ là nghiện?” Nhị gia sa sầm mặt.

Cố Lâm chần chừ một chút, cười khổ. Khi nàng còn ở nhà mẹ làm tiểu thư thì còn thích sạch sẽ nặng hơn, ngay cả ly trà cũng không muốn dùng chung, khi xuất giá mới cố gắng sửa đổi. Ban đầu nàng bị bỏ mặc ở Ngô Đồng viện, cũng may còn có chút đồ cưới, tiền lãi của cửa hàng thu vào cũng không ít, nếu không thì ngay cả nước tắm và củi đun cũng không có mà dùng.

Nàng không dùng dầu bôi tóc, không thoa phấn, chính là vì không chịu nổi cảm giác dính dính đó. Nàng cổ quái như vậy sẽ bị ghét cả đời.

“Nàng ngàn vạn lần không được thay đổi, ta thích nàng sạch sẽ như vậy.” Nhị gia vuốt ve mái tóc bóng mượt của nàng, thật nhanh hôn một cái lên gương mặt của nàng, sau đó nhanh chóng tông cửa xông ra ngoài. (anh rất có gan làm không có gan chịu nha, hôn xong lại tông cửa bỏ chạy (¬_¬) - Không chạy để bị đá à?!)

Mềm mại, mịn màng, mát lạnh. Nhị gia vừa chạy như bay vừa suy nghĩ, cảm thấy khoái chí hồi lâu, khó trách đều nói là ăn đậu hũ. . . Quả nhiên a quả nhiên.

Cố Lâm khẽ vuốt gò má, mặt đỏ như thoa son, trong lòng khẽ phỉ nhổ. Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Chờ đến khi Cố Lâm bình tĩnh lại, cẩn thận suy tư đầu đuôi tất cả các sự kiện tình.

Bà bà không thích nàng cũng không phải tin mới gì. . . Từ khi nàng vào cửa đã như vậy rồi. Chỉ là khi Nhị gia đuổi nàng đến Ngô Đồng viện, nàng chỉ cần đợi đến mồng một, mười lăm thì đi thỉnh an, bà bà căn bản không quan tâm đến, nàng mới có thể có năm năm an bình. . . Kết quả còn không phải là vì chuyện của Vương di nương mà nàng phải lên núi cầu phúc tránh tai họa sao?!

Nếu Nhị gia cả đời điên khùng ngu ngốc, bà bà cũng không thể không đối tốt với nàng cho có lệ, nhi tử ngốc cũng cần có thê tử. Nhưng bây giờ Nhị gia không ngốc nữa, lại dính lấy nàng, bà bà tự nhiên càng nhìn nàng càng thấy ghét.

Coi như nàng chịu đựng, nàng cũng đỡ không nổi bà bà rồi. . . Trừ phi Nhị gia chán ghét nàng.

Quan hệ giữa bà bà và nàng dâu là khó xử nhất, nàng buồn bã than thở. Nàng có một muội muội bị gả đi xa viết thư về khóc lóc kể lể, còn rất đại nghịch bất đạo mà nói, “Nếu như coi nhi tử là bảo bối như vậy, thì giữ lại mà tự mình dùng, lấy ta làm cái gì?” .

Chiều này của bà bà, nói có chút khó nghe, có thể gọi là “phân biệt đối xử”. Cái gì mà “khai chi tán diệp”, “vũ lộ quân triêm”, cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Yên lặng suy nghĩ một hồi, nàng gọi Diêm Bạch vào, sau đó phân phó, Diêm Bạch càng nghe mắt lại càng lớn.

“ . . . Tại sao?” Tiểu cô nương Diêm Bạch thắc mắc, “Gia cũng chiều thiếu phu nhân là đúng mà! Lúc gia bị bệnh, trừ thiếu phu nhân còn có ai chăm sóc? Tại sao giờ lại bắt nhường lại, bảo gia yêu cái gì, không được yêu cái gì? Gia đã tốt hơn trước kia rất nhiều rồi!”

“Diêm Bạch, ngươi là đại soái hợp lòng ta, nghĩ như vậy là quá nông cạn rồi.” Cố Lâm lắc đầu, “Thứ nhất, cố ép buộc ân nghĩa sẽ bị báo oán, chút kiến thức này không thể không biết, danh tiếng tốt cũng bị phá hỏng, hiểu không?”

Diêm Bạch cau mày ngẫm nghĩ, miễn cưỡng gật đầu một cái, “Cái đó đúng. Trung, hiếu, tiết, nghĩa là phải tuân theo. Nhưng tại sao phải nhường cho các nàng tranh thủ tình cảm. . .”

“Sở Vương thích eo thon, hậu cung nhiều đối chết.” Cố Lâm nhàn nhạt nói, “Từ di nương cũng không phải là người đàn, bị gia chán ghét như vậy, chẳng lẽ sẽ không biết đi hỏi thăm? Thay vì để các nàng đến đây nhúng tay làm nháo loạn Hạo Hân hiền, không bằng chúng ta tự tay đem tin tức này thả ra ngoài. Hạo Hân hiền cũng không phải là không có gió lùa.”

Diêm Bạch đành miễn cưỡng nhận lệnh, “Nhưng thiếu phu nhân, nô tỳ cảm thấy cục tức này rất khó nuốt xuống. . .”

“Đây chính là điều thứ hai ta muốn dạy ngươi.” Cố Lâm nhàn nhã nhấp một ngụm trà, “Tranh chính là không tranh, không tranh mới là tranh.”

Cái này Diêm Bạch lại thật sự không hiểu. Nhưng thiếu phu nhân đã nói thì luôn là có đạo lý, cho nên cho dù nàng có chút buồn bực vẫn đi điều binh khiển tướng, đem chuyện Nhị gia thích sạch sẽ, chán ghét phần son và dầu bôi tóc lạng lẽ thả ra ngoài.

Quả nhiên các di nương bắt đầu chuyên cần tắm rửa gội đầu, không chút phần son, không dùng dầu bôi tóc. Nhưng mặc kệ là vô tình gặp được Mộc di nương, Lạc di nương, hay là Từ di nương đang ôm cây đợi thỏ ở chỗ phu nhân, Nhị gia ngay cả liếc cũng không nhìn các nàng. . . Từ di nương thì Nhị gia còn biết, hai người kia là hoàn toàn không nhận ra. Thậm chí còn hỏi, “Nha hoàn ở viện kia, cầm một đồng trâm trên đầu cũng không thấy nặng sao? Ăn mặc như vậy là muốn xuất giá?”

Chờ thật vất vả nhận biết được tất cả mọi người rồi, Nhị gia lại bị những di nương ganh ghét nhau tranh thủ tình cảm này làm cho nổi giận, cảm thấy ở bên cạnh các nàng là hoàn toàn lãng phí thời gian học tập quý giá của mình. Nhị gia cũng không thể nhịn được nữa, một mạch chạy đến cáo trạng ở chỗ lão cha, nói hắn muốn bế quan đi học, rốt cuộc mới được thanh tĩnh.

Lúc này, Diêm Bạch mới hiểu rõ cái gì gọi là “tranh chính là không tranh, không tranh mới là tranh.” Thật sự là một bài học quý. Nhưng chuyện khiến Diêm Bạch kinh ngạc nhất là sau khi tất cả mấy chuyện này kết thúc, thiếu phu nhân vậy mà lại cười mị mị nói cho Nhị gia. Kỳ quái hơn chính là, Nhị gia chẳng những không nổi giận, còn cười mờ ám đem mọi người đuổi ra ngoài.

Chờ đến khi chỉ còn hai người bọn họ thì Nhị gia trơ mắt ra, “Tốt nha, kỳ thi mùa xuân của ta còn chưa có bắt đầu đâu, nàng lại kiểm tra ta trước. Nói một chút, nói một chút nha, không được nói dối, nàng thích ta phải không?”

Cố Lâm cúi hân một cái, “Nghiêm túc đọc sách của chàng đi. Dù sao trong hai năm này chuyện xấu gì chàng cũng đừng hòng nghĩ tới.”

Chuyện “không tranh mới là tranh” cũng qua, cãi lại là không có tình cảm gì. . . Ngự tỷ của chúng ta tăng thêm hai thuộc tính: phúc hắc và kiêu ngạo.

“Chuyện xấu không làm được, phải cho ta uống chút canh thịt chứ. . .” Nhị gia nói thầm.

“Canh thịt?” Cố Lâm mờ mịt, cho đến Nhị gia đem miệng tiền gần lên, có chút vụng về hôn nàng, nàng mới hiểu rõ cái gì gọi là canh thịt.

(aaaaa, hôn rồi, hôn rồi, Nhị gia cố gắng lên

hai năm thôi mà ~(~)

Beta: Cái gì mà có 2 năm thôi. Đây gọi là mỡ treo miệng mèo, mèo lại bị nhốt trong chuồng. Heheheheh...

22. Chương 22

Nếm được chút canh thịt, Nhị gia mặc dù vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng thấy hài lòng. . . Mặc dù bị Cố Lâm nổi giận đập mấy lần, nhưng nàng ra tay rất nhẹ, da ngay cả hồng cũng không hồng. . . Ai nha, nữ tử Đại Yên triều da mặt đều mỏng nha, có thể hiểu, có thể hiểu.

Thật ra thì, có cơ hội làm cảm thú ai lại muốn không bằng cảm thú?! Nhưng cô cô đã ra lệnh rồi, hiện tại hắn mỗi ngày đều phải uống ba chén thuốc đắng chết người, còn phải lần lượt trích ra một chén máu đen. . . Đừng có xem thường một chén máu đen nhỏ này, lần trước hắn tiện tay đổ vào lu hoa sen, ngay cả cá trong đó cũng bị độc chết.

Len lén trị liệu ba tháng, thái y cũng phải hô kỳ tích, còn liều mạng hỏi thăm hắn đã ăn thần đan diệu dược gì. . . Bây giờ hắn đối với Đại cô cô vừa lợi hại vừa đáng sợ này là phục lăn rồi.

Đại cô nói hai năm, hần sẽ nhịn hai năm. Suy nghĩ một chút, Tạ Nhị gia năm nay mới 22, nhịn a nhịn, 24 là có thể làm mãnh hổ thoát cũi rồi, làm vài ba hay mười lần rồi chết, hoặc sau hai năm có thể tự do làm cầm thú, kẻ ngu mới không giải được đề toán đơn giản như vậy.

Tâm tình vui vẻ cho nên bước chân đến thư phòng của Nhị gia nhẹ nhàng không ít, ý chí học tập dâng cao vô cùng, nam nhân mà, nếu cảm thấy về mặt tình yêu lấy được thành tựu trọng đại, sẽ đặt tim ở trong bụng, không hề lo được lo mất nữa. Hiện tại hần nghiêm túc suy tính, thân là một nam tử hán có bả vai vững chắc, phải làm như thế nào để cho sự nghiệp vô cùng tỏa sáng, ít nhất có thể nuôi được nữ nhân của mình.

Nhưng nữ nhân, nghĩ đến đều có chút tinh tế, hơn nữa còn là một thiếu phụ khuê tú quan lại Đại Yên triều. Mặc dù trên mặt không biểu hiện, nhưng Cổ Lâm vẫn im lặng xử lý chăm sóc từng chậu hoa cúc.

Nàng từ trước đến giờ đều không thích các loại nổi tiếng, những loài hoa tầm thường đến tay nàng thường thường đều có sức sống riêng, hoa nở rộ, hương ngào ngạt. Nổi tiếng hay không, thực tế cũng chỉ là do người đời tự ý đánh giá mà thôi. Hoa vẫn là hoa, chỉ là nhìn xem người có tình hay không, có chú ý hay không mà thôi.

Hoa du có đẹp, nhưng đều sẽ phải tàn. Cho nên nàng mới có thể càng yêu càng thích hoa, lục tìm cánh hoa tàn, chia ra một phần để nghiên cứu chế tạo hương liệu, lúc mới bắt đầu cũng chỉ là nghĩ cách kéo dài chút dư hương này. Sau đó càng đọc càng hiểu thêm, nàng mới gia nhập làm được liệu và những cái khác. Ôm một chậu sứ hoa cúc phấn trắng to cỡ nắm tay, giữa đầu nhìn bầu trời quang đãng trong xanh như được tẩy rửa.

“... Bất nhạc thọ, bất ai yếu; bất vinh thông, bất sữ cùng. . . Vạn vật nhất phủ, tử sinh đồng trạng.*” Nàng lẩm bẩm nhớ tới một đoạn ngắn trong phần Thiên Địa của Trang Tử.

(*) Không lấy thọ mà vui, không lấy chết sớm mà buồn, không lấy am hiểu mà vinh dự, không vì nghèo khó mà xấu hổ.... vạn vật đều giống nhau không có khác biệt, sống chết đều giống nhau. *toát mồ hôi*

Hoa nở hoa tàn đều theo thời gian. Nàng năm nay hơn hai mươi tuổi, nên nàng có thể ném thử tuần trăng mật, vui thích thanh xuân, cần gì phải vì nhất định tàn lụi mà cố gắng từ chối?

Nàng tự cười bản thân, nếu không phải sớm có một chút cảm động và mơ mộng như vậy, làm sao lại cố ý “Không tranh mới là tranh” ?

Có thể cùng Nhị gia gốc, Anh ca nhi, ngọt ngào đến khi nào thì tính đến đó. Vững vàng nhớ “Bất nhạc thọ, bất ai yếu” là được. Tâm tư Nhị gia tương đối qua loa, cũng không phát hiện trong lòng Cổ Lâm có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc buổi tối trở về ăn cơm, liếc thấy trên bàn có một nửa Nam Hoa Kinh nàng đang viết dở, hần có hơi kinh ngạc.

Tây Tịch lão tiên sinh chẳng những giúp hần trộm cơ thủ xảo và luyện chữ, còn cho hần mượn không ít bảng chữ mẫu của các danh gia tới giảng giải cho hần nghe. Thư pháp là một đạo, không phải chỉ cần mấy năm khổ công là thành công, nhưng cũng không thể gấp gáp được, cong đường phía trước của hần còn rộng mở, trước tiên cần xây dựng được tinh thần, khí chất của chữ, có xấu cũng phải có khí chất, phẩm vị.

Hiện tại chữ Nhị gia miễn cưỡng có thể nói là được, lớn nhỏ đồng đều, không đến nỗi thô thảm không nhìn. Nhưng xấu vẫn là xấu, dù đã có mấy phần tính cách cương liệt của quân nhân. Chỉ là vẫn còn trong giai đoạn nhân cao thủ đề*.

(*) mục tiêu thì cao những năng lực lại thấp

“Ngự Tỷ nhi, chữ nàng càng ngày càng đẹp.” Hần suy nghĩ nửa ngày, “Không câu nệ, tất cả đều rất tự nhiên.”

Cổ Lâm bật cười, “Anh ca nhi tiến bộ rồi, chàng đọc sách chưa tới nửa năm đã có thể bình luận chữ của thiếp rồi.”

“Để cho nàng cười nhạo ta rồi!” Nhị gia hù dọa nàng, “Đợi chút gia ăn no sẽ xử lý nàng!”

“Cơm nước xong còn một thang thuốc đó, gia cử xử lý xong chén thuốc kia trước đi rồi hãy nói.” Cổ Lâm nhàn nhạt đáp lại.

Nghĩ đến thang thuốc đắng chết người kia, Nhị gia chỉ biết lắc đầu thở dài. Hắn nghiêm trọng hoài nghi, Đại cô cô căn bản là cố ý muốn chĩnh hắn mới có thể kê thang thuốc đắng như vậy.

Nhưng mà khi hắn đang ào ào bởi cơm, Cố Lâm ăn uống lịch sự, còn có thể giúp hắn gấp thức ăn, múc bát canh, hiền huệ dịu dàng khiến Nhị gia xúc động thật lâu.

Xuân đến thời đại quý quá, rơi xuống thân tên cận bã này, cái gì cũng có thể khiến hắn oán trách cả một sọt. Nhưng lại được lão bà đối xử như khách VIP. . . Ở thế kỷ hai mươi mốt, hắn ngay cả nằm mơ cũng chưa mơ thấy. Không gặp phải một bạn gái đã man đã cảm ơn trời đất, còn muốn bạn gái hầu hạ toàn diện. . . ngại sống quá dài sao? Sợ không bị lên án công khai đến chết sao?

Ăn cơm xong, hắn sợ phí ánh mắt, cũng sợ đôi mắt của Ngự Tỷ nhi xinh đẹp làm chuyện xấu, nên luôn dắt nàng ra viện đi đi lại lại, ngắm chút trăng sao. Sao ở cổ đại rất sáng, đáng tiếc là tên sao rất khác so với hiện đại, khiến hắn không khỏi thấy tiếc nuối cho cả bụng đầy kiến thức thiên văn của mình.

Điềm Bạch bê thuốc đến, phá hư tâm tình lãng mạn tốt đẹp của hắn. Hắn than thở, nhưng lông mày cũng không nhíu một hơi uống cạn, khoát tay không cần mút quả để ngọt miệng. Chút đắng này có thấm vào đâu, hắn còn muốn sống đến bảy tám mươi tuổi, nắm tay Ngự Tỷ nhi cùng nhau ngắm sao đây.

Không nói đến thang thuốc kia đắng chết người kia nữa, cứ mấy tháng liên tục như vậy, hắn đã có thể tập hoàn chỉnh một bài Thái Cực, đi quyền cũng miễn cưỡng có chút lực, cùng Ngự Tỷ nhi đùa giỡn một chút cũng không thành vấn đề nữa. Buổi tối không đèn không thể làm chuyện xấu, đành phải đối luyện để thuận tiện chiêm chút đậu hủ.

Gia học của Ngự Tỷ nhi rất uyên bác, thật đúng là từ trong cung truyền ra, khéo léo uyển chuyển, mạnh mẽ lại mềm mại. Ngay cả ống tay áo cũng có thể làm vũ khí, thật sự rất ly kỳ. Nhưng Cố Lâm đối với quyền pháp Đại Khai Đại Hạp, không rõ nguồn gốc lại uy mãnh bén nhọn của Nhị gia rất tò mò. . . Nhìn quyền ý tương đối giống với binh sĩ đánh tay không.

Nhưng nàng chỉ học được chút da lông, cũng không dám nói bản thân đã nhìn chính xác.

Chỉ tiếc, trị liệu mấy tháng khiến gân cốt cường tráng một chút, nhưng thân thể hắn vẫn yếu ớt như cũ. Nàng đã rất nhẹ tay, nhưng Nhị gia vẫn thở hổn hển run rẩy cả người.

Nàng thu quyền, nhưng người kia không thu, cứng rắn ở trên tay nàng vuốt ve mấy cái trắng trợn. (=.= sàm sỡ)

Du côn phúc hắc, không nhịn được nàng đập hắn hai cái, kiên quyết bắt hắn đi tắm rửa. Chính nàng cũng một thân toàn mồ hôi, tự mình trở về đông sương phòng rửa mặt.

Vốn dĩ nàng chỉ định lau tóc qua loa một chút, rồi sẽ đi qua chính phòng giúp Nhị gia vấn tóc, nhưng nàng vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy Nhị gia ngông nghênh mang mái tóc dài ướt sũng, đang nằm ở trên giường La Hán* dưới ánh nền híp mắt đọc binh thư.

“ . . Anh ca nhi, đây là phòng ta!” Cố Lâm cắn môi, luống cuống che đôi chân trần trắng như tuyết, thấy Nhị gia đã trợn trắng mắt rồi, nàng quả thật xấu hổ đến muốn độn thổ.

“Ta...ta biết chứ.” Hắn hơi hồi hồn, vội vàng biện luận, “Ta biết rõ phải cởi giày, giày ta đã cởi ở bên ngoài rồi.”

Hắn cũng không phải là kẻ lỗ mãng như khi mới đến nữa. Thật ra Đại Yên triều cũng tương đối giống Đường triều, nếp sống còn rất cởi mở. Chỉ là mở cũng có trình độ, mặc áo rộng cổ một chút, nhìn thấy tăng tuyết trắng lớn cũng không sao cả, nhưng chân nữ nhân chỉ có trượng phu mới có thể thấy .

Trước kia hắn có chút buồn bực, Điềm Bạch và bọn tiểu nha hoàn luân phiên quản lý Đông Sương đã muốn tu sửa lại từ lâu. . . Căn phòng kia lại không lớn lắm. Hắn cũng nghe phu nhân quản gia đề cập tới chuyện thiếu phu nhân muốn dùng tiền của mình để tự trang hoàng lại Đông Sương phòng, hắn không chịu, bắt phu nhân quản gia lấy số tiền tiêu hàng tháng mà trước kia hắn không dùng đến vẫn còn ghi trong sổ ra sử dụng.

Thì ra là nàng là sửa thành sàn gỗ, mỗi ngày lau đến sạch bóng, để chân trần đi tới đi lui. . . Quá hưởng thụ rồi?! Hơn nữa hắn ngàn ngàn vạn vạn không ngờ, Ngự tỷ nhi chỉ mặc đơn giản một bộ quần áo trắng,

tóc dài xõa tung, để chân trần lại có thể khiến lòng người ngứa ngáy như vậy.

Rõ ràng ở bãi biển thế kỷ hai mươi mốt hẳn nhìn các mỹ nữ mặc đồ tắm đến tê dại rồi, nhưng chưa bao giờ lại trong lòng lại có ý xấu như bây giờ.

Thoa son để hại nhan sắc à? Nàng hiện tại đỏ mặt xấu hổ như vậy, so với mặt Phật Đà còn hơn rất rất nhiều nữa.... (cái này không rõ lắm @@)

Nếu không phải là Diễm Bạch nhanh trí đem một xấp khăn vải nhét vào tay Cố Lâm, hai người còn không biết sẽ đắm đuối đưa tình (có cả thẹn quá hóa giận) bao lâu nữa.

Một đám tiểu nha hoàn cười trộm trốn thật xa, khiến Cố Lâm xấu hổ không bước nổi một bước nào. Nàng xụ mặt, cầm khăn vải phủ lên trên đầu Nhị gia, thô bạo lau mái tóc của hắn.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23:

Đang búi tóc, Nhị gia vậy mà tà tâm không chết vẫn ngấm chân của nàng. Tên lưu manh háo sắc! Cố Lâm giận dữ cầm khăn ướt quất một cái, khỏi cần nói, khăn ướt quất vào lưng thật sự rất đau, Nhị gia chao ôi một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cố Lâm xoay người định rời đi, Nhị gia không để ý tới chỗ đau vội vàng kéo nàng lại, “Ta bị đánh cũng chưa nói gì mà, nàng định đi đâu?”

“Ta đi đem giày vớ mặc vào.” Giọng Cố Lâm cứng nhắc, mắt đã đỏ lên. Nhị gia chết giẫm, nhất định thấy nàng không đoan trang. . . Quân tử quý thận độc*, nàng hiểu. Nàng vẫn luôn ao ước được tự do, thoải mái, nhưng bây giờ một mình ở trong phòng chỉ mặc đồ hơi thoải mái 1 chút, lại bị người ta trêu đùa như vậy. . . Đặc biệt là để Nhị gia nhìn thấy, nàng uất ức, lại càng cảm thấy ủy khuất.

(*) quân tử dù ở một mình cũng phải chú ý đến hành động, suy nghĩ

“Đừng...đừng...đừng!” Nhị gia vội vàng kéo nàng ngồi xuống, “Ai, Ngự Tỷ nhi, người khác nói chuyện với ta cứ loanh quanh lòng vòng, ta đã thấy rất đau đầu rồi. Ta thật sự cảm thấy nàng như vậy rất đẹp, cho nên ta mới có thể nhìn chăm chú như vậy. . . Cái này có phải là không được phải không? Nàng bảo cho ta, ta thay đổi!”

Cố Lâm cúi đầu không nói, mái tóc dài còn ướt vẫn nhỏ nước.

Nhị gia lấy một cái khăn ra, luống cuống giúp nàng lau tóc. “Nàng biết rồi đó, ta...ta đã quên rất nhiều chuyện lúc trước rồi. . . Có lẽ, nàng cảm thấy ta là chối bỏ trách nhiệm. . .”

“Ngay cả nói chuyện cũng không nghe hiểu, ta làm sao lại cảm thấy là chàng muốn chối bỏ?” Cố Lâm cắn môi, nhỏ giọng, lắp bắp nói, bản thân nàng cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Ta thề, ta thề có được hay không? Ta tuyệt đối, tuyệt đối không có ý cợt nhả gì cả. . . Ách, cũng không phải là hoàn toàn không có, chỉ là ta thấy lòng ngứa ngáy. . . Hai năm dài như vậy làm sao có thể sống qua đây, tất cả đều là một ngày dài như một năm sao?” Nhị gia buồn bã.

“. . . Trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện xấu, không đứng đắn.” Cố Lâm nói nhỏ, yên lặng một lát, Nhị gia thật đúng là không thể hầu hạ người khác, một chút sức lực cũng không thể dùng, lau như vậy thì bao lâu mới xong đây?! “Mới vừa rồi. . . Thật không nên đánh chàng. Anh ca nhi, có đau hay không?”

“Không đau, không đau.” Khó được cơ hội được bạn gái dỗ dành, thì ra cảm giác thật sự không tệ, “Thật ra thì, Ngự Tỷ nhi, ta cũng thích đi chân trần, để xoa tóc, thật sự rất thoải mái! Nếu có thể, ta rất muốn cắt tóc đi. . .”

“Đã nói với chàng là không được.” Cố Lâm rất khản trương.

“Ta nhớ.” Cẩn thận lau mái tóc dài của nàng, hấn chần chờ mở miệng, “Ngự Tỷ nhi, hiện tại nói như vậy, rất giống như là đẩy trách nhiệm. Nhưng thật sự. . . ngay cả ta, tự bản thân mình cũng cảm thấy Tạ Tử Anh lúc trước là một tên khốn nạn, đỉnh đầu lở loét, bàn chân chảy mủ, thật sự là một chút xú cũng không xứng với nàng. Mỗi lần nghĩ đến, trong lòng ta liền áy náy hết hoảng. . . Nàng lại còn đối đãi với ta tốt như vậy. . . Dù ta có nói gì đi chăng nữa, đừng nói nàng không tin, ta nghĩ ngay cả thân sinh phụ mẫu của ta cũng không tin. Nàng nhìn ta xem. Ta tuyệt đối không phải là tên Tạ Tử Anh vô lại đến cực điểm lúc trước nữa.”

Cố Lâm không nói gì, chỉ yên lặng. Nhị gia bỏ công sức đem mái tóc dài của nàng lau khô, vụng về cầm lược chải, hấn đánh cuộc nhất định trong lúc lau đã khiến nàng đau nhiều lần, nhưng Cố Lâm một tiếng cũng không kêu.

Lo lắng trong lòng ngày càng nhiều lên, nhưng khi Cố Lâm vẫn lên giường La Hán, có chút ngượng ngùng dựa vào trong ngực hấn. (chúc mừng anh đã có bước đột phá mới

)

Đủ loại kích động như tim đập như điên tự nhiên là không cần phải nói, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hấn chính là: Ta gặp vận rồi.

Đây không chỉ là mở cờ trong bụng, mà rõ ràng là phóng hỏa a!

“Canh thịt” này thật là tốt, chỉ là tốt quá mức rồi, ngũ tạng của hấn giờ như bị thiêu đốt, một lần nữa oán hận một ngày dài như một năm.

Cố gắng nhịn đi xuống, hấn hiện giờ chắc chắn có thể làm Đại hòa thượng được rồi. Tại sao hấn lại là xuyên hồn chứ không phải là xuyên cả thân thể?! Cuộc sống thật đúng là không như ý đến tám chín mười phần.

Lướt qua rồi dừng, hấn thật sự không dám lấy mấy chục năm tuổi thọ trong tương lai ra đùa giỡn. Cố Lâm giống như con mèo nhỏ lẳng lặng nằm ở trong ngực hấn, Nhị gia nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, lúc này mới phát hiện, thì ra mình chẳng những là một người cuồng ngự tỷ, còn là một tên cuồng tóc.

Ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc mềm mại, trơn bóng, sạch sẽ, cái cảm giác đó, quả thực là khiến trái tim hấn tràn đầy ngọt ngào. Dem hết thấy những kích động, không kiên nhẫn, đủ loại không hài lòng với cuộc sống, dần dần bình ổn lại, trong lòng chỉ cảm thấy yên bình, thoải mái.

Mặc kệ mọi kiêu ngạo và bất mãn, tiểu nữ nhân đang trong ngực này là của ta, từ đầu tới chân đều là của ta.

Như vậy là được rồi. Mặc dù không hiểu rõ là vì sao, nhưng Nhị gia bỗng nhiên phát hiện, Ngự Tỷ nhi đã thân cận hơn với hấn, không giống lúc trước, nàng luôn mang một cảm giác lễ phép xa cách và phòng bị.

Manh mối rất ít, Nhị gia không hiểu rõ được, nhưng không cản trở việc hấn hưởng thụ cuộc sống yêu đương tràn đầy tình cảm này. Ban ngày học tập khổ cực, buổi tối là khoảng thời gian hấn mong đợi nhất, được ôm Ngự Tỷ nhi ngồi nói chuyện phiếm.

Trong lúc tán gẫu, Nhị gia rốt cuộc cũng hiểu được những phức tạp trong quan hệ thân thuộc bề ngoài, nhân tiện càng hiểu rõ về phong tục tập quán triều Đại Yên. Ngự Tỷ nhi thậm chí còn nói cho hấn một bí mật nhỏ nhỏ trong lòng nàng.

Nàng nói, nàng thật ra luôn hy vọng có thể một lòng một dạ, có thể “xóa tóc, đi chân trần, đi thuyền nhỏ, tự do du ngoạn khắp nơi”. Chờ đến khi mệt mỏi, liền dựng một gian nhà tranh, tự trồng trọt, đến chết cũng không quan tâm đến chuyện trện đời nữa.

Nguyện vọng như vậy. . . là xuất gia đi? Trong lòng Nhị gia có chút cảm giác không ổn.

“Tuyệt đối không phải như thế.” Cố Lâm nhàn nhạt nói, “Ta nếu là một nam nhi thì có thể thoải mái rời đi. Nhưng cố tình ta lại là thân nữ nhi. Cho nên chỉ là nghĩ một chút mà thôi. . . Hết cách rồi, cả đời ta bị đầy người bao vây. Trước khi xuất giá có tổ phụ tổ mẫu, phụ thân mẫu thân, một đoàn đệ đệ muội muội. Sau khi xuất giá. . . Lại sống không ổn định, từng bước kinh tâm*, không thể để cho nhà mẫu thân bề mặt, không biết mình sẽ có kết cục gì. Trong nhà cũng có một đồng tiểu thúc tử, tiểu cô tử, công công cùng bà bà. . . Còn chưa tính tới những người ở trong Quần Phương uyển đấy.

(*) cái này chính là Bộ bộ kinh tâm nè *bla bla*

“Chỗ nào không cần phải đấu tâm nhân? Chỉ có thể đấu rồi lại đấu . . .” Âm thanh của nàng thấp dần, “Ta cũng sẽ mệt mỏi. Nghĩ một mình chịu đựng, ai cũng không biết ta...ta cũng không biết người nào.”

Nhị gia nghịch tay của nàng. Đôi tay này thật không phải là nhỏ, có vết chai do luyện chữ, do nấu nướng, do luyện võ. Ngay cả đầu ngón tay cũng có lỗ do bị kim đâm, mặc dù nàng không thích nữ công, nhưng vẫn giúp hần làm mấy cái hà bao và dây treo quạt, chai tay do khéo léo. Vốn là hần chỉ cảm thấy, xuyên không như vậy là rất uất ức, nếu không có cơ hội tranh giành thiên hạ, thì cũng phải có một chút sự nghiệp . . . Hoàn cảnh rách nát của cái thân thể đoản mệnh này làm hần vương vếu, học cũng đành học đi, thi công danh, đừng nói là làm dân đen cho người ta sai khiến, cho dù làm quan hần cũng còn chưa có hứng thú. . . Trừ phi lưu lại trong kinh làm ở Binh bộ.

Hiện tại hần lại cảm thấy, muốn làm quan, nhất định phải làm. Ít nhất cũng làm Huyện lệnh gì đó, quan Cửu Phẩm tếp riu cũng tốt, chỉ cần có thể thoát ra ngoài là được.

Ra ngoài rồi, rời xa cái nhà hỗn loạn này, mặc dù không thể để cho nàng ngao du khắp nơi trên đời, nhưng ít nhất có thể để nàng xoa tóc, đi chân trần, du thuyền thoải mái.

Nhốt nàng ở trong cái lồng tre kinh thành nho nhỏ này, hần thấy luyến tiếc, thật sự rất luyến tiếc.

Nhưng hần không nói ra tính toán của mình, cũng không cho nàng cam kết gì. Lời hứa suông hay những lời ba hoa khoác lác hần đều khinh thường.

Hần muốn cho Ngự Tỷ nhi nhìn thấy, hần sẽ cho nữ nhân của mình làm Cáo Mệnh, mang theo lão bà thoát khỏi nhà tù này.

Từng ý nghĩ một, hần hôn khe khẽ lên cái trán bóng loáng của Cổ Lâm, giống như lập lời thề.

24. Chương 24

Học tập cứ như thế từ từ đến tháng chạp.

Kể từ khi lão gia ra lệnh phong bế tiểu viện để thiếu gia học tập, các di nương đành cắn răng nghiêng lợi không còn cách nào khác. Người duy nhất có thể tự do ra vào là Tây Tịch lão tiên sinh. Họ da mặt dù có dày, cũng không có gan đi đút lót vị Tây Tịch tiên sinh này.

Dĩ nhiên, người hầu vẫn có thể ra vào. Nhưng kể từ khi Lục nương tử trấn giữ trừ phòng, Diễm Bạch và một đám tiểu tỷ muội hầu hạ bên cạnh, Cổ Lâm làm người quản lý vẫn luôn minh bạch rõ ràng mọi chuyện, không hề có chuyện ăn bớt bạc, những vụ ăn bớt trước kia cũng không ai dám làm để lấy lòng phu nhân quản gia nữa, trải qua một đoạn thời gian hỗn loạn, Hạo Hân hiện không dám nói là bền chắc như sắt, nhưng hàng rào được siết chặt, các di nương muốn cài tai mắt, mua chuộc người còn khó hơn lên trời.

Các di nương vừa nóng vừa giận chỉ có thể ngấm cửa cắn khắn, tự hỏi hận bản thân trước đây đã suy nghĩ nông cạn. Không phải lúc trước nghe nói tử quỷ kia chỉ còn dư một hơi tàn, lại còn điên khùng ngu ngốc sao? Tại sao hiện tại đã khỏe lên thì không nói, lại còn khắc khổ cố gắng... Không thừa dịp hiện tại yêu thương tranh sung, ngộ nhỡ Nhị gia thật sự có công danh, chuyện nạp người mới tuyệt đối không thể tránh khỏi, vị thiếu phu nhân vô dụng đó làm sao có thể chặn cửa được?

Có người mới sẽ quên người cũ. . . Họ tuy nói cũng vừa qua hai mươi mà thôi, nhưng làm sao có thể bằng thiếu nữ tươi trẻ tựa như nụ hoa kia?

Các di nương rất gấp, cũng rất nóng nảy. Mọi cách đều không được, tất cả đều không hẹn mà cùng nhau đi gặp bà bà.

Nhưng Tạ phu nhân cũng bắt đầu dĩ. Vốn là nhi tử tính khí hơi nóng nảy một chút, chỉ cần dụ được tới đây, không tính là muốn gì được đó nhưng vẫn sẽ nghe lời. Nào biết sau khi thiếu chút nữa mất mạng liền cụt

nàng lục đục nội bộ. Nhưng lão gia sau khi ra lệnh phong bế viện cũng đã cảnh cáo bà, nhi tử nếu thi đồng sinh không đỗ, hẳn tuyệt đối sẽ đón phụ mẫu và hai di nương về Kinh Thành.

Nhận di nương, bà chỉ mất hứng mà thôi, nhận cha mẹ chồng . . . Đó không phải là long trời lở đất sao? Nghĩ đến cặp mắt lạnh lẽo của Thái phu nhân, bà liền run lên. Vốn trưởng tôn bọn họ cũng muốn hầu hạ cha mẹ chồng, nhưng Lão Thái Gia cùng Thái phu nhân không thích màu đông ở kinh thành, mới để cho bà tiêu diêu tự tại nhiều năm như vậy. . .

Hiện tại bà nào dám phá hoại? Bà bây giờ chỉ lo cầu thần bái phật hi vọng nhi tử nhất định phải thi đậu, dù sao hiện tại bà còn có một đứa cháu trai, tình thương lo lớn của mẹ vẫn còn có chỗ phát huy, không cần tên nhi tử vô tình vô nghĩa có con cháu không cần mẹ kia nữa.

Cho nên cái con đường tìm bà bà này, Từ di nương so với lạc đà đi đêm còn thấy xa hơn*. Thứ nhất, nàng dù sao cũng là người nhà mẹ đẻ của Tạ phu nhân, hơn nữa bà bà từ trước đến giờ cũng thích nàng nhất. Thứ hai, Vương di nương chết cũng đã chết rồi, chỉ lưu lại một cốt nhục như vậy, Tạ phu nhân vẫn luôn yêu thương hết mực, nghĩ đến nếu như tương lai thiếu phu nhân có thai, cũng càng chỉ là đệ muội của Tân ca nhi mà thôi.

(*) cái đoạn này ta phó tay toàn tập luôn chém bừa đó. Nguyên văn của nó là nàng nào biết thì chỉ ta với

Hơn nữa nàng dùng nhiều tiền mua được tin tức từ thái y, cũng biết Nhị gia muốn có con hiện tại là khó khăn như đường đi đến đất Thục vậy. . .

Đạo lý này không phải là đã rất rõ ràng rồi sao? Nhị gia hiện tại không muốn gặp nàng như thế chẳng qua cũng chỉ là nhất thời tức giận, mọi người còn chưa có thật sự đi đến mà, mới chỉ là trà lạnh đã lùi rồi. Tính tình Nhị gia, nàng hiểu rõ nhất, thờ ơ một chút mà thôi, không có gì, qua kỳ thi mùa xuân rồi từ từ dụ dỗ lại là được.

Bà bà thì sao, đương nhiên là phải nắm chặt dựa sát vào, miệng có thể ngọt bao nhiêu thì phải ngọt bấy nhiêu, hầu hạ càng phải thêm chu đáo. Tân ca nhi nhỏ như vậy, phải cố gắng mà thân cận. Ký danh thì thế nào? Vương di nương chết thế nào còn không phải là chuyện tất cả mọi người đều rõ? Gọi mẫu thân còn không phải là coi như kẻ thù, gọi nàng di nương trong lòng còn không phải coi như mẹ ruột? Con người mà, muốn tranh phải là lâu dài chứ không cần tranh giành trong nhất thời.

Cho nên Từ di nương vô cùng nịnh bợ cùng với Tạ phu nhân ngậm kẹo đùa cháu, yêu thương như nhi tử của mình. Tạ phu nhân vui vẻ cười đến không ngậm miệng được, coi nàng ta như chính thất mà yêu thương. Những chuyện này, Cố Lâm không phải là không biết, chỉ là không nói cho Nhị gia mà thôi. Vào ngày mùng một tháng chạp lạnh giá, thân thể của Anh ca nhi cũng không phải là rất khỏe mạnh, chút cảm mạo là không thể tránh khỏi, nhìn hắt xì nước mũi vẫn cố gắng học hành khẩn khổ cũng đã đủ đau lòng, những thứ ngổn ngang bên ngoài không cần nói để cho hắt lại phiền lòng.

Chỉ là nàng ngồi trong viện, tin tức thì từ trên trời đến. Khiến cho nàng có chút không biết nên khóc hay cười chính là người chạy tới thông báo tin, lại chính là phụ tá đắc lực của lão gia Lý Đại tổng quản tự mình chạy tới. Còn truyền lời của lão gia, chờ Tân ca nhi năm tuổi, lão gia sẽ đưa nó đến chỗ Thái lão gia, tuyệt đối sẽ không để cho nhi tử ký danh của nàng trở thành một tên nghịch tử quần áo lụa là nữa.

Nàng cung kính nghe lời lão gia, khiến Lý Đại tổng quản lúc trở về vui mừng không nhịn được toét miệng cười rạng rỡ. Thật ra thì nếu thật sự muốn đưa ra ngoài để cho Tân ca nhi có tiền đồ, nên đưa đến chỗ Đại cô cô của nàng, bảo đảm văn võ song toàn, hạ độc hành y không sai lầm, cũng không tri hoãn chuyện Khảo Văn thi võ.

Phàm là chút kiến thức rò rỉ trên tay Đại cô cô của nàng, cũng đủ để Tân ca nhi đời kinh thế tuyệt diễm. . . Chỉ là phải lột bỏ vô số lớp da.

Đại cô cô trong các truyền nhân Phó thị, tuyệt đối là một Truyền Kỳ. Ngay cả tổ mẫu cũng không lợi hại bằng cô cô. Phó thị truyền đời đời chính là nhận lấy vài rương bí kíp khi hồi môn, khi nhậm chức truyền tự nếu cảm giác không còn sống thêm được nhiều có thể thêm vào “Thư tuyệt mệnh” đem sổ học và tri thức cả đời thêm vào đó.

Nhưng truyền thừa hơn một trăm năm, số lượng này không phải là chuyện đùa, tổ mẫu cũng chỉ học sơ qua đại khái, mà Đại cô cô trước gả đi đã học xong toàn bộ rồi. Với tính khí nóng nảy của Đại cô cô, chết sống cũng không chịu đến thế gia, tự mình chọn một thương nhân nửa võ nửa thương để gả.

Kỳ quái chính là vị cô trưởng* như nước nguội đó là thuần phục được cô cô, vợ chồng trời nam đất bắc chạy thương đội, lại có thể bổ sung thêm một số bí kíp. Hai nhi cũng sinh ở trên xe ngựa . . . Nếu nói Đại cô cô có cái gì bất mãn, thì chính là sinh ba tiểu tử mới sinh được một nữ nhi, hiện tại vừa mới biết đi thôi.

(*) chồng của cô cô

Cái khác không bàn đến, nhưng y thuật của cô cô là nổi trội nhất. Chỉ là có nổi trội hơn nữa, gặp phải Anh ca nhi cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Nàng hầm lê lọc lắt nước, lại cho thêm mấy vị thuốc, chờ thành dạng cao rồi mới bưng cho Nhị gia đang ho không ngừng ăn.

Nhị gia nuốt một ngụm, “Tại sao ăn giống như cao sơn trà bồi mẫu Tứ Xuyên?”

“Làm sao chàng biết có bồi mẫu Tứ Xuyên và Sơn Trà?” Cố Lâm kinh ngạc.

“Ách. . . Khụ khụ, hình như trước kia đã ăn rồi, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.” Nhị gia hàm hồ nói, lại múc một muỗng.

“Ngậm một chút rồi từ từ nuốt vào.” Cố Lâm dặn dò, “Sơn Trà là m vật hiếm đó, không ngờ chàng lại biết.”

Nhị gia buồn buồn không lên tiếng. Cũng không thể nói cho nàng biết, cao Sơn trà bồi mẫu Tứ Xuyên và thuốc tây bọn hắn có phải mua, Sơn Trà chỗ bọn hắn mắc tiền một tí, nhưng vẫn có.

Chỉ là lão bà tự mình nấu, đây tuyệt đối là hiếm có. Hắn tâm tình lại vui vẻ. Ngày mồng tám tháng chạp, tất cả học viện đóng cửa. Học viện ở triều Đại Yên triều nghỉ đông từ ngày mồng tám tháng chạp đến 15, 16 tháng một thì mở lại. Nhưng là học sinh tham gia kỳ thi mùa xuân, vẫn phải chú ý đến kỳ thi mùa xuân. Kỳ thi mùa xuân năm nay chính là mồng hai tháng hai.

Tạ gia Ngũ Gia Tử Quân, từ từ theo đồng học đi xe ngựa trở về Tạ phủ, rất tự hiểu là đi gõ cửa ngách, bản thân mang theo một cái túi lớn . Mẹ cả không muốn gặp đã thiếu chút nữa khiến hắn đối chết, nên tự nhiên hắn cũng không có thư đồng, hắn đã sớm quen sống một mình. Viện của hắn nhất định không được dọn dẹp, hỏi cũng không cần hỏi. Ngay cả một ma ma cũng không một, hắn tùy tiện đi vào ném bọc quần áo một cái, liền xoay người chạy tới Ngô Đồng viện.

Ở trong suy nghĩ của Ngũ Gia, địa vị của Nhị tẩu tử có thể so với mẫu thân, cũng thường thường gọi nhầm. Mặc dù Ngô Đồng viện cũng cũ rách nhỏ hẹp, thế nhưng vẫn được ăn đủ no, có than có lửa, hắn ra ngoài đi học mấy năm, đều là tẩu tử làm chần dệm xiêm y và trộm đưa tiền tiêu vật cho. . . Phải biết cuộc sống của tẩu tử cũng không quá tốt.

Hắn lưu loát chạy vào Ngô Đồng viện, kêu hai tiếng, cũng chỉ có bão tuyết gào thét, cả viện im ắng tĩnh lặng. Trong lòng trầm xuống, hắn mở cửa đi vào, chỉ thấy cả viện giống như động tuyết, không có gì cả.

. . . Nhị tẩu rốt cuộc đã bị hưu rồi sao? !

Hắn vội vàng lao ra, thiếu chút nữa đụng phải người một ma ma, ma ma mới há mồm mắng một câu “Tiểu Tạp Chủng” , Ngũ Gia cười như không cười nhìn nàng, “Ta là Tiểu Tạp Chủng, cha ta Tạ đại nhân là cái gì?”

Ma ma lúc này mới nhận ra là Ngũ Gia, trán đổ mồ hôi mặt trắng xanh. Mặc dù phu nhân vạn phần không muốn gặp hắn, cắt cơm cắt áo, nhưng nếu bị cáo trạng nhất định sẽ bị đánh!

“Gia có thể không nói chuyện này ra, nhưng ta muốn biết Nhị tẩu đâu?” Hắn vừa bức vừa dọa. Kết quả ép hỏi ra tới sự thực khiến hắn một đầu đầy hồ đản.

Cái tên nhị ca đáng sợ kia bị đánh đến điên khùng, sau khi khỏi liền cùng Nhị tẩu ngọt ngào suôn sẻ? Nhị ca không chuyện ác nào không làm cứ nhiên cố gắng đi học, phong bế viện học hành chuyên cần định thi kỳ thi mùa xuân sắp tới?

Sơn Vô Lăng, thiên địa hợp* sao? Không không, nhất định là Hoàng Hà chuyển hướng. . .

(*) núi không có cây cỏ, đất trời hợp làm một.

Mờ mịt một lát, hần xoay người chạy đến Hạo Hãn hiên. Kết quả ma ma giữ cửa quá mức trách nhiệm, nói vỡ mồm cũng không cho hần vào.

Kết quả, hần lại dùng chiêu mình thuần thục nhất: trèo tường.

Chiêu này hần quá quen thuộc, không tới bảy tuổi đã có thể trèo lưu loát. Không phải trộm Đông viện mớ Tây viện thì hần đã sớm chết đói. . .

Kết quả mới nhảy qua tường, còn chưa đứng vững, cư nhiên lại bị một đám tiểu nha hoàn xông lên vây quanh, thiếu chút nữa bị coi là trộm mà trói lại.

“Quản ca nhi?” Cổ Lâm kinh ngạc nhìn hần, “Xe ngựa vừa mới phái đi không lâu, làm sao đệ đã trở lại rồi.”

“Mẹ. . . Tẩu tử.” Ngũ Gia lệ nóng quanh tròn, “Quản ca nhi rất nhớ người!”

Nhị gia đang hỉ mũi vội vã chạy đến. Cái tên hỗn tiểu tử này dám mơ tưởng lão bà của ta? ‘Người là ai! ?’ Vừa ho vừa kêu to che chắn trước mặt Cổ Lâm.

Cổ Lâm im lặng chốc lát, bất đắc dĩ nói, “Anh ca nhi, hần là đệ đệ nhỏ nhất của chàng. Tạ Tử Quân, Quản ca nhi.” * cười vỡ bụng*

“ ”

25. Chương 25

Mặc dù không phải là chuyện khó xử nhất trên thế giới nhưng mà huynh đệ tương kiến không tương thức* cũng rất lúng túng.

(*) gặp nhau nhưng không biết nhau.

Trong lòng Nhị gia buồn buồn nghĩ, thật tốt nha, mẹ kế cha kế bây giờ còn có thêm một đứa em kế nữa. Hơn nữa tiểu đệ này cũng không phải là người tốt a, luôn đề phòng cảnh giác nhìn hần, bộ dạng như tùy cơ hành động.

Cổ Lâm thấy bọn hần mắt to mắt nhỏ trừng nhau, cũng có chút nhức đầu, “Nhị gia, ta lúc trước đã nói với chàng. . .”

“Ngự Tỷ nhi, nàng gọi ta là cái gì?” Nhị gia sa sầm mặt.

Cổ Lâm còn chưa kịp sửa lại, Ngũ Gia Quản ca nhi đã bước lên một bước chắn ngang, gân cổ quát, “Nhị tẩu người không cần sợ, Nhị gia, người muốn đánh người thì nhắm vào ta, đừng động tới một ngón tay của Nhị tẩu!” Hần vỗ bộ ngực gầy yếu, “Người đánh đi! Ta kêu một tiếng thì không phải là hảo hán!”

Nhìn đệ đệ tiện nghi trông như gậy trúc, Nhị gia im lặng. Tiểu quý, người lông đã mọc đủ dài chưa? Làm ra vẻ hảo hán cái gì?

Vậy cũng được sao? Cổ Lâm buồn bực. Ai tới nói cho ta biết, đây là có chuyện gì?

Nàng nhẹ nhàng ho một tiếng, “Anh ca nhi, lúc trước ta đã nói cho chàng rồi, Quản ca nhi tới xuân cũng đi thi, cho nên giúp hần chuẩn bị phòng. . . Cũng đã từng nói với cha chồng rồi, chàng có nhớ không?”

“ . . Ừ.” Nhị gia không tình nguyện trả lời. Khi đó hần chỉ nghĩ tới, một đứa nhỏ mười hai tuổi, Hạo Hãn hiên có nhiều phòng bỏ không, cũng không tồi. Nào biết lại là một tiểu tử đáng ghét như vậy.

“Quần ca nhi, hành lý của đệ đâu? Ném ở trong viện của đệ rồi sao? Vậy thì không có ai dọn dẹp. . . Điem Bạch, sai người đưa đến phòng giặt quần áo. . . Thôi, để ma ma ở viện chúng ta giặt cũng được, không cần đưa đến phòng giặt quần áo nữa.”

Quần ca nhi lôi kéo tay áo Cố Lâm, lệ nóng quanh tròng, “Tẩu tẩu. . . Ta biết ngay tẩu đối với ta tốt nhất. . .”

Tiểu quý! Người buông lão bà của ta ra! Nhị gia xù lông rồi, hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi. Tay không cần nữa phải không? Chém chết người!

Cố Lâm đem tay áo rút lại, thuận tay sửa lại y phục của hắn, “Đệ đã lớn như vậy rồi, qua lễ mừng năm mới là 13, đã đến lúc đính hôn rồi, sao vẫn như trẻ con vậy. . .”

Người cổ đại không phải coi trọng nhất tránh nghi ngờ sao? ! Ngự Tỷ nhi nàng cách tiểu tử này xa một chút! Nhị gia nghiêng răng đến mức lung lay rồi.

“Nếu không phải giống như tẩu tử, ta cũng không cần nhất định phải đính hôn gì đó. . .” Quần ca nhi lầu bầu.

“Nói bậy gì đó?” Cố Lâm quát, “Đi học rồi ngược lại càng không có quy củ. Nhìn thấy nhị ca đến bây giờ còn chưa chào hỏi đâu?”

Quần ca nhi bất đắc dĩ, cứng ngắc tiến lên làm lễ ra mắt, “Đệ đệ vô trạng, bái kiến Nhị gia.”

Ta có thể bảo người quỳ xuống không? Hoặc là bảo người cút đi? Trong lòng Nhị gia oán thầm. Nhưng hắn là lớn người, đúng không? Qua lễ mừng năm mới này cũng 23 rồi, kiếp trước cũng đã 30, không dù là trước khi xuyên hay sau khi xuyên cũng đều không nên cùng tiểu tử này so đo. . .

Cho nên hắn tận lực hoàn mỹ đáp lễ, cẩn răng trả lời, “Quần ca nhi khách khí, huynh đệ trong nhà cần gì đa lễ.”

Nhưng tiểu tử này khiến hắn nổi giận, rất giận! Cư nhiên dùng vẻ mặt hồ nghi khiếp sợ cộng với vẻ mặt như gặp phải quỷ trùng hắn!

“Tẩu tẩu, ” Quần ca nhi tỉnh hồn lại lắc lắc tay áo Cố Lâm, làm bộ đáng thương nói, “Phòng của ta đang ở đâu? Vừa lạnh vừa mệt, đệ đệ còn chưa ăn cơm nữa. . .”

“Nha, cũng quá ngộ lâu như vậy, còn chưa có ăn?” Cố Lâm sờ soạn vai của hắn, gầy đến đáng thương, “Điem Bạch, bảo Lục nương tử làm tô mì , nhìn trù phòng có chút điểm tâm gì thì lấy một chút cho Ngũ Gia ăn lót bụng. A, đưa đến phòng Ngũ Gia.”

Ngẫm lại vừa rồi hai huynh đệ này giương cung bạt kiếm, nàng vẫn nên lén dặn dò tiểu thúc tử này một chút. Nàng quay đầu lại nói với Nhị gia, “Anh ca nhi, ta đưa Quần ca nhi đi đến phòng hắn. Chàng đi nghỉ trước được không?”

Không được! Nhị gia thật sự rất muốn kêu to lên như vậy. Nhưng hắn là một đại nhân thành thực. . . Đại nhân vô cùng thành thực! Hắn mặc dù vô cùng muốn chặt cái tên tiểu phá hài đó. . . Nhưng cũng không thể ăn dấm với tiểu tử đó chứ chứ?

“Ừ, đi đi. Ta đọc sách một hồi. . . Thiếu cái gì. . . Cùng, nói cho ca ca.” Nhị gia miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chờ Cố Lâm dẫn Quần ca nhi đi ra ngoài, hắn suýt nữa đem cuốn sách trong tay vụn nát.

Hắn lấy trình độ cảm thú của nam nhân mà thề, tiểu phá hài này nếu không phải tuổi quá nhỏ, đã sớm sinh lòng bất hảo đối với lão bà của hắn!

Không có sủi cảo không thấy ngon, không có tẩu tẩu không vui vẻ. . . Phi phi phi, hắn sao tự nhiên lại nghĩ đến lời kịch này.

Bên này có một Nhị gia tự xưng là thành thực lại ngây thơ đã ghen đến sắp nội thương, bên kia có một tiểu gia hỏa thực sự ngây thơ đang gào khóc phát tiết nỗi lòng.

“Cái gì? !” Quần ca nhi cơ hồ gào lên, “Tẩu tẩu. . . Tẩu không phải nhờ ta tìm đề năm trước cho tiểu cữu ca hay sao? !” Hắn quả thật vỗ ngực liên tục, “Đây không phải là người tài không được trọng dụng, là cho Trư Bát Giới ăn nhân sâm a! Ô ô ô. . . Ta mặt dày nịnh bợ tiên sinh và học trưởng dễ dàng sao? ! . . .”

Cố Lâm im lặng không nói gì. Đệ đệ của nàng từ nhỏ đã đi học, học đâu chắc đấy, chăm chỉ đến không có thời gian rảnh rỗi làm sao lại cần biện pháp bàng môn tả đạo như vậy. Nàng ngại nói rõ là do phu quân cực phẩm quần áo lụa là muốn, chỉ hàm hàm hồ hồ viết thư hỏi một chút.

Hỏi đáp kịch liệt như vậy, thì ra là do mọi người đều hiểu lầm. . .

“Nhị ca của đệ chịu tội lớn như vậy, có thể tỉnh ngộ lại, tiến bộ như vậy đó là chuyện tốt.” Cố Lâm giải thích đơn giản tiền nhân hậu quả, “Hắn ngay cả nói chuyện cũng phải học lại từ đầu, chuyện trước kia thậm chí đã quên hết rồi, đã thấy đổi rất tốt. Dù sao đệ cũng muốn đến kỳ thi mùa xuân thử một chút, cùng nhị ca rèn luyện không phải rất tốt sao?”

“Nhị gia.” Quần ca nhi khinh thường cải chính, “Ta thấy hắn hắn là đã dụ dỗ tẩu tẩu, nhất định là giả bộ!”

Ta có cái gì để cho người ta đi dụ dỗ. Cố Lâm trầm mặc suy nghĩ. Nhưng vẫn cau mày chỉnh sửa, “Là nhị ca! Càng học lúc về càng. . .”

Quần ca nhi uất ức vô cùng, hất vệt sọc trên cằm lên cho Cố Lâm nhìn, “Nương. . . Không phải, tẩu tẩu, thấy không? Đây chính là kết quả của việc gọi nhị ca. Năm ấy ta mới năm tuổi!”

Cố Lâm khó xử. Chuyện này nàng có nghe nói qua, lúc Nhị gia còn trẻ nóng nảy hung tàn, bị cưỡng chiều đến vô pháp vô thiên. Không biết hôm đó tức giận chuyện gì, cứng rắn làm loạn nói thứ đệ không thể gọi hắn là ca ca. Quần ca nhi mới năm tuổi không biết tiền nhân hậu quả, hô một tiếng nhị ca, bị đá bất tỉnh. Thật may là chỉ là lưu lại một vết sẹo, không có bị ngốc hay tàn phế.

“Tẩu tẩu bảo đảm, nhị ca của đệ thật đã khác trước. . . Sẽ không nói chuyện không đạo lý nữa.” Nhìn Quần ca nhi bày vẻ mặt không phục, Cố Lâm than một tiếng, “Đệ coi như không tin nhị ca của đệ, cũng nên tin tẩu tẩu chứ?”

Vừa lúc Đềm Bạch bưng đồ vào, Quần ca nhi vươn người, chính là đang thèm ăn đến cực điểm, vừa cùng nàng nói chuyện vừa ăn sạch hai bàn điểm tâm, thấy tầm mắt nóng rực có thể phát lục quang, mặc kệ tất cả ăn một mạch đến dầu đầy mỡ hôi.

Thư viện chắc là sẽ không hà khắc chuyện ăn uống của học sinh. . . Chỉ là đứa bé tuổi này đặc biệt không chịu được đói, đang lúc phát triển cơ thể, cũng không hề chậm. “Ăn chậm một chút, không đủ thì có thêm nữa. . . Tiền xài vặt có phải không đủ phải không? Cũng không viết một tin trở về nói. . . Cơm ở thư viện không đủ ăn? Y phục còn đủ mặc không? . . .”

Ở cái nhà này, chỉ có tẩu tẩu đối xử tốt với hắn. . . Hắn biết. Với ai bắt bẻ cũng sẽ không bắt bẻ tẩu tử.

“Biết.” Hắn nhỏ giọng nói thầm, “Nhị ca thì nhị ca, ta không khiến tẩu tẩu khó xử.”

Nhiều năm xa cách, cũng không phải chỉ là đơn giản là có thể hóa giải. Chỉ là nàng gả tới Tạ gia mới năm năm, tiểu thúc tử Tiểu Cô Tử không phải đều đối xử với nàng không tệ? Tìm người đều làm bằng thịt, việc do người làm chứ sao.

“Buổi tối lại ăn tiếp.” Nàng từ ái vỗ vỗ bả vai Quần ca nhi, “Đợi chút tắm nước nóng nghỉ ngơi, chăn đệm quần áo đều đã chuẩn bị mới. Tiểu Lục tử lưu lại, chiếu cố Ngũ Gia cho tốt.”

Quần ca nhi cắn môi, một lúc lâu mới miễn cưỡng gật đầu một cái.

26. Chương 26

Ngày hôm đó cũng không thể ở Hạo Hãn hiên ăn cơm, mà là Tạ lão gia đặc biệt khai ân, một nhà tụ hợp một chỗ ở Từ Huệ đường mở tiệc.

Dân phong triều Đại Yên tương đối phóng khoáng, nam nữ khác biệt cũng không quá hà khắc – nhưng dĩ nhiên các thể gia là ngoại lệ. Di nương hầu hạ chủ mẫu ăn cơm, đó là nên, bởi vì di nương so với chủ mẫu chỉ là tỳ thiếp, nhưng cũng không nhất định đúng. Theo lẽ thường mà nói, để tỏ lòng khoan dung rộng lượng, di nương vốn không có tư cách ngồi ở bàn ăn cơm, nhưng ít có chủ mẫu sai khiến di nương ở bên cạnh hầu hạ.

Về phần con dâu đứng hầu bà bà dùng cơm, đó là thổ tài chủ ở nông thôn mới có cái quy củ rách nát đó, để khoe khoang uy phong mẹ chồng. Gia tộc quan lại cùng với thể gia hào tộc, cảm thấy chuyện đem con dâu sai bảo như tỳ nữ rất mất mặt. Người có chút thân phận, bình thường mẹ chồng nàng dâu đánh nhau chỉ là đấu trí, nói những câu ngoắt ngoéo.

Tạ phu nhân có thể nói là đoá hoa lạ, sai người tiến lên vung tay bạt tai con dâu . . . Mặc dù không vung được.

Lại nói Tạ phu nhân Tôn Thị, kỳ thực cũng là người mệnh tốt. Ở nhà là nữ nhi dòng chính duy nhất, được nuông chiều vô cùng. Trừ lúc tân hôn chịu hai năm nhẫn nhịn bà bà Tạ Thái phu nhân khó dễ, ở trong lòng chịu bóng ma sâu sắc, nhưng là chưa từng phải nhận một đầu ngón tay nào của bà bà. Sau đó theo phu quân rời đi, trời cao biển rộng. Mặc dù trong nhà có di nương, còn có con thứ thứ nữ, nhưng ở hậu trạch vẫn là Duy Ngã Độc Tôn, trượng phu chỉ nghiêm nghị dặn dò không thể làm ra chuyện hại đến mạng người, cũng không xen vào nhiều. Lúc có thể thuận theo bà cũng không so đo nhiều.

Đại khái bà hài lòng thuận tính với cuộc sống hậu trạch của mình, chỉ có hai chuyện khiến nàng rất khổ sở. Một chính là mẹ ruột của Tử Quân Ngô di nương, đó là do lão sư ở kinh thành của à trượng phu tặng, nàng ta trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp vô cùng quyến rũ, thủ đoạn vô hạn, thiếu chút nữa đã đoạt được là lòng lão gia, may mắn nàng ta là một người không có phúc, sinh được một nhi tử thì đã chết rồi.

Một chuyện khác . . . Anh ca nhi thân ái của nàng, cưới một thê tử không hiền huệ như vậy, trói buộc tâm của nhi tử đến sít sao, hơn nữa cả nhi tử và trượng phu đều nghiêng về phía nàng ta, khiến mẹ chồng như bà khó mà nắm bắt được, vô cùng khó chịu.

Đã rất lâu rồi Tạ thượng thư không thấy tiểu nhi tử của mình, nay ngẩng đầu nhìn Tử Quân tiến lên làm lễ ra mắt thì giật mình sững sốt. Lúc nhỏ còn không nhìn ra, hiện tại mới trưởng thành một chút, khuôn mặt lông mày này. . . Giống hệt dung mạo Ngô di nương ngay cả tiếng nói dường như cũng giống. Hắn là đại trượng phu ở Đại Yên triều bảo thủ trọng thể diện này, lúc gần tình yêu nhất, chính là khi nạp Ngô di nương. Khi đó hắn làm quan ở kinh thành đã một thời gian, nhưng vẫn dậm chân tại chỗ làm Lễ Bộ Thị Lang. Tầng lớp quan lại ở kinh thành cũng không phải là dễ dàng đánh vào. . . Tuy nói cha hắn từng là Thái Phó của thái tử, lại thuộc phái hàn lâm thanh quý*, cùng quan viên lục bộ không có liên hệ gì.

(*) trong sạch không tham ô

Người khác còn có phu nhân hiền đức ngoại giao, hắn chỉ có thể hi vọng phu nhân của mình không ngăn cản hắn là tốt rồi. Khi đó hắn còn chưa học được cách nuôi môn khách phụ tá, có rất nhiều quy tắc làm quan ở kinh thành cũng không hiểu. Lão sư của hắn không đành lòng, mới đem nha hoàn hầu hạ lâu năm ở thư phòng của mình cho hắn làm di nương.

Khi đó trên tay hắn có một vụ án bí mật liên quan đến tham ô lớn, là một củ khoai lang nóng phỏng tay. Lễ bộ trên dưới đều mắt lạnh muốn nhìn hắn làm chuyện cười, hồ sơ thật lớn, một mình hắn thật sự loay hoay không nổi. Là Ngô di nương xuất thân nô tỳ của quan giúp hắn chính lý hồ sơ, chỉ điểm quy củ. Bất ngờ chính là một di nương lại biết chữ, một người viết chữ Khải tuyệt đẹp (chém ~~), quy tắc quan lại ở kinh thành cũng rất rõ ràng.

Hắn có thể xử lý thích đáng vụ án rối loạn này, chân chính tiến vào chốn quan trường, sau đó thậm chí thành Lễ bộ thượng thư, Ngô di nương thật sự không thể không có công.

Không sai, hắn thật sự chỉ hơi thiên vị cưng chiều một chút. . . Một tháng hắn cũng vẫn theo quy tắc, chỉ ở chỗ Ngô di nương nghỉ năm đêm mà thôi. Hắn thật sự cảm thấy, đã rất tôn trọng chính thê rồi, không biết, giữa thê thiếp, không phải chỉ là nghỉ lại vài đêm, mà là lòng người ủng hộ hay phản đối.

Từ trước đến giờ Tạ đại nhân đối với nữ nhân không quá để ý, lúc Ngô di nương hồng nhan bạc mệnh bởi vì sinh con mà chết, ông cũng có một đoạn thời gian nản lòng thoái chí, khổ sở đến nỗi ngay cả nhi tử Tử

Quản cũng không muốn nhìn, sau đó không nghe thấy cũng không hỏi đến. Mặc dù không nên, nhưng hấn vẫn luôn oán , oán đứa bé kia hại chết nữ nhân mà hấn coi trọng nhất.

Chớp mắt một cái, nhi tử của nàng đã lớn như vậy rồi, đáng đáp lại mình mị tuấn tiểu*. Còn tưởng rằng bản thân đã quên, kết quả thì ra vẫn chưa hề quên, chỉ là chôn rất sâu, rất sâu. Tử Quản đang hành lễ có chút chua xót, trong lòng lo lắng. Ta làm cái gì đây? Trong lòng không ngừng nói thầm. Hấn rất ít thấy cha hấn, cha nhìn thấy hấn không có việc gì cũng muốn nổi giận, quắc mắt trừng mị. Từ nhỏ hấn biết mình không được cha chào đón, mẹ cả không đem hấn chính đến chết đã là nhờ lão thiên gia phù hộ. Trước khi năm tuổi còn có một nhũ mẫu bảo vệ, nhũ mẫu mất rồi hấn chịu không biết bao nhiêu quả đắng. . . Thật may là đến hai năm, tẩu tẩu vào cửa, nếu không hấn sao có thể sống đến bây giờ?

(*) tập hợp của 4 từ : tươi sáng + xinh đẹp + anh tuấn + thanh tú (?)

Đây cũng thế nào? Chính người cũng không cần phải là lúc này chứ? Nhị gia cũng nói thầm. Hấn mặc dù rất ăn vị cái tên tiểu quỷ chết tiệt này quá dính lão bà của mình, nhưng trên căn bản vẫn là một người chánh trực. Tiểu tử này cũng không làm gì, lễ nghĩa cổ nhân lại phiền hà, lưng nửa cúi nửa không cúi so với nửa ngồi nửa đứng còn khổ sở hơn đấy.

“Cha, ” hấn hắng giọng, “Đệ đệ đang hành lễ với ngài đó!”

Tạ phu nhân hung ác trừng Nhị gia một cái, Tạ Thượng Thư như vừa mới từ trong mộng tỉnh lại, “A a, đứng lên đi.”

Cùng lúc Nhị gia bị trừng mắt một cái không thể giải thích được, quay đầu lại nhìn Cố Lâm tựa như cầu giúp đỡ. Nhìn nàng an ủi cười cười, trong lòng biết không phạm lỗi gì. Hôm nay cũng thật là khác thường, kể từ đi tới cái thời đại quỷ quái này, hấn chưa hề nhìn thấy cha mình hòa ái dễ gần tựa tấm gió xuân như thế.

Phụ thân đối với hấn ân cần, đối với Ngũ đệ còn ân cần hơn, hứ. Liên tiếp sai thị nữ giúp hai huynh đệ bọn họ gấp thức ăn, sau lại còn hắng hái muốn uống rượu. Cố Lâm thấp thỏm đứng dậy nói rõ Nhị gia vẫn đang uống thuốc không thể uống rượu, cha chồng cũng không tức giận, hỏi rõ có thể uống trà không, rồi để cho Nhị gia lấy trà thay rượu, phụ tử ăn ăn uống uống, đàm văn luận thi, chỉ điểm giang sơn.

Nhị gia xù lông, Quản ca nhi còn xù lông hơn. Tiểu Ngũ gia mới mười hai tuổi, đây là lần đầu uống rượu đó, lại bị thái độ của cha làm cho thụ sủng nhược kinh như đứng đồng lửa. Mới mấy ly rượu đã khiến hấn phải nằm ngang.

Tạ Thượng Thư truyền người mang sập gụ đến, còn mắng tỳ nữ không cơ trí, không biết đường mà cầm chân mỏng ra. Ông cầm áo choàng của mình tới, tự mình đắp lên người Tiểu Ngũ. Ngày thứ hai, tỉnh rượu. Quản ca nhi giặt mình một cái, trời mới tờ mờ sáng hấn đã đến cửa phòng của nhị ca. Chờ tới khi Điềm Bạch và các tiểu tử muội tới đây, mới biết chờ nhầm cửa, hấn vội tới đông sương phòng mãnh liệt gõ cửa.

Mới vừa nước súc miệng trang điểm xong, Cố Lâm kinh ngạc mà nhìn hấn, “Quản ca nhi, sao thế?”

“Hôm qua, hôm qua. . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương vo thành một nắm, trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Cha như vậy có phải hay không. . . Tẩu tẩu, ta nếu không thi đậu đồng sinh, cha có thể hay không sinh lột của ta một lớp da? Bữa cơm này, không phải là bữa cơm trước lúc chặt đầu chứ...?” Tiếng của hấn run rẩy mãnh liệt.

Cha chồng là Lễ Bộ Thượng Thư, cũng không phải là Hình Bộ Thượng Thư đâu. Lại nói cha người chỉ là tiêu chuẩn nghĩ Nam chủ ngoại, Nữ chủ Nội, không hỏi chuyện nhà mà thôi, thi không đậu đồng sinh, cũng không phải là mưu phản, cha chồng làm sao mà lại phải Đại Nghĩa Diệt Thân?

Chỉ là dù không hợp nhau như thế nào, huynh đệ chính là huynh đệ. Khuya hôm qua, Anh ca nhi đến đông sương, ôm nàng sợ hãi khác thường, canh thịt đòi lại đòi, không phải nàng tay đâm chân đá ngăn lại, thiếu chút nữa liên bị làm.

Quản ca nhi lo lắng là bữa cơm chặt đầu, Anh ca nhi khẳng khẳng cho là khẩu Phật tâm xà Tiểu Lý Tàng Dao. Rất nhất trí cho là thi không đậu đồng sinh tuyệt đối sẽ phải chết không nghi ngờ.

Kết quả hai huynh đệ siêu cấp không hợp nhau, quyết định trước tiên đem thù hận để ở một bên. Trong lòng đầy tâm sự liều mạng bởi cơm, ăn hết một nồi cháo lớn, liền hướng thư phòng phóng tới, đầu đụng đầu bắt đầu nghiên cứu đầu cơ trục lợi như thế nào để thi đậu đồng sinh.

27. Chương 27

Gia đình là người văn nhả văng vẳng tiếng đọc sách, nhà bọn họ không đọc những loại sách thô bỉ, hơn nữa tiếng đọc lớn vô cùng. Đứng ở ngoài thư phòng nghe lên Cổ Lâm yên lặng nghĩ.

Quản ca nhí cười to một tiếng, “Nhị ca, lúc ta chín tuổi mới vừa vào thư viện, chữ viết còn đẹp hơn huynh nhiều.”

Anh ca nhí nhất thời giận dữ, “Người học bao lâu ta học bao lâu? Ta học nửa năm có biết không? Có biết không? ! Cười cái gì mà cười? Khoe răng trắng? Cười nữa ta sẽ không dạy người thi như thế nào. . .”

“Huynh dạy cho ta thi? Hàaaa...! Nhị ca huynh chỉ có thể dạy ta sống phóng túng thôi. . . Thôi, cái đó gia còn khinh thường học. . .”

“Trong khe cửa nhìn người, người coi người khác là nhỏ hết rồi!” Anh ca nhí bốc hỏa, “Gia không ra tay, cái tên tiểu tử như người còn không biết bản lãnh của gia. . .”

Tiếng hai người dần dần nhỏ lại, an tĩnh. Thật lâu sau tiếng Quản ca nhí mang theo kinh hãi, “Ca, nhị ca. . . Huynh ...huynh huynh huynh .. .”

“Ta cái gì mà ta? Sách không còn kịp học nữa, thi cử sao có thể không chuẩn bị cho tốt? . . .”

Hai người nói nhỏ, thương thương lượng lượng, ngược lại là thời gian Anh ca nhí dạy dỗ người tương đối nhiều. Thậm chí còn giận tím mặt, “Người là đầu heo à! Đây là văn nghị luận, bàn về, thuyết, văn! Đề mục xem không hiểu là cái đề quý gì. . . Sẽ làm được đề tốt sao? ! Phía sau đây? Đầu heo, không có ý tưởng à?”

“Ca huynh còn dám nói ta, cái tiếng thông tục này. . . So với thoại bản còn thoại bản hơn! Hơn nữa cái điển cổ này không phải dùng như vậy. . .”

“Vậy người nói dùng như thế nào hả, nếu biết ta cần gì phải dạy người thi sao? Tiên sinh về nhà ăn tết rồi, người đã đọc thuộc sách rồi, dĩ nhiên là đồng giá trao đổi, ta dạy người thi như thế nào, người dạy cho ta cách dùng điển cổ như thế nào. . .”

Điền Bạch sợ hãi nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Cổ Lâm, nhỏ giọng hỏi, “Gia và Ngũ Gia. . . Đi học hay là cãi nhau vậy?” (nhị gia mất hết hình tượng người đọc sách rồi _ _|||)

Cổ Lâm khẽ mỉm cười, đi về phía trước, phía sau một đám tiểu nha hoàn nín thở tĩnh khí. Trong suy nghĩ của đám tiểu nha hoàn này, đi học là thần thánh, người đọc sách làm cho người ta tôn kính. Nhưng hôm nay tín ngưỡng nhỏ nhỏ của họ đã có chút dao động.

Đội đã đi xa tiểu thư phòng, Cổ Lâm đi tới đại thư phòng kiêm được phòng thường dùng, nàng mới rảnh rang mà nói, “Thật ra thì đều có, dĩ nhiên cãi nhau tương đối nhiều. Chỉ là cãi nhau cũng có rất nhiều loại. . . Có loại càng tranh cãi càng hồng, càng tranh cãi càng lục đục nội bộ, vì thế mà thù hận với nhau. Nhưng cũng có loại càng tranh cãi càng tốt, càng tranh cãi càng vượt lên, càng tranh cãi càng thân thiết.”

Điền Bạch suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu một cái. Gia và Ngũ Gia có thể càng tranh cãi càng tốt hay không, nàng cũng không rõ lắm. Lục nương tử và phu quân Lưu Quả nhà nàng, không thể một ngày không nháo, gọi là Tặc Bà Nương Sát Thiên Đạo, nhưng mẹ nàng thường thở dài nói không ai hưởng nhiều phúc hơn so với Lục nương tử. Lưu Quả là ở bên ngoài chạy đi chạy lại, có chút tiền thưởng thì không hề uống chút rượu nào, tất cả đều đưa cho Lục nương tử cất giữ. Lục nương tử ăn mặc tiết kiệm, đem hết để lo ăn mặc cho Lưu Quả, còn thỉnh thoảng mua một hai vỏ rượu cho Lưu Quả đỡ thèm.

Đã nhiều năm như vậy, Lục nương tử không có thai. Triệu ma ma chạy đi giật dây Lưu Quả nạp thiếp, kết quả khiến Lưu Quả cảm thấy gở đũa ra ngoài.

“Người với người bất đồng. Âm ỉ cũng không thấy tình cảm kém đi, ngoài mặt cười đùa cũng không biết chừng trong bụng đang giấu đao, thiếu phu nhân, có phải là như vậy đúng không?” Điem Bạch ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Cố Lâm tán thưởng sờ sờ đầu nàng, “Điem Bạch của chúng ta đúng là đại soái tâm phúc của ta, nói một chút liền hiểu, cũng nhanh chóng có thể xuất sư rồi.”

“Thiếu phu nhân, nô tỳ không muốn xuất sư.” Điem Bạch xoa vạt áo, “Tương lai còn phải làm quản gia nương tử cho thiếu phu nhân, về sau làm nhũ mẫu cho tiểu thiếu gia, thiếu tiểu thư.”

Nha đầu này, tuổi còn nhỏ chí lại không nhỏ đó. Mới chỉ lớn bằng Quản ca nhi mà thôi, đã nghe một biết mười, chịu tự mình suy nghĩ. Mấy nha đầu mà có chút tâm cơ, tuổi như vậy cũng sẽ nghĩ biện pháp ở trước mặt gia tảo sáng thu hút. . . Không phải nàng đã sai Tiểu Lục Tử đi chiếu ứng Quản ca nhi, sẽ có không ít nha hoàn ngày ngày lên lút dò xét.

Điem Bạch ngược lại là người có cơ hội tiếp cận nhất nhưng lại chỉ hướng nàng thân cận.

“Chớ vội hăm mộ, vỏ cam quýt cũng đã mang tới? (cái này không hiểu .=.) Đợi chút nữa sắc thuốc xong, ta sẽ dạy chữ cho ngươi. Đại soái tâm phúc của thiếu phu nhân, tại sao có thể không biết chữ?” Cố Lâm cười nói.

Điem Bạch vui mừng nhảy bật lên, sao đó mới vội vàng phúc lễ cảm tạ. Những tiểu nha hoàn khác đều rất hăm mộ nhưng cũng không biện pháp, ai bảo Điem Bạch là tâm phúc hiện tại của thiếu phu nhân.

Quản ca nhi bằng tuổi nha đầu Điem Bạch nhưng lại Thiên Lôi cuộn cuộn, xúc động không hiểu rồi. Nhũ mẫu của hắn là do Thái phu nhân tự mình phái tới, là phụ nhân hiếm có biết chút chữ nghĩa. Khi vừa mới có thể nói, hắn đã được nhũ mẫu ôm vào trong ngực dạy chữ.

Hắn và Tam ca cùng là con thứ tuổi hơn kém nhau một trời một vực, cũng không có quan hệ gì. Mẹ cả là nhìn cũng không muốn nhìn hắn, lạnh lùng. Tam ca đã nếm mùi đau khổ, tự thân cũng khó bảo toàn. Nhưng Tam ca lại đưa một đồng sách cũ bút cũ cho hắn “Nhóm lửa”, sách mặc dù đã rách nát, nhưng bên trong chằng chịt những chú giải tự viết không nhìn rõ được.

Phân lệ* của hắn lệ không có giấy mực, chính là Tam ca cho hắn “Nhóm lửa” đều là bút cũ dính mực, ở trên tường nâng cao cổ tay luyện chữ. Khi còn bé chịu không nổi khổ như thế, thật đúng là đã khóc lóc không nghỉ với nhũ mẫu.

(*) cái này như kiểu phần được đưa cho hàng tháng của mỗi người gồm tiền bạc, ăn uống, quần áo

Sau lại nhũ mẫu ra đi, hắn khóc không ngừng, bị mẹ cả dùng gia pháp. Tam ca có trở về nói với hắn một câu, “Ở nhà này, chỉ có đọc sách cho tốt thành tài mới có đường sống.”

Hắn vốn là mọt mề mê, chỉ biết nhũ mẫu đã dặn dò hắn phải học hành tiến tới, Tam ca nói một câu có đường sống, dù là bữa đói bữa no, hắn cũng vẫn không hạ sách xuống.

Cho đến khi Tam ca hãnh diện đề danh bằng vàng, mang theo thê tử rời đi ra ngoài làm quan, hắn mới chân chính lĩnh ngộ được, hoá ra “Có đường sống” là như vậy !

Cho nên hắn vẫn rất cố gắng, vô cùng cố gắng. Hắn vẫn luôn cho là thuộc như cháo chảy Tứ Thư Ngũ Kinh là có thể ỉnh một tiền đồ bụng không đói, không phải chịu lạnh nữa! Không ngờ nhị ca nóng nảy hoàn khổ kia lại khiến cho hắn trộn mắt há mồm, mở rộng tâm mắt. Thì ra là đường đường chính chính đọc sách tốt còn chưa đủ, còn cần có thật nhiều Bàn Môn Tử Đạo a!

Nghe nói sau khi nhị ca bị điên khùng, không biết là do một gậy gõ tỉnh, hay là gan lớn tâm đen không phải là ngu ngốc mà có chút tài năng. Tóm lại, hắn đem thu tập tất cả đề cũ, bài vở, được đặt tên là kho đề các năm đã phân loại. Chỉ tra xét yêu cầu của đề mục, căn bản không quan tâm đến điển cố điển tích gì.

Phàm là sách luận, không ra mấy cái phương hướng chính, không phải hỏi trị dân trị quân, thì chính là cách dùng quan lại, chính trị, tiền tài. . . Nhiều vô số, cũng phải chừng mười loại khác nhau. Giám khảo các năm trước ra đề, hoặc ba năm chữ, cũng có khi sổ ra một trăm chữ. Nhị ca buộc hắn học, chính là trước tiên đem đề mục đọc hiểu học thấu, sau đó không nhìn trong sách người ta trả lời như thế nào mà tự bản thân

viết ra bản nháp làm rõ ý nghĩ, sau đó so sánh với đáp án của người khác, hợp hay không hợp, sau đó sẽ sửa lại, rồi mới dẫn kinh cứ điển.* vào bản nháp.

(*)những trích dẫn kinh điển.

“Khởi, thưa, chuyển, hợp! Hiểu không? Nói trắng ra đúng là đầy Logic đi đến dọa người! Giám khảo từ Tứ Thư Ngũ Kinh ra đề mắc mớ gì tới người, đọc hiểu đề mục! Dù sao cũng có mười mấy loại như vậy, tiếng thông tục cũng không còn quan hệ, dù sao là bản nháp. . . Dẫn kinh cứ điển chỉ cần học thuộc lòng là tốt rồi, đỡ vất vả bao nhiêu a. . . Đồng sinh sẽ không quá khó khăn, cũng chỉ là Độ Nhất Quan, coi là thi nhập môn mẫu giáo mà thôi. . .”

“ . . . Nhị ca, huynh giống như đã thi đồng sinh mấy trăm lần ý .” Quần ca nhi nói thầm, sau đó cảm thán, “Nhị ca huynh sớm chịu một gậy như vậy thì tốt rồi, biết thế tự ta sẽ gõ. Thì ra là đánh vỡ đầu nhị ca thông suốt thành người . . .”

Ai là nhị ca xui xẻo, lòng dạ hiểm độc, tâm nát, hoàn khổ, bán xuân được ? ! Nhị gia đáng thương đã lâu không gào lên đau xót trong lòng bộc phát, hồi âm trợn trợn.

Hắn muốn chống án, hắn muốn cãi lại, hắn muốn kêu trời kêu đất. Rất đáng tiếc, hắn cái gì cũng không thể.

“ . . . Người cũng muốn thông suốt?” Anh ca nhi sắc mặt tái xanh, “Ta giúp người. Chày gỗ hay là hậu Bối Đạo, người tự mình có thể chọn.”

(cái này có tính là thẹn quá hóa giận không nhỉ??)

28. Chương 28

Tình cảm hai huynh đệ càng ngày càng tốt rồi. Cố Lâm ngừng già thuốc. Chỉ là âm thanh cũng quá lớn, tiếng nói vang vọng cả Hạo Hân hiên rồi.

Phân phó Diêm Bạch tiếp tục trông chừng thuốc, còn nàng thì đi tới trù phòng.

Trước kia, với Nhị gia, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng bây giờ Anh ca nhi thật sự có thể đảm đương nổi cái chức danh “ca ca tốt” này. Quát thì quát rất hung dữ, quần đầu quần đuôi, nhưng bản thân rất cố gắng, cũng nhìn chăm chăm bắt Quần ca nhi nỗ lực học hành. Chẳng những quần chuyện đọc sách, còn kiên quyết bắt Quần ca nhi cùng hắn học Thái Cực gì đó.

Theo như lời Anh ca nhi đã nói, người đi thi là khổ cực vô cùng, cường thân kiện thể là rất quan trọng. Bụng đầy kinh luân mà lại té xỉu ở trong phòng thi, không nghĩ được gì, cái đó gọi là thảm kịch nhân sinh chứ không chỉ là bi kịch nữa.

(cái đoạn này ta chém tung hoành luôn, cái chỗ người thi cử trong QT là hào phòng đại ý là người gác cửa, người truyền đạt ta đành chém ra có nàng nào góp ý không)

Quần ca nhi nói thầm, chỉ biết nói miệng, có lẽ lại vẽ hổ thành mèo, chỉ biết đuổi tay chân.

“Người là lão già sắp chết sao! Hạ thất lưng* cũng không biết? Phạt người năm mươi lần chống đỡ!” Anh ca nhi rống lên.

29. Chương 29: Chương 29

Rất nhanh, kỳ thi mùa xuân đã đến gần.

Vốn dĩ kỳ thi mùa xuân phải thi tại nguyên quán, nhưng những gia đình quan lại sẽ có nhiều hơn một quan tịch để lựa chọn. Quan lại ở kinh thành, bình thường sẽ đưa con em về nguyên quán để thi. Dù sao thi cử ở Đại Yên triều, thân thể chiếm sáu phần, năng lực chiếm bốn phần. Kinh thành có cái gì là nhiều nhất? Quan lớn là nhiều nhất! Chẳng những nhiều quan lớn, hoàng thân quốc thích, huân quý thể gia còn nhiều hơn!

Lễ Bộ Thượng Thư Tạ đại nhân là quan chính nhị phẩm, người đứng đầu Lễ bộ, nghe có vẻ rất lớn đúng không? Nhưng ở Kinh Thành, chỉ là người gia thế thường thường. Trong kinh thành, con cháu quý môn ai lại không muốn thi chút công danh để mạ vàng*? Cho nên kinh đô và các vùng lân cận có kỳ thi mùa xuân khó khăn nhất, trừ phi trong bụng thật sự có kiến thức mới được.

(*) lấy danh tiếng

Đây cũng là lý do tại sao Tạ Thượng Thư lại đưa Tứ gia về chỗ Thái lão gia, ở đó cơ hội thi đậu tú tài chắc chắn hơn. Dù sao Thái lão gia ở Hàng Châu, cộng thêm hắn là nhị phẩm, thân thế như vậy cũng coi như là quý hiếm.

Nhưng hắn thật sự không dám đưa Nhị gia khiến hắn nhụt đầu, rất dễ dàng khiến cả nhà rơi đầu về quê thi. . . Đúng, thiếu chút nữa chết qua một lần rồi. . . Đừng quên chuyện hắn suýt nữa gây ra tội tự tạo quân giới khiến cả nhà bị sao trảm* đó! Núi cao đường xa, ai biết hắn lần này có thể lại làm ra tai họa tru di cửu tộc hay không? Thi theo quan tịch, ở kinh thành thi là tốt rồi! Dù sao cũng không trông cậy vào việc hắn đỗ, có tâm thi cử tiến đến tận đây đã là tổ phần bốc khói xanh** rồi.

(*) tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội

(**) cái này như kiểu tổ tiên phù hộ đó

Về phần tiểu Ngũ, đến lễ mừng năm mới thì mười ba. Đỗ mới là lạ. Chỉ cần hiểu được kỳ thi mùa xuân là như thế nào, cảm thụ một chút không khí, biết mình còn thiếu sót cái gì, có chút kinh nghiệm, vậy là được rồi. Hàng năm đều có kỳ thi mùa xuân, cũng không vội chuyện chậm một hai năm. Lớn thêm một chút càng nắm chắc, đưa hắn về quê thi là tốt rồi.

Không sợ thi không đậu, phụ thân bọn chúng vẫn còn tráng niên, chờ được. Hai đứa bé có thể dụng công cố gắng đến trình độ này, hắn đã rất hài lòng!

Tạ phu nhân không biểu đạt tình thương của nương, nhưng tất cả chùa miếu ở kinh thành đều đi một lần, bùa hộ thân, Phật châu, tượng Phật gì đó có một đồng lớn, dĩ nhiên đều là cho Nhị gia. Anh ca nhi cũng nhận lấy, tiện tay chuyển cho Cố Lâm ném vào kho phòng, cứng rắn bị ép một chén nước phép, cũng may chỉ đau bụng nửa ngày, không có xảy ra chuyện lớn gì.

Quản ca nhi ngược lại vui vẻ, “Hiện tại phát hiện không có nương thật cũng không phải hoàn toàn xấu.” Khiến cho hắn bị nhị ca đuổi theo khắp sân đánh ầy cái.

Cố Lâm chuẩn bị từng món một cho vào khảo lam*, còn phải chuẩn bị hai phần. Tạ phu nhân chỉ chuẩn bị có một phần. . . Cũng có thể ném đi. Đừng nói hơn phân nửa là thứ không được mang vào trong trường thi, lại còn có những món ngon tinh mỹ: tổ yến vây cá , sau một đêm cũng thiu rồi, sau đó lấy cái gì để ăn?

(*) cái làn thí sinh mang đi thi

1720115r4u3l53rnlbw75c

Nàng đã từng nhìn tổ mẫu chuẩn bị khảo lam cho tiểu thúc thúc, sợ lâu ngày đã quên, cho nên nàng đã viết thư cho đệ đệ muội muội từ rất sớm, hỏi những thứ nên chuẩn bị. Nhiều người sức lớn, có nhiều đề nghị thật sự rất hay.

Mặc dù cảm thấy rất khổ, còn phải chuẩn bị lương khô có thể để lâu. Giấy, bút, nghiên mực có nhiều cũng không thấy ít. Đủ loại những thứ linh tinh khác cũng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ. Cuộc sống nơi trạch môn, nàng từ trước đến giờ vẫn luôn cẩn thận, cho nên không tùy tiện chế được cho người khác.

Hiện tại cũng không phải lúc nàng giấu tài. Cho nên chuẩn bị đủ loại đan dược, còn tốn nhiều tiền nhờ cố nhân chuẩn bị bình thủy tinh nhỏ, là loại để người khác vừa nhìn sẽ hiểu ngay, biết bên trong đựng thuốc, không thể giấu cái gì khác.

Mỗi một dạng nàng đều dặn dò cẩn thận, bình thủy tinh nhỏ có khắc chữ, nhìn một cái cũng biết là thuốc gì. Cũng có loại Hương Tân đan lúc trước đã cho, cùng Bảo Ninh hoàn trị đau bụng tiêu chảy, còn có Nhân Mã Bình An tán trị ngất xỉu. Mỗi người một túi thơm, bên trong là lá bạc hà cắt nhỏ, khử uế ác*.

(*) dơ bẩn chắc như kiểu khử trùng

Hai phần khảo lam cơ hồ giống như nhau, chỉ có của Anh ca nhi nhiều hơn mấy bình thủy tinh nhỏ. Hấn vẫn còn phải dùng thuốc đã được cải chế thành thuốc viên, tương đối khó khăn chính là chịu khổ hơn châm cứu tiêu độc một chút, dùng thuốc không tránh được phải nôn máu đen, rất đau đớn.

Dặn dò hai huynh đệ, bản thân nàng cũng cảm thấy mình nhiều lời. Kết quả một lớn một nhỏ lại yên lặng nghe nàng cầu nhàu, một chữ cũng không nói. Nàng càng nói càng thấy lòng chua xót, hốc mắt dần dần sấp.

Nghe nói người đi thi rất nhiều, ngũ chân còn không được đuổi thẳng. Ăn uống vệ sinh đều ở bên trong. Mỗi năm đều có thí sinh ở kỳ thi mùa xuân bị bệnh, còn có người chết.

Quản ca nhi từ nhỏ đã chịu khổ, hiện tại mới lớn như vậy nhưng đã từng trải nhiều khó khăn. Anh ca nhi bệnh còn chưa hết, ngày ngày lại phải uống thuốc nôn ra máu. . . Có thể sống được sao?

“Nương, ” Quản ca nhi nghẹn ngào, “Không phải, tẩu tẩu. Ta sẽ chiếu cố nhị ca.”

“Để đệ chiếu cố ta thì thăm.” Anh ca nhi miễn cưỡng cười cười, “Được rồi. Ta sợ nhất là nàng khóc. . . Chẳng lẽ là khóc chia ly sao? Ta còn muốn cho nàng được Cáo Mệnh đó, còn có bao nhiêu việc nữa? Đây mới là cửa đầu thôi mà.”

Anh ca nhi lôi kéo Quản ca nhi, một người một khảo lam, Anh ca nhi dắt Quản ca nhi lên xe ngựa, nhỏ giọng nói vài lời, cả hai cùng nhau bày ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, hướng về phía Cổ Lâm vẫy tay.

Cổ Lâm vẫn luôn bình tĩnh ung dung cuối cùng cũng đạt được tu vi cao nhất, lộ ra một nụ cười rất đẹp, nhưng xe ngựa vừa đi xa, nước mắt đã thi nhau không ngừng lăn xuống.

Nàng cũng rất muốn hiểu rõ, mình rốt cuộc là khóc vì cái gì. Nói không chừng nàng đã đọc hiểu kinh thư và lão Trang.

Nàng cũng chỉ như những nữ nhân bình thường trên thế gian, chỉ muốn coi chừng nhà, có phu có tử, vì bọn họ vui, vì bọn họ lo lắng.

Thật là vô dụng. Uống phí công sức tổ mẫu khổ tâm dạy bảo nàng. Mấy ngày diễn ra kỳ thi mùa xuân đó, Diễm Bạch rất u buồn.

Bởi vì thiếu phu nhân luôn chỉ động mấy đũa liền hạ, khuyên như thế nào đều vô dụng. Được phòng cũng không đi, sách cũng không nhìn. Nhiều lắm chỉ nói bản thân ra hồ sen tưới nước ấy chậu lan bảo bối. Chuyện thích làm nhất, chính là mở cửa sổ, xoa tóc đi chân trần ngồi trên giường La Hán, nhìn bầu trời mà ngẩn người.

Từ trước đến giờ đều là Gia và Ngũ gia dính thiếu phu nhân, cũng không thấy thiếu phu nhân để ý. Tại sao họ vừa đi thi, mấy ngày không thấy, thiếu phu nhân ngay cả hồn cũng mất rồi?

Nếu không phải là kỳ thi mùa xuân chỉ có ba ngày, Diễm Bạch có cảm giác bản thân cũng sấp u buồn thành bệnh rồi.

Kết quả, Nhị gia vừa dắt Ngũ Gia đi vào liền kêu la muốn đi tắm, Diễm Bạch bị dọa không nhẹ. Khó trách thiếu phu nhân giống như mất hồn. . . Đây là đã chịu khổ rất nhiều sao? Mới ba ngày, Nhị gia và Ngũ gia đã gây đi một vòng, một thân bốc mùi, khuôn mặt vàng vọt.

Thiếu phu nhân nhìn thấy bọn họ thì đã khóc, mỗi tay nắm một người, hại nàng cũng cảm thấy mắt ê ẩm.

Cũng may là nàng còn nhớ rõ bản thân là đại soái tâm phúc của thiếu phu nhân, cứng rắn đem nước mắt nghẹn trở về, lên tiếng thu xếp nước nóng và cơm canh.

Sau khi sáng khoái tắm rửa gội đầu, hai người vừa lau tóc khô một nửa, liền cười hì hì chen chúc cùng Cổ Lâm nói ngắn nói dài. Nhưng hỏi thế nào, hai người này cắn chết cũng đều nói thi cử không dọa người như vậy, tất cả đều tốt. Thuốc đã chuẩn bị cho bọn họ cũng không cần dùng tới, nhưng có phân phát cho người khác, cứu mấy kẻ đáng thương từ nhỏ đã quen ăn sung mặc sướng.

Cổ Lâm còn muốn hỏi tiếp, nhưng hai người này cùng nhất chí kêu đói, ăn như hổ đói, giành nhau từng món, đông lạp tây xả đem đề tài này gạt đi.

Sau đó kết quả cuộc thi khiến phụ thân bọn họ Tạ Thượng Thư phải tìm mỗi mắt, rất nhiều người trong kinh thành làm đổ ly trà.

Quản ca nhi tự mình đi nhìn bảng, đến khi trở lại cười nghiêng trước ngã sau, nói đứt quãng, “Tẩu, tẩu tẩu. . . Thứ hạng của ca tìm rất dễ. . . Số một!” Lại cuồng tiếu một lúc lâu, “Đếm ngược là được. . .”

Thuốc viên rót cuộc cũng không bằng thuốc sắc, lại dùng thuốc ép máu ra, Anh ca nhi mấy ngày nay bệnh thoi thóp, vẫn phải nằm điều dưỡng, bản thân không có sức đi xem bảng, dùng sức cốc Quản ca nhi một cái, gần giọng hung dữ nói, “Dầu gì ta đã thi đậu! Người thì sao? Đừng nói là sau ta chứ?”

Quản ca nhi dương dương đắc ý, cổ tình giả mạo khiêm tốn, “Sao có thể chứ? Tên của đệ đệ cũng rất khó tìm. . . thứ 15. Khiến ta tìm một lúc lâu. . . Đương nhiên là từ trên đếm xuống!”

Tạ Thượng Thư được chúc mừng đến hoang mang. Không thể chứ? Hai tiểu tử nhà ông có bao nhiêu cân lượng sao ông lại không biết? Tiên sinh đã viết thư cho hấn khen ngợi Quản ca nhi rất chăm chỉ, ngày sau sẽ có thành công lớn. . . Nhưng đó là ngày sau a! Quản ca nhi mới bao nhiêu? Đây là thi cử ở kinh thành đó.

Anh ca nhi càng không cần phải nhắc tới rồi. . . Mới không lâu trước đây còn là hoàn khổ bá chủ một phương ở kinh thành, không chuyện ác nào không làm, còn cùng người khác tranh giành tình nhân bị đánh vỡ đầu đến mức điên khùng. Mới ra sức đi học còn chưa tới một năm đâu, mà chữ . . . Hấn phải ngượng ngùng thừa nhận là con trai mình. Dù là thứ nhất đếm ngược. . . Đó cũng là thi đậu đồng sinh đó!

Nhưng khiến tạ Thượng Thư càng hoang mang hơn chính là chuyện ở phía sau. Sau khi Đồng sinh còn có thi Hương, thi Viện, kinh thành chính là nơi khó khăn nhất, tự nhiên không cần phải nhắc tới. Hai đứa con trai kia, người bệnh vẫn bệnh, kẻ nhỏ vẫn còn nhỏ, dắt tay cùng đi thi. Quản ca nhi còn nhỏ mà thể như chẻ tre, thi Viện thiếu chút nữa đã lấy được vị trí đầu, nuốt hận lui lại vị trí thứ hai. Anh ca nhi bệnh tật, thi Hương, thi Viện đều cố thủ ở vị trí thứ nhất đếm ngược, cứng rắn chen lên thi Viện.

Nói cách khác, hai đứa con trai này của hấn, toàn bộ đều thành tú tài. Còn là nơi thi khó khăn nhất nước, thi tú tài kinh thành.

Ông sững sờ nhìn các đồng liêu đang chúc mừng mình, thật lâu không tìm được âm thanh của bản thân. Hung hăng nhéo mũi một cái, đau muốn chết, ông mới xác định đây không phải là đang nằm mơ.

30. Chương 30

Có thể khiến cho Tạ Thượng Thư xúc động muốn ngất hơn nữa chính là hoàng thượng triệu kiến hấn.

Khó có khi thấy được hoàng thượng bí hiểm, không dùng tâm thuật để vương để đùa bỡn, bày ra vẻ mặt tươi cười. Đại Yên triều còn chưa lưu hành lễ quỳ, thấy Hoàng đế liền xướng cá phiê nặc (eo rất khom, vái rất sâu), hơn nữa chuyện Hoàng đế ban thưởng ghế ngồi là rất bình thường, không phải là ân điển đặc biệt to tát gì.

Dù sao lúc này Đại Yên triều đã khai quốc trăm năm có thừa, còn trải qua 3 đời Thái Tổ uy Hoàng đế, Cao Tổ, Cao Tông cố gắng mới có thiên hạ thái bình. Nhiệm vụ của Hoàng đế hiện tại, hiệu Ninh Đế, là hướng về dẫn dắt thiên hạ, bảo vệ yên bình. Khai quốc không tính là lâu, nhuệ khí vẫn còn, sẽ không quá hà khắc, coi thần dân làm nô lệ.

Hoàng thượng tâm tình rất tốt, thật sự rất tốt. Đối với Lễ Bộ Thượng Thư Tạ đại nhân trước mặt này cũng càng nhìn càng hài lòng. Người này ở vị trí nào, nên làm chuyện gì cũng đều không hề mê muội, chỉ muốn làm một trung thần chính trực lưu danh thiên cổ.

Trước kia, lúc Lễ Bộ Thượng Thư còn chưa phải là Tạ đại nhân, hấn thật sự bị đám tử lão đầu trong Lễ bộ kia làm tức chết. Người nói xem, Hoàng Lăng nhỏ một chút, có quan hệ gì sao? Không phải chỉ là phần mộ sao, mọi người đều nói chết rồi thì làm được cái gì nữa? Lễ nghi Tế Tự đơn giản một chút thì sao? Hoàng đế đỡ tổn sức, bách quan bớt lo lắng, còn có thể tiết kiệm chút tiền, cái này không phải rất tốt sao? Còn có một đồng lông gà vỏ tỏi khác, làm hoàng đế không ngờ tới, mấy thư sinh cổ hủ này thật sự là khiến người ta không thể hiểu nổi.

Kết quả thì sao? Một đám hồ đồ khốn kiếp, luôn miệng nói Tổ chế, ngôn ngôn từ từ lễ phép, hoàng thượng chau mày, còn chưa nói không, liền như sợ bị rút lại chạy đi đâm đầu vào cột... Các người không cần đầu, nhưng hoàng đế ta đây đau lòng vì phải tu sửa cột đó! Cột ở kim loan điện bị các người làm hỏng sắp không đứng được rồi! Mấy cây cột đó rất quý đấy!

Vì việc đó Hoàng đế thật là lòng xót xa, đau lòng đến không chịu được. Thật đúng là không thể để cho đám lão đầu kia đụng cột được, chỉ đành phải phái một đồng thái giám, thị vệ trông chừng mấy cây cột, như vậy tối thiểu còn có thể kịp thời cản lại, đúng không?

May mắn hần đã cất nhắc Tạ đại nhân lên làm thủ lĩnh Lễ bộ. Vị Lễ Bộ Thượng Thư cẩn thận chặt chẽ này khiến vị hoàng đế như hần đây thực sự hiểu được, một người đứng đầu một bộ như thế làm cả bộ đều đáng tin cậy a. Tạ Thượng Thư không đâm đầu vào cột, Hoàng đế muốn tiết kiệm tiền, hần còn giúp tìm tổ chế. . . Tổ chế thời Thái Tổ uy Hoàng đế là khó khăn nhất đó! Mấy cái bói toán kia có thể so sánh với tổ chế sao, có thể hợp lễ pháp hơn sao?

Rốt cuộc a rốt cuộc, Lễ bộ cũng có một thủ lĩnh anh minh hiểu lý lẽ rồi. Phải biết quốc khổ không phải rừng vàng biển bạc, không thể vì sĩ diện mà bên trong không mặc áo để khoe khoang ở bên ngoài a!

Văn võ cả triều, muốn làm một người trung trinh không hai lòng hoàn toàn đứng ở bên Hoàng đế, còn không bày không đảng, lại không tổn thương hòa khí với bách quan, một bề tôi độc lập bất hiển sơn bất lộ thủy*, cần phải trải qua rất nhiều khó khăn đó. Lễ bộ là ngành vừa vụn vặt, lại không thể thiếu. . . Bên trong còn quản lý cả việc thi cử đấy. Hần thật sự rất muốn thưởng cho vị công thần khiêm tốn hiếm có này một chút, muốn cho hần được thăng quan. . . Nhưng hần đem toàn bộ danh sách tuyển chọn nhìn từ đầu tới đuôi, chỉ cảm thấy bi quan, nếu đối người đảm đương Lễ Bộ Thượng Thư, mấy cây cột ở Kim loan điện chỉ có thể tiếp tục không ngừng tu sửa thôi.

(*) biết giấu những điều trọng yếu

Ngẫm nghĩ một lát, Hoàng đế liền ủy nhiệm chuyển biểu đạt hần nhiều năm ở Lễ bộ càng vất vả, công lao càng lớn, cũng mơ hồ tiết lộ không tìm được người nào có thể làm Lễ Bộ Thượng Thư tốt hơn, nếu không thật sự hần phải được thăng quan có địa vị cực cao. . .

Lễ Bộ Thượng Thư Tạ đại nhân là nhân vật nào? Đại thần xảo quyết đến không thể xảo quyết hơn nữa. Lập tức khiêm tốn cảm tạ không ngừng, làm việc cho Hoàng đế, nơi nào không phải là nơi để làm việc? Lại nói cha hần Tạ lão thái gia từng là thầy giáo của Hoàng đế khi còn là Thái Tử, nói sâu xa một chút, hần và Hoàng đế còn miễn cưỡng coi như có quan hệ sư huynh đệ đó. Tiên cứ vẫn phải là tránh thân thích a, hiện tại Tạ gia đã vinh sủng quá đáng rồi, không thể khiến hoàng đế mới có chút anh danh chịu một chút tỳ vết nào.

Trong lòng Hoàng đế thoải mái a, thật là quá thoải mái. Không thăng quan cho vị trung thần trung hậu này đã có chút sơ sót rồi. Nhưng người ta chẳng những không oán, còn trải bậc thang lột thắm cho hần đi xuống nha.

Tâm tình buồn lòng, nụ cười thì càng thịnh, trực tiếp vào chủ đề, “Tạ khanh có nhi tử rất tốt a, nhất bảng hai tú ở kinh thành, không dễ dàng đâu.”

Tạ Thượng Thư cười khổ, “Hoàng thượng yêu quý, đều là do hai nhi tử bất hảo của thần may mắn.”

“Quá khiêm tốn rồi, Tạ khanh. Ấu tử Tạ Tử Quân năm nay vừa mới 13, suýt nữa đã đoạt đầu bảng. . . Khiến ấy lão phu tử chấm thi âm ỉ hồi lâu mới ra kết quả cuối cùng đó. Tương lai sẽ là không thể lường được rồi.”

“Nhờ lời chúc của hoàng thượng.” Tạ Thượng Thư kính cẩn trả lời, trong lòng lại bắt đầu khẩn trương.

“Khiến trẫm không ngờ tới nhất lại là Tạ Tử Anh.” Hoàng thượng mỉm cười, “Đây cũng là Tiểu Tam nguyên nguyên đó. . . Chẳng lẽ thật sự là con hư biết nghĩ quý hơn vàng?”

Tạ Thượng Thư mặt mo đỏ bừng. Cái gọi là Tiểu Tam nguyên, chính là đồng sinh, thi Hương, thi viện liên tiếp đoạt giải quán quân, cho nên xưng là Tiểu Tam nguyên. Nhưng đây là Tiểu tam nguyên đếm ngược. . . Quả thực, Anh ca nhi nhà hần tử thủ vị trí thứ nhất đếm ngược, một tia không lùi, một chút cũng không tiến.

Chỉ là nghe cái danh Tiểu Tam nguyên đếm ngược này. . . Thật sự là quá khôi hài rồi.

“Tạ khanh cần gì phải ngược ngược? Ban đầu Tử Anh bị thương nặng, vẫn còn bệnh án chỗ thái y viện đó. Ngay cả ngôn ngữ cũng không hiểu, trầm làm sao không biết? Bây giờ có thể tự nhiên tỉnh ngộ, quyết chí tự cường đến mức này, có thể thấy được việc do con người quyết định, Tạ khanh phải thấy vừa lòng chứ.”

“Tạ ơn hoàng thượng dạy bảo, ” Tạ Thượng Thư đứng dậy khom người, “Nghịch tử cùng người tranh phong cơ hồ tới chết, tất cả đều do thần dạy bảo không nghiêm, cũng là do nghịch tử này tự tìm tử lộ. . . nhờ Hoàng thượng ban thái y, mới có thể sống lại làm người. Có thể có chút tiến bộ, cũng đều do hoàng thượng ban tặng. . .”

Hoàng thượng khoát tay áo, ý bảo hần ngồi xuống, bản thân lại đứng lên bước đi thông thả mấy bước. Hần biết, Tạ Thượng Thư cũng nhất định biết, ban đầu quát tháo đánh vỡ đầu Tạ Tử Anh đúng là nhị hoàng tử, con trai của hoàng đế. Cũng không phải là do tranh giành tình nhân gì đó. . . Tạ Tử Anh mặc dù buồn bán xuân được, lại chết sống không dám bán cho hoàng tử, lúc này mới gây ra họa sát thân.

Lúc hần biết được, thiếu chút nữa bị tức giận đến chết, lập tức cảm tức nhị hoàng tử nửa năm, phạt bổng lộc ba năm, còn tự mình tới đánh hần một trận. Hoàng đế rất rõ ràng, Tạ Tử Anh không phải là thứ tốt lành gì, nhưng đồ xấu xa cũng là người linh hoạt, làm chuyện xấu cũng rất có chừng mực. Hoàng đế không sửa trị hần, ngoại trừ sợ đập chuột (Tạ Tử Anh) làm vỡ bình ngọc (Tạ Thượng Thư), còn có rất nhiều duyên cớ khác.

Thật lòng mà nói, Hoàng đế cũng có mấy phần thưởng thức Tạ Nhị gia gan lớn tâm đen, tử mị lại cơ trí này. Tiểu tử hư hỏng này, xuân được đông cung chỉ là do thuận tiện thu mua, tài nghệ chân chính có rất nhiều, giỏi về thu tập tình báo, kế sách cũng rất đa dạng. Một tiểu gia hỏa có thể tìm được tình báo mà một điểm cũng không dính vào người, dám cả gan mua bán hoa màu còn ở trong ruộng chưa nảy mầm, vừa nhìn đã chuẩn xác, lỗ ít lãi nhiều, đây cũng là một người rất cường hãn đó!

Do Anh ca nhi đã thay đổi bên trong không có ở đây, nếu biết, đại khái hần sẽ trợn mắt há hốc mồm, vỗ án hô to một tiếng, “Mẹ nó! Cổ đại đã có người bán lương thực trước kỳ hạn kiêm tổ chức mạng lưới tình báo! Không phải bản thân lúc trước cũng là người xuyên không chứ?!”

Thật ra thì đúng là không phải. Cái tên Tạ Nhị gia đó thực sự là người ở đây, hoàn toàn là người của Đại Yên triều, chính là do trời sinh thông minh nên mới nghĩ đến việc giả trò bán lương thực trước kỳ hạn, kiêm thu mua các hàng hóa quý hiếm.

Nhưng việc này ở Đại Yên triều đã là quá kinh thế hãi tục, là sáng ý mới mẻ độc đáo rồi. Cho nên Hoàng đế thật sự thưởng thức, vẫn thờ ơ quan sát mấy năm, định đem tên tiểu tử lòng dạ hiểm độc này thu vào tay. Kết quả lão Nhị phế vật của hoàng thất thiếu chút nữa một gây đánh chết thủ lĩnh Ấm bộ tương lai này.

Kết quả nghe Thái Y Viện báo cáo, Hoàng đế vừa vui mừng, lại như đưa đám. Một người điên khùng, lời nói cũng không thể nghe hiểu, thủ lĩnh Ấm Bộ tương lai cứ như vậy mất rồi. Cô thần rất vừa ý lại rất coi trọng kia mà nháo lên, mấy cây cột trong Kim loan điện có phải hay không lại phải rơi vào tình trạng tu sửa lâu dài. . .

Kết quả Tạ Thượng Thư căn bản không hỏi tới, coi như không có chuyện này, kiên quyết áp chế xuống. Trong lòng Hoàng đế biết rõ, lại càng áy náy, chỉ là hần cũng không thể một gây đánh vỡ đầu nhi tử của mình được.

May mắn tiểu tử này cũng từ từ khỏe lên. Hoàng đế có chút dương dương đắc ý, ánh mắt của hần là rất chính xác, đã kiếm cho Tạ gia một thê tử tốt. Nhìn xem, nhìn xem. Nhà ai lại có thể có phụ nhân trung nghĩa không xa không rời như vậy, tiểu tử hư hỏng này ban đầu còn dám không vừa ý...

Khụ khụ, nghĩ đến quá lạc đề rồi.

“Tạ khanh, người nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng.” Hoàng đế từ trên bàn lấy ra ba bài thi đưa cho tạ Thượng Thư, “Nhìn một chút, tài văn chương của nhi tử mình.”

Tạ Thượng Thư cung kính nhận lấy, đọc thật kỹ từng trang, từng trang một. Đọc một lát liền phát ngốc, lại cẩn thận đọc lại lần nữa.

. . . Tiểu tử này chết qua một lần liền đổi đầu?

“Sống vì gian khổ, chết bởi an nhạc a.” Hoàng đế rất cảm thán, “Mới qua mấy năm yên bình, văn nhân cũng đều thành cái gổi thêu hoa sắc màu rực rỡ, nhìn như văn chương hoa mỹ, thật ra thì trống rỗng không có gì. Tiểu tử quên hết chuyện trước kia, ngược lại lại thông suốt tất cả, ý tưởng từng cái từng cái đều rất chất phác! Nếu trăm là giám khảo, nhất định cho làm Tiểu Tam nguyên!” Hắn có chút áy náy nhìn Tạ Thượng Thư đang sững sờ, “Đáng tiếc, chữ của hắn. . . Thật sự quá khó nhìn. Chỉ có thể làm . . . Tiểu Tam nguyên đếm ngược.”

(chết cười mất, Tạ nhị gia vì chữ xấu mà mất ngôi đầu bảng thành cuối bảng. Qua cái này chính là nhắc nhở chúng ta đi thi phải viết chữ cho đẹp vào ~)

Mất Tạ Thượng Thư giật giật hai cái, không biết nên vui mừng cất tiếng cười to, hay là nên xấu hổ che mặt mà khóc đây.

31. Chương 31: Chương 31

Bởi vì hoàng thượng triệu kiến, cho nên Tạ Thượng Thư trở về muộn hơn bình thường, lòng đầy tâm sự đi về nhà. Vào cửa, chân chờ một chút, khoát tay vẫy lui kiệu vãi xanh vẫn dùng, ông đi bộ về hướng Hạo Hân hiên.

Thi cũng đã thi xong, dĩ nhiên viện cũng không cần đóng cửa nữa. Chỉ là vẫn còn rất nghiêm chỉnh quy củ, yên lặng. Hắn biết người đến chúc mừng đều sẽ ở Từ Huệ đường chen chúc, Anh ca nhi nghe nói bị bệnh, Quản ca nhi là con thứ, phu nhân căn bản sẽ không gọi bọn họ đến. Hắn chậm rãi đi vào, tới tới nhất nhất đều cung kính hành lễ. Con dâu quản viện tử này không tệ. . .

Đi tới thư phòng nhỏ bên cạnh chính phòng, mấy nô tài, nha hoàn ở hiên đều lặng lẽ không tiếng động, tuy nhiên cũng ngồi xuống chơi cờ. Nhìn bàn cờ, có lẽ là giấy còn thừa khi tập viết được về ô vuông, còn dùng đá đè mép giấy. Còn con cờ hình như là đá Hoa Vũ* nhặt được, lớn nhỏ không đều, chỉ phân thành đen trắng mà thôi. Cứ như vậy cũng có thể chơi say sưa ngon lành, thấy lão gia xưa nay chưa từng thấy đại giá quang lâm, bọn họ sợ đến độ vội đứng lên hành lễ, đang muốn hỏi thăm, Tạ Thượng Thư lại phất tay ngăn lại, tự vén rèm cửa đi vào.

(*) mấy viên đá hình tròn tròn dùng lát đường trong vườn

Anh ca nhi và Quản ca nhi đều đang ngồi đối diện với nhau trước án. Quản ca nhi một lát gãi đầu, một lát lật sách, một lát hướng trên giấy viết gì đó. . . Đại khái đang luyện tập viết sách luận. Anh ca nhi khuôn mặt trắng bệch, thoát nhìn là thật sự bị bệnh, lại cúi đầu, từng chữ từng chữ từ từ luyện. . . Hắn nghĩ tới Kỳ ca nhi ở bên ngoài, năm tuổi đã viết đẹp hơn so với hắn. Con dâu ngồi ở một bên, cau mày từng kim từng kim thêu hoa. Nhìn chất liệu và độ lớn nhỏ của khăn, có lẽ là cho nam tử dùng. . . Chắc là cho Anh ca nhi.

Còn là Cổ Lâm phát hiện ra đầu tiên, vội vàng đứng lên chào, “Công công.”

Hai đứa con trai chậm chạp hơn một chút, mới vội vàng đứng lên hành lễ. Hắn gật đầu một cái, cầm lấy sách luận Quản ca nhi chưa viết xong kia nhìn một chút. Quả nhiên là người chăm chỉ, đọc sách tốt, suy nghĩ cũng rất dễ hiểu, chất phác lại có tài văn chương, chữ viết có chút nhẹ nhàng, coi như thanh tú. Ở độ tuổi này đã coi như không dễ dàng.

Lại nhìn chữ Anh ca nhi luyện một chút. . . Thật sự muốn mắng hắn hai tiếng, nhưng tại vì hắn không cố gắng sao? Tay cũng viết đến mức sưng lên, bên cạnh còn có một chồng lớn giấy đã viết. Chữ này, miễn cưỡng nhìn thì lớn nhỏ không quá sai biệt, không có dính thành một đoàn, thấy được rõ ràng. . .

Thật ra, nói văn chương của hắn viết rất được, vậy cũng chỉ là suy nghĩ rõ ràng vòng vòng đan xen, sách đọc được còn quá ít. Nói dễ nghe là chất phác, nói thẳng ra sách đọc quá ít mới là thật. Nhưng vết thương trí mệnh chính là chữ viết.

Vừa lúc con dâu đi ra ngoài pha trà, hần nhặt chiếc khăn thêu một nửa lên xem. . . Á khẩu không nói gì được. Thật không phải người một nhà, không vào cùng một cửa. Chữ của nhi tử và đồ thêu của con dâu, nhìn từ xa còn miễn cưỡng, nhìn gần thì thê thảm không nỡ nhìn.

Cố Lâm thấy cha chồng đang nhìn khăn thêu của nàng, nâng chén trà xấu hổ vô cùng. Cười đỡ chén trà ăn chút điểm tâm, Tạ Thượng Thư không ôm kỳ vọng gì nữa, không ngờ Trà Hương điểm tâm ăn rất ngon, liền kinh ngạc, “Đầu bếp của Hạo Hân hiền không tệ nha, thưởng.”

Kết quả Cố Lâm càng lúng túng hơn, nhỏ giọng nói, “. . . Thưa công công, trà là con dâu tự mình pha . . . Đĩa hạnh nhân tô này, cũng là do con dâu tự mình làm.”

Tạ Thượng Thư tâm tình tốt hơn rất nhiều. Đúng là, trong nhà cũng không phải là không có tú phòng, có rất nhiều tú nương có tay nghề tinh xảo. Có thể hiểu biết chút tài nấu nướng, vẫn là có ích hơn. Hần thuận miệng hỏi hai đứa con trai đang làm những gì, dần dần tán gẫu, không khí ấm áp hơn nhiều.

Trò chuyện một chút, “Thế nào trong viện các con lại bắt đầu thịnh hành đánh cờ? Bên ngoài cũng ngồi chơi, rất ham mê.”

Cố Lâm cười khổ hai tiếng, “Đứng ngoài chờ hầu hạ cũng không thể ồn ào, chỉ có thể nói huyền thoại chút chuyện vặt. Để bọn họ học chơi cờ có thể khiến tâm tính linh hoạt một chút, cũng không phải là chuyện không tốt.”

Lúc mới bắt đầu nàng cũng không nghĩ có thể phổ biến được, chỉ là tiện tay dạy cho Diễm Bạch và mấy tiểu tỷ muội chơi cờ vậy. Chủ tử ở Hạo Hân hiền đều yêu thích cái này, hạ nhân cũng không thể không biết chút phong nhã. Chỉ là cờ vây muốn chơi đến độ Phong Nhã rất đắt đỏ, nhưng muốn chơi tiện nghi đơn giản cũng không khó khăn.

Diễm Bạch và mấy nha hoàn thân cận còn có chủ ý rất hay. Là lấy khăn trải bàn bị trà làm bẩn giặt sạch rồi thêu lên, hai hộp cờ là nhặt hạt Bồ Đề rồi nhuộm màu, lúc nào rồi rãnh sẽ trải khăn lên bàn lấy hai cái hộp bắt đầu đánh cờ. Những hạ nhân khác thì không tỉ mỉ như vậy, Nhị gia tập viết bỏ đi rất nhiều giấy, đi hỏi mấy thợ mộc trong phủ một chút, rồi dùng mực vẽ bàn cờ lên một trang giấy. Trong kinh thành có thừa thãi đá vũ hoa, trong vườn cũng không có ít, tự mình đi nhặt là được, lựa chọn lớn nhỏ, đều chơi vui như nhau.

Chơi cờ vây, cũng không khó hơn so với mạt chược. Sách dạy đánh cờ gì đó, bọn họ có xem cũng không hiểu. Trọng yếu nhất chính là bọn họ đơn thuần cảm thấy chơi rất hay, căn bản không biết cái gì mà nhã với chả bất nhã. Nhưng Tạ Thượng Thư lại vô cùng đam mê đánh cờ, đáng tiếc bản thân lại là một người chơi cờ dở. Hần nuôi khách môn phụ tá mồi tới đánh cờ, nhưng vẫn mặt ủ mày ê, ngàn vạn lần không vừa ý.

Sau đó Tạ Thượng Thư rất thích đi tản bộ đến Hạo Hân hiền, cũng không cần con dâu nhi tử phục vụ. Dù sao một chút trà ngon điểm tâm ông cũng không thiếu, tùy tiện bắt mấy nô tài nha hoàn có thể cùng hần đánh cờ. Hơn nữa những hài tử này rất xuất sắc, kỳ lộ* không có cách thức gì nhưng rất mạnh mẽ, cũng sẽ không cố ý thua ông. Mặc dù bên trong là văn nhân mực sĩ, ông lại là người chơi cờ dở, nhưng ở trước mặt mấy tiểu nha đầu và nô tài này ông là cao nhân. Thật sự không nghĩ tới, nơi để ông có thể trộm kiếp Phù Sinh nửa ngày nhân**, lại là trong viện nhi tử hần từng đau tim nhức đầu nhất.

(*) cách chơi cờ

(**) nguyên văn ‘Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân’, trích từ một bài thơ Đường, tác giả Lý Thiệp.

“Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tấn cường đăng sơn

Nhân quá trúc viện phùng tăng thoại

Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân.”

‘Phù sinh’ có nghĩa là sống trôi nổi trên mặt nước.

Đại khí là trong cuộc sống bận rộn hoặc mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên có chút thời gian để nhàn rỗi, làm chuyện mình muốn làm, nhân sinh như thế mới thú vị.

Một nhà có hai tú tài được đề danh, Tạ phu nhân đã vui mừng hai ngày, sau đó lại vô cùng mất hứng. Làm tú tài ở kinh thành này là rất khó khăn rất tôn quý a, mọi người cũng đều nhắc đến mẫu thân như bà. Người tới cửa chúc mừng muốn đập nát bậc cửa, bà thật vất vả mới có thể khoe khoang hai ngày, Tạ Thượng Thư đã đóng cửa từ chối tiếp khách.

Cái này cũng đành thôi, nhưng ít nhất cũng nên để bà bày tiệc rượu chúc mừng mấy ngày chứ? Phải biết bao nhiêu phu nhân có máu mặt muốn đến gặp làm quen đó. Nhưng lão gia suy nghĩ nát óc, đại phát tính khí, cũng chỉ cho bà bày mấy bàn, mời thân thích đến uống rượu náo nhiệt, còn đặc biệt để cho thông gia Cổ phủ nghèo hèn và thông gia tiểu quan ngũ phẩm của tiểu tạp chủng Tử Quân cùng ngồi ở bàn trên. . .

Đây là cái gì? Đây là cái gì? ! Ngay cả Dung Dung đi theo bên cạnh nàng hầu hạ cũng bị đuổi xuống, đây không phải là tát vào mặt bà sao?

Càng khiến cho bà hận đến nghiến răng nghiến lợi chính là Tiểu Tạp Chủng Tử Quân này. Nếu không phải thấy hấn đồ tú tài kinh thành, tương lai còn có chút chỗ dùng, nàng mới lười phải quản đến hôn sự khí gió của hấn. Tiểu tạp chủng này thật là không biết điều, đường đường tiểu thư phủ Quốc Công lại không cần, cứng rắn nói hấn đã đính hôn, không thể có chút công danh liên vút bỏ người vợ Tào Khang. . .

Ta nhỏ vào! Đính hôn cái gì? Mới đổi thiệp canh mà thôi, sáu lễ* còn chưa có đâu. Không thừa dịp bây giờ còn chưa có gì nhanh chóng thoát hôn tìm nơi cao hơn còn bám dính lấy cái mối hôn sự này? Ngại tiểu thư nhà người ta từng Hòa Ly? Cũng không thể nhìn xem bản thân mình là cái gì!

(*)Lục lễ gồm :

Nạp Thái: Nhà trai nhờ người đến nhà gái ước ý rằng muốn kén chọn con gái nhà ấy làm dâu.

Vấn Danh: Nhà trai nhờ mối lái đến hỏi tên họ và ngày sanh của cô gái (để xem xung hay hạp)

Nạp Cát: Nhà trai báo cho nhà gái đã xem tuổi, xem quẻ, mọi chuyện tốt đẹp và muốn tiến hành hôn lễ.

Nạp Tệ (Nạp Trưng): Nhà trai đem sính lễ tới nhà gái để làm lễ từ đường và ra mắt. Lễ này thông thường gọi là lễ Hối.

Thỉnh Kỳ: Nhà trai xin nhà gái định ngày rước dâu.

Thân Nghinh: Lễ rước dâu về nhà trai, tức là lễ Cưới.

Bà không phải đang vì Tạ gia mà suy nghĩ sao? Lão gia tại sao lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của nàng? Lại còn mắng bà, trách móc bà! Bắt bà đi nghị hôn cho Tiểu Tạp Chủng đó, bà không đi thì thế nào? Từ tiểu quan Ngũ Phẩm mà cũng muốn chính nhị phẩm phu nhân như bà đi làm lục lễ! Kết quả lão gia. . . Lão gia cư nhiên nói bà như vậy không cần lo việc đó nữa để con dâu đi làm lục lễ, đem hôn sự này định chắc chắn.

Đứa con dâu bất hiếu đó còn thật sự qua mặt bà, căn bản không đem bà bà này để vào trong mắt! Ngay cả Anh ca nhi đứa con trai duy nhất bà có thể dựa vào, thật vất vả mới gọi được người tới, bà bên này đang kể uất ức, đứa con trai không tim không phổi kia cư nhiên ngủ thiếp đi, lại còn ngáy nữa chứ. . . Thật là phí công sức nuôi nấng yêu thương hấn rồi ! Bà giận đến mức ôm Tân ca nhi và Dung Dung khóc rống một trận.

Tạ Thượng Thư đời này cũng chưa từng nhọc lòng như vậy. Hấn vẫn cho là, lão thê tuy có chút cay nghiệt hồ đồ. . . Hấn cũng không trông cậy nhiều gì. Chỉ cần ít đi ra ngoài là được, dù sao ra cửa cũng không nói chuyện, không đắc tội với người, nàng có uất ức, ở nhà làm mưa làm gió coi như xong. Lễ pháp có lệ, chính thứ khác biệt, bà thân là chủ mẫu đại nương không làm quá gì quá giới hạn, hấn chỉ một lòng đặt vào tiền đồ, không có sai lầm quá lớn gì cũng coi như xong. Lão Nhị để cho nàng nuôi đến hư hỏng, hấn đã từng oán trách chưa? Nhiều lắm là đem lão Tứ đưa về chỗ thái lão gia mà thôi. Bà hà khắc lão Tam, ông đã nói qua một lời nào chưa? Cũng chỉ khuyên nhủ bà, kết quả lão Tam cao chạy xa bay, thiếu chút nữa ngay cả phụ thân là ông đây cũng không nhận, ông đã oán trách qua sao? Nam chủ ngoại, nữ chủ nội, hấn có vượt qua rang giới này chưa không? Không có chứ?

Kết quả hấn sai lầm rồi, sai vô cùng. Đây là Kinh Thành, Kinh Thành a! Một nhà có hai người đồ tú tài, có bao nhiêu người ngoài miệng nói chúc mừng còn trong lòng âm thầm ghen ghét, không may chấm thì lại

chính là Lễ bộ. May là giám khảo đều do hoàng thượng tự mình lựa chọn, ông nửa điểm cũng không chạm tới, Đồ Sát viện dâng tấu chương buộc tội ột xấp a! Chỉ kém không chỉ tay vào mũi nói ông mua chuộc giám khảo tiết lộ đề? Lớn tiếng làm lớn? Ông dám? Ông có thể làm đến vị trí này một phần cũng do bản thân cẩn thận chặt chẽ!

Được, ông giải thích. Lão thê chỉ nháo không cho nàng mặt mũi, hoàn toàn không nghe được cái gì. Nhưng lại không thể không làm. Không làm thì bị công bố ra ngoài sẽ gây lớn chuyện, thông gia hai nhà đều vui vẻ không phải rất tốt sao? Con dâu thông gia nhất định phải lấy, không có nơi này cũng sẽ không có nhi tử có tiền đồ như hôm nay, không nhân cơ hội này đền bù nhiều năm ngăn cách thì đợi đến bao giờ?

Quần ca nhi đối với nhạc phụ rất cung kính, khi Quần ca nhi còn là bạch đinh (người không có công danh), người ta đã không ngại chịu gả con gái rồi, bây giờ hấn đồ tú tài cũng không phải là làm Phò Mã, có thể không mời họ ngồi ở ghế trên sao? !

Lão thê không cho sắc mặt tốt thì coi như thôi, làm sao bà có thể ở trước mặt thông gia Cố phủ, dẫn theo di nương cùng đến? Đó là di nương của nhi tử bà chứ không phải là di nương của ta, coi như bà mang đến thì thôi, nhưng phải là hầu hạ con dâu của bà chứ không phải bà! Một chút lễ phép như vậy bà cũng không hiểu sao? Phu nhân?

Phu nhân của hấn thật sự vẫn không hiểu ai. Buổi tối ông hảo hảo nói chuyện khuyên bảo, lão thê đẩy ông ra ngoài khóa cửa lại, khiến ông tức run người. Được! Cả tất cả Từ Huệ đường đều cho bà, lão gia ta đây đi ngủ thư phòng! Chuyện khiến cho ông phát hỏa thực sự chính là lão thê hồ đồ kia lại muốn thối hôn, leo lên phủ Quốc Công. Ngại ngày thường sống quá dễ chịu đúng không?

Tại sao không suy nghĩ một chút tại sao phủ Quốc Công chịu đem tiểu thư của chính thất gả ột con thứ, hai người còn kém nhau năm tuổi? Danh tiếng của vị tiểu thư đó và Anh ca nhi trước khi bị đánh vỡ đầu đều không thua kém nhau. Nếu cô ta không phải tiểu thư phủ Quốc Công thì nhận được sẽ là một tờ hưu thư chứ không phải là Hòa Ly . Coi như bất luận tiểu thư này tốt hay xấu, thiếp canh cũng đã đổi còn muốn thối hôn cái gì? Con gái nhà người ta có muốn gả cho hay không chứ? Cũng không phải là công chúa coi trọng Quần ca nhi rồi bức ép!

Chính là càng nghĩ càng nổi giận, càng nghĩ càng lo lắng. Lão thê không muốn đi, ông dứt khoát ra lệnh con dâu đi làm lục lễ. Năm đó công chúa đoạt hôn sự của Cố Lâm, cũng là bởi vì hai bên chỉ mới đổi thiếp canh. Không chắc chắn, quá không vững vàng. Vội vàng đem được lục lễ đi rồi, đem hôn sự phán định chắc chắn, nói rõ tiểu thư 16, Quần ca nhi 17, sẽ để cho hai đứa tổ chức hôn sự. Tuyệt đối không để cho vị tiểu thư phủ Quốc Công gì đó có cơ hội vào cửa nhà ông.

Ông thực sự tức đến phát bệnh, tâm thần mệt mỏi, quá mệt lòng! Định ăn cơm cũng không về Từ Huệ đường ăn, về nhà chạy thẳng tới Hạo Hãn hiên. Con dâu không phải cho ông ăn ít một miếng cơm, nhi tử cũng sẽ không nói lời hồ đồ khiến ông tức giận, còn có rất nhiều người đến không thể đếm được cùng ông chơi cờ!

32. Chương 32

Kết quả không đến mấy ngày, giờ Tuất canh ba công công chạy tới Hạo Hãn hiên, mặt cũng xanh lè, không nói một lời liền cho gọi người mang rượu lên.

Giờ Dậu công công mới vừa ăn cơm xong, chơi mấy ván cờ rồi trở về nghỉ ngơi, tại sao bây giờ lại tức giận hốt hển chạy trở về rồi? Nhưng đây không phải là chuyện tức phụ có thể hỏi, chỉ có thể để cho Quần ca nhi và Anh ca nhi tiến lên khuyên nhủ, nàng vội vàng đi đến trù phòng cho người lấy rượu bày tiệc.

Rượu và thức ăn được mang lên, Cố Lâm liền lui xuống, bảo nô tài và nha hoàn hầu hạ. Nàng dù sao cũng là tức phụ, không thích hợp ra mặt trong trường hợp này, chỉ đành ở trong phòng nghe ngóng động tĩnh, sai Diễm Bạch chú ý, có chuyện gì thì hỏi báo cho nàng.

Kết quả, 3 người uống đến tối khuya mới ngừng, Anh ca nhi mệt mỏi không nhẹ, sắc mặt trắng bệch trở về. Mùi rượu rất nhẹ, hẳn là hẳn không uống, chỉ là nhắm nháp một chút.

“Công công còn tốt đó chứ?” Lúc này nàng không ghét bỏ Anh ca nhi chưa tắm rửa đã ngã đổ lên giường La Hán, chỉ tranh thủ thời gian lấy châm và bình, ba ngày thì rất khổ sở, đến bây giờ cũng còn chưa hồi phục lại được, nhưng trong nhà ngày nào cũng náo loạn.

Anh ca nhi lăn vào trong lòng nàng, tìm vị trí thoải mái nhất gối đầu trên đùi nàng. Hắn ngoan ngoãn giơ tay trái lên để cho nàng châm kim, lại ngoan ngoãn để xuống. “Bây giờ là máu đỏ rồi. . . lúc trước đều là màu đen, quá đáng sợ.” Khuôn mặt buồn bực, lại có điểm muốn cười.

“Phụ thân say đến bét nhè, A Quân cũng không tốt. . . Một già một trẻ ôm nhau mà khóc, kéo cũng kéo không ra, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ cùng nhau ngủ, Lý Đại tổng quản tự mình gác đêm.”

“ . . Ngày hôm nay là thế nào vậy?” Cố Lâm theo thói quen xoa bàn tay vẫn sưng đỏ như cũ của Anh ca nhi.

Hắn cười một tiếng, “Nương của ta. . . tặng một nha đầu xinh đẹp, thiên kiều bá mị đi hầu hạ lão gia. Mới mười ba.” Anh ca nhi cố ý nhấn mạnh hai chữ “hầu hạ”, “Phụ thân liên bạo phát, la hét, ở cái nhà này ta không có chỗ đứng chân rồi! , không thể nói gì, chỉ có thể tìm đến nhi tử uống rượu giải sầu.”

Cố Lâm á khẩu trong chốc lát. Là ai chỉ cho bà bà cái cách hồ đồ này vậy? Thật là quá hồ đồ. Công công cũng không giống phụ thân của nàng, phụ thân nàng sẽ tươi cười nạp thiếp, còn công công chỉ biết tức giận đến thành bệnh.

Công công nàng á, có thể nói là đại trượng phu hiếm có, giữ nghiêm lễ pháp rồi. Không có một người thiếp nào là do ông chủ động nạp. Hai thái di nương vẫn còn ở quê, một là do trưởng bối ban thưởng, không thể từ chối, một người là nha hoàn hầu hạ từ nhỏ, bị đưa đến làm “chuyện thành nhân” trước khi cưới, nhưng sau khi cưới cũng kháng cự một năm mới nâng thành di nương.

Không vì gì khác, do tôn trọng thê tử.

Coi như có nâng thành di nương, cũng luôn chuẩn bị thuốc tránh thai, thậm chí không đến phòng hai di nương. Vị Tả đại nhân này tuy nói là một đại thần khôn khéo đến không thể khôn khéo hơn, nhưng lại cực kỳ coi trọng lễ pháp, làm sao có thể để cho thứ xuất sinh trước con trưởng? Cho đến khi Đại gia và Nhị gia ra đời, mới ngừng thuốc tránh thai của di nương, sau đó hai thái di nương, một người sinh Tam gia, một người sinh tiểu thư thứ xuất, sau đó cũng không có tiếp.

Suy nghĩ của ông, Cố Lâm cũng không phải là không thể hiểu. Ở bên di nương mà không có một trai nửa gái nào, ở trong nhà cũng không có địa vị, về già nhất định sẽ thê lương. Đối với nữ sắc Tả đại nhân cũng không quá coi trọng, nhưng mối quan hệ giữa người với người cũng không dám coi thường.

Cho dù trước khi đi nhậm chức, để lại hai di nương, ông cũng dành hơn nửa thời gian nghỉ ở chỗ thê tử. Nếu không, tại sao hai thái di nương kia không sinh tiếp, mà phu nhân lại sinh Tứ gia và Nhị tiểu thư đây?

Khi làm quan ở kinh thành thì ông cũng chỉ quan tâm đến Ngô di nương, cũng là do môn sư tặng. Trong cuộc đời này của ông, ông sẽ không tự mình đi nạp bất kỳ một di nương nào, thê tử không hợp tâm nguyện nhưng ông vẫn luôn kính trọng có thêm.

Hôm nay ông nổi giận như vậy, chính là vì thê tử ông vẫn luôn kính trọng vậy mà lại đối xử với ông như là một kẻ hão sắc vô độ, không tài không đức. Con cái thành đàn, tuổi đã lớn một bó rồi, còn nhét nữ nhân cho ông. Coi ông là cái gì? Nghĩ ông ngủ mấy ngày ở thư phòng thì đã sắc tâm khó nhịn, không có một người ở bên thì không được sao?

“Tửu lượng của phụ thân không tốt, khóc âm ỉ.” Anh ca nhi than thở, “Lại lôi kéo ta nói chuyện, ông thật sự hối hận, vẫn luôn nghĩ không thể để cho nữ nhân của mình quan tâm chuyện bên ngoài. Ông sai rồi, cái gì mà phu thê nhất thể, nam chủ ngoại nữ chủ nội, nhưng vẫn phải cùng nhau thương lượng. Nếu sớm một chút dạy dỗ rõ ràng cho lão nương, cũng sẽ không khiến bà hồ đồ đến không có kiến thức. Ông nếu quan tâm đến chuyện nhà nhiều hơn, cũng sẽ không khiến tiểu Tam, tiểu Ngũ chịu khổ cả đời, hiện tại Kỳ ca nhi không muốn nhận ông, Quân ca nhi không muốn thân thiết với ông, Lạc ca nhi không biết còn nhớ đến một phụ thân như ông hay không ... Đều là do tự bản thân tạo nghiệt. . .”

(haizzz, khổ thân Tạ thượng thư quá, năm con trai mà....)

Hắn còn chưa nói, phụ thân khóc đến dữ nhất, hối hận nhất chính là đã không dạy hắn cho tốt, thiếu chút nữa mất oan mạng, hơn nữa còn không thể đòi công đạo.

“Tửu lượng của Quân ca nhi cũng như phụ thân, khóc càng dữ hơn. Vừa kêu la phụ thân không hận hắn khắc chết mẫu thân là tốt rồi, hai người khóc đến mất cả tiếng, khuyên mãi cũng khuyên không được.” Anh ca nhi vô cùng bất đắc dĩ.

“Khóc ra cũng tốt.” Cố Lâm xoa cổ tay của hắn, “Mấy ngày này công công cũng đã kìm nén đến tận cùng. Khóc ra những khó chịu kia, thì mới không buồn bã sinh bệnh.”

Anh ca nhi yên lặng hồi lâu, mới hỏi, “Ngự Tỷ nhi, nàng nói, nương ta làm như vậy là có ý gì? Đang yên đang lành lại muốn làm cho náo loạn.”

Lời này hỏi ta thì ta nên trả lời thế nào cho phải? Cố Lâm trong lòng nói thầm. Đó là nương của chàng, ta nói không tốt, chàng còn không mắng chết ta sao?

Nhưng chịu không được Anh ca nhi nài nỉ, Cố Lâm cũng dứt khoát nói thẳng. Lại nói bà bà làm như vậy cũng rất bình thường. . . Trong kinh thành cũng không hiếm thấy. Thích sĩ diện, thích ganh đua, so sánh. Tất cả tụ chung một chỗ nói chuyện, chính là khoe khoang làm sao chính thiếp thất và thứ tử, thứ nữ, như thế nào đem tức phụ sửa trị đến phục phục thiếp thất, dù có nhét cho nhi tử người như thế nào thì đến thở cũng không dám thở mạnh.

Hay là trượng phu hiểu chuyện, trên mình không có bà bà, hoặc là bà bà khoan từ lui giữ Phật đường. Không phải gió Đông thổi bạt gió Tây, thì chính là gió Tây áp đảo gió Đông. Đường nhiên cũng có loại thiếp thất được chuyên sủng mấy chục năm, lần áp chính thất đến mức không dám thở gấp.

Theo ý nàng. . . Phải nói là theo tổ mẫu và Đại cô cô của nàng, những thứ này cũng rất nhàm chán. Lễ pháp có quy định, chính thứ khác biệt, cái này không sai. Cũng không có cách nào, kiếp này tình chính là như vậy, công công nghiêm cẩn, không ham nữ sắc như vậy, cũng nạp đến ba phòng thiếp thất, cũng không thấy ông nói không muốn. Còn mấy vị thê thiếp ở thế gia luôn háo sắc tham vinh hoa kia thì càng không cần phải nói. Là một đám ếch ngồi đáy giếng, người đuổi theo ta...ta đập đập người. Ta khi dễ nhi tử của người, người lại đánh nữ nhi của ta. Làm gì vậy chứ? Các người một đời trước là vì yêu thành hận, mình chó cắn chó là tốt, đừng mang một mối đến thế hệ tiếp theo. Là đích là thứ, đều là huynh đệ tỷ muội, tương lai có thể nâng đỡ lẫn nhau, là người thân cận nhất, cũng chỉ có những người này.

Một gia tộc, nếu giết từ bên ngoài thì rất khó một đao giết chết tất cả. Chỉ có tỷ muội thành thù, huynh đệ phản bội, mới chết sớm, nhanh chóng bị bại.

Lại nói, thê thất không phải tất cả đều tự nguyện gả vào nhà này, thiếp thất có thể tự mình chủ trương hôn sự sao? Chớ nói nhảm. Cũng đều là người đáng thương, tự mình chà đạp không phải càng đáng thương hơn sao?

Anh ca nhi lắng lắng nghe, trêu chọc hỏi, “Hừm, Ngự Tỷ nhi nếu hiền huệ như thế. Ta đây nếu nạp tiểu thiếp thì sao?”

“Ta cũng sẽ không ngăn cản.” Cố Lâm nhàn nhạt, buông lỏng tay, “Chàng hiện tại là tú tài lão gia, người muốn trở thành thiếp của chàng hắn cũng rất nhiều. Chàng muốn nạp thì nạp. . . Tóm lại ta không phải người hà khắc. Nhưng muốn ta tiếp tục đối xử thân mật với chàng như thế này. . . Anh ca nhi, đừng làm khó dễ ta.”

Anh ca nhi vội vàng nắm lấy tay của nàng. Trong lòng lặng lẽ hít vào một ngụm khí lạnh. Không nói cái khác, điều hắn sợ nhất chính là Ngự Tỷ nhi dùng cái loại lễ pháp “hiền huệ” xa cách đó nói chuyện với hắn.

“Ta sai rồi, đừng bảo là nói giỡn, ta ngay cả nghĩ đều không nên nghĩ tới. . . Tối nay ta là say rượu, miệng nói mê sảng. Ngự Tỷ nhi không cần cùng ta so đo, được không? Có được hay không? Có được hay không? . . .”

Cố Lâm tránh mấy cái không thoát, không kèm được bật cười, “Buông ra! Được rồi, được rồi, ai, chàng động đến châm. . .” Nhìn hấn lại bị đâm thêm hai cái, Cố Lâm âm thầm thở dài. Nàng cũng đùa bốn tám cơ rồi, hữu ý vô ý cứng rắn giữ lấy trái tim Anh ca nhi.

Hầu hạ hấn uống thuốc, súc miệng, hấn mới đột nhiên nhớ tới, “Gần tới lúc ta đang ngủ, ngoài viện âm ỉ cái gì vậy?”

“Di nương tới đây thỉnh an.” Cố Lâm bình tĩnh nói.

“Thỉnh an nàng? Không có bày kế chống đối chủ mẫu?” Anh ca nhi thuận miệng hỏi. Hấn cuối cùng vẫn là thần kinh thô, chuyện nọ hay không nọ này chỉ lấy ra trêu chọc Cố Lâm, để ỉnh không cứng không mềm ăn chút canh thịt, lại không nghĩ rằng những di nương kia chính là tiểu thiếp của mình. Phải nói, đến bây giờ hấn không hề cảm thấy mấy di nương của đời trước có quan hệ gì với hấn.

“Cái đó không đến phiên ta.” Cố Lâm so với Anh ca nhi nhạy cảm hơn nhiều. . . Nàng biết Anh ca nhi không coi những nữ nhân kia là quan trọng, về phần nguyên nhân, có chút mê hoặc. “Họ tới thỉnh an gia.”

“Ta?” Anh ca nhi cười nhạo một tiếng, “Lúc ta bị ngốc thì không thấy bóng dáng, vừa thi đậu tú tài rách liền lên vôi vàng đến thỉnh an?”

Cố Lâm rối rắm, xác định vô cùng rối rắm. Anh ca nhi mang thù, nhìn hấn như thế này, hấn là còn tính toán mang thù cả đời.

“Nhà này rõ là. . . không có một khắc an bình.” Anh ca nhi nói thầm, rất tự nhiên mà chơi đùa mái tóc dài của Cố Lâm, đùa nghịch một lát, “Cái chuyện thỉnh an sáng chiều đó không làm có được không?” Hấn nhăn mày, viện vừa giải phong bế, hấn có thể vì dưỡng bệnh ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên đỉnh, nhưng Cố Lâm lại phải chưa sáng đã dậy, phải đi tới cho lão yêu bà lạnh nhạt, lấy danh là tới thỉnh an, thực tế là bị giày vò.

Hấn nghĩ tới liền thấy phiền, Ngự Tỷ nhi ngày ngày phải đi chịu khổ.

Cố Lâm nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên nâng mặt hấn hôn một cái lên môi. “Nếu như chàng vẫn đối đãi với ta tốt như vậy, khổ hơn nữa, khó hơn nữa, ta cũng đều có thể nuốt trôi.”

Anh ca nhi khổ sở, vừa ngọt ngào vừa khổ sở a, cái tâm tình này, thật là ngọt đến cực kỳ, lại đau đến thất chặt.

Nhưng phương pháp nam nhân thể hiện lòng cảm động luôn tương đối giống dã thú, cuối cùng khiến hấn đau đến không muốn sống. Hấn không cần uống canh, hấn muốn ăn thịt, muốn đem cả Ngự Tỷ nhi ăn sạch sẽ!

Ôm Cố Lâm thật chặt, hấn quay mặt đi, mị nhân câu nhân tràn đầy vô lực và trống rỗng. “Ta không muốn có phẩm chất của Đại hòa thượng.”

“ . . . Hả?”

33. Chương 33

Ai cũng nghĩ là Quân ca nhi thi đậu tú tài rồi, lại hóa giải hết ân oán trước kia với phụ thân, cùng ca ca tẩu tẩu hiếu thuận phụ thân, rất vui vẻ, hấn cuối cùng sẽ ở nhà đọc sách chứ?!

Ba năm tổ chức một lần, vừa khéo chính là sang năm. Theo cái tính cẩn thận của phụ thân bọn họ, hấn là vẫn giữ ý định thi ở kinh thành, không có thi đậu cũng không mất thể diện.

Kết quả, hè còn chưa hết, Quân ca nhi đã chạy về thư viện tiếp tục việc học rồi.

Chuyện như vậy, có nguyên nhân sâu xa, cũng vì những rắc rối cần được giải quyết vô cùng cấp bách gần đây, có thể nói là hai mặt đối địch. Quân ca nhi trừ cách chạy trốn ra, thật đúng là không có biện pháp đối phó gì khác.

Về phần nguyên nhân sâu xa, chính là xảy ra lúc phụ thân say mềm, cùng Quân ca nhi đã như hũ hèm ôm nhau khóc ròng, sau đó giống như muốn đem tất cả quan hệ phụ tử trước kia bù lại. Ngay cả Anh ca nhi bên trong đã bị đánh tráo cũng bị vị phụ thân hờ này làm cho cảm động không nhẹ, mặc dù phụ tử ba người lúc đánh cờ luôn giở trò đi lại, vỗ bàn giận dữ, nhưng hơn phân nửa thời gian đều là phụ tử tử hiếu.

Tất cả đều tốt, chỉ có một chút không tốt. Diêm Bạch tiểu nha hoàn đều cùng Ngũ Gia một dạng, đều đã 13 rồi. Trong đám tiểu tỷ muội tuổi cũng không khác nhau nhiều lắm, cũng có người lớn hơn nàng một hai tuổi. Dần dần, có người tâm tư lớn lên.

Trong nhà có mấy vị gia. Lão gia bảo thủ nghiêm túc, không muốn bị dùng gia pháp đuổi đi, thì phải dằn lòng một chút. Trước Nhị gia gan lớn tâm hắc, chỉ có hấn lật bài tử chọn người, làm gì có ai dám có tư tâm muốn bỏ lên long sàng?! Có gan thì đi làm người ở thanh lâu, bán rẻ tiếng cười rồi bỏ lên giường các đại gia đi, còn vị Diêm Vương ngang ngược này thì không chọc được.

Tam gia sao? Là thứ tử nhưng thận trọng, dốc lòng thi cử lấy công danh, mặc dù không phải thử một lần đã trúng mà là thận trọng từng bước một thi đậu, xem ra cơ hội rất lớn . . . mới là lạ. Tam gia đáng đáp cũng tuần tú, so với các vị gia khác có thể nói là Xuân Lan Thu Cúc, có nét nổi trội riêng. Nhưng không ai chịu nổi người tính tình lạnh lùng, gương mặt quanh năm không đổi a! Cả năm không thấy hấn nở một nụ cười, tháng bảy hè nóng bức, trên mặt hấn còn có thể tỏa ra hai tầng sương giá. . .

Để cho đôi mắt lạnh lẽo của hấn liếc nhìn một cái, vừa thấy liền đóng băng trái tim, nhìn thêm lần nữa chân liền rút gân. Tiểu tử hầu hạ cũng run sợ, tự than thở mình số khổ, mấy nha hoàn có tâm lớn hơn nữa cũng không dám tiến lên...!

Tứ gia không ở nhà, nghe nói lớn lên giống như tiên nhân, nhưng người không có ở đây thì trước mắt chẳng có ích lợi gì, nằm ngoài danh sách tính toán.

Nhưng Ngũ gia nhiều năm không ở đây, cũng không trong phạm vi cân nhắc của đám nha hoàn, đột nhiên tiến vào tầm mắt của các nàng.

Quân ca nhi cùng các ca ca của mình không giống, do từ nhỏ đã chịu khổ nên đối với người khác, hấn luôn giữ bộ dạng tươi cười (nếu không người ta sao có thể chăm sóc ăn mặc của hấn hơn một chút), mặc dù có chút bại hoại vô lại, nhưng lại gần gũi thân cận, không đúng sao? Lần thi tú tài này, thiếu chút nữa hấn đã là người đứng đầu bảng rồi đó, lại càng ngày càng được lão gia coi trọng, Nhị thiếu phu nhân lại càng thương yêu hấn. . .

Quan trọng hơn là, Ngũ Gia đã 13 rồi, đã đính hôn. Đó coi như là đã thành nhân rồi, có một vài người trong phòng là chuyện tất nhiên.

Trước khi thi đã có người lượn vòng quanh, muốn đánh cuộc hấn là cổ phần có tư chất nổi trội trong tương lai. Nhưng hiện tại đã thành cổ phần mười phần hoàng kim, tư chất nổi trội thượng đẳng, cạnh tranh dĩ nhiên là đã kịch liệt, giờ càng nhiệt tình hơn rồi.

Diêm Bạch mặc dù cũng 13 rồi, nhưng vẫn còn nét trẻ con, chỉ muốn làm tâm phúc đại soái thật tốt cho thiếu phu nhân. Cho nên nàng rất tức giận, cực kỳ tức giận. Bọn tiểu tỷ muội cùng thăng chức với nàng tại sao đột nhiên ở trước mặt Ngũ gia chân tay lại đột nhiên vụng về, quên trước quên sau thế này? Không phải đợi trả lên người Ngũ Gia, thì lại làm rơi khăn tay, hà bao ở trong phòng Ngũ gia. Ngay cả đang đi trên đường cực kỳ bình thường, cũng lại có thể trượt chân ngã vào người Ngũ gia!

Mặc dù nàng vẫn là nhị đẳng nha hoàn, nhưng thiếu phu nhân nói gì cũng không chọn nhất đẳng, nói đợi nàng đến tuổi rồi cho nàng làm. Phần tâm tư này của thiếu phu nhân, Diêm Bạch nàng làm sao có thể không hiểu? Nàng chính là đại nha hoàn bên cạnh thiếu phu nhân đó! Những tiểu tỷ muội cùng nhau lớn lên này thì sao, kết bè kết cánh khi dễ Ngũ Gia? Đây không phải là đánh vào mặt nàng sao? Có vẻ nàng làm đại nha hoàn mà dạy dỗ đám tiểu tỷ muội còn chưa đủ quy củ rồi?

Ngũ gia mặc dù là thứ tử, nhưng cũng là huynh đệ của gia, tiểu thúc tử của thiếu phu nhân đó!

Vì vậy đám tiểu tử muội tâm tư lớn và nha hoàn Diễm Bạch chí lớn, bộc phát xung đột nghiêm trọng.

Lúc ấy, Ngũ gia vừa lúc được người ta mời ra ngoài làm khách – lại nói, mấy viên Bảo Ninh hoàn và Nhân Mã Bình An tán để cấp cứu, đã cứu được mấy công tử của Hầu phủ, Bá phủ, nhưng họ không hề có danh tiếng như Nhị gia ở bên ngoài — người ta chỉ là ăn sung mặc sướng, nhưng từ nhỏ cũng chịu khổ cực đọc sách, hơn nữa chữ so với Nhị gia còn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Thế kỷ hai mươi mốt, nam nhân xem trọng cấp bậc, Đại Yên triều coi trọng thứ tự bảng. Hơn nữa còn là người có nghĩa khí có tài khí được đề tên trên bảng! Ai dám ngai Quấn ca nhi là xếp thứ hai thì phải bị đánh. . . Người ta là lần thi đầu tiên đó! Lúc này Quấn ca nhi là tiểu hoa danh (kiểu như tên nổi tiếng).

Nếu không phải là Tiểu Tam nguyên đếm ngược bị bệnh, không thể ra ngoài, Anh ca nhi cũng nở mày nở mặt rồi, câu “Con hư biết nghĩ quý hơn vàng” do hoàng thượng nói được truyền đi, ngay lập tức Tiểu Tam Nguyên đếm ngược của kinh thành Anh ca nhi liền trở thành đại hoa danh! Danh tiếng nhất thời có một không hai, ngay cả người đỗ đầu tú tài kinh thành chân chính cũng ảm đạm vô quang (không nổi bật).

Cho nên, lúc nha đầu Diễm Bạch và mấy tiểu tử muội một lòng muốn làm người trong phòng Ngũ gia của nàng đang ầm ĩ, thân là người trong cuộc, Ngũ gia lại cùng Trung Huân bá phủ Tứ công tử và các bạn của hân vui vẻ, cùng đi chèo thuyền du ngoạn, ngâm thơ thưởng sen rồi.

Chờ nháo xong, Diễm Bạch tức giận phát run, hoàn toàn quên nàng là đại nha hoàn cẩn thận và chừng chặc, nâng cao tiếng, đến ngay cả Anh ca nhi đang mệt mỏi ngủ gật cũng tỉnh lại, cùng Cổ Lâm đang quạt cho hân đổi mát nói chuyện.

“ . . Ta nếu đối với Ngũ gia có tâm tư thập hèn kia, phạt ta bị ngũ lôi đánh, không được chết tử tế!” Diễm Bạch tức đến phát khóc, “Muốn leo lên cành cao, nói các người mấy câu thì thế nào? . . .”

“Hừm, Diễm Bạch có tiền đồ.” Một nha hoàn tên là Xuân Hi cười lạnh, “Thì ra là nhìn không vừa mắt Ngũ gia, chẳng trách chân chó vậy đuôi nịnh bợ thiếu phu nhân, muốn dụ dỗ thiếu phu nhân để cho người lên chức thành di nương chứ gì!”

“Xuân Hi, người không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng ai ai cũng đều không cần mặt mũi!” Diễm Bạch càng giận dữ hơn, “Ta chỉ là một nha hoàn, không sai, nhưng ta rốt cuộc còn biết trung, hiếu, tiết, nghĩa! Ta còn biết thiếu phu nhân đối xử với ta có nghĩa, ta nên trung thành cống hiến sức lực cho thiếu phu nhân! Ta được sinh ra trong gia đình nô tài, không sai, nhưng không phải là kỹ nữ tiện nô không xương, lúc nào cũng có thể bò lên giường người khác! Thiếu phu nhân muốn ta gả cho người què, mù mắt, ta một chữ cũng không nói, lập tức gả đi! Nhưng đừng nói là gia, cho dù là Hoàng đế ta cũng không bao giờ làm thiếp cho hân! . . .”

(* bật ngón tay* Diễm Bạch của chúng ta quá khí phách, nói quá chuẩn)

Anh ca nhi lắng nghe, cười phì một tiếng, “Nha đầu rất được, chí khí rất cao.”

Cổ Lâm nâng cằm lên, “Hiển nhiên rồi. Không nhìn xem nàng là nha hoàn của ai?”

Anh ca nhi cười lẩn, đẩy nàng một cái, “Nhanh lên, nhanh lên, đừng làm cho nha hoàn yêu quý của nàng bị thua thiệt.”

Cổ Lâm buông quạt xuống, vòng qua hành lang gấp khúc, mấy tiểu nha hoàn kia thiếu chút nữa bắt đầu động võ rồi. Cổ Lâm hét ngừng lại, Diễm Bạch một bên khóc một bên tức giận vô cùng, cuối cùng cũng nghĩ tới bản thân là đại nha hoàn cẩn thận và chừng chặc, kiên quyết ngừng nước mắt, cũng không nói thêm cái gì, liền bình tĩnh mà nói rõ ngọn ngành.

Nhàn nhạt nhìn về phía mấy nha hoàn rất có vẻ thùy mị, Cổ Lâm cũng không muốn làm to chuyện. Loại chuyện như vậy ở các gia đình, các viện đều nhiều vô kể, liên miên không dứt, huống hồ những chuyện như vậy vẫn phải là nhìn thái độ của nam nhân. Chỉ là Quấn ca nhi còn quá nhỏ, mới mười ba.

Có Anh ca nhi làm ví dụ ở phía trước, tuy nói nàng làm tẩu tẩu không quản được rộng như vậy, nhưng ước thúc mấy nha hoàn kia vẫn là có thể.

“Quấn ca nhi ở viện của chúng ta, xảy ra chuyện gì. . . chính là đánh vào mặt ta và Nhị gia.” Nàng bình tĩnh nói, “Lời này ta chỉ nói một lần mà thôi. Kể nào tùy tiện, cảm thấy không quản được bản thân không

bò lên giường gia, thì không cần tiếp tục chờ nữa. . . Rồi khỏi viện này. Nơi nào có cảnh cao thì bay đi. . . Hạo Hân hiền này rất nhỏ, chứa không được mấy di nương dự bị tôn quý.”

Nàng cau mày nhìn Diêm Bạch, “Nhìn người xem, viện này người nào có địa vị cao hơn người? Khóc nháo cái gì? Ai không nghe quản giáo, gọi quản gia nương tử dẫn đi, theo gia quy xử trí là được, kêu gào cái gì? Hạ thấp thân phận.”

Đang muốn giơ cao đánh khẽ, kết quả Xuân Hi tách mọi người đi ra, hướng về phía Cố Lâm nói, “Thiếu phu nhân, nô tỳ có lời muốn nói! Tất cả đều là người hầu hạ bên cạnh thiếu phu nhân, nhưng trong mắt ngài, trừ Diêm Bạch còn có ai? Chúng ta không tự mình đi tìm tiền đồ cho bản thân thì còn cách nào khác chứ? Có thu hay không là chuyện của Ngũ gia, thiếu phu nhân chỉ bảo hộ Diêm Bạch, đuổi tội nô tỳ đi, tội nô tỳ không phục!

Cố Lâm sắc mặt trầm xuống, cười lạnh một tiếng, quay đầu nói Diêm Bạch, “Nhìn thấy chưa? Bát gạo ân, cân gạo thù. Người nhớ đếm tình nghĩa tỷ muội, nhưng được cái lợi gì? Đây là giáo huấn cho người, trên dưới có lễ phép khác biệt, không dùng quyền hạn của đại nha hoàn, không dùng lễ pháp, chính là có kết quả như thế!”

Diêm Bạch thút thít, “Tạ, tạ ơn thiếu phu nhân dạy bảo.”

“Cái gì gọi là đều hầu hạ bên cạnh ta? Ban đầu ta chỉ chọn một mình Diêm Bạch! Là Diêm Bạch niệm tình tỷ muội, nếu không Tạ gia trên dưới có bao nhiêu nha hoàn, ta còn cần dùng đến bọn nha hoàn vấy nước sân như các người sao? Sống vài ngày tốt, đã không biết ăn trái cây lạy ngọn cây rồi, dựa vào ba phần nhan sắc, liền quên lúc trước phải dậy sớm, nghỉ muộn rồi! Tìm tiền đồ? Được, ta để cho các người đi tìm tiền đồ tốt! Diêm Bạch, đi gọi quản gia nương tử truyền quan sai đến. Bán bọn chúng vào mấy cái nơi phong lưu phú quý đi, tìm tiền đồ làm hoa khôi!”

Bọn nha hoàn cũng luống cuống, vội quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, còn liên tiếp kêu Diêm Bạch khuyên nhủ thiếu phu nhân. Diêm Bạch chần chờ một chút, lại cắn răng một cái, xoay người rời đi. Nàng hiện tại khuyên, thì đó là phụ lòng thiếu phu nhân vì nàng mà phát giận và dạy dỗ cho nàng một phen này.

Nàng cẩn thận nghĩ, đúng vậy. Nàng rõ ràng là đại soái tâm phúc của thiếu phu nhân, lại cố nhớ đến tình tỷ muội không có trên dưới, cho nên khi nàng khuyên nhủ, đám tiểu tỷ muội đó đều có vẻ mặt cợt nhả, không thêm nghe một lời. Chính nàng không cân nhắc đầy đủ, xứng đáng bị lợi dụng lòng tốt, xứng đáng bị hắt nước bẩn.

Xoa xoa lau đi nước mắt, nàng tận lực bình tĩnh đi tìm quản gia Trương nương tử, nói ý định của thiếu phu nhân. Trương nương tử sắc mặt như thường đồng ý, rất nhanh gọi quan sai tới.

Trước khi thiếu phu nhân gặp quan sai, lúc chỉ có Diêm Bạch ở trước mặt nàng, Diêm Bạch quỳ xuống, lúc này mới cầu xin thiếu phu nhân chớ đem họ bán vào thanh lâu.

“Trước trận lại xúc phạm đại soái, vượt quyền tố cáo quân, luận về quân pháp phải chém.” Cố Lâm lạnh lùng.

“ . . . Thiếu phu nhân, đây là phủ Thượng Thư, không phải quân doanh.” Diêm Bạch nhỏ giọng nói. “Nô tỳ không phải phải giúp họ cầu xin, chỉ là phủ Thượng Thư chúng ta nếu đem người bán tới nơi đó. . . Danh tiếng không được tốt lắm.”

Lấy cớ quá kém rồi. Cố Lâm yên lặng nghĩ. Lúc trước khi Nhị gia bị ngốc, mấy nha hoàn thông phòng, tiện thiếp bị bán đến chợ buôn người, bán đi chốn lầu xanh đã rất nhiều.

Nhưng ít nhất đã động não, hiểu chút chuyện cần sửa lại.

“Cũng được, tích chút đức thôi.” Cố Lâm gọi quan sai vào, dặn dò tuyệt không thể bán vào mấy nơi phấn hoa, để cho bọn buôn người đem năm nha hoàn này đi.

Suy nghĩ một chút, nàng trở về Đông sương phòng, quả nhiên Anh ca nhi vẫn còn nằm trên giường La Hán ngủ gà ngủ gật. Chấn mạch, xem ra tinh thần không tốt, nhưng độc tố trong cơ thể và cảm mạo cũng nhẹ hơn nhiều.

Vừa sờ mạch môn của hân, Anh ca nhi liền tỉnh. “Thế nào? Xử lý xong rồi?”

Chần chờ một chút, Cố Lâm khó xử. Có mấy lời, nàng không nên nói với tiểu thúc tử, nhưng đường con cháu của Anh ca nhi rất khó khăn, lại đem thân thể cơ hồ đã mất mạng. . . Vẫn phải nói lại.

Nàng đỏ ửng mặt ấp úng nói, Anh ca nhi thần kinh lại khước từ, còn vỗ án, “Đúng vậy! Được, chờ hấn trở về ta nói cho hấn. . . Nhị ca của hấn đều thành đại hòa thượng, tiểu quỷ lông còn chưa mọc đủ còn muốn có thịt ăn? Nghĩ khá lắm! Để cho hấn 17 kết hôn đã thật sự quá sớm, không đem hấn ghen thành Đại hòa thượng, ta thật sự có chút không cam lòng. . .”

(hóa ra là anh ghen tỵ nha)

“ . . . Hả?”

“Không có việc gì.” Anh ca nhi ho một tiếng, “Tóm lại. . . Nàng biết đó, Nhị ca ta đây chính là vết xe đổ. Không muốn để đường con cái sau này của hấn cũng khó khăn như lên trời, thì phải có chừng mực cho ta! Từ từ sẽ đến. . . lúc hấn đón dâu, cái này cũng đã quá sớm, mười bảy tuổi sao, chắc chắn. . .” Hấn có chút bực tức đầy bụng.

34. Chương 34

Quản ca nhi đi du hồ rất vui vẻ trở về, lập tức bị nhị ca bắt đi, nghe xong thì nửa từ cũng không hiểu, liên tục truy hỏi, những nha đầu kia vì sao lại vì hấn mà gây gỗ, Nhị tẩu vì sao lại bộc phát tức giận đem người bán đi.

Lúc này, Anh ca nhi mới phát hiện bản thân đã coi nhiệm vụ này quá đơn giản rồi. Giáo dục giới tính thật là rất quan trọng, chỉ là nói như thế nào lại thật sự khó khăn.

Quản ca nhi đáng thương tuy là công tử phủ Thượng Thư, nhưng ít nhất phải được no ấm mới có thể nghĩ dâm dục a! Để được ăn no mặc ấm đã rất gian khổ, còn phải dựa vào tẩu tẩu tiếp tế mới không bị chết đói chết rét. Tuy nói thư viện không cất ăn mặc của hấn, tẩu tẩu cũng chăm sóc nhiều, nhưng hấn chỉ là tiểu tử choai choai, đang tuổi thèm ăn, ăn chưa đến nửa canh giờ, đã cảm thấy trong bụng trống trơn rồi.

Ăn no mặc ấm đã là mong ước cao nhất rồi, chăm chỉ đi học vẫn là vì cái mục tiêu chí cao vô thượng này. Đồng học ở thư viện thì sao, bạn cùng lớp đã thành thân, một người cũng không có. Mà học sinh đã đến thư viện đọc sách bình thường đều là là gia cảnh bậc trung thôi, cũng không giàu có đến mức có thể một mình mời danh sư đến nhà dạy học, cũng không đến mức đã có thiếp thất động phòng thiếp thất.

Hấn cũng không phải là Nhị gia trước kia, đã từng cất chứa vô số tiểu thuyết diễm tình không xuất bản, cũng chưa hề xem xét ngấm ngứa qua những tập tranh đông cung, đó là bao nhiêu bạc a! Đừng nói Quản ca nhi không có, bản thân hấn cũng không có bài “Vỡ lòng” phong phú như vậy.

Mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ ảo tưởng linh tinh, nhưng không hề có bản mẫu, nghĩ đến rất lạ lùng đến độ Thiên Mã Hành Không*, không hề có chút nào trúng đề.

(*) không câu thúc, không còn trong khuôn khổ

Anh ca nhi bắt đầu nhớ nhung cái “lúc học vỡ lòng” rồi. Tùy tiện một đứa trẻ lên tiểu học nhìn manga cũng có thể nhìn đến tinh thông.

Hấn hàm súc nói, người trong phòng chính là nha hoàn thông phòng. Kết quả Quản ca nhi rất bất mãn, “Ta không muốn nha hoàn, chân tay vụng về chỉ biết đỏ mặt rồi khóc, so với Tiểu Lục tử còn không bằng.”

(câu này nghe rất có vấn đề nha, cứ cảm giác Quản ca nhi đi vào con đường không lối về nào đó rồi.....)

Trong khoảng thời gian này nếu không phải vì tẩu tẩu mà cố chịu đựng, thì những kẻ dৌ nước trà lên người hấn, nửa đêm gõ cửa đi vào tìm khăn tay hà bao, ngã xuống trên người của hấn, rõ ràng đều là bọn nha hoàn muốn khi dễ hấn, hấn đã sớm cho các nàng đẹp mặt rồi.

Nghe Quản ca nhi oán trách, Anh ca nhi nặng nề cảm thấy gánh nặng đường xa.

Vất hết óc, hắn mới nghĩ ra cách giảng giải mà Đại Yên triều có thể tiếp nhận, thật vất vả mới khiến cho Quần ca nhi hơi có chút lĩnh ngộ, hắn giải thích với Quần ca nhi, nha hoàn thông phòng là gì, chính là để cho hắn làm chuyện tương lai mà hắn làm cùng với nương tử đêm động phòng hoa chúc đó. . . Tiếp theo chính là khai chi tán diệp*.

(*)sinh con

Nói xong Anh ca nhi mình cũng cảm thấy tâm thần mệt mỏi, mệt chết người.

Kết quả phản ứng của tiểu tử này khiến hắn dở khóc dở cười, Quần ca nhi nhăn nhó một lát, mới hừ hừ nho nhỏ nói, “Này, loại chuyện như vậy. . . Cùng nương tử đã. . . Quá mắc cỡ, tại sao có thể cùng người khác?”

(ôi đệ đệ ngây thơ quá

)

. . . Thì ra tiểu tử này còn coi trọng trinh tiết à?

Rất muốn cười nhạo hắn, nhưng Nhị gia lại cố gắng kiềm chế bản thân. Được rồi, kiếp trước hắn sống ở thế kỷ hai mươi một nơi đời sống rất cởi mở, lại không có người nào cản trở hắn, còn chịu đủ loại “Vỡ lòng” . . . Kết quả còn không phải vẫn tu luyện thành Đại hòa thượng dự bị đó sao, thao tác thực tế, kinh nghiệm một lần cũng không có.

“ . . Nghĩ như vậy, cũng đúng.” Anh ca nhi phờ phạc rã rượi, “Cái này, nói thật. Những lời sau đây nghe xong đệ cũng đừng truyền đi, chừa cho nhị ca chút thể diện.” Hắn ử rử mà nói rõ cái bệnh của tên xui xẻo lúc trước do ăn thịt quá sớm, cholesterol quá cao, tới mức thiếu chút nữa từ đó không thể có con.

Quần ca nhi ngược lại không hề cười hắn, nhưng so với việc cười hắn còn làm cho người ta bị phẫn hơn. Hắn rất đồng tình chụp vai nhị ca, “Dầu gì tẩu tẩu cũng không oán trách, còn có Tân ca nhi Truyền Hương hóa rồi.”

Thật ra thì hắn nói “Oán trách” , chỉ là đơn thuần cảm thấy nữ nhân gia đều tự nhiên mà yêu thích con ruột của mình, vô cùng thuần khiết, tuyệt đối không có ý tứ gì khác. Nhưng Nhị gia nghe vào trong tai, lại không có cảm giác như thế trong lòng giận dữ gấp bội. . .

Nam nhân sợ nhất là cái gì? Sợ nhất nữ nhân nói hắn “Không được” .

Nhị gia miễn cưỡng nói cho xong chuyện, Quần ca nhi cũng nặng nề bày tỏ hắn tuyệt đối sẽ không thu người trong phòng gì đó cũng sẽ giữ nghiêm trinh tiết. . . Quay người lại, Nhị gia lập tức kéo Cổ Lâm đang nghiền thuốc về đông sương, mạng cũng không cần muốn chứng minh hắn sự thật “Rất được” .

Cổ Lâm vạn bất đắc dĩ đem hắn đánh bất tỉnh, sau đó than thở. Chuyện này vốn là tạm thời chấm dứt ở đây, nhưng Hạo Hân hiện đột nhiên bán đi năm nha hoàn nhị tam đẳng, khiến Tạ phu nhân chú ý.

Nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ. Đúng nha, tên tiểu tạp chủng kia đã 13 hơn nữa cũng đã đính hôn, không nên nương nhờ ở trong viện của ca ca nữa, nên biết kiêng dè mà sống ở viện khác thôi. Càng sớm càng tốt sắp xếp mấy người nằm vùng vào trong phòng của hắn. Đúng vậy a. . . Còn có thể có tai mắt ổn định hơn mấy người đó sao?

Lời nói nào lợi hại nhất? Lời nói bên gối là lợi hại nhất!

Cho Tiểu Tạp Chủng người dám cùng nàng chống đối, cho Tiểu Tạp Chủng người cho là có cha có ca có thể dựa vào, cho Tiểu Tạp Chủng người dám cùng tẩu tẩu thân cận hơn ta! Bà không đi chọn một kẻ lạnh lợi cơ trí lại có dung mạo xinh đẹp đem tiểu tạp chủng này mê đến sít sao, sách cũng không học, xa lánh bạn bè, làm lật nhà loạn trạch. . . thì thật có lỗi với bản thân.

Xú kỹ nữ, cho người phách lối, cho người dám hoàn toàn không đặt ta vào mắt, cho người dám cướp cả lão gia đi. . . Chính chết con trai của người không tính là hả giận, trào càng cao ngã càng đau. . . Để cho người dưới đất chỉ có thể giơ chân, lúc này mới thật hả giận! Nói làm thì làm ngay, Tạ phu nhân bắt đầu tuyển chọn. Bà gọi lần lượt người của mấy bọn buôn người dẫn đến xem. Chuyện mặc dù làm coi như kín đáo, nhưng Cổ Lâm quản lý nhà một đoạn thời gian ngắn, vẫn còn dư uy.Hai ma ma coi cửa phát hiện kẻ

buôn người không phải người quen, càng nhìn càng không giống phụ nữ đàng hoàng, liền len lén mật báo với thiếu phu nhân.

Cổ Lâm vừa nghe, suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này hình như không tốt lắm, liền sai Diêm Bạch cho người đi dò nghe, kết quả từ miệng một nha hoàn tam đẳng ở Từ Huệ đường biết được, đây là chuyện vui, muốn chọn người trong phòng cho Ngũ Gia.

. . . Chọn người trong phòng mà gọi kẻ buôn người cũng là kẻ chuyên về ngựa xấu mà mọi người vẫn truyền nhau sao?

Chuyện này không được, thật sự không được. Nói một cách thẳng thừng, chính là mẹ chồng cường tình đoạt lí, bấy giờ thứ tử yêu quý đã có chút danh tiếng cũng đã trưởng thành, cho dù là Tạ đại nhân nhiều lắm chỉ có thể nói ngại chọn phải người không tốt, cũng không thể nói không được.

Trước kia Tam gia Kỳ ca nhi lạnh lùng như vậy, mẹ cả nhét người trong phòng, hẳn cũng chỉ có thể bái lĩnh. Nhưng Kỳ ca nhi đối với mẹ cả hận ý rất sâu, chỉ kém tự tay đâm một nhát. Đối với người bà đưa tới, dù có Thiên Kiều Bá Mị xinh đẹp tuyệt diễm đến cỡ nào cũng vô dụng, Tam gia mặt lạnh tâm lãnh định lực vô cùng, so với đề phòng cướp còn cẩn thận hơn, cố gắng chịu đựng mang họ theo ra ngoài đi nhậm chức, nhưng vừa tới nơi lập tức bán đi, một khắc cũng không lưu lại.

Nhưng dù đề phòng lợi hại như vậy, vẫn để ấy người trong phòng đó trong ngoài kết hợp hãm hại nhiều lần.

Nhưng Quân ca nhi nói mới mười ba tuổi, trên thực tế còn chưa đủ mười hai tuổi, có thể có loại định lực này sao? Nếu ngàn năm đề phòng cướp như vậy, cuộc sống này cũng không cần nữa.

Tiểu gia hỏa này tuổi cũng không lớn lắm, nhưng lại sát phạt quyết đoán, rất có phong độ của một đại tướng. Thừa dịp chuyện còn chưa định, hành lý cũng không cần thu thập, chỉ nói đi ra ngoài thăm bạn, vội chạy thẳng tới Lễ bộ bái biệt cha ruột, nói tỉ mỉ ngọn nguồn. Tạ đại nhân thở dài, tự phái xe ngựa và tùy tùng đưa hẳn về thư viện, sai người trở về nói cho con dâu, giúp Quân ca nhi dọn dẹp hành lý.

Chờ tất cả đều kết thúc, Tạ phu nhân mới biết Tiểu Tập Chung kia vô thanh vô tức mà bỏ đi, tức giận đến ngã ngựa. Người đã chạy, kế hoạch sắp xếp người trong phòng cũng không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại.

35. Chương 35

Lúc ở nhà với nhau thì không một ngày không cãi vã. Kết quả Quân ca nhi vừa đi thư viện, Anh ca nhi lập tức ỉu xiu một nửa.

Có đệ đệ rồi cuộc có tốt hay không, thật ra thì hẳn cũng đã nghĩ nửa ngày. Nói cũng được, nhưng tiểu tử này miệng nói lưu loát, thường đem người khác tức chết đi được, coi như vô ý nhưng vô thức lại hướng cái chân đau của người ta đạp mạnh một cái, ở một ngày hẳn tức giận một ngày, chán chết người.

Nói không tốt, nhưng trước khi thi thi sau sống vai cùng đỡ, hai người đã có một chút tình cảm đồng cam cộng khổ như lúc ở bộ đội cùng với huynh đệ trước kia, tiểu tử này lại đầy nghĩa khí, hẳn thi đợt thứ ba đã bệnh đến mềm nhũn, quả thực là nhờ Quân ca nhi cứng rắn kéo vào lôi ra .

Chính là nhờ có đệ đệ này, hẳn vốn là thân thể yếu ớt bị ba đợt thi này mài đến chỉ có thể nằm trên giường, chính là hẳn cả ngày chạy tới chít chít chất chất, thời gian dưỡng bệnh mới không quá khổ sở.

Kết quả lão đệ vừa đi, hẳn thật sự khó chịu.

Nhất là nguyên nhân rời đi hoang đường cùng bắt đắc dĩ như thế, thật làm cho lòng hẳn nén đầy tức giận.

“Ngự Tỷ nhi, nàng nói xem. Nương của ta ở đó đang làm gì vậy? Quân ca nhi không hề đắc tội gì với bà đúng không? Đắc tội là nương của Quân ca nhi mà! Người chết cũng đã mấy chục năm. . . Bà không thấy phiền sao? Cái thời đại rách nát này, không có Tiểu Tam cũng không được. Tiểu Tam này còn là do Lão sư của phụ thân đưa đấy. . .” Hẳn buồn bực chỉ có thể kể khổ với Cổ Lâm.

Tiểu Tam? A, lại nói, Ngô di nương đích xác là tam thái di nương. Mặc dù là di nương, nhưng dù sao cũng là thiếp thất của cha chồng, đặt loạn tên tuổi là không tốt đúng không?

Cá nhân nàng không để ý lắm, nhưng những người khác mặc kệ bề ngoài ra vẻ đạo mạo thế nào thì trong bụng vẫn là nam trộm nữ xứng, đều là để ý. (?)

Cổ Lâm ngược lại rất là nhẫn nại mà nói rõ, dù sao Anh ca nhi đã gần như quên hết chuyện trước kia. Nhưng Anh ca nhi mặt dần ra nhìn nàng, một lúc lâu mới than thở, “Thật khác nhau. Đây chính là sự khác nhau của thời đại, hơn nữa đã nhập vào tim rồi. . .”

“Cái gì?” Cổ Lâm nghe không hiểu.

Anh ca nhi không dám giải thích. . . Giải thích thế nào? Chỉ là vội vàng nói sang chuyện khác, bắt đầu oán trách cái vị nương kia ăn no quá lại rảnh rồi.

“Chàng cũng nói không sai, đúng là quá rảnh rồi?” Cổ Lâm nhàn nhạt.

Nữ nhân có chút tiền và thân phận đều mắc bệnh rảnh rồi đi. Dưỡng nhi dục nữ? Nhũ mẫu ma ma nha hoàn một đồng lớn để làm gì, hỏi một chút chuyện sinh hoạt hàng ngày cũng đã là từ mẫu rồi. Lại không phải là dâu cả phụ nhi tốt xấu gì cũng có thể quản lý nhà cho hết thời gian, dù là có thể quản lý, trông nom tất cả các viện, thật ra thì có bao nhiêu chuyện có thể để ý chứ? Cẩm y ngọc thực, lại không cần quan tâm đến kế sinh nhai.

Người quá rảnh rồi sẽ sinh sự. Chính là quá rảnh rồi, bà bà không có việc gì nên ra vẻ ta đây bắt bí con dâu, con dâu thụ giáo lại chuyển tức giận sang trên người thiếp thất động phòng dâm cùng bản thân tranh giành trượng phu. Chính là quá rảnh rồi, thiếp thất động phòng không có việc gì liền tranh giành với nhau, ganh đua so sánh sủng ái, có thể đem chủ mẫu đánh ngã thì đó chính là tâm nguyện cả đời, chủ mẫu cũng lấy chuyện diệt hết thiếp thất, giết thứ tử thứ nữ làm trách nhiệm, chí hướng.

Chính là quá rảnh rồi, rảnh rồi đến chỉ có thể đem tâm lực đặt vào cuộc chiến tranh giành trượng phu. Nhưng ngay cả hoàng thượng cũng đã ra lệnh rõ ràng hậu cung không thể tham chính a, trên làm dưới theo, nam nhân về đến nhà cũng không nói ngoại sự. Cùng với mấy thiếp thất quá rảnh rồi càng không có cái gì mà nói.

Ác tính tuần hoàn này xoay vòng, mặc kệ là thê hay là thiếp, muốn địa vị cao thượng thì trong bụng phải có hàng. Chẳng những phải có hàng còn phải là nhi tử mập mạp, nữ nhi thì không thể dùng. Nhi tử vẫn không thể chỉ sinh một đứa, sinh càng nhiều địa vị càng cao, càng lộ vẻ được trượng phu sủng ái.

Nam nhân nếu háo sắc a, còn có thể như cá gặp nước, đem hậu viện của mình như thanh lâu lật bài tử chọn người. . . Tựa như người cha ruột bạc tình vô nghĩa của nàng. Nhưng nếu người giống như cha chồng coi trọng sự nghiệp, đại trượng phu bảo thủ nghiêm túc, thê thiếp thành đoàn nhưng chỉ là khổ không thể tả, khó có thể cùng ngoại nhân nói được. . . Sẽ không có mục tiêu theo đuổi khác sao?” Anh Nhị gia chẳng những rợn cả tóc gáy, hơn nữa cũng thấy đau rồi. Hậu cung không nên lập a. . . Những nữ nhân này nghĩ không phải có yêu hay không trượng phu, mà là vì yêu giống loài của trượng phu a. . . Làm cho cả hậu cung cũng có thể thỏa mãn sinh con. . . Bị ép uống thuốc thành cận bã là chuyện nhỏ, trở thành lợn giống lai giống giá ới là đại sự!

“Thì không thể thù hoa gì đó sao. . . Được rồi, ta hiểu nàng rất đáng ghét việc may vá, nhưng ít nhất nàng cũng thích vung chày giã thuốc làm Dược Đan hương gì đó mà! Các nàng trước khi thành hôn không phải cũng đã học cầm kỳ thư họa sao? Học nhiều năm như vậy, sau khi cưới liền bỏ đi? Như vậy học để làm gì?”

“Học đủ có một thanh danh tốt thì sẽ có một hôn sự tốt chứ sao.” Cổ Lâm lạnh nhạt nói, “Chỉ là những thứ kia ta muốn làm cũng không biết, chính là không tinh. Ta chỉ học chút phòng thân, quản gia, một chút Kỳ Hoàng Chi Thuật, còn có chút tài nấu nướng. . . Lúc ta học đã hơi trễ rồi, thật sự là không có thời gian để thành tài nữ. . . Sau khi cưới phụ dung* mới là trọng yếu nhất. Muốn chiếm được sủng ái của phu quân thôi.”

(*) Dung này chính là dung nhan trong công dung ngôn hạnh

Anh ca nhi nhẹ nhàng run rẩy. Người cùng người chính là không giống nhau. Có người có thể xoay chân thành đại sư Yoga, cũng có người chỉ có thể ở nhà thành Đại Pháp Sư (thậm chí Đại Ma Đạo Sĩ) trạch

nam. Có người vui lòng bị nữ nhân hạ được hại thân thể vẫn rất dương dương tự đắc, nhưng hấn chỉ cảm thấy không khác gì kiếp làm lợn giống rất vũ nhục.

Ăn thịt cũng phải cam tâm tình nguyện chứ, phải tôn trọng mỹ thực chứ? Hấn nghĩ muốn ăn Cổ Lâm nhưng Ngự Tỷ là thịt bò tốt nhất, khác với thịt bò bít tết, thịt vụn, suy tính đến dung lượng của dạ dày, vẫn là nên kiêng ăn một chút thì tốt hơn. Cha hấn thật là đáng thương, người ta cho cái gì thì ông phải ăn cái đó, nhất định là đã khiến dạ dày ăn đến loét rồi, như thế nên mới có thể không có hứng thú gì với nữ sắc. . . Khẩu vị cũng bị hỏng rồi.

Lôi kéo tay Cổ Lâm, hấn cảm khái, “Ta thật sự vui mừng nàng không phải rồi rãnh. . . cực kỳ không rồi rãnh. Coi như rồi rãnh cũng tự mình tìm một chút hứng thú ham mê. . . Còn kịp chờ ta.”

Cổ Lâm thưởng thức một cái, mới phun hấn một ngụm, “Không đứng đắn, chờ chàng cái gì hả?”

Anh ca nhi ngược lại mừng rỡ cực kỳ không đứng đắn, chẳng những ăn thật nhiều lần canh thịt, còn muốn dùng tất cả biện pháp tấn công thành lũy. . . Mặc dù rất gần, vẫn chỉ là áp sát tới trước gôn. . . Khổ sở đến mức phải lăn lộn trên giường, vì mạng nhỏ và việc hai người có thể ăn thịt không thể không nhìn đến khổ sở không chịu nổi.

“Chỉ còn hơn một năm thôi.” Hấn khóc không ra nước mắt, miễn cưỡng an ủi mình.

“Còn có hơn một năm.” Cổ Lâm sửa sang lại dung nhan, tỉnh táo nói, hoàn toàn không tính đi an ủi hấn. Thật là, đều là tật xấu do rồi rãnh. Nhưng nàng vẫn rất thông cảm, cho nên bị mẹ chồng gây khó khăn cũng không có để trong lòng.

Thẳng thắn mà nói, mẹ chồng này tuy có ít thủ đoạn, nhưng so với mẹ ruột của nàng thì xách dép đều không bằng, cưỡi ngựa cũng không bằng tổ mẫu đi bộ, chỉ có thể ở phía sau ăn bụi. Cho nên nàng đối với mẹ chồng vẫn vô cùng cung kính lễ độ, dùng tiêu chuẩn để so sánh cũng chỉ đến như vậy mà thôi, tất cả những lời khó nghe, hoàn toàn đi vào tai trái chạy ra tai phải, lấy Bất Biến ứng vạn biến, cổ họng không thốt một tiếng, huống chi là giải thích.

Mẹ chồng lần qua lộn lại chỉ có mấy chiêu, trừ có chút nhàm chán, nàng cho tới bây giờ không hề có nửa điểm sợ hãi.

Chỉ là mẹ chồng có mấy tham mưu, cuối cùng cũng có chút ý mới, không còn nhàm chán như trước nữa.

Phát hiện mắng không đáp lời lại, đánh thì không trúng, thân thủ nhanh nhẹn, Tạ phu nhân vốn là không còn chiêu gì. May là cháu gái ngoại tốt của bà thay bà bày mưu tính kế.

Vì vậy lúc Cổ Lâm biến thành tướng cây cọc buộc ngựa đứng bên chờ thỉnh an rồi cuộc cũng được tiến vào, liền nhìn thấy mẹ chồng và chúng di nương của Nhị gia vây quanh hơn Tân ca nhi một tuổi vui đùa, dạy hấn nói chuyện, một nhà hoà thuận vui vẻ, liền bỏ mặc nàng cô đơn một bên.

Cổ Lâm ngược lại rất thích thú nhìn họ. Mẹ chồng chưa bao giờ để cho nàng đến gần tân ca nhi, một lòng cảm thấy độc phụ Cổ Lâm này chắc chắn sẽ tìm cách hại chết cháu đích tôn của bà. Ngược lại hai di nương Lạc Mộc phát hiện hướng đi bà bà cũng đi không thông, không thể làm gì khác hơn là uất ức đi theo đường của biểu muội, cũng hợp tác với Từ di nương Dung Dung. Nhiều người sức lớn, ba ông thợ giày cũng có thể đấu thắng Gia Cát Lượng không đúng ?

Cho nên bọn họ ngược lại có cơ hội để lấy lòng Tạ phu nhân, hơn cùng Tân ca nhi hòa đồng hết sức quen thuộc.

Chơi chèn ép? Cổ Lâm có chút hứng thú. Nhưng mẹ chồng nàng cái gì cũng có, chỉ không có tính nhẫn nại, cho nên rất nhanh sẽ lật bài thôi.

Một đám người áp sát vây quanh Tân ca nhi dạy gọi người, đứa bé hơn một tuổi mồm miệng rõ ràng lanh lợi, học được cực nhanh. . . Quả nhiên là con trai Nhị gia.

Kết quả Tân ca nhi một lát tổ mẫu, một lát di nương, kêu vô cùng thanh thúy. Từ di nương cười tủm tỉm chỉ vào Cổ Lâm, “Đại Thiếu Gia gọi người kia.”

Tân ca nhi dứt khoát kêu, “Tiện nhân!”

(hừ, ta hận cái bà Dung Dung này (_)

Cả phòng an tĩnh một lát, Tạ phu nhân giả vờ quát, mấy di nương nhỏ giọng cười nham nhở.

Lông mày thanh tú của Cố Lâm nhướng lên. Những thứ phụ nhân vô tri này. . . Quá rồi rãnh cũng không sao cả, nhưng cũng không được đem đứa bé đang êm đẹp dạy bậy chứ?

Tạ phu nhân cảnh giác đề phòng Cố Lâm. Con dâu nếu là nổi giận tố cáo, vậy thì đúng với ý nguyện của bà rồi. . . Cùng đứa bé hơn một tuổi so đo, một chút độ lượng cũng không có, sao xứng làm phu nhân tú tài kinh thành. . . Đặc biệt không xứng làm thê tử con trai của bà. Nếu là nghĩ muốn tiến lên đánh Tân ca nhi, vậy thì càng tốt hơn. . . Chứng minh nàng là Độc Phụ, xem lão gia và nhi tử còn có thể bảo hộ che chở cho nàng không.

Nhưng là không thể để cho độc phụ kia đánh cháu trai đáng thương của bà được.

Nhưng Cố Lâm một câu cũng không nói. Thân là trưởng tử, bao nhiêu đệ muội, kinh nghiệm nuôi trẻ không thể nói không phong phú. Một đứa bé hơn một tuổi, thật ra thì không hiểu chuyện lắm, nói cũng chỉ như vẹt thôi. . . Nhưng rất biết xem sắc mặt.

Tân ca nhi hiếm thấy nàng, rất tò mò. Người ta bảo hần gọi cái gì, hần sẽ thật sự gọi như vậy.

Cho nên Cố Lâm đối với Tân ca nhi tươi cười, rất hòa ái dễ gần dịu dàng từ ái, giống như vui mừng tựa như gạt đầu, khích lệ nhìn hần.

Tân ca nhi lập tức thật hưng phấn, cho rằng đó là lời hay. Vì vậy hần chỉ vào Tạ phu nhân thanh thúy vang dội kêu lên, “Tiện nhân!” Từ di nương kinh hãi muốn ngăn cản hần, hần còn tưởng rằng nàng muốn chơi cùng hần, cũng chỉ vào Từ di nương kêu “Tiện nhân” , ngay cả hai di nương Mộc Lạc cũng không thể tránh thoát cái vinh hàm “Tiện nhân” này.

Chỉ có chút trình độ, ai. Bên kia một đoàn hỗn loạn, nàng liền cáo lui, mẹ chồng cũng không kịp đáp lời, đầu đầy mồ hôi muốn sửa lại cái từ khó nghe mà cháu trai mới vừa học được . . . Nếu không lão gia làm sao tha cho bà? Cố tình Tân ca nhi nhìn các nàng hốt hoảng luống cuống, cảm thấy càng chơi vui, cười khanh khách hô một tiếng lại một tiếng.

Thật vất vả mới có chút thú vị, đầu óc mẹ chồng vốn thiếu vài dây thần kinh thì cũng thôi, ngay cả tham mưu cũng không có đầu óc, khiến Cố Lâm lại cảm thấy nhàm chán.

36. Chương 36

Tạm thời không nhắc tới Cố Lâm tìm mọi cách ứng phó với đấu pháp nhàm chán của mẹ chồng (?), trời đã vào cuối thu, rốt cuộc Anh Nhị gia nghỉ ngơi quá mức lại đột nhiên dường như thông suốt, mặc kệ là thư pháp hay là sức khỏe, cũng mãnh liệt tăng thêm một bậc.

Thật ra thì cái này cũng rất dễ hiểu, chính là ông trời đền bù cho người cần cù. Rất nhiều việc, tìm mọi cách cố gắng cũng không có tiến thêm, rất nhiều người liền bỏ dở nửa chừng. Trên thực tế, nhìn như không có tiến triển gì, nhưng lại là một loại tích trữ, đợi đến khi tích đầy, sẽ có một thể nghiệm thông suốt, đột nhiên liền tiến triển một bậc cao.

Tựa như chữ của Anh ca nhi. Ngày đó tay sưng cũng không phải công toi, trước tổn nhiều giấy cũng không phải là mất trắng. Bút lực đến, công phu đủ, liền thông suốt rồi. Chữ vẫn là cái chữ kia, nhưng cân xứng hơn, hòa hài, có ý vị riêng.

Đây chính là sự khác biệt của đẹp và xấu trong khe nhỏ.

Hiện tại người khác nhìn chữ của Anh ca nhi, cũng sẽ không còn oán thăm trong lòng, mà là khen một câu “Rõ ràng lại có khí khái” , chỉ có Cố Lâm mới buồn bực, người này còn là tên quỷ háo sắc hạ lưu hoàn hảo hơn một năm trước sao, tại sao bây giờ chữ tất cả đều thiết họa ngân câu*, còn có một chút sắc bén?

(*) nghĩa là vừa mạnh mẽ vừa mềm mại

Điều này cùng bản tính của hần khác biệt quá lớn rồi?

Về phần sức khỏe của hắn, Cổ Lâm ngược lại không nghi ngờ chút nào. Lúc Nhị gia chưa bị điên khùng, bên ngoài đi bán xuân được bên trong còn tự mình dùng phải rất vui vẻ, xuân độc tận xương, còn nhiều loại rắc rối phức tạp, vô cùng khó giải quyết. Nàng chỉ hiểu một chút da lông, chỉ cảm thấy Nhị gia rất yếu, còn không nhận ra đó là xuân độc nữa.

Nhưng Đại cô cô nàng là ai ? Người xuất sắc của truyền nhân Phó thị. Lúc trước cũng chỉ chuẩn đoán một lần, liền đem bệnh tình biến hóa dự đoán rất chính xác, còn đưa cho phương thuốc đặc biệt. Giống như thư pháp, một năm này chịu thuốc đắng nhiều cũng không phải tước đá, mỗi đêm châm kim cũng không phải là quỳên máu cứu người. . .

(được rồi, Cổ Lâm không thể nào hiểu diễn cổ này, nhưng ta và mọi người hiểu là được)

Xuân độc nếu đã trừ bỏ không được sai biệt lắm rồi, điều dưỡng hơn một năm thân thể nhìn như còn bệnh yếu, nhưng bên trong dần dần đã bồi bổ lại những chỗ thiếu hụt rồi. Đây chính là đợt trị liệu khá dài, chỉ là trước kia nhìn như không hề khởi sắc, nhưng chờ độc bên trong thân thể được giải, tích lũy đủ, liền như thể trong một đêm đều khỏi hẳn .

Nói toạc ra không đáng giá một đồng tiền, ở trong mắt người khác cũng là đại biến hóa kinh thiên động địa.

Cổ Lâm cũng vẫn có thể bình thản ung dung, chỉ là đối với thân thể này khó khăn lắm cùng người bình thường giống nhau — cũng chính là đã hai mươi ba tuổi, mạch cũng giống như đầu hai mươi — lại hiểu động đến độ thường thường không tìm được người, lúc tìm được không phải đang chạy thì cũng là đang luyện quỳên. . . Hơn nữa không phải Thái Cực quỳên chậm rãi, mà là cử quỳên* cương mãnh hào phóng.

(*) hình như là Taekwondo

Nàng vẫn sống trong khuê phòng, với chuyện giang hồ cũng không biết nhiều lắm. Nhưng biểu đệ Tứ Lang cùng với nàng giao tình rất sâu, Tứ Lang vào nam ra bắc đưa cả đoàn đi Giang Nam, mở rộng tay chân đi làm ăn, cùng hai bên hắc bạch đều có chút giao tình, kiến thức rộng rãi. Nhưng lúc nàng viết thư thuận tay nói ra một câu, Tứ Lang ngược lại trả lời rất nghiêm túc, nói đã hỏi thăm bằng hữu giang hồ, chưa từng nghe qua cái gì gọi là “Cử quỳên” .

Chỉ là ẩn thế cao nhân trong giang hồ rất nhiều, chưa từng nghe qua cũng không thể chắc chắn không lợi hại. Tuy nói đại biểu tỷ đang ở nhà cao cửa rộng, không có gì cơ hội đắc tội với ai, nhưng mà vẫn phải lo trước tránh hoạ mới tốt. . . Cao nhân trong giang hồ bình thường tính tình đều cổ quái.

Nhìn thư, Cổ Lâm im lặng hồi lâu. Cái cử quỳên này của Anh Nhị gia, thật sự không nhìn ra cao ở chỗ nào. . .

Không nhận được, Cổ Lâm hỏi. Anh ca nhi lại ấp úng, nín nửa ngày mới nói, “Ách, chuyện lúc trước ta đều không nhớ. . . Chuyện này, vẫn còn có chút ẩn tượng.”

“Hả?” Cổ Lâm dụi mắt mà nhìn. Nàng còn tưởng rằng Nhị gia có ẩn tượng thì sẽ là chút chuyện không nghiêm chỉnh. . . Không ngờ sẽ là cái này.

“Cái đó, lúc ta còn nhỏ a, có một lão gia gia nói với ta, nhìn ta xương cốt rắn chắc, là kỳ tài luyện võ. Cho nên cầm bản bí kíp võ công cho ta. . . Nhưng nàng cũng biết đó không có đạo lý nào lại đi dạy không công bao giờ, cho nên bán cho ta 10 khối tiền. . . Mười đồng tiền.”

(khụ khụ, chết mất, sao em càng nghe càng giống Tuyết đỉnh công phu vậy chỉ khác võ công Như Lai thần chưởng đổi thành Taekwondo mà thôi)

Cao nhân quả nhiên cá tính cũng cổ quái a. Cổ Lâm bưng tỉnh hiểu ra, “Ước chừng ông cụ kia không tiện thu đồ đệ, không thể làm gì khác hơn là cùng chàng kết duyên như vậy.”

“Đúng vậy a Đúng vậy a. . .” Anh ca nhi cười gượng, “Học một chút cảm thấy không có tác dụng gì nên đã bỏ. Sau lại. . . Nàng biết đó, ta bị đánh bể đầu, thậm chí ngay cả nói thể nào cũng quên. Nhưng kỳ quái chính là công phu này lại không hề quên, còn nhớ rõ từng chiêu thức.”

“Đương nhiên.” Cổ Lâm có thể hiểu được, “Chuyện này cùng với cưới ngựa không sai biệt lắm. Lại nói, ta học cưới ngựa chỉ trong mấy tháng, học xong cũng không tập lại. Nhưng sở tới ngựa, liền rất tự nhiên liền biết rõ nên làm thế nào. Có một số việc thân thể đã nhớ, cả đời sẽ không thể quên.”

“Chính là như thế.” Anh ca nhi cười khan, trong lòng lại yên lặng bi thương . Nhìn những tiền tới đã xuyên qua trước đây, thì từ ca phú đều thuộc lòng so với google còn thuộc hơn, há mồm liền ra, đạo văn đến có trình độ văn hóa, lời nói làm tứ phía kinh ngạc cúi đầu bái lạy.

Hôm nay hần bị bắt đắ dĩ đạo văn, đạo tình tiết trong điện ảnh của Châu Tinh Trì. . . Hai người sao lại chênh lệch lớn như thế chứ? !

Hần cũng muốn há mồm liền ra văn thơ a! Lời nói làm tứ phía kinh ngạc cúi đầu bái lạy thật tốt a! Nhưng 300 bài thơ Đường hần đều không có nhớ được mấy bài, lại còn thiếu chữ mất câu. . . Nghĩ đạo văn cũng không phải dễ dàng nha!

Cho nên thân thể khá hơn một chút, hần liền vội vàng muốn đem huấn luyện trong quá khứ tập luyện lại. Mặc dù hần hiểu được, ở nơi này cung nỗ đều là binh khí của quốc gia, phương pháp chế tạo vô cùng bảo mật, càng không cần nói tới sủng ống rồi, thân thể hần vì là quân nhân chuyên nghiệp hiện đại cho nên tất cả các huấn luyện quân chiến hoàn toàn bỏ đi.

Nhưng thân thể cường tráng, dù sao cũng nên có chứ? Thái Cực cử quyền ở Đại Yên triều có thể không phải là võ công tuyệt thế gì, nhưng đối phó với mấy tên du côn lưu manh, giáo huấn tiểu tặc, cũng có thể chứ?

Đại Yên triều khai quốc vẫn không tính là lâu, võ phong rất thịnh! Văn nhân không phải chỉ cần ngấm hoa ngâm thơ là được. . . Mặc dù hần thơ văn cũng không tốt, nhưng mà hần có thể tán dóc sách luận làm qua loa cho qua. Trước là Quân ca nhi thay hần đi ra ngoài xã giao, đợi đến lúc hần khỏe hơn, hào hứng bừng bừng đồng ý lời mời du lịch. . .

Thiếu chút nữa không khóc được trở về.

Cũng là thư sinh đúng không? Nhưng người ta có thể cưỡi ngựa a! Chỉ có nữ nhân mới đi xe ngựa. . . Hần lại ngồi xe ngựa.

Cũng là tú tài đúng không? Mỗi người trên tay đều cầm Chiết Phiến* rất Phong Nhã. . . Nhưng ngang hông người nào lại không treo kiếm? Hơn nữa cũng không phải là đồ trang sức, người nào uống đến vui mừng, cũng có thể rút kiếm đùa bỡn mấy chiêu, hần không có kiếm không thể hiện được, mới thật là hiếm lạ.

(*) quạt giấy

Cũng là văn nhân đúng không? Nhưng tiết mục cuối cùng lại là cưỡi ngựa bắn tên. . .

Nếu không phải là hần vừa khỏi bệnh, lấy cơ không thể mệt nhọc, thật sự sẽ đem mặt vút đến tận nhà mồ mồ nào đó rồi.

Trở về hần tức giận viết một phong thư rất dày mắng Quân ca nhi không đủ nghĩa khí, rất nhanh, lấy được thư hồi âm của Quân ca nhi. Đối với nhị ca tức giận, hần vốn là không hiểu rõ, sau bưng tỉnh hiểu ra. Nhị ca cái gì cũng đều đã quên rồi chứ sao. . . Lại nói lúc nhị ca chưa bị đánh vỡ đầu, cũng không đi cùng đám văn nhân này. . . Về phần đám quần áo lụa là, Quân ca nhi không có bạc không cùng hoàn cảnh nên không biết.

Thật ra thì văn nhân Đại Yên triều, là võ công tệ nhất trong các triều đại. Thi từ ca phú là tốt nhất, không giỏi nhưng ít nhất cũng sẽ biết chút cốt lõi sách luận, có thể phân biệt thị phi với người khác. Cả nước điên cuồng luyện thư pháp, ngay cả lúc quân Hán cũng biết viết chữ rồi, văn nhân có thể không biết sao?

Thời đại này, văn nhân mặc dù không dùng đến văn võ song toàn, lên ngựa giết địch xuống ngựa trị dân, nhưng đây là một mong ước cao thượng vô cùng. Cho nên, có thể hay không, biết vài chiêu kiếm pháp có hoa không quả là cần thiết. Loại chế độ chấm điểm đều truyền đời thế gia, cho nên văn nhân cơ hồ đều là nửa Quý tộc, ngựa nhất định nuôi được, hơn nữa còn phải cưỡi được. . . Thuật cưỡi ngựa lơ lửng không sao cả, nhưng cũng không thể đi xe ngựa giống như các bà các chị chứ?

Cưỡi ngựa bắn cung giết địch là không có khả năng, nhưng cưỡi ngựa bắn cung Phong Nhã này là không thể không làm. Bắn trúng hay không còn có thể bỏ qua, nhưng tư thế xinh đẹp luôn phải để ý .

Tại sao người ta vỡ đầu muốn đi học ở thư viện? Bởi vì không phải tất cả người đọc sách đều có tiền như vậy, bởi dường như đến trình độ Phong Nhã là thú vui đắt đỏ. Học phí ở thư viện thức là không ít, nhưng dù sao cũng tiết kiệm hơn tự mình nuôi ngựa, mời sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn cung rất nhiều.

Sách lễ nhạc xạ ngự có viết, lục nghệ* trong thư viện mặc dù có thể lệch, nhưng không thể ngay cả chút rìa cũng không biết được. Đừng nhìn Quân ca nhi tuổi không lớn lắm, vì chí hướng vĩ đại được ăn no mặc ấm, thi đấu lục nghệ hẳn đều cầm cờ đi trước — thứ hạng cao hơn đều là người có chút bạc.

(*) lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán

Ngay cả kiếm thuật văn nhân phổ biến nhất, hẳn đều học ở trường một chút, ra ngoài sẽ không quá mất thể diện. Nhìn xong thư của Quân ca nhi, Anh Nhị gia bị lệ rồi.

Cho nên hẳn mới cố gắng rèn luyện cho tốt, muốn đem thân thể này rèn luyện ạnh một ít. . . Đây là do tên cận bã đã chết đời trước lưu lại cho hẳn cái nền tảng rách nát gì chứ. . .

Kiểm còn đơn giản, Cố Lâm thay hẳn chuẩn bị một thanh cổ kiếm có phẩm vị, không chút xinh đẹp, khiêm tốn cao quý. Nhưng khiến hẳn đau lòng chính là Cố Lâm nói nàng học được đều là chút da lông, hơn nữa chỉ học được mấy loại này. . . Nhưng đều là Kiếm Vũ tuyệt đẹp.

Theo nàng nói, vì không để cho bọn đệ đệ ra cửa bị cười nhạo, cho nên lúc sư phụ kiếm thuật giảng dạy, nàng cũng bỏ chút thời gian, có thể đùa nghịch vào chiêu, tránh lười biếng kéo dãn bọn đệ đệ.

“ . . . Nàng sẽ không phải sợ ta đi ra ngoài bị cười chứ? !” Anh ca nhi then quá thành giận.

“Cái người này không phải thân thể không tốt sao?” Cố Lâm không hiểu, “Người nào chẳng biết chàng thi xong lại bị bệnh một trận? Sẽ không có người so đo. Những thứ này không có gì, rất dễ dàng, học rất nhanh. . .”

Ai nói?

Cưỡi ngựa chính là cả một công trình lớn. Lên ngựa không dễ, xuống ngựa lại càng không thể coi thường. Những thứ này cũng còn có thể từ từ làm quen. . . Nhưng không có một con ngựa nào chịu nghe hẳn, gọi hướng đông nhất định đi tây, bảo dừng tuyệt đối sẽ chạy như điên, khiến sư phụ dạy cưỡi ngựa chịu rất nhiều đau khổ. . . Đuổi theo rất mệt mỏi.

Sau đó Cố Lâm thật sự không nhìn nổi, thuật cưỡi ngựa của nàng bỏ bê đã lâu, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng tự tay dạy Anh Nhị gia là siêu cấp tay mới, đã dư dả. . . Dạy bọn đệ đệ đã quá nhiều, đây chính là quen tay hay việc.

Chờ Anh Nhị gia có thể cưỡi ngựa ra cửa, cũng đã là sau Trung thu rồi. . . Bên cạnh còn phải có một tiểu tư cưỡi ngựa đi theo, tùy thời giúp một tay.

Chỉ là bắn tên. . . Đứng bắn tên, Anh Nhị gia lại rất có thiên phú. Mặc dù học giương cung khó đến độ mồ hôi đầy người lẫn giận dữ, nhưng trúng bia cực tốt.

Cố Lâm không keo kiệt chút nào hô to khích lệ, Anh ca nhi trong lòng vẫn cảm thấy bị thương.

Đây không phải là nói nhảm? Năm đó hẳn còn là quán quân bắn súng của chiến đội Lục Binh. . . Đã có bí quyết, không chuẩn xác cũng có thể đại khái chứ.

Mẹ nó, cho hẳn một khẩu súng, hẳn có thể mười bia trúng cả mười. Cái loại cung rách nát này khó dùng như vậy. . . Chỉ có thể mười bia trúng bốn năm cái. Cho ta một khẩu súng a! Mẹ nó! Thời đại rách nát. . .

37. Chương 37: Chương 37

Anh Nhị gia khi còn là Triệu quốc anh, thì có một người cố chấp bướng bỉnh, không làm thì thôi, nhưng đã làm thì phải làm đến tốt nhất.

Ban đầu hắn chạy đi làm quân nhân, cũng không phải vì lý tưởng cao thượng bảo vệ quốc gia hoặc muốn làm anh hùng yêu nước. Mà là rất thực tế, ba mẹ của hắn đều là nhân viên công vụ có thu nhập ổn định nên gia cảnh cũng thường thường bậc trung. . . Đáng tiếc ba mẹ hắn đều là người tốt gốc trong vạn người mới có một, bị lừa là chuyện cơm bữa, huynh đệ tỷ muội tự lo không xong, hắn ngay cả tiền cơm cũng không đủ, huống chi học phí. . . Hắn không tìm nơi miễn học phí thì không được. . . (chém)

Cảnh sát quá phức tạp, hắn là người tính cách tầm tàm không phù hợp, cho nên hắn đương chọn quân nhân.

Mặc dù chỉ là vì công ăn việc làm, nhưng vì tính cách làm gì cũng nên làm đến tốt nhất phát tác, cho nên hắn mới vào chiến đội hải quân Lục Binh, đã trở thành người xuất sắc, thi đua gì cũng không quên kéo hắn đi, hắn cũng không khiến bất luận ai phải thất vọng.

Ai biết hắn sẽ chết bởi vì tai nạn hiếm đến không thể hiếm hơn: tàu hỏa trệch đường ray, lại không ai biết hắn cư nhiên đã xuyên việt rồi, còn xuyên thành một áo thiếu niên a ma thể* hạ lưu hoàn khổ. Thảm hại hơn chính là, địa phương không giống nhau, xuyên tới đây, chỉ biết nói quốc ngữ, tiếng Phúc Kiến đang trong giai đoạn tập nghe, lại phải nhận thử thách như thác lũ: hiểu tiếng kinh thành Đại Yên triều. . . Một chữ cũng không nghe hiểu, thậm chí lúc bắt đầu hắn cũng không biết mình đã xuyên không.

(*) cái này chịu không hiểu nổi là gì @@ ai biết chỉ ta đi

Người nghĩ a, mắt vừa mở, đầu đã đau muốn chết, không thấy cô y tá, ngược lại là một đồng người ăn mặc kỳ quái vây quanh người la hét những lời đến thiên tài mới hiểu, còn có người cầm kim thật dài đâm người. . . Sẽ không kinh hoàng? Sẽ không cảm thấy bị bắt đến nơi tâm thần kỳ quái? Hơn nữa người muốn đem kim nhổ ra, những người khác còn đè ép chân tay của người, sẽ không sợ hãi?

Hắn chính là sợ hãi, hốt hoảng, mới động thủ đánh người đến nằm bò, ai biết nằm bò một người thì lại có một người tiến lên, cho đến khi quật ngã năm người, những người này mới chạy đi, cho hắn chút thời gian và không gian suy nghĩ.

Nhưng đầu rất đau, đầu hắn chỉ có một đoàn rối bòng bong, hơn nữa những người đó giống như đậu hũ, vừa đụng liền ngã. Đối với hắn mà nói đó mới chỉ là vận động nóng người mà thôi. . . Nhưng hắn đã thở gấp không ngừng, mệt mỏi thoát lực rồi. Nhìn gian phòng cổ kính, hắn còn đang suy nghĩ, có thể hay không đây là một thôn dân tộc nào đó ở Đài Loan.

Cho đến khi cửa bị dùng khóa lớn khóa lại, hắn đẩy cửa không ra, kinh hoàng càng sâu, liều mạng kêu gào, ai cũng không để ý đến hắn. Tình hình trâu bò của hắn rốt cuộc bị kích phát ra ngoài, bắt đầu đập đồ. . . Chuyện này chỉ có thể nói là một loại phản ứng quá độ do hoảng sợ.

Thật may là hắn gặp được Ngự Tỷ, lúc này mới có thể khai thông chuyện quan trọng. Thắng thán mà nói, hắn được Cố Lâm chăm sóc một thời gian, mới miễn cưỡng thuyết phục bản thân đã gặp phải tình tiết lưu hành nhất trong tiểu thuyết: xuyên không.

Hắn thường nghĩ, hắn có thể là người xuyên không xui xẻo gian khổ nhất (phái nam). Thật bội phục những tiền bối trước, mọi người đều là hiểu tiếng địa phương, giọng trọ trọ xuyên vào cũng sẽ hiểu, hoặc là vừa lúc xuyên đến nơi nói tiếng Bắc Kinh. Hắn làm sao lại không có thực lực và vận số như vậy. . . ?

Hơn nữa những tiền bối này cực kỳ bình tĩnh, siêu năng thích ứng với cái việc xuyên không mà khoa học chưa thể giải thích. Chỉ cần một giây đã tiếp nhận việc xuyên không, lập tức Văn Thao Vũ Lược, hơn nữa nhanh chóng làm ra phương án “Mất trí nhớ” trăm lần đều linh nghiệm. . . Bản thân hắn thật đáng thương chẳng những bị xuyên thành kẻ điên kẻ ngốc, ngay cả giả mất trí nhớ cũng không cần. . . Lời nói còn không biết còn trông cậy vào có trí nhớ sao?

Nếu hắn không phải Đại hòa thượng trạch, Cố Lâm vừa lúc là loại Ngự tỷ chừng chặc thông dong tinh táo mà hắn thích nhất. . . Cuộc sống này sớm qua không nổi nữa.

Nhưng ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, hắn còn là học được cách nói rồi, hơn nữa hết sức nỗ lực tìm kiếm đường ra. Trải qua chuyện rèn đao thiếu chút nữa khiến cả nhà bị sao trảm, liền hiểu hỏa được có thể dẫn đến tru di cửu tộc. . . Hắn xác định công tử Thượng Thư Phủ này chỉ có một con đường có thể đi, cũng liền lấy ra tính cổ chấp dù xuyên qua cũng không thể sửa đổi, muốn làm thì làm đến tốt nhất!

Ít nhất hắn còn lấy được danh Tiểu Tam nguyên nguyên đếm ngược — nguyên nhân bởi vì chữ quá xấu.

Nhưng hắn cuối cùng cũng thành tú tài kinh thành nơi thi khó khăn nhất trong thiên hạ.

Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi không tới hai năm đã được thành tựa như vậy, có thể nói trừ nhờ Cố Lâm chăm sóc chỉ đạo, còn phải quy công nhờ cái tính cổ chấp bướng bỉnh không làm đến tốt không được kia.

Thân thể hết bệnh, không còn là cái thân thể rách nát trúng xuân độc liễu yếu đũa đưa theo gió nữa, hắn lại vì cổ chấp “Người khác có thể ta không thể không thể”, cố gắng khổ công hi vọng có thể có phù hợp với tiêu chuẩn căn bản của một văn nhân Đại Yên triều.

Ngoài nguyên nhân “Tự tôn nam nhân không thể bị chà đạp”, cũng có phần vì lão bà thân ái của hắn kích thích.

Lão bà thân ái của hắn, Cố Lâm, tự xưng cái gì cũng đều là da lông. . . Nhưng da lông này cũng quá dày rồi, xem chừng tương thành cũng chỉ có thể dày như thế? Sư phụ cưới ngựa bắn cung còn không bằng Ngự Tỷ nhi tùy ý dạy. Hắn được sư phụ dạy cưới ngựa bắn cung nửa ngày, miễn cưỡng mới kéo được dây cung, tên đầu tiên liền trồng khoai lang. . . Cầm xuống đất.

Sư phụ mệt mỏi, hắn mệt mỏi hơn. Hắn chẳng những mệt mỏi, còn rất nóng nảy.

Kết quả Cố Lâm đến vừa nhìn, nhàn nhạt phân phó đem đổi thành cung mềm mà nữ nhân thường dùng, trước học kéo cung như thế nào cho căng, sau có thể học bắn bia. . . Dĩ nhiên cung nhẹ như vậy, bia sẽ phải để gần một chút, có thể bắn trúng, dù sao cũng đỡ bị tổn thương tự ái hơn trồng dưa.

“Rất dễ dàng, ” Cố Lâm vẫn vân đạm phong khinh như cũ, “Chàng hiện tại còn chưa quen. Từ cung nửa thạch* bắt đầu, mỗi ngày giương cung không 100 lần, lúc quen rồi, gân tay mở ra, từ từ là có thể dùng cung một thạch. Chỉ là mấy trò chơi của văn nhân, cung nửa thạch là đủ rồi.”

(*) 120 cân gọi là một thạch

Trầm mặc một hồi, Anh Nhị gia không còn hơi sức hỏi, “Nàng có thể kéo cung nặng bao nhiêu?”

Cố Lâm không lên tiếng, chỉ lấy cây cung một thạch, giương căng như trăng tròn, Cử Trọng Nhược Khinh, thẳng trúng hồng tâm, đầu tên đâm thẳng vào trong bia.

“Nặng hơn, ta cũng chỉ có thể dùng thêm nửa thạch. Nhưng trúng sẽ có điểm nhẹ nhàng. . . Cho dù gần bia như vậy, không thể nào bắn trúng hồng tâm. Dù sao ta cũng vậy chỉ học được chút da lông. . . Chỉ đốc thúc kiểm tra bọn đệ đệ học bắn mà thôi.”

Anh Nhị gia phát hiện, bây giờ nghe Cố Lâm nói “Rất dễ dàng”, “Chỉ học được chút da lông”, sẽ có cảm giác vô lực vô cùng.

Mặc dù nói, Cố Lâm là đại biểu Ngự Tả hắn thích nhất – rất giống Long tháp Á Mĩ *. Đều là người tính kiên cường vô lực siêu quần, nhưng bản tính lại là đại tỷ tỷ dịu dàng thiện lương. Nhưng hắn thật sự không ngờ vô lực siêu quần sẽ gây cho hắn áp lực lớn như vậy a. . .

(*) cái này là ai vậy

Vì vậy tính cổ chấp bướng bỉnh của hắn lại xông tới rồi, thế phải trở thành thư sinh đại biểu xuất chúng văn võ song toàn của Đại Yên triều. Hắn mỗi ngày sắp xếp thời khóa biểu vừa đây, so với lúc thi đồng sinh trước kia còn khổ cực mệt mỏi hơn rất nhiều. Cố Lâm thường thường vạn bất đắc dĩ cùng hắn ở cùng một phòng — Anh ca nhi đòi đòi canh thịt liền ngủ mất, kêu thế nào cũng không tỉnh, ngủ đến ngày to.

Không thể làm gì khác hơn là bảo Diễm Bạch chuẩn bị thêm chăn đệm, để Anh ca nhi mệt mỏi ngủ giống như heo chết ngủ ở giường La Hán, nàng tự mình đến giường ngủ.

Mặc dù Anh ca nhi tỉnh lại thường thường sẽ hối tiếc mình tại sao ngủ như chết như vậy, còn không bằng cầm thú. Nhưng tính cố chấp bướng bỉnh một khi đã phát tác, tê giác có kéo cũng không ngừng. Thậm chí hần còn cân nhắc qua, Đại Yên triều hàng năm thi đồng sinh lấy tú tài, nhưng ba năm một lần, vừa khéo sang năm thi Hương. Hần hiện tại đã sắp xếp thời gian quá vẹn toàn rồi, bây giờ không có thời gian chuyên tâm việc khác nữa, còn không bằng từ bỏ, chờ lần thi tiếp theo, khi đó hần nghiệp dư thành văn nhân đã thành, chữ đã có chút công lực rồi, khi thi cũng có thể nắm chắc hơn?

Cổ Lâm không nói gì. Với nàng mà nói, Anh ca nhi chỉ cần bình an sống qua ngày, không cần lại bán xuân được cùng cố gắng tự rèn quân giới, đã là quá tốt. Có thể từ hạ lưu hoàn khổ đến gà mờ văn nhân tú tài bay giờ, đã là kinh thiên địa khiếp quỷ thần rồi, thi cử nhân hay không thi, thật ra thì không hề có quan hệ. Nàng cũng không thêm muốn danh hiệu phu nhân cử nhân.

Về phần tạ Thượng Thư, cũng không phản đối. Ông cảm thấy cần phải nắm chắc cơ bản, phải thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh. Anh ca nhi tên tú tài này, vốn là thi trộm cơ thủ xảo, dành mấy năm đem cơ bản vững chắc cũng là chuyện tốt.

Chỉ có Quấn ca nhi nhận được tin, lớn tiếng phản đối. Chẳng những phản đối, còn xin đi nhờ xe lừa nông gia trở lại.

Hiện tại hần rốt cuộc có thư đồng rồi, lần trước hần về thư viện, nhị ca liền đem Tiểu Lục tử sai tới chăm sóc cuộc sống thường ngày của hần.

Có thư đồng tiện nhất chính là . . Có thể phái hần trở về mời nhị ca đi ra uống trà, không cần sợ trở về thì bị cứng rắn lưu lại nhét áy nữ nhân không đứng đắn.

Cuối thu, Anh Nhị gia cưỡi ngựa rất cuộc cũng có khuông có dạng, không cần phải ra ngoài liền chuẩn bị xe. Khí sắc hồng nhuận vóc người cao lớn nghiêm cẩn mà gần gũi, cộng thêm gương mặt tuấn đạt, khỏe mắt hơi câu lên, nghiêm nhiên giống công tử trần tục – cái loại không quá nghiêm chỉnh.

Nhưng thấy tiểu đệ vẫn rất vui vẻ, đôi mắt tràn đầy là vui vẻ, có vẻ có chút thật thà ngu dần. Quấn ca nhi vui mừng thì vui mừng, nhưng lại cảm thấy khuôn mặt tuấn tú như vậy của nhị ca xuất hiện cái loại thật thà ngu dần rất không phù hợp.

“Thế nào đột nhiên chạy tới? Làm sao không trở về nhà? Bên này trà khó uống muốn chết, uống qua lần thứ nhất vĩnh viễn không muốn trở lại. . . Nhà ta còn giữ mình tiền chờ đệ uống chung đấy...”

Cắt đứt nhị ca thao thao bất tuyệt quan tâm, Quấn ca nhi một phát bắt được hần, “Nhị ca, sang năm thi Hương huynh nhất định phải đi thi.”

“Ta?” Anh ca nhi không biết nên khóc hay cười, “Chúng ta là ai chứ, còn không biết tú tài này là có được như thế nào sao. . . Thôi đi. Ta hiện tại mỗi ngày rất bận rộn, lại nói cử nhân so với tú tài còn khó hơn nhiều. . . Ngược lại đệ nên đi thi xem, ta cảm thấy được tiểu tử ngươi có cơ hội rất lớn.”

Quấn ca nhi trầm mặc một hồi, “Nhị ca, sang năm ta không thi. Nhưng ta sẽ xin nghỉ trở về, cử nhân này, ta nhất định sẽ giúp huynh thi đậu.”

“Tiểu Ngũ đệ điên rồi?” Anh ca nhi biến sắc, hần biết rõ đệ đệ này khi còn bé chịu quá nhiều khổ, cho nên chăm học không biết mệt. Trước kia là không biết phương pháp, mặc dù có chút trộm đạo đầu cơ trục lợi, ít nhất Quấn ca nhi hiểu cách thi rồi, cộng thêm hần đọc sách đủ vững chắc, cái Cử nhân này có thể nói trong lòng bàn tay rồi.”Rõ ràng thi được, tại sao. . .”

Quấn ca nhi cười khổ, “. . . Nhị ca, không phải huynh sang năm muốn thi cử nhân, Tứ ca cũng là sang năm thi. Ta đương nhiên biết, ta nhưng có thể thi được, hơn nữa thứ hạng cao. . . Nhị ca, không phải là ta nói khoác, đối với ta mà nói, cử nhân lần này dĩ nhiên không thể thi. Tứ ca thi được hay không. . . Thăng thần nói, không rõ! Nếu chỉ có ta. . . cử nhân mười bốn tuổi. . . Trừ cha bà huynh ngươi, tẩu tẩu, ai cũng không tha thứ cho ta.”

Người đầu tiên không tha cho hần, chính là mẹ cả. Nói không chừng ngay cả Lão Thái Gia và lão thái thái cũng sẽ không vui. . . . Lạc ca nhi mình nuôi dạy lại ko có tên trên bảng, nhưng thứ tử lại có tên. . . Sẽ không thoải mái.

Mà thi một lần đã đỡ cũng có chuyện rất hiếm.

(Quần ca nhi khổ thật, có tài mà không được thể hiện)

“Cho nên ta sang năm không thi, nhưng nhị ca, huynh nhất định phải thi đậu. Ba năm sau thi, mặc kệ như thế nào huynh cũng phải thi đậu. Bởi vì khi đó ta sẽ đi thi Cử nhân. . . Phải dựa vào ca ca rồi. Khi đó ta đã mười bảy tuổi, muốn kết hôn. Nhị ca, dù là tam giáp, thế gia chúng ta chỉ cần hơi chạy chọt là có thể phóng ra ngoài làm Huyện lệnh. Đệ đệ ta là Cử nhân không thành vấn đề. . . Thi xong Cử nhân, là có thể phóng ra ngoài làm Giáo Dục*. Tại nơi khác, cha tuyệt đối không đồng ý ta dừng ở bước này, nhưng nếu cùng huynh ở một chỗ sẽ không giống nhau. . .”

(*)hình như là người dạy học ở cách huyện không chắc lắm

Quần ca nhi len lén đi nhìn cô nương cùng hần đính hôn, là một người mềm mại ngọt ngào, tiểu cô nương giống như trái vải đầy đặn bóc vỏ, luôn là mang theo nụ cười vô ưu vô lo, tỉ mỉ thay đệ đệ lau miệng lau tay.

Lúc hần không có công danh cũng đã nguyện ý cùng hần đính hôn, nghĩ đến chỉ làm giáo dục Cử nhân. . . Nàng cũng sẽ không oán trách đúng không?

Tẩu tẩu nói, thê tử chính là người thân nhất của hần kiếp này, muốn nắm tay đến cuối đời. Hần muốn thành thân, thật sự rất muốn. Có một người thân nhất. . . Giống nhị ca có Nhị tẩu. Nhưng hần không muốn làm cho người thân nhất của mình bị mẹ cả hành hạ, mất đi dù chỉ một tia nửa điểm nụ cười ngọt ngào như quả vải đó. Nghe xong Quần ca nhi giải thích và cầu khẩn, Anh ca nhi nghĩ thật lâu. Tiểu quý này mới mười ba tuổi mà đã nghĩ xa như thế. . . Thật sự là đứa bé khổ sớm biết lo liệu việc nhà. Đấu tranh một lúc lâu, vẫn là Quần ca nhi ở trong lòng hần nặng hơn nhiều, thế mới khiến hần đem cổ chấp đối với việc trở thành văn nhân đặt sang một bên.

Hần lâu bầu, “Chỉ có thể nói hết sức. . . Thi không đậu ta không quản được.”

Quần ca nhi thở phào nhẹ nhõm, lòng tin tràn đầy vỗ ngực, “Nhị ca yên tâm, giao cho ta là được!”

38. Chương 38

Thuyết phục cha không tốn rất nhiều hơi sức, chính là số lượng lời nhiều một chút . . . Anh ca nhi cảm thấy họng có chút đau, nghĩ đến cha đại khái rống đến sưng rồi. Cho nên sau khi hần được cha miễn cưỡng đồng ý, trở về lập tức cùng Cố Lâm pha trà hoa cúc sai người đưa tới hiếu kính cha, ồn ào khiến Tạ Thượng Thư đỏ khốc đỏ cười.

Hồn tiểu tử này lợi hại lắm. Nói hần hiếu thuận, trước kia luôn thích làm trái ý ông, thật vất vả mới hơi biết dùng đầu óc, không ngờ lập tức lại thay đổi chủ ý, muốn đi thi cử nhân đầu cơ trục lợi. Nói hần bất hiếu, ngay cả chén trà hoa cúc cũng nghĩ đến cha, trở về không lâu đã sai người đưa tới, tiểu nha hoàn kia còn huyền thuyên dặn dò bảo ông nên bảo dưỡng cổ họng như thế nào.

Hồn tiểu tử này đem chuyện thi cử thành cái gì rồi?

Thi đồng sinh còn chưa có gì, dù sao cũng chỉ là Đệ Nhất Quan, chữ viết rõ ràng, hiểu ý nghĩ, cũng sẽ không bị điểm quá thấp. Hần có thể thi tú tài cũng là nhờ ý nghĩ rõ ràng tuần hoàn đan xen chiếm phần lớn, nhưng lại đọc sách không nhiều, hiểu không đủ sâu, cho nên thiếu điển cố điển tích, nói thẳng ra quả thật như văn phố phường rồi.

Nếu không phải lần này quan chủ khảo kinh thành nổi danh coi trọng mộc mạc thiết thực, đúng hướng đi, nếu không đừng nói Tiểu Tam nguyên đếm ngược, chính là đồng sinh cũng không sờ đến được.

Cử nhân lại khác rất nhiều. Với cái tài nghệ này của hần, quơ một nắm cũng được một bó to, dù sao lão tú tài thi mấy chục năm cũng rất đông đảo, nhiều lần luyện thi, ý nghĩ càng nhạy bén, hồn tiểu tử này quyết không thể chiếm được ưu thế gì. Cùng người ta so thư pháp? Đừng nói đùa. Mặc dù ngay cả cha ruột cũng

không thể không thừa nhận, hồn tiểu tử này là một người khổ luyện quyết tâm, ngấn gối hơn một năm đã khiến ông phải lau mắt mà nhìn. . . Nhưng dù là như vậy, cũng chỉ có thể coi là đoạn chính mà thôi, cách “Tốt” còn có một khoảng, thi Hương sang năm chỉ còn không tới một năm, dù chịu khổ cực thế nào, coi như có Thiên Phú Dị Bẩm, đạt tới “Tốt” . . .

Nhưng trừ cái tên Tiểu Tam nguyên đếm ngược như hán có tiếng chữ xấu ra, còn có thí sinh nào chữ không tốt? Tốt, đặc biệt tốt, thậm chí thư pháp rất có danh vọng, giống như rau hẹ mùa xuân, nhìn khắp núi khắp nơi đều có. . .

Hồn tiểu tử này tại sao lại cho là bản thân có tư cách đi thi cử nhân? Có phải hay không coi chuyện thi cử là quá dễ dàng, cho là quả trên cây, gọt tay lên liền hái được?

Tạ Thượng Thư bên này phần nộ, mấy môn khách phụ tá bên kia lại kêu khổ cả ngày, đau đến không muốn sống. Rống thì rống rất hung, dù sao cũng là con trai mình. Trừ sợ hán cho là thi cử dễ dàng, bắt Anh ca nhi không được về quê, phải thi Hương ở nơi khó khăn nhất là kinh thành, rồi để cho của môn khách phụ tá của mình đi giúp nhi tử nghĩ biện pháp.

Thời kỳ thi đồng sinh lúc trước phải phiên dịch sang bạch thoại đã khiến những môn khách phụ tá này khổ sở qua một vòng rồi, không ngờ còn phải thi cử nhân. . . lại là sang năm đã thi! Hơn nữa Anh nhị gia vốn đã không phân rõ phải trái, lần này lại càng không phân rõ phải trái. . . Bọn họ chưa nghĩ ra được biện pháp gì hữu hiệu, nên trước phải tìm ra đề thi cử nhân mười đợt trước kia. . . Phải biết ba năm thi một lần, như vậy là phải tìm đến ba mươi năm trước! Tìm ra vẫn không tính là xong, còn phải đem toàn bộ những bài thi tốt của những cổ đề này đến, cẩn thận bình luận từng ưu khuyết điểm, hơn nữa sửa sang lại ra một bộ chuẩn tắc dễ dàng học thuộc lại đơn giản rõ ràng dễ hiểu.

Đây là bao nhiêu công việc chứ? !

Nhưng Anh Nhị gia lại quần xem bọn hán làm khi gió gì sao? Không, hán bỏ qua. Hiện tại hán mỗi ngày cũng rất bận rộn, dậy sớm luyện công buổi sáng không thể thiếu, kéo không dây cung 100 lần cũng không bỏ được, mỗi ngày cưỡi ngựa cũng là hành trình sắt đánh không động. . . Thật ra thì hán tương đối nhớ nhung xe máy. Chân ga thúc một cái liền chạy, chưa từng thấy qua chiếc xe gắn máy còn có thể thể hiện tức giận, tự động nhắc bánh xe, không phải là mỗi ngày bồi dưỡng một chút tình cảm. . .

Rất đáng tiếc, Đại Yên triều sinh ngựa không sinh xe máy. Công tử không đi bộ thì phải cưỡi ngựa.

Cho nên hán thật sự là gà vừa gáy đã phải dậy, trời còn chưa sáng rõ đã bắt đầu rèn luyện gân cốt. Hết cách rồi, thời đại này không có đèn điện, chỉ có ánh sáng ban ngày nên phải tận lực lợi dụng. . . Cũng không thể để tuổi còn trẻ đã bị cận thị được.

Chờ rèn luyện xong rồi, xoa bóp người thay y phục ăn cơm, liền bắt đầu cuộc sống thí sinh, nuốt chửng Khổng Mạnh. Tứ Thư Ngũ Kinh toàn bộ học thuộc lòng? Người thấy ngốc chưa? Thi cử Đại Yên triều lại không thi đề điền vào chỗ trống. Hiện tại tật xấu của hán chắc là nói không có dẫn chứng, văn chương thoát nhìn không đủ cổ nhân, cũng chính là cơ sở học vấn quá mỏng.

Nói có dẫn chứng, tốt nhất không phải là hai vị trong Khổng miếu kia? Luận Ngữ thuộc rất dễ, Khổng lão phu tử nói chuyện đơn giản, không có việc gì. Mạnh lão tiên sinh thì dài dòng hơn nhiều, học thuộc đến cắn lưỡi, còn dễ bị thiếu chữ mất đoạn.

Chỉ là nghĩ đến hai mươi mấy năm thi cử kiếp trước, môn học nhiều hơn, cặp sách nặng đến đủ để làm hung khí, còn là loại búa tạ. Kiểm tra bất chợt, kiểm tra mỗi tháng. . . Hoá học vật lý còn có Ngữ văn nữa, Anh văn căn bản là ngôn ngữ ngoài hành tinh, cũng không phải vẫn cứ thi đồ đó sao?

Làm quân nhân chuyên nghiệp không phải thi? Đừng nói đùa. Cái khác cũng không nhắc lại, gọi là cho có chút nguyên tắc quân sự là tốt rồi. So với đồng bài thi và sách tham khảo kia. . . Khổng lão phu tử và Mạnh lão tiên sinh thân thiết dễ thương hơn rồi. . . Ít nhất bọn họ sẽ không chỉnh sửa hàng năm, đè nặng lưng người, hơn nữa số trang tương đối ít, kém rất nhiều.

Về phần tìm đề cũ và các bài thi mẫu, lão ba nuôi đám môn khách phụ tá kia cũng không thể ăn không ngồi rồi đứng không? Mặc dù không quá yên tâm, nhưng Quân ca nhi đã cam đoan, hán bây giờ có thể làm, nên làm, chính là vội vàng đem hai quyển sách kia thuộc lâu lâu.

Nhưng hôm mừng một tháng chạp, thế nhưng hấn lại bỏ kế hoạch kia, một người đều không mang, trời chưa sáng đã ra ngoài, mãi cho đến trưa mới vừa hưng phấn vừa thấp thỏm trở về, thận trọng ôm một cái hộp.

Cổ Lâm sáng sớm không thấy hấn đã bị hù một trận, lo lắng cho tới trưa. Nhìn thấy hấn trở về mới buông lỏng tâm tư, mắt tóe lửa trừng hấn, “Uống thiếu một bát thuốc ! Ăn cơm chưa? Chưa? Điềm tâm và cơm trưa đều chưa? Chàng đi làm cái gì! ?” Rồi nàng cất giọng muốn truyền cơm trưa.

“Không không không, tối nay, tối nay. . .” Anh Nhị gia đuổi hết người đi ra ngoài, có chút nhần nhó xin lỗi nói, “Cái đó. . . Ngự, Ngự Tỷ nhi, ngày hôm nay, đúng, đúng mừng một tháng chạp.”

“Ta biết.” Cổ Lâm vẻ mặt khó hiểu. Tuy nói Anh ca nhi đột nhiên muốn sang năm thi Hương thi cử nhân có chút không biết tự lượng sức, nhưng nàng biết, chỉ cần Anh ca nhi sống yên ổn, nàng liền thấy an tâm.

Hơn nữa. . . Không biết bắt đầu từ lúc nào, Anh ca nhi luôn cố chấp liều mạng tiến về phía trước, mặc kệ đang làm những gì, nàng đều có chút. . . Không dời mắt nổi. Cảm thấy Anh ca nhi như vậy có chút ngốc, lại có chút ngớ ngẩn. . . Có một chút đáng yêu.

Hiện tại trên khuôn mặt tuần tú có điểm tà khí của hấn lại xuất hiện vẻ mặt vừa ngốc vừa nghiêm túc khẩn trương, ấp úng nói, “Hôm nay. . . Là ngày lĩnh tiền tú tài hàng năm.”

Cổ Lâm kinh ngạc một chút.

Đại Yên triều đối với người đọc sách rất tốt, bắt đầu từ tú tài hàng năm đều có thể từ triều đình lĩnh chút tiền phụ cấp. Tú tài hàng năm là hai lượng. Tuy nói thi cử Đại Yên gia thế chiếm sáu phần, nhưng thế gia Hào Môn cũng không phải là mỗi nhà đều giàu có, rất nhiều thế gia đại tộc chỉ là thanh quý, cũng không giàu có. Còn có rất nhiều chi thứ tộc xa cuộc sống bình thường còn không bằng dân chúng. Còn có vài học sinh nhà nghèo chỉ có gia thế trong sạch, nhưng văn tài toàn vẹn, chen vào hàng ngũ tú tài, nhưng một lòng học hành trong nghèo khó, càng không có sức kiếm kế sinh nhai.

Hai lượng một năm, thường thường cũng đủ cho cả nhà lớn nhỏ của những tú tài nghèo sống qua một năm rồi. Vào mừng một tháng chạp sẽ phát ra, chính là vì để cho những tú tài nghèo chỉ trông chờ vào tiền trợ cấp sống qua ngày kia, có thể mua đồ tết, có một năm mới tốt.

Nhưng Anh ca nhi, Tạ Nhị gia, tùy tiện quét quét cái ngăn kéo nào, cũng có thể quét ra trên dưới một trăm lượng bạc, làm sao sẽ thiếu hai lượng này?

Nhưng nét mặt hấn rất hưng phấn, vô cùng hưng phấn.”Đây là ta lần đầu tiên, lần đầu tiên tự mình kiếm được tiền. . . Ta là nói, trong sạch, tiền có lai lịch chính đáng. Không phải dựa vào người nào, là ta tự mình, tự mình kiếm được.”

Ở một thời không khác, sứ điềm bạch cho đến triều Minh mới ra đời, nhưng ở Đại Yên triều kỹ thuật làm sứ trắng đã thành thực, mỏng đến độ có thể chiếu sáng xuyên qua, cho người ta cảm giác “Ngọt”, cho nên gọi là “Điềm Bạch”. Bình thường vì muốn thể hiện loại cảm giác này của Điềm Bạch cho nên không vẽ màu sắc mà là khắc vân hoa ngầm, hơn nữa trong màu trắng mà điểm thêm màu hồng, xưng là “Mẫu Đơn điềm”, là cực phẩm sứ điềm bạch.

Cổ Lâm cũng có chén trà Mẫu Đơn điềm, là của hồi môn của nàng, giá trị xa xỉ. Kết quả bị nàng cầm đi đập người. Thật ra thì mua một cái nữa cũng không phải là không có tiền, chỉ là đồ như vậy cực ít, hơn nữa nàng luôn giản dị, cảm thấy có không quá cần thiết, mặc dù thích Điềm Bạch, nhưng chén trà nào không thể uống trà?

Chén trà nhỏ này của Anh ca nhi, trắng nhưng lại thiên về vàng nhạt, coi như là hạ phẩm điềm bạch, hơn nữa còn là đồ trơn, một chút ám hoa khắc vân cũng không có.

“Ta không biết sứ điềm bạch lại đắt tiền như vậy.” Nét mặt Anh ca nhi có chút ngượng ngùng, “Tìm thật lâu, hai lượng bạc. . . Nhiều lắm là có thể mua được cái này. Nàng ngay cả nha hoàn cũng gọi là Điềm Bạch, nhất định là rất thích sứ điềm bạch rồi. . .”

“. . . Ừ.”

“Cái đó, bây giờ nói cái này, có thể hơi sớm.” Anh ca nhi sờ mũi một cái, “Ngày hôm nay, cũng chỉ có thể mua chén trà nhỏ này cho nàng. . . Có thể sau này, ta nhất định, nhất định có thể không dựa vào người

nào, tự mình kiếm tiền nuôi nấng. Không phải công tử phủ Thượng Thư, mà là ta, Anh ca nhi, chính mình có thể kiếm tiền trong sạch tiền nuôi lão bà. . . Ta là nói nường tử. Ngự Tỷ nhi nấng. . . Này, đợi đã nào...! Nấng không cần khóc a, tại sao? Không thích? . . .” Chưa từng có bạn gái cho nên hấn rất mờ mịt, trời tháng chạp lạnh như thế mà hấn gấp đến độ toát đầy mồ hôi.

Cổ Lâm che miệng, hết sức nhịn xuống, nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống. Nấng ra lệnh mình ngừng khóc, nhưng lại không dừng được. Nấng chất vấn bản thân khóc cái gì, nhưng cũng không có đáp án.

Lộn xộn ngắt đoạn, nấng nói, “Ta rất thích.” Sau đó đang cầm chén trà Diêm Bạch lên tiếp tục rơi nước mắt.

Anh ca nhi gãi gãi đầu, một lúc lâu mới bình tĩnh hiểu ra. Mẹ nó! Hấn cảm động đến Ngự Tỷ nhi rồi ! Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng nha!

Nhưng đại não nam nhân cấu tạo hoàn toàn khác với nữ nhân. Trong thời khắc lãng mạn như vậy, Anh ca nhi chỉ biết dốc sức đòi canh thịt ăn, không biết thừa thắng truy kích, nói thêm mấy lời cảm động (mặc dù hấn cũng không nói ra được), hoàn toàn công phá phòng tuyến Tường Đồng Vách Sắt của Ngự tỷ nhi, rất là đáng tiếc.

39. Chương 39

Ngày mồng tám tháng chạp thư viện nghỉ, nhưng Quán ca nhi thật sự không dám về nhà. Chỉ là bây giờ phụ thân đã có thể tin cậy, tất cả đều không giống trước kia nữa. Tuy nói Tạ Thượng Thư không có cách dùng “Ý tốt” của thê tử, nhưng đều đặn để cho tiểu nhi tử “Đi học” cũng không phải việc khó gì.

Không biết Quán ca nhi viết thư thế nào, tóm lại, Anh ca nhi xem xong thư, liền tập hợp đội hình thật lớn mang theo môn khách phụ tá của phụ thân và rất nhiều đề thi tài liệu đã chỉnh lý của các năm trước, cùng đi đến nơi Quán ca nhi học.

Trước khi đi hấn đã vắt hết óc, muốn thuyết phục Cổ Lâm cùng đi. Nhưng nấng uyển chuyển cự tuyệt.

Anh ca nhi dù sao cũng là nam nhân, hướng chi đã quên hết chuyện trước kia. Phụ nhân muốn ra khỏi cửa cũng không phải dễ dàng như vậy, ít nhất phải bẩm báo cha mẹ chồng, hơn nữa phải có lý do chính đáng. Cha chồng không thành vấn đề, cũng không muốn tự mình dâng tới cửa để mẹ chồng gây khó khăn, sau đó lại chịu mấy lời không hay ho, nói thì dễ mà nghe thì khó , thật sự không cần thiết.

Lại nói, cơm tất niên cũng phải trở về ăn, chẳng qua vì chia lìa hai mươi ngày tới nấng phải nói lời tốt lành để khuyến bảo, ngay cả “Tiểu biệt thắng tân hôn” cũng không để ý da mặt mà nói ra miệng, mới khiến Anh ca nhi mặt mày hớn hởi, không có cổ bầm nấng, ngoan ngoãn đi cùng Quán ca nhi học thêm chút bằng môn tả đạo.

Thu thập hành lý, chuẩn bị thuốc, dặn dò lại dặn dò, nấng mới dựa cửa đưa mắt nhìn Anh ca nhi rời đi.

Thật ra thì Anh ca nhi không có ở trước mắt, nấng cũng không có cảm giác tương tư muốn điên gì cả. Chỉ là đang cầm chén trà diêm bạch lại nhớ tới hấn thôi.

Có vài phần nghĩ không biết hấn có đúng hạn uống thuốc không, có thể hay không quá ép buộc bản thân chịu đựng đến ốm không. Chỉ là, dù sao không phải đi thi, hoàn cảnh nghe nói tương đối thoải mái phong cảnh tươi đẹp, còn là một trang viên có ôn tuyền. Tiểu Ngũ Tử cũng đã lớn, mặc dù không dễ dàng ra vào liên tục, nhưng để Cổ Lâm dạy dỗ qua một chút, giao Nhị gia cho hấn chăm sóc, chắc là không có vấn đề gì. Cho nên nấng cũng không cần quá lo lắng.

Đối với Anh ca nhi lỗ mãng trực bạch mà nói, Cổ Lâm thừa nhận, nấng quá lạnh lùng. Động lòng luôn là pháo hoa trong chớp mắt, nhưng chỉ trong nháy mắt, rực rỡ lại ngắn ngủi, rất dễ dàng tỉnh táo lại.

Cho nên nàng đối với Anh ca nhi cực kỳ tốt. Chính là một loại áy náy. Thật may là hần thần kinh rất thô, luôn không phát hiện được, luôn ngây ngốc cười.

Khẽ vuốt ve chén trà Diêm Bạch, nàng nghĩ. Có lúc trong phút chốc, nàng thiếu chút nữa không muốn quan tâm đến tất cả. Một ngày coi là một ngày, một năm coi là một năm, liền buông tha thôi. Những thứ phòng bị trong nhà mình kia, buông tha trái tim của mình, liền trầm luân đi.

Nhưng nàng vẫn còn duy trì được tia tỉnh táo cuối cùng.

Rất sớm rất sớm trước kia, nàng cũng không tin chuyện tài tử giai nhân. Nàng chỉ tin “Người có tình sẽ thành thân thuộc”, vấn đề ở chỗ sau khi trở thành thân thuộc. . . Thường thường không phải đều đẹp như vậy. Cha của nàng, bây giờ là Giám tu Hàn Lâm Cố Hàn Lâm, là cháu đích tôn, năm bảy tuổi liền sống một mình một viện, được ông cố và tổ phụ tự mình nuôi dạy, tuổi mới mười bảy đã nhất giáp truyền lư* (xếp thứ tư, sau Thám Hoa), sau đó may mắn, trực tiếp vào Hàn Lâm viện.

(*) Ngày xưa thi đình xong, sáng sớm xướng danh các người đỗ gọi là truyền lư, chắc ý chỉ thi một lần đã đỗ

Trước năm ông hai mươi tuổi, vẫn luôn thận trọng thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của một người cháu đích tôn nên có, theo khuôn phép cũ tới cực điểm. Chuyện duy nhất ông đã đặc biệt làm, trong ngày xuân xã*, nhìn thấy mẫu thân của nàng, vừa thấy đã yêu, lưu luyến si mê âm ỉ nổi tiếng khắp Kinh Thành.

(*) ngày mậu sau ngày lập xuân năm ngày gọi là ngày xuân xã

Khi đó phụ thân nàng vẫn là thiếu niên, đầu tiên là cầu xin tổ phụ tổ mẫu tới cửa làm mai thì bị cự tuyệt, sau đó liền mỗi ngày viết một phong thư cho ông ngoại, cầu xin sau khi xem xong thì chuyển ấu thân. Mỗi ngày sau khi được nghỉ đều ngồi ở quán trà gần nhà tổ phụ, một lần ngồi xuống chính là ngồi luôn một ngày. Bởi vì ở quán trà này có thể thấy tường nhà tổ phụ, và cây hạnh thật cao vươn ra ngoài. Bà ngoại vô cùng không muốn cộc hôn sự này. Thiếu niên đặc ý là tai họa, tuổi nhỏ chưa đến 20 đã là Tiến Sĩ, còn một giáp truyền lư, lại không để ý lễ giáo quần quýt si mê, lẳng lẽ thì cũng thôi đi, lại cứ tuyên dương đến cả thành đều biết, phá hoại khuê dự nữ nhi nhà bà, đây không phải là đối tượng tốt.

Tổ mẫu cũng không vui lòng. Cũng không phải đối tượng nhi tử lưu luyến si mê có vấn đề. . . Nhà người ta là thế gia văn chương, trị gia cực nghiêm, là môn đệ thư hương thanh quý. Nhưng bà từ trước đến giờ tỉnh táo bình tĩnh, trong lúc xã giao đã gặp qua vị tiểu thư này, bên ngoài tựa như nhu nhược lương thiện, nhưng bên trong lại cương nghị không nhún nhường, nhi tử của bà bà biết, tuyệt đối sẽ không có chuyện chết yên lành.

Nhưng nam nhân suy nghĩ luôn không sâu xa đến thế. Ông ngoại bị thiếu niên tài hoa cảm động, tổ phụ cũng muốn leo lên thanh quý, cuối cùng ồm ờ tác thành cộc hôn sự này.

Môn đăng hộ đối, tài tử giai nhân. Thiếu niên anh tuấn lưu luyến si mê ái mộ, thiếu nữ xinh đẹp ngượng ngùng vui vẻ, cuối cùng thành mối nhân duyên tốt. Quả thật có thể thành thoại bản rồi.

Sau khi mẫu thân vào cửa, ba năm sinh hai, sinh ca ca của nàng và nàng. Một trai một gái, hoàn toàn là một chữ tốt. Mẫu thân lúc mới vào cửa đối với cha mẹ chồng vô cùng hiếu thuận, cùng các chị em dâu hòa thuận, cả nhà không có một người nói nàng một lời không tốt.

Nàng tựa hồ là một thê tử hoàn mỹ, đứng đầu tất cả.

Nhưng là, hàng năm đều có ngày xuân xã, hàng tháng đều có thiếu nữ xinh đẹp. Xuân Lan Thu Cúc, có nét nổi bật riêng. Giống ăn tủy mới biết nó ngon, hàng năm ngày xuân xã phụ thân đều đi săn tìm mỹ nhân, khiến Cố Hàn Lâm chiếm được danh phong lưu, cũng không phụ lòng phụ bạc – những thiếu nữ nhà nghèo được hần nhiệt liệt theo đuổi, đều nhét vào nhà thành thiếp thất, cho người ta câu trả lời thỏa đáng.

Nhưng mẫu thân không cho là như vậy.

Nàng sống một năm hận một năm, hận phụ thân phụ lòng phụ bạc, hận những thứ tự ỳnh thiếp thất kia. Dần dần tích lũy, cuối cùng trở nên tàn nhẫn, cái gọi là oán hận một khi mãnh liệt phát tác, mới có thể công khai hạ độc giết Ngụy di nương.

Nhưng hạ độc giết Ngụy di nương, cũng không tiêu tan oán hận của nàng. Chỉ rước lấy một đồng phiền toái, khiến tổ mẫu giải trừ quyền quản gia của nàng. Nhưng những thứ này nàng đều không quan tâm, chỉ có oán và hận càng ngày càng tích lũy, càng ngày càng sâu thêm.

Cổ Lâm mỗi năm đều nhìn mẫu thân bất hạnh và mang bất hạnh cho người khác. Nàng oán hận tất cả, oán hận trượng phu phụ lòng phụ bạc, oán hận trưởng tử của nàng lễ phép lại xa cách, oán hận tất cả thứ tử thứ nữ, càng oán hận những di nương ở hậu viện kia. . . Đặc biệt là con gái của nàng, trưởng nữ của nàng. Trưởng nữ của nàng biết rất rõ tất cả thống khổ và bất đắc dĩ của nàng, lại cùng nàng đối nghịch, luôn che chở những Tiểu Tập Chung kia. Quả thực là phản đồ, nuôi một con Bạch Nhân Lang cắn lại mình.

Hận Cổ Lâm, hận đến không muốn gặp lại nàng. Quả nhiên là súc sinh, lớn lên giống hệt nam nhân đã hại cả đời nàng. Ngay cả tâm can cũng hướng mấy Tiểu Tập Chung do bọn kỹ nữ kia sinh, thật sự không nên sinh nàng ra, hoặc là vừa sanh ra nên đem nàng dìm chết. Có lẽ là vì là thân sinh. Cho nên mẹ ruột nàng không hề che giấu, đối với nàng luôn thẳng thắn mà nói ra rất nhiều lời khó nghe, khi đó nàng được tổ mẫu che chở, thường sầu não thương tâm muốn chết.

Nhưng tổ mẫu cũng không quan tâm kể lại chuyện cũ, giọng rất thất vọng, “Lúc vừa mới gả đến, là một hài tử nhu thuận. . . Nàng ta cuối cùng cũng là mẫu thân của cháu, cháu nên biết được tiên nhân hậu quả, không cần một mực oán hận nàng.” Tổ mẫu dừng một chút, giọng nói bi thương, “Muốn oán, liền oán trách ta không đem con trai mình dạy cho tốt.”

Sau đó nàng dần dần lớn lên, liên tục cười khổ. Oán tổ mẫu sao? Từ sau khi nàng bảy tuổi phụ thân đã không còn ở bên cạnh mẫu thân rồi. . . Ông cố và tổ phụ đối đều đặt kỳ vọng vào phụ thân... Gia đình có công với nước, tổ phụ cũng là hầu tước rồi, đã là Đệ Ngũ Đại. Nếu như phụ thân không có tiền đồ, cái địa vị này không được truyền đời sau, nhất định sẽ suy bại.

Xác thực, phụ thân có tiền đồ, Cổ Gia an khang rồi. Con dâu nào chỉ là phụ nhân không hiểu chuyện, lấy vợ không hiền đức. Nam nhân tam thê tứ thiếp, đó là chuyện đương nhiên, có cái gì mà oán loạn? Tổ phụ liền thường lấy tổ mẫu làm ví dụ, nói lấy vợ nên cưới phụ nhân hiền huệ như tổ mẫu.

Chỉ là tổ phụ không biết, tổ mẫu đã lạnh nhạt nói qua, “Nạp một cũng là nạp, nạp một đám cũng là nạp. Nạp một chuyên sủng mới có mâu thuẫn trong nhà, lật nhà loạn trạch đấy. Nếu muốn nạp, liền nạp bảy tám người, oán nhiệt chết hẳn. Bình pháp chính là dùng vào lúc này, đến lúc đó tọa sơn quan hổ đấu, còn có thể thưởng thức dáng vẻ tổ phụ người bề đầu sứt trán.”

Tổ mẫu là thông minh, nàng cả đời đều đem tim của mình canh kỹ, dù sao nàng nam nữ đều đã sinh, nghĩa vụ cũng xong rồi, ai thích ai thì thôi đi, mình sống tốt là được rồi.

Tổ phụ vẫn không hiểu tổ mẫu, nhưng không ngăn cản việc ông hài lòng với “Hiền thê”. Duy nhất một việc khiến ông mất hứng, chính là “Hiền thê” không để ý ý nguyện của hắn, đem đại nữ nhi gả ột người chỉ có danh tú tài lại đi theo đường buôn bán, đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng bọn họ cãi vã từ khi thành thân.

“Nữ nhi ruột thịt của mình, chỉ có duy nhất, tự nhiên cưng chiều hơn một chút.” Khi trở về tổ mẫu nói, “Thư tuyệt mệnh cá đời trước. . . Ta có lẽ là người duy nhất chưa xem hết. Chữ chữ đều là huyết lệ. . . Ta không hy vọng Đại cô cô của ngươi về sau cũng viết thư tuyệt mệnh như vậy.”

Nàng hiểu, thật ra thì Cổ Lâm thật sự hiểu. Là không có cơ duyên không có đối tượng, nếu có cơ duyên có đối tượng, liều chết cũng sẽ hy vọng có thể để cho nữ nhi của mình (nếu nàng có lời) có thể có cơ hội thoát khỏi loại bất hạnh này.

Cho nên nàng mới có thể đem Cổ Thù gả cho Tứ Lang. Đúng, thương nhân trọng lợi khinh biệt ly. Nhưng Tứ Lang không phải thương nhân bình thường, là thứ biểu đệ của nàng ăn vô số đau khổ nhưng không hề ủ rũ suy sụp, không có chí tiền thủ, mà ngược lại càng nỗ lực phấn đấu.

Có lẽ con người chính là cần chịu rất nhiều rất nhiều đau khổ, đem tất cả tạp chất tẩy luyện sạch sẽ, mới có thể có cơ hội trở thành nam nhân đáng giá nhờ cậy tin tưởng.

Có cơ duyên có đối tượng, ngay cả đó là thứ muội, nàng cũng nguyện ý vì thứ muội tính toán một phen, huống chi thân nữ nhi của mình?

Khi đó nàng trở về cùng mẫu thân cãi vả kịch liệt, âm ỉ muốn giải trừ hôn sự Cố Thù. Tổ mẫu vốn đã không quan tâm đến chuyện trong nhà của mẫu thân, có chút ưu buồn gọi nàng, hỏi nàng có hay không từng oán hận trong nhà kiên quyết đem nàng gả đến Tạ gia?

“Không có.” Cố Lâm không chút suy nghĩ trả lời, “Thật sự. Đến nhà nào, thật ra thì cũng không sai biệt lắm.”

Nàng cũng không phải an ủi tổ mẫu, mà là thật lòng nghĩ như vậy. Tài tử giai nhân lưỡng tình tương duyệt? Nhìn phụ mẫu của nàng sẽ hiểu. Tất cả chuyện xưa tốt đẹp, thường thường chỉ có mở đầu không có kết thúc. Đến kết thúc luôn là thâm trầm không nở nở, huyết lệ loang lổ, tai họa vô tội cùng với ruộng bỏ.

Thậm chí, nàng cũng không nghĩ gả cho Bạng nhân lang gì đó sẽ có cái gì tốt. . . Kết quả tốt nhất cũng chỉ là khi cưới vợ bé sẽ nói một tiếng với nàng, Tương Kính Như Tân. Nhưng mẹ chồng cũng không khác lắm, tranh thủ tình cảm và bức bối với thiếp thất trong nhà, tất cả đều là không sai biệt lắm.

Dù sao trước khi thành thân hai người đều chưa từng gặp nhau, hai người xa lạ bị vội vã cột chung một chỗ, tâm tính không hợp quả thật là chuyện đương nhiên. Nhưng vẫn là bất hòa tốt, bất hòa cho thỏa đáng. Cầm sắt hòa minh ba năm năm năm, sau đó một buổi sáng sinh biến. . . Giống như mẫu thân nàng khổ sở đến nay.

Làm người chó làm thân phụ nhân, trăm năm vui khổ đều tùy người.

Gả cho người nào cũng giống nhau. Trượng phu không có tiền đồ, cũng không ảnh hưởng đến việc trong nhà có nhiều người hay không, lại càng không ảnh hưởng đến chuyện mẹ chồng biết lý lẽ hay không.

Nàng đã từng là người ngay cả chén trà cũng không chịu dùng chung với người khác, cho dù tẩy rửa sạch sẽ nàng cũng không cần, buộc nàng dùng chung chồng với người khác đã là lễ giáo ép buộc, không thể không làm, nàng không thể không cúi đầu.

Bởi vì nàng là nữ nhi Cố gia, phải vì danh tiếng gia tộc mà suy nghĩ, không thể cố tình làm bậy.

Tạ Tử Anh bỏ mặc nàng năm năm, thật ra thì nàng cũng không mất hứng. Có lẽ vậy, đêm động phòng hoa chúc, nàng khi đó còn rất trẻ, cũng đã từng nghĩ tới nếu đã như vậy rồi, vậy thì không chừng có thể hảo hảo cùng hắn chung sống. Bất quá chỉ một đoạn thời gian ngắn, ước chừng mấy tháng, nàng liền từ phiên muộn đến thần nhiên, sau đó tự tại.

Vượt ve chén trà Diêm Bạch, nàng suy nghĩ. Có lẽ Anh ca nhi ngốc hiện tại chẳng qua là chưa hiểu, tựa như tình yêu năm đó của phụ thân, còn là đơn thuần, ngây ngốc. Bởi vì hắn chẳng khác gì là người sống lại cả.

Có lẽ có một ngày, sẽ có một ngày như vậy, hắn nhớ lại chuyện trước kia, hoặc là bị bạn học thậm chí bằng hữu tiếm nhiệm, biết được chỗ hay của thanh lâu. . . Có lẽ tất cả sẽ bất đồng.

Trà đã nguội, nàng lại cảm thấy chén trà Diêm Bạch nóng bỏng, bỏng đến độ khiến nàng muốn ném đi.

Tu vi chưa đủ a. Bất nhạc thọ, bất ai yếu.

Ít nhất còn có được một chén trà. Nàng tự giễu nghĩ. Tương lai có oán, còn có thể nghĩ đến đã từng có một Nhị gia ngốc, đem tất cả tiền năm của tú tài lần đầu tiên, đổi một chén trà, giống như hiến vật quý tặng cho nàng.

Suy nghĩ một chút, so với những phụ nhân khác mình đã may mắn hơn rất nhiều, không thể tham thêm nữa.

40. Chương 40

Khiến Cố Lâm không còn gì để nói chính là Anh ca nhi đi không đến hai ngày, đã có thư về rồi, một chồng lớn thật dày.

Người này, thật không phải là đồ tinh tâm. Không cho người ta một khắc an tĩnh.

Thư hồi âm của nàng luôn rất ngắn gọn, chỉ là hỏi han ân cần thường ngày, không nói thêm cái gì. Tuy vậy, vẫn không thể nào ngăn cản nhiệt tình của Anh ca nhi, viết một đồng lời khiến cho người ta mặt đỏ tới mang tai, nàng phải đem tất cả khóa vào trong hộp, để cho người khác thấy được thì nguy mất.

Ngay cả khi đã chết một lần rồi cũng không sửa đổi được bản tính hoàn cố, Cố Lâm âm thầm lẩm bẩm. Cũng không phải là rất xa, cũng không phải là thật lâu. Đi hai mươi hai ngày, viết 20 lá thư trở về. Đêm Bạch và đám tiểu nha hoàn kia chỉ cần thấy tiểu tư đưa thư đi vào, đều cúi đầu cười.

Cũng biết gia sửng thiếu phu nhân, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện mỗi ngày viết thư thái quá như vậy. . . Nhị gia và Ngũ Gia sát đến giao thừa mới trở về ăn bữa cơm đoàn viên, Nhị gia vừa thấy được thiếu phu nhân liền hoàn toàn không chú ý tới Ngũ Gia và một đám nha hoàn tiểu tư đều ở đây, đột nhiên ôm Cố Lâm như con gấu, hân da dầy không có cảm giác, ngược lại người vậy xem lại mắc cỡ không chịu được, Ngũ Gia cũng bị dọa chạy mất.

Cố Lâm đánh hấn hai cái cũng không khiến hấn buông tay, ngược lại nha hoàn tiểu tư toàn bộ đều cười trộm rồi lui xuống. Cố Lâm phát giận, lại chỉ nhận được vài câu lẩm bẩm không rõ ràng của Anh ca nhi, vẫn ôm chặt đến chết không buông.

“ . . Ta cuối cùng cũng biết cái gọi là Một Ngày không gặp như cách Ba Năm rồi.” Anh ca nhi rất u oán, u oán đến tận tận thân, “Nhưng nàng lại không nghĩ tới ta chút nào, thư hồi âm chỉ có mấy chữ như vậy, ta xem đến thuộc rồi.”

Rất muốn bảo hấn đứng đắn một chút, đừng hồ nháo. Cũng rất muốn nói cho hấn biết vợ chồng nên Tương Kính Như Tân, dùng lễ đối đãi.

Nhưng nàng cái gì cũng đều không thể nói ra miệng, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng rát , thân thể vốn đang cứng còng lại dần dần mềm nhũn, lẳng lặng nằm trong ngực hấn, “. . Ta nhớ chàng.”

(oa đỏ mặt nha)

Có lúc.

Nhưng Anh ca nhi thật sự rất dễ thỏa mãn, ngốc đến đáng yêu. Chỉ một câu nói như vậy, lập tức mặt mày hớn hở, không hề đòi ăn canh thịt, ngược lại từng lần một dịu dàng hôn tóc và trán của nàng.

Cố Lâm ngẩng đầu, nhắm mắt lại, dịu ngoan tiếp nhận những động tác thân mật dịu dàng của hấn. Nhưng mũi càng ngày càng xót, phải ngẩng cao đầu, nước mắt mới không rơi xuống.

Đợi đến khi có người cao giọng bẩm báo, phu nhân sai người đến mời Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân, Anh ca nhi mới không cam lòng buông lỏng tay, “Vừa trở lại đã gặp rồi, bây giờ cách lúc ăn cơm tối còn rất sớm, mời cái gì mà mời. . .”

“Anh ca nhi, trăm điều thiện hiếu đứng đầu.” Cố Lâm nhỏ giọng khuyên bảo.

“Biết.” Anh ca nhi phờ phạc rũ rượi. Hấn thật đúng là không thể nhẫn nại mà ứng phó với bà mẹ hờ đó. . . Huống chi còn có cả một nhi tử hờ ở đó.

Liên quan gì đến hấn chứ? Hấn chẳng làm gì cả, đều là do đời trước tạo nghiệt, bà mẹ nơi này còn không được hời? Hời đến mức vượt qua cả mức trần đầu giá rồi.

Đi đến, hắc, quả nhiên mẹ hờ của hấn lại ôm nhi tử hờ ra hiến vật quý rồi.

Cha hấn ngược lại cùng mẹ hờ này giải hòa rồi. . . Hết cách, vốn là chiến tranh lạnh một đoạn thời gian, vô tình gặp được Tân ca nhi, kết quả tiểu oa nhi này cười đến tươi sáng như ánh mặt trời dùng âm thanh thanh thúy non nớt gọi ông một tiếng “Tiện nhân” . (không biết mặt Tạ thượng thư lúc này như thế nào nhỉ * xoa cằm*)

Một lần nữa, ông bị bản lãnh nuôi con thành lệch lạc của chính thê làm cho kinh hãi.

Trước kia tuổi còn nhỏ, là thời điểm mấu chốt nên xem trọng sự nghiệp, hấn lại luôn tuân theo chuẩn mực nam chủ ngoại nữ chủ nội. Lúc phát hiện lão Nhị bị nuôi thành vô cùng lệch, ông chỉ có thể đem lão Tứ gửi tới chỗ lão thái gia. Hiện tại quan đồ đã đạt đỉnh điểm, là trọng thần một nước, tuổi cũng lớn, thời gian

rối rãnh cũng tương đối nhiều, hiện tại cuối cùng cũng có thời gian để quản chuyện nhà, sao có thể một lần nữa trở mắt nhìn tôn tử đi theo hướng đường lệch lạc đây?

Nhưng phu nhân lúc nào thì cũng có thể hồ đồ, gặp đến vấn đề tranh thủ tình cảm thì ngay lập tức trở nên khôn khéo, nói gì cũng không cho Tạ Thượng Thư đem cháu trai ôm đi. Lão gia đối với Tân ca nhi rất để ý rồi, lúc này không lợi dụng cháu trai đem lão gia buộc lại, thì đợi đến bao giờ? Cho nên sau khi Tạ Thượng Thư mắng mỏ phu nhân một trận, lại giải hòa rồi. Nhưng Tạ Thượng Thư nguyện ý trở về Từ Huệ đường ngủ, cũng không phải vì phu nhân, mà là vì giáo dục Tân ca nhi đang bị bỏ tập nói cho tốt.

Cái này chính là gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Tạ Thượng Thư khổ tâm không hề phí công, dầu gì Tân ca nhi cũng đã bỏ được tật xấu nói hai chữ kia, tuy rằng chưa biết chữ nhưng lại rất thích làm bộ cùng Tạ Thượng Thư đọc sách.

Có lúc suy nghĩ một chút, Tạ Thượng Thư cũng cảm thấy không nên như thế. Tuy nói thứ tự là đã có sẵn, nhưng chính thứ khác biệt. Tương lai con dâu có con trai, thì trưởng tử dòng thứ này mặc dù đã ký danh, nhưng thân phận cũng rất khó xử. Hơn nữa còn do ông tự mình dạy, thật sự không nên. Coi như con dâu là người rộng rãi, nhưng nhi tử sau khi bị ngốc chỉ thừa nhận một mình nàng không đúng? Con trai con gái sớm muộn cũng sẽ có.

Vì chuyện này, hẩn dẫn đo hồi lâu, lúc Anh ca nhi và Quân ca nhi chạy đến trang viên học hành khắc khổ thì ông đã gọi con dâu gọi tới bàn luận.

“Tân ca nhi chính là trưởng, cái này không cần phải nói.” Cố Lâm cười cười, “Cảm tạ cha chồng đã thương con dâu, tương lai con dâu vạn hạnh có nhi tử, cũng sẽ chỉ là con thứ hai.”

Tạ Thượng Thư không yên lòng hỏi tới mấy lần. Nên biết thứ tự quan trọng, huống chi “Trưởng” tử này chỉ là ký danh, cùng Cố Lâm không có chút thân thiết nào. Chẳng những chiếm danh phận “Trưởng”, tương lai phân chia cũng sẽ vị trí cháu đích tôn.

Cố Lâm chỉ là nhàn nhạt đáp lời, “Nam nhi tốt phải từ tay trắng mà thành công lập nghiệp. Sản nghiệp tổ tiên nhiều hay ít, chỉ là tướng niệm với tổ tiên, kỉ niệm của tổ tiên không thể dễ dàng sử dụng.” Nàng khiêm nhường mỉm cười, “Tức là nếu có con trai, ta nguyện nó được như cha chồng tất cả mọi việc đều dựa vào bản thân, làm một nam nhi đội trời đạp đất.”

Tạ Thượng Thư im lặng. Cố Gia dạy nữ nhi thật tốt, dạy ra một nữ nhi ung dung độ lượng như vậy.

Chỉ là trong lòng hẩn ít nhiều vẫn có chút khó chịu. Coi như ký danh, nhưng một người được dạy dỗ theo đúng những lễ pháp của cổ nhân như ông mà nói, thứ dù sao cũng chỉ là thứ, để cho con thứ thừa kế nhà ông, nói thế nào cũng không thoải mái.

“Con và Anh ca nhi cũng còn trẻ tuổi.” Tạ Thượng Thư khoát khoát tay, “Chuyện này tương lai bàn lại. Nhưng trước mắt nếu con thật sự không để ý, thì Tân ca nhi không thể không do ta tự mình dạy. . .”

Cố Lâm cắt đứt lời của ông, áy náy cười một tiếng, “Đây là phúc khí của Tân ca nhi, cũng là phúc khí của con dâu.”

Con dâu quá hiền huệ, thật ra thì cũng là khó giải quyết a. Tạ Thượng Thư cảm khái, để cho nàng về trước. Thật ra thì cái này cùng với chuyện hiền không hiền huệ không có quan hệ gì. Cố Lâm yên lặng nghĩ. Nàng là nữ nhi Cố gia, con dâu Tạ gia. Lúc trước khi được tổ mẫu nuôi dạy, nàng đã hiểu rõ một chuyện: lợi ích của gia tộc bao giờ cũng hơn xa lợi ích cá nhân.

Cần phải biết có thể được cảm y ngọc thực, đều là do gia tộc thịnh vượng ban tặng, thiếu gia tiểu thư kim quý, thật ra thì căn bản không hề có chút công lao nào. Hưởng thụ cuộc sống xa hoa thoải mái, sẽ phải nhớ đến tổ tiên, đem gia tộc đặt lên trên tất cả.

Tranh đoạt cái vị trí trưởng tử này căn bản chỉ là làm tổn hại đến gia tộc. Lão Thái Gia và cha chồng hai đời làm quan mới gây dựng được cơ nghiệp tốt đẹp như bây giờ, miễn cưỡng khiến Cố Gia xâm nhập được vào tầng lớp trung phẩm thế gia. Nếu gây ra tranh chấp vì tranh đoạt cái vị trí trưởng tử này, vậy thì đã phí hoài tâm huyết của hai đời rồi.

Mặc dù tổ mẫu có lúc cũng sẽ phiền muộn, nói đã dạy nàng quá tốt, đến mức thành ngược lại không tốt. Nhưng nàng cảm thấy việc đời tầm thường, thật không có cái gì đáng để tranh giành.

Nàng nếu là nam nhi, cũng không nhìn chằm chằm tổ nghiệp làm sâu gạo, làm thương hay làm quan, cũng phải xây dựng được công danh và gia nghiệp. Sống là người tài, chết cũng phải hi sinh oanh liệt. Lúc này mới không phí danh nam nhi khi còn sống.

Rất đáng tiếc, nàng là nữ nhi. Nhưng nàng nếu có nhi tử, cũng sẽ dạy nó như vậy. Chúng ta quyết không khi dựa vào gia dựa làm sâu gạo. Tân ca nhi thanh thúy mà rõ ràng gọi tên mọi người, ngược lại đối với cha ruột cùng mẹ cả của hắn lại có chút sợ hãi. Qua năm Tân ca nhi đã hai tuổi rồi, chính là thời điểm nửa hiểu nửa không. Hắn bị tổ mẫu và một đám di nương cưng chiều vô cùng, nhưng mọi thứ quá mức luôn tạo ra sự nhàm chán, nhất là đối với tiểu bằng hữu có tính cách ngoan cố.

Cho nên hắn đặc biệt thích cách đối xử khoan nghiêm đúng mực của tổ phụ, chuyện gì cũng muốn học tổ phụ, cực kỳ thân cận. Nhưng tổ mẫu của hắn nói rất nhiều mẹ cả không tốt, với cha cũng phàn nàn oán trách. Hắn mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng cũng ghi nhớ, đánh dấu nên hai người bọn họ một ấn ký “Không cần thân cận”.

Lại cũng không thường xuyên thấy, thêm mấy phần xa lạ.

Nhưng mẹ cả cũng rất thân thiết dịu dàng, nhẹ giọng gọi tên của hắn. Đứa bé ở tuổi này có thể nửa hiểu nửa không, nhưng lại rất nhạy cảm khi nhìn mặt nói chuyện, cho nên cười như hoa nở gọi mẫu thân, sau đó lại sợ hãi gọi phụ thân. Cố Lâm mỉm cười gật đầu một cái, vừa âm thầm chọc hông Anh Nhị gia.

Thật ra thì, hắn mặc dù rất bài xích nhi tử hờ này, khiến cho hắn không biết có tính hay không đội nón xanh. Nhưng hắn dù sao cũng là đại hòa thượng mềm lòng, ngây thơ, chất phác, một đứa nhỏ phần nộn đồ đồ gọi hắn như vậy, mặc dù không có tính cuồng chính thái*, tâm cũng mềm nhũn thành một đoàn.

(*) shota, mấy bé trai dễ thương, ngây thơ đó. Ta cũng có tình cuồng shota

~

Cũng đừng nói là cha, ngay cả là thúc thúc hay cữu cữu, hắn đều rất ít được mấy cháu trai và cháu gái gọi như vậy, càng không nói đến cơ hội chung sống với bọn trẻ.

Cho nên hắn tay chân luống cuống, ngốc đến ngớ ngẩn gãi đầu gãi tai, miễn cưỡng “Ừ” một tiếng trả lời.

Điều này làm cho Tân ca nhi gan lớn hơn, đầu tiên là đưa tay cho Cố Lâm ôm, sau một lát, lại bò đến trên người đại hòa thượng đáng thương ngây thơ chất phác, sau đó không chịu để nhũ mẫu ôm đi hầu hạ ăn cơm đoàn viên, cứng rắn nương nhờ chiếm tiện nghi trên đầu gối cha hắn, tùy ý mẹ cả chia thức ăn cho hai người bọn họ.

Anh ca nhi tâm tình phức tạp, thật sự rất phức tạp. Tiểu Chính Thái mềm mại động lòng người, đây là sự thực. Nhưng hắn ngay cả thịt cũng còn chưa từng ăn, lại đã trải qua tai nạn chết người – lại có một Tiểu Chính Thái, linh hồn ràng buộc, không thể vứt bỏ. Quan trọng nhất là còn tặng kèm một mắt nhìn chằm chằm, tổ mẫu ngang ngược không hiểu chuyện của Tiểu Chính Thái. Cái này còn thảm hại hơn, ngoài việc chờ đến khi độ bền trang bị tự động giảm đến 0, ngay cả cơ hội DELETE cũng không có. (ý anh là anh coi Tân ca nhi là trang bị như trong game ý, không thể hủy chỉ có thể để nó tự hỏng)

Cuộc sống xuyên qua đã tang thương càng thêm tang thương a. Không thể làm lại. . . nếu sớm thêm vài năm cũng tốt a! Thật là làm cho người ta rất bi thương rồi.

41. Chương 41

Cuối cùng nhờ cha và nhị ca che chở tránh phải làm tiêu điểm, Quân ca nhi mới miễn cưỡng tránh được một kiếp, nếu không Tạ phu nhân thiếu chút nữa đã đem tâm phúc nha đầu của bà kín đáo đưa cho hắn, khiến hắn ăn một bữa cơm tất niên kinh sợ nhất từ lúc chào đời tới nay.

Ngay cả Anh ca nhi cũng vừa toát mồ hôi vừa buồn rầu. So với cái trang bị không thể tiêu hủy kia thì đối với “Tổ mẫu” đẳng cấp thần khí hần còn cảm thấy bất đắc dĩ và sợ hãi cao hơn một tầng.

Âm thầm kêu may mắn, trước đây thân là một hồn tử hung ác, lòng dạ hiểm độc, ngang bướng như con lừa, “Tổ mẫu” không dám đối với hần làm chuyện nhét người kia. Thật không hiểu nổi, ăn no rồi rãnh thì cũng thôi, làm sao lại có sở thích nhét di nương cho nhi tử và lão công chứ. . .

Mãi cho đến Nguyên tiêu, Quân ca nhi mỗi ngày đều là trời chưa sáng đã chạy đi gặp bằng hữu để tị nạn, Anh ca nhi đồng tình thì đồng tình, nhưng cũng chỉ có thể dựa theo đề nghị của Cố Lâm, phân tị viện của Quân ca nhi mấy người nghiêm chỉnh để canh cửa, tránh khỏi sơ ý một chút, đứa trẻ non nớt này bị người khác ăn mất cả xương và da, còn phải bất đắc dĩ thu vào làm thiếp.

Tạ phu nhân dĩ nhiên rất không vui, nhưng trong ngày đầu năm mắng chửi người là điềm xấu, hướng chi Tạ Thượng Thư kiên quyết nói Quân ca nhi còn quá nhỏ, ngay cả Anh ca nhi cũng đứng ở bên Tiểu Tập Chung kia, bà chỉ có thể hận đến âm thầm nghĩ rằng, giận chó đánh mèo lên người Cố Lâm, mừng hai là ngày về nhà mẹ đẻ thì bà gây khó khăn, chọc cho Anh nhị gia nhịn không được phải nổi giận, đập vỡ chén trà, mới có thể ra cửa.

Cố Lâm không tức giận, Anh ca nhi lại sắp tức chết rồi. Dọc đường đi không ngừng oán trách, Cố Lâm im lặng không lên tiếng, cho đến khi hần thật sự nói quá giới hạn, nàng mới lên tiếng khuyên nhủ, “Anh ca nhi, trăm điều thiện hiểu đứng đầu, tiếp tục nói nữa thì không tốt, dù sao đó cũng là mẫu thân. Là con, nên nhịn một chút cho thỏa đáng. Chàng kêu la với ta thì cũng thôi, nếu để cho người ngoài nghe được thì làm sao đây?”

Hần muốn phản bác, rồi lại nghẹn lời. Lúc hần là quân nhân chuyên nghiệp đã 30 tuổi rồi, lại không có ham mê bất lương gì, tiết kiệm chất phác, nhưng vẫn là thanh liêm, số tiền gửi ngân hàng cũng mới chỉ năm con số, đều là do cha mẹ tốt của hần ban tặng. Lau cái mồ hôi cũng không xong, còn chưa trả xong mấy khoản nợ oan. Tuy vậy, hần và huynh đệ tỷ muội vẫn không thể nói mặc kệ bọn họ.

Con cái là khoản nợ, vận khí không tốt, cha mẹ cũng là khoản nợ. Hai đời đều làm con nợ, hần thật sự là phiền chết rồi. Hướng chi đối với bà mẹ hờ này hần nửa điểm thân tình cũng không có nổi.

Không có được thân tình thì như thế nào? Hần bây giờ là Tạ Tử Anh xui xẻo, Tạ phu nhân là mẹ ruột Tạ Tử Anh.

“ . . . Cử nhân, thật đúng là không thi đậu thì không được. Nếu không ba năm sau làm sao có thể thi tiến sĩ?” Anh ca nhi nói thâm, “Mẹ nó, đảo Hải Nam. . . Ta là nói Quỳnh Châu ta cũng đi rồi! Ngự Tỷ nhi, Quỳnh Châu thật ra thì cũng không phải rất kém. . . Có khả năng bị đám người đó phá hỏng, mẹ kiếp Quỳnh Châu và Thiên đường đều giống nhau!”

Cố Lâm thấy buồn cười, Nhị gia gốc này, coi Cử nhân và Tiến Sĩ là củ cái trắng ở trong ruộng sao, tiện tay là lấy được ? Chỉ là nàng vẫn gật đầu một cái, “Anh ca nhi đi đâu ta liền đi đó, lựa chọn như thế nào?”

Anh Nhị gia cảm động rồi, cảm động không đến không chịu được. Nữ nhân thế kỷ hai mươi mốt đều là cáo già, đòi hỏi rất nhiều, nữ vương và bạn gái đã man đều như ôn dịch lan tràn. Nếu không phải đi tới cái triều Đại Yên quỷ quái này, làm sao có thể gặp được bạn gái kiêm lão bà hoàn mỹ như thế. . .

Hần rất muốn tự mình biểu đạt tình yêu tràn đầy của hần ngay lập tức, đáng tiếc đường từ Tạ gia đến Cố gia thật sự quá ngắn, hần lại lãng phí quá nhiều thời gian mắng lão nương của hần rồi.

Kết quả hần buồn bã xuống xe ngựa, chỉ kịp để nhạc tổ mẫu bắt mạch, vẫn chưa kịp hỏi kết quả, đã bị nhạc tổ phụ và nhạc phụ vô cùng nhiệt tình bức ép rời đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Lâm cách hần càng ngày càng xa.

Đám người đi xa rồi, tổ mẫu cười phì một tiếng, mặt Cố Lâm lập tức đỏ lên.

“Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường .” Tổ mẫu thành thoi uống một hớp trà, “Người không biết còn tưởng rằng hai người còn đang tân hôn đó.”

Cố Lâm ngượng ngùng quay đầu, ho nhẹ một tiếng, “Tổ mẫu, thân thể Nhị gia. . .”

“May mắn hẳn nhận được.” Tổ mẫu trêu ghẹo nhìn nàng một cái, nhưng cũng không để cho nàng tiếp tục lúng túng, “Ước chừng sau khi thi Hương xong, là có thể động phòng. . .” Suy tính một lát, tổ mẫu nặng nề, “Lâm tỷ nhi, tuy nói cháu đã có con ký danh, nhưng không có con ruột bên cạnh, nên biết. . .” Nàng do dự một lát, không biết có nên nói tiếp hay không.

Cổ Lâm cười khổ lắc đầu một cái. Nàng hiểu ý của tổ mẫu, cũng hiểu chuyện đời. Nàng rất rõ ràng, trước mắt Anh ca nhi đối với nàng tình thâm ý trọng, yêu quý hơn trân bảo, ai biết có thể tốt đẹp trong ba năm nữa không? Thừa dịp trước mắt đang hòa hợp, nhanh chóng sinh nhi tử thì quan trọng hơn. . .

Nhưng Đại cô cô cũng đã tiết lộ, phương thuốc sinh con trai thật ra thì phải để trượng phu uống, hơn nữa rõ ràng sẽ gây tổn thọ. Nàng thà rằng một đời không có con, cũng không muốn Anh ca nhi, thật vất vả mới tốt lên, đang đi theo con đường ngay thẳng, bị tổn thương chút nào.

“ . . . Tổ mẫu, Lâm nhi tin Phật cầu đạo, là hy vọng giảm bớt oan nghiệt, tại sao có thể để mình tạo thêm tội nghiệt?” Cổ Lâm nhỏ giọng nói.

Tổ mẫu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng. Thật đúng là cháu gái của bà, vẫn không thể vượt qua tình cảm nữ nhi. Bà tự cười bản thân, người nào lúc tuổi còn trẻ mà không như vậy? Bà cũng đã trải qua vô số thất vọng và đè nén, mới có thể hờ hững như bây giờ.

Cả đời nữ nhân, cửa ải chồng chất. Kết hôn là cửa ải, sống chết là cửa ải, yêu hận oán thán làm tăng thêm Tường Đồng Vách Sắt, sống đến cái tuổi này, ai mà không trải qua những chuyện màu và nước mắt chứ?

“ . . . Tác dụng của thuốc là có hạn, cô gia có thể dưỡng thân thể đến mức tốt nhất, nhưng đường con cháu vẫn khó khăn như cũ.” Tổ mẫu chậm rãi nói.

“Lâm nhi chỉ cầu an lòng, quyết không hối hận.” Cổ Lâm cúi đầu.

Tổ mẫu nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặc dù có điểm bất đắc dĩ, nhưng khoe môi vẫn là hơi nhếch lên. Không biết thời thế, cao ngạo ngay thẳng, thật ra thì bà không nên vui mừng.

Nhưng bà vẫn cao hứng .

Có thể ở trong cái hậu trạch Tu La này giữ được trái tim của mình, đây không phải là chuyện dễ dàng. . . Bà cảm thấy mình có cháu gái như vậy mà kiêu ngạo. Mặc dù là có chút kiêu ngạo thảm thương.

“Đi gặp nương cháu một chút đi.” Tổ mẫu ôn hòa nói, “La nhi khó có khi trở về, tỷ muội các người cũng đã lâu không gặp.”

Cổ La chính là vị muội muội ruột làm trắc phi Thế tử của nàng, nàng cung kính hướng tổ mẫu bái biệt, ra khỏi phòng khách mới cười khổ. Không ngoài dự liệu, mẫu thân và muội muội ruột đối với nàng đều cực kỳ lạnh nhạt, một chén trà cũng còn chưa uống xong, mẫu thân đã cười lạnh nói, “Đám muội muội bảo bối của người cũng trở về nhà mẹ đẻ rồi, không đi gặp họ, ngồi ở chỗ ta làm cái gì? Nhanh đi làm trưởng tỷ hiền lương của người đi, đừng để cho người ta nói ta cản trở người có danh tiếng hiền tuệ như người!”

Cổ La bĩu môi, khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, thân mật kéo tay mẫu thân, “Nương, người nhìn tám lưa Yên La này đi. . . Là do nữ nhi đặc biệt chọn cho người đó! Đây là cống phẩm, nếu không phải gia là Thế tử, người khác cũng không thể có bản lĩnh có được!”

Cổ Lâm há miệng, cuối cùng vẫn là không nói gì. Cổ La và Thế tử phi tranh giành tình cảm gay gắt, tranh đến độ truyền khắp Kinh Thành. Nàng rất muốn khuyên nhủ muội muội ruột, thê thiếp khác biệt, vẫn phải tuân thủ lễ pháp mới thỏa đáng. Nhưng Cổ La tuyệt đối sẽ không nghe nàng, mẫu thân cũng chỉ sẽ cảm thấy nàng có ác ý mà thôi.

Nàng cười khổ cáo lui, hai thứ muội gả ở kinh thành đã sớm đến chỗ di nương chờ, ồn ào lộn xộn kể chuyện cho Cổ Lâm, kể khổ tâm, tranh nhau đem hài nhi của mình cho đại tỷ nhìn.

Cổ Lâm cùng các nàng cười nói , lần lượt ôm cháu trai và cháu gái ngoại của mình. Vui mừng rồi cao hứng, lại có chút cảm giác hoang đường. Người đáng ra phải thân với nàng nhất là mẹ và muội muội ruột thì lại cừu thị khinh miệt nàng, thứ muội không cùng mẹ lại tin cậy thân cận nàng.

Từ khi xuất giá tới nay, đây là lần đầu nàng mừng hai về nhà mẹ đẻ. . . Trước đây Nhị gia ngay cả nhìn cũng không trông thấy, làm sao có thể theo nàng trở về? Tổ phụ và cha cũng chẳng quan tâm đến nữ nhi như nàng và con rể, gần như cả đời không qua lại với nhau.

Rõ ràng là bọn họ làm chủ gả nàng đi Tạ gia .

Nhưng sáng nay trở lại, tổ phụ và cha đối với Anh ca nhi lại thân mật nhiệt tình như vậy. . . Đơn giản là do hắn đã đỗ tú tài kinh thành, thoát khỏi xú danh hoàn khổ chứ sao.

So sánh với nhau, bảy tuổi bất đồng tịch*, ca ca nghiêm cẩn thủ lễ và một đám thứ đệ muội, cũng không bàn về cuộc sống của nàng, đều ân cần tin cậy, thư từ không ngừng. Đây là số phận gì đây.

(*) cách nhau bảy tuổi không cùng ngồi một mâm, ý chỉ cách nhau bảy tuổi anh em phải giữ lễ, không quá thân cận

Đại ca vẫn nhàn nhạt, không hề giống tổ phụ và cha nhiệt tình gọi Anh ca nhi, thậm chí cũng không còn nói thêm cái gì với nàng. Cho đến khi bọn họ sắp đi, hắn mới gọi Cố Lâm lại, đại ca đã là thứ cát sĩ*, đưa cho nàng một tay nải, cực kì nặng.

(*) một chức vị trong Hàn Lâm viện

“Ta đã bảo tiểu đệ sao chép lại một phần đề thi, bài luận bao năm qua.” Hắn vẫn lạnh nhạt, “Em rể chịu phần đầu là chuyện tốt, thiếu cái gì thì viết thư mà nói, không cần giấu.” Trầm mặc một hồi, “Lâm nhi, muội người hiểu chuyện, không cần phải so đo với nương và La nhi.”

Cố Lâm yên lặng gật đầu một cái, miễn cưỡng cười cười, lên xe ngựa. Anh ca nhi thần kinh thô thổ phào, “Cha và gia gia của nàng là sao vậy? Hừ chết người. . . Làm sao lại chỉ nhìn chăm chăm ta? Nhiều con rể như vậy. . . Ta lại làm cái gì sao? Đúng rồi, bà nội. . . Ta là nói Nhạc tổ mẫu đại nhân nói tình trạng hiện tại của ta như thế nào rồi? Ách, cái đó, có thể hay không. . . Lúc nào thì có thể. . .”

Hắn đang cầu nhàu lập tức bị cắt thành hai khúc, nghẹn lời không nói được gì.

Ngự tử Anh Minh Thần Võ, chủ động ôm lấy hông của hắn, vùi mặt vào ngực hắn, nước mắt từng giọt chảy xuống, khiến hắn sợ hãi vô cùng, hỏi cũng hỏi không được, dụ dỗ cũng dụ dỗ không ra.

Xong rồi. Chẳng lẽ. . .

“Ta...ta chẳng lẽ. . .” Anh ca nhi cũng sắp khóc, “Ta...ta sống không lâu nữa. . . ? Ta thực xin lỗi nàng Ngự Tỷ nhi, để cho nàng tuổi còn trẻ đã làm quả phụ. . .” Không được! Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu? Nhưng là cũng quá dài đi?

Sửng sốt một chút, Cố Lâm vốn đang trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lập tức nín khóc mà cười, nhìn gương mặt tuần tú đang nhăn lại của hắn, càng không nhịn cười được.

42. Chương 42

Chờ giải thích rõ ràng, rốt cuộc gương mặt tuần tú đang nhăn lại của Anh Nhị cũng giãn ra, nhưng chợt có chút rầu rĩ.”Còn phải đến mùa thu à? Không thể. . .”

“Không thể.” Cố Lâm nghiêm mặt trả lời. Nhìn gương mặt tuần tú của hắn rầu rĩ nhăn thành cái bánh bao, nàng nở nụ cười, chút khó chịu trong lòng tiêu tán rất nhiều.

Chờ Anh Nhị gia không tình nguyện hồi hồn lại từ đau khổ phải tiếp tục kiếp Đại hòa thượng , mới nhớ ra muốn hỏi Cố Lâm khóc cái gì.

“ . . Từ khi xuất giá đến nay, đã hơn sáu năm, lần đầu tiên mừng hai trở về nhà mẹ, cảm xúc hơi nhiều một chút.” Cố Lâm tránh nặng tìm nhẹ trả lời, thuận tay đem tay nải mà đại ca tặng đưa cho hắn, dời đi lực chú ý của Anh ca nhi.

“Cái gì? Tà Tử Anh này thật không phải . . .” Anh ca nhi đem hai chữ “Đồ”* kia cứng rắn nuốt xuống. Hoàn toàn chính xác tên đó không đáng làm người, nhưng hắn hiện tại chính là Tà Tử Anh, mắng tới mắng lui còn không phải là mắng chính mình? Mà tay nải đựng đề thi mà Đại Cữu Ca cho kia rất nhanh hấp dẫn hắn.

(*) chữ đồ kia vốn là hai chữ Đông Tây chính là chỉ đồ vật, những thứ linh tinh

Đừng nói cổ nhân không bằng nay ha. Đại Cữu Ca này so với hắn còn giỏi hơn, càng giống như giáo sư tinh anh trong trường luyện thi nha! Nhìn chỗ tài liệu này một chút xem. . . Chính là có chút văn vẻ, lại không có dấu chấm câu, xem ra có chút khó hiểu. . . Nhưng hắn cũng không phải như lúc vừa mới tới, bị người khác coi như Anh nhị gia điên khùng, cổ văn không hiểu.

Nhìn Anh ca nhi vui mừng mở ra chỗ tài liệu đại ca đưa, khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện nụ cười thật thà ngu dần có chút không phù hợp, Cổ Lâm đột nhiên cảm thấy, nếu hắn cả đời đều như vậy, thì tốt biết bao.

Không quan tâm hắn hiển đạt Phú Quý, không quan tâm sinh con dưỡng cái, chỉ cần hắn là Anh ca nhi ngốc hồ hồ, thần kinh thô, mặc dù không hiểu năng, vẫn sẽ đặc biệt vì nàng mua chén trà Điem Bạch, đó chính là hy vọng lớn nhất của nàng.

Dĩ nhiên Anh ca nhi của chúng ta không hề biết hắn trong tình trạng không chú ý đã khiến hảo cảm của Cổ Lâm dành cho hắn tăng lên gấp bội. Qua hết năm hắn quả thật vội đến lật trời, mỗi ngày đều chạy ra ngoài.

Khoan hãy nói, Quân ca nhi sau khi bị hắn dạy vỡ lòng (dạy hư), tất cả đều thông suốt, hơn nữa nghe một hiểu mười, suy diễn thành vô cùng cao siêu tinh thâm. Nhị ca bắt những tên môn khách phụ ta ăn no không có chuyện làm kia chép lại tài liệu thi cử thật sự rất tốt. Đại Cữu Ca nhà nhị tẩu trợ giúp những đề thi sắc sảo kia lại càng như hổ thêm cánh.

Nếu như đây là thi cử ở vùng khác, hắn dám nói nhị ca chỉ cần đóng cửa đọc sách là có thể treo ngược đuôi xe*. Về phần hắn, Tiểu Sinh Bất Tài, thật sự là hắn không thể thi, nếu không đồ đầu không dám nói, dù sao trong năm người đứng đầu là có thể.

(*)cái này là gì nhỉ, ta không rõ. Chắc ý chỉ anh ca nhi có thể thi đỗ điểm cao. Ai rõ thì chỉ ta với nguyên văn là .

Nhưng đây là thi ở kinh thành, không phải chỉ như vậy là được .

Kinh thành là nơi nào? Đất Ngọa Hổ Tàng Long đó! Cái gì nhiều nhất? Quyền quý nhiều nhất! Mặc dù nói còn không biết ai là quan chủ khảo, nhưng chắc chắn không ngoài mấy vị đại nhân kia. Mặc dù nói quang minh chánh đại lộ đề là không thể nào, nhưng tiết lộ một chút đề mục và phương hướng thì tuyệt đối làm được.

Học viện sơn trường hắn đang học có một tài tử huân quý tính tình cổ quái, người Mộ Dung thế gia, cùng Cổ Gia sánh vai nhà cửa đệ nhất điều tàn ở Hoài Nam, đại danh Tiêu Tiêu, tự Thanh Vân. Năm đó nguy tạo tên họ tịch quán từ Tứ Xuyên một đường thi tới đây, là tam nguyên cập đệ đầu tiên của Đại Yên Triều, đến điện Kim loan mới tự bộc lộ thân phận, khéo léo từ chối làm quan, khiến hoàng đế tức cười.

(chỗ này hơi thắc mắc tại sao là người nhà Mộ Dung lại có đại danh là Tiêu Tiêu, hay ông này lấy tên giả là Mộ Dung Tiêu Tiêu nhỉ, hoặc là cháu họ??)

Muốn phạt tội hắn sao. . . Hắn là cháu ruột Thái hậu. Không phạt tội hắn sao. . . Cái tội nguy tạo văn thư cũng đủ hắn uống một bình* rồi.

(*) khó xử, dính vào chuyện khó khăn

Thứ nhất nể mặt thái hậu, thứ hai cũng là vì luyện tiếc người tài, Hoàng đế hạ chỉ cho hắn phụng chỉ đọc sách, vĩnh viễn không thể làm quan.

Tiêu Đại Tài Tử chính là rất khinh thường chế độ thi cử coi trọng quyền quý và gia thế, Hoàng đế hạ chỉ này thật là như cá gặp nước, khiến cho hắn không phải chịu áp lực gia tộc có thể làm một người đọc sách bình thường, nhưng ở thư viện cũng không hề kém, trở thành người có tài văn chương và danh vọng đều

vang dội! Con cháu thế gia, tôn thất huân quý tới xin học muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cũng có thể xếp quanh Kinh Thành mấy vòng liền.

Nhưng lão nhân gia có một ngoại hiệu, gọi là “Tiêu lương hành”* . Hắn không hỏi bình dân huân quý, bài văn ghi trên danh thiếp. Mở đầu nhìn hai hàng, trung gian nhìn hai hàng, kết thúc nhìn hai hàng. Nhìn vừa mắt rồi, mới đến nói chuyện, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo, hòa ái dễ gần chỉ điểm những điều chưa hiểu.

(*) hai hàng, hai dòng

Nếu không vừa mắt. . . Xin lỗi, lão nhân gia có thể đem bài thiếp kia không chút do dự quăng vào làm mồi lửa, mặc cho người khác ở bên ngoài uy hiếp lợi dụ cũng không chút dao động, nói không gặp chính là không gặp, cho dù Hoàng đế có tới nói giúp cũng vô ích.

Đáng tiếc bài thiếp bị vứt đi nhiều lần, có thể thấy đến lão nhân gia một chút thì đã chẳng khác gì bước một chân vào con đường thẳng tiến rồi.

Quần ca nhi, bởi vì là học sinh thư viện, một lần thi đã đậu tú tài, Tiêu Sơn Trường lấy bài thi của hắn xem, nhìn xong lập tức gọi hắn tới mắng một trận, sau lại bắt hắn dập đầu bài sư, thành đệ tử thân truyền của lão nhân gia.

Hắn nguyên bản nghĩ làm bài hộ Nhị ca, để nhị ca có cơ hội được vị quái nhân của Sơn Trường này dạy dỗ một phen. . . Nhưng Anh ca nhi người ta cực kỳ có cốt khí, tự mình viết một bài viết đưa tới cửa... Kết quả hắn cũng thực sự được nhìn thấy Tiêu Sơn Trường.

Tiêu Đại Tài Tử tự mình cầm bài luận của Anh Nhị gia viết, quăng vào khuôn mặt tuần tú của hắn.

“Trộm cơ thủ xảo, Bàng Môn Tả Đạo!” Tiêu Sơn Trường quát mắng, “Các ngươi thật đúng là huynh đệ, đều là gậy người gian xảo thích đi đường tắt quen thói dựa dẫm! Thật may là Thiên Sơn Vạn Thủy*, nếu không Lão Thái Gia nhà các ngươi nhìn thấy, không từ Tô Châu chạy tới Kinh Thành cho các ngươi hai trận gia pháp? ! Tà lão thái phó tại sao có thể có hai đứa cháu bất tài như các ngươi? . . .”

(*) khoảng cách xa xôi

Mắng xong rồi, Tiêu Sơn Trường xoa cằm một chút, bảo Quần ca nhi đưa trà cho Anh Nhị gia vừa bị mắng đến hồ hồ, mơ mơ hồ hồ dâng trà dập đầu bài sư.

Khiến Anh Nhị gia rất buồn bực chính là ông ta mắng hai huynh đệ bọn họ hung ác như vậy, lại thu hai người thành quan môn đệ tử*, dạy những thứ Bàng Môn Tả Đạo, trộm cơ thủ xảo hơn nữa. (pó tay)

(*) đệ tử cuối cùng

Quần ca nhi còn nhịn được, nhưng Anh Nhị gia tính tình rất thẳng lại không nhịn được, cuối cùng vẫn đi hỏi.

Tiêu Sơn Trường mí mắt đều không nâng lên, trả lời rất khó hiểu, “Hai người các ngươi, làm ở Hàn Lâm là gieo họa cho các sĩ tử đời sau, nhưng rất có tài làm quan.”

Vẫn muốn hỏi thêm một chút, Anh Nhị gia lần nữa lại dùng mặt nghênh đón sách luận mình vết, đi kèm với tiếng sư tử hồng quen thuộc của Tiêu Sơn Trường, “Lời dạy của Tử Lộ lại đảo lên đầu Nhan Hồi? Người đọc sách như thế hay sao? Ngay cả hai bản Khổng Mạnh cho đến bây giờ cũng chưa học thuộc? ! Chép lại Luận Ngữ 20 lần, mười ngày sau giao lên! Tử Quấn, đừng tưởng rằng người cười trộm ta không thấy. . . Tội liên đới! Ca ca ngươi viết bao nhiêu, người cũng viết cho ta bấy nhiêu bản, mười ngày sau nộp lên, thiếu một chữ cần thận da của hai ngươi!”

Cho nên Anh Nhị gia rất bận, cực kì bận. Hắn chẳng những mười ngày phải đến để cho Tiêu Sơn Trường giày vò một lần, còn phải làm theo mấy điều bằng môn tả đạo Sơn Trường giao phó: mang theo Quần ca nhi bầu vú quan hệ đi cửa sau đi đến gặp những đại nhân có khả năng là quan chủ khảo.

Hiện tại hắn thật sâu sắc hiểu được, nếu nói hiệu ứng hào quang, còn không bằng nói là hào quang của vãn thâm vụ nặng, cao thâm khó lường mà thôi. Như vị tam nguyên cập đệ này của bọn hắn, người ta gọi là Thanh Vân Tiêu Sơn Trường thanh cao , ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, Tiên Phong Đạo Cốt. . . Nhưng chỉ có thể nhìn trước mặt thôi.

Chuyến tới sau lưng, cũng không biết có bao nhiêu cái đuôi hồ ly. Sợ rằng so cừu vĩ còn nhiều hơn một cái. (:D)

Chính là Sơn Trường đại nhân lạnh nhạt nói, “Có quan hệ không dùng là đồ ngốc” , rồi đem bọn hắn đá ra cửa đi “Lấy văn kết bạn” chạy quan hệ.

Cha truyền con nối a, Anh ca nhi cảm khái. Mặc kệ là xã hội người Hoa thế kỷ hai mươi mốt, hay là Đại Yên triều ở ngã rẽ lịch sử, truyền thống con cháu Trung Hoa kiên cường không thể phá hủy, tuyệt không dao động.

Trước sau như một Nói nhân tình, chạy cửa sau.

Thằng thần mà nói, cổ nhân vẫn tương đối thích nói nghĩa khí Mấy viên thuốc kéo tình hữu nghị, đến bây giờ lại còn chưa hết. Dù sao ở nhà tự mình đọc sách đến phiên chết rồi, dứt khoát hô bằng kêu hữu cùng nhau đi chạy quan hệ tiện thể tụ hội, rất thú vị.

Chỉ là Anh ca nhi thế nào cũng không nghĩ tới, trong cuộc đời đọc sách kiêm chạy quan hệ này, lại ý ngoại muốn gặp “Hương thân” .

Mà “Hương thân” này, mang đến phiền phức cho hắn, thật không phải chỉ một hai điểm mà thôi.

43. Chương 43: Chương 43

Cái vị “Hương thân” này, là lúc chạy quan hệ không cần thân quen biết nhau .

Ngày hôm đó, gió ôn hòa trời rất đẹp, hoàn toàn thích hợp chạy quan hệ. Thân ái lão bà Cố Lâm của hắn trước sau như một vẫn thay hắn chuẩn bị hành trang, sắp xếp được vật và một số thứ vụn vặt. Hơn một năm, Ngự Tỷ nhi vẫn luôn thân thiết thoải mái như vậy, đây đại khái là chỗ tốt duy nhất khi làm cổ nhân đi.

Hắn lại không hiểu, rõ ràng có thể hưởng thụ lão bà đối xử ở đẳng cấp VIP siêu cấp, sao hắn lại cứ phải chạy tới chỗ những công tử lão gia kia, thà bị người ngoài. Thí dụ như tỷ nữ, thí dụ như di nương, sờ tới sờ lui, vô ích tổn thất quyền lợi của mình.

Chỉ là Ngự Tỷ nhi nói cũng không sai, ở cái niên đại này, đặc biệt coi trọng lệnh của cha mẹ lời của mối mai, trước hôn nhân căn bản là người xa lạ, sau khi cưới cứng rắn ghép lại, nữ nhân không thể không chấp nhận, còn nam nhân, có thể tam thê tứ thiếp, có thể không chịu khổ ai lại không thích?

Nhưng nhìn đám bạn kia của hắn, về mặt tình cảm, cũng không mấy sung sướng . Ngược lại thường thường cũng là làm đồ giàn nò. Hậu viện bốc hỏa, ngựa đực gặp nạn.

Có thể thấy được kiếp sống loài ngựa này cũng không phải là dễ dàng.

Nhưng thế kỷ hai mươi mốt tốt hơn sao? Tự do yêu, yêu chết đi sống lại mới đi vào lẽ đường, cái này đã xong chưa? Cũng không. Cái “Tự do yêu” sáng chói này chính là cửa ải đại nạn, hơn nữa đối với bộ đội xui xẻo quân nhân chuyên nghiệp như hắn mà nói, đối tượng có thể có sao? Hơn nữa hoàn cảnh của hắn. Cũng không thể để cho hắn theo đuổi mấy a di ở nhóm phúc lợi, hưởng chi người ta chẳng những lớn hơn hắn một giáp, con cái cũng đều đã lên tiểu học rồi. (chỗ này có thể hiểu là do hoàn cảnh anh sống trong doanh trại chỉ có thể tiếp xúc với mấy bác gái đó thôi)

Nhìn như tự do, ngược lại bởi vì vòng sinh hoạt nhỏ hẹp, lại càng không tự do. Nếu không hắn làm sao lại thành quân dự bị Đại hòa thượng

Yêu đến chết đi sống lại thì có thể sống với nhau trọn đời sao? Cũng không. Anh không thấy tỷ lệ li hôn hàng năm càng ngày càng cao sao?

Hắn cứ rối rắm như vậy một bên cười ngựa một bên suy tư, cho đến khi sắp hội họp với Quân ca nhi, xa xa thấy khuôn mặt tuần tú non nớt, lúm đồng tiền như hoa, mới đột nhiên vỗ đầu mình.

Có bệnh! Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hôn nhân xưa và nay liên quan gì đến hần mà rối rắm cái quái gì? Hần chính là mệnh kiên cường, bắt đầu là xui xẻo một chút, cũng không phải đã có một Cổ Lâm ở nơi này đợi hần sao? Có một người cha hung dữ nhưng đáng giá dựa vào, còn có một đệ đệ tinh linh cổ quái trưởng thành sớm đến khiến người đau lòng.

Vị Anh nhị gia dây thần kinh rất thô này hỏa tốc đem suy tư hiểm khi được nghiêm túc này ném tới ngoài chín tầng mây, một đường cùng Quần ca nhi đầu vô mồm, đi một bên cùng các bằng hữu vui vẻ đi thăm viếng một lão Hàn Lâm văn danh vang xa.

Nghiền ngẫm từng chữ một đến thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, đáp lễ lại, người ta xã giao đủ rồi, không có phần cơm, bọn văn nhân tài tử cậu ấm này cũng không để ý. Quan hệ này là phải nước chảy đá mòn, từ từ mà đến.

Không lưu lại ăn cơm chẳng phải tốt sao, các huynh đệ vui đùa nói xấu nhà lão Hàn Lâm giống như nơi để sách cả nước không ai giống như vậy thì lòng cũng vui vẻ hơn nhiều.

Hồ một tiếng, cả bọn cậu ấm đeo kiếm phe phẩy quạt liền hướng Vạn Tượng Lâu lớn nhất kinh thành đi.

Vốn là tự mình tự ăn phải vui vẻ tán gẫu, nhưng người biết, kinh thành huân quý quan lại liên quan vương chân đều có thiên ty vạn lữ quan hệ thân thích. Đây cũng là từ lâu lớn nhất kinh thành, khó tránh khỏi việc gặp phải vài người quen, ngại vì mặt mũi huynh đệ, mọi người đều vui vẻ hoà hợp. . . Mặc dù bọn hoàn khổ này và các văn nhân không phải rất hay gặp mặt.

Chỉ là hoàn khổ cũng chia rất nhiều chủng loại, sơ sơ có thể chia làm vô hoàn khổ và văn hoàn khổ. Giống như Tạ Nhị gia trước kia, bá chủ một phương Kinh Thành, không thể nghi ngờ chút nào chính là vô hoàn khổ kiệt xuất — hần tự mình không thể đánh cũng không sao, mang người tới có thể đánh là được, hần chỉ phải chịu trách nhiệm suy nghĩ mưu kế là được rồi.

Một loại khác thì tương đối lịch sự, cái gọi là văn hoàn khổ. Tự cho là Phong Nhã khinh thường việc tầm thường, chỉ để ý là lựa là gấm vóc hồng hươu sơn phần. Nhưng là một văn nhân cũng phải cầm kiếm giả vờ giả vịt, chữ viết cũng phải vừa mắt giả mạo lịch sự, văn hoàn khổ cũng không phải là dễ làm. . . Hoa khôi thanh lâu, cô nương đầu bài người ta cũng biết thi từ ca phú, không thể phụ xứng đôi câu chẳng phải là quá mất mặt sao?

Thứ nhất là thân thích người quen, thứ hai là còn có người cùng chung đề tài Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Bọn Anh ca nhi cũng không nhún nhường quá mức, nhưng vẫn để cho văn hoàn khổ Hộ bộ thượng thư Bạch đại thiếu mời bọn họ tụ hội ở nhà các tiểu viện.

Anh ca nhi vốn là chuẩn bị tâm lý cho tốt, còn âm thầm dặn dò Quần ca nhi đôi câu, đừng làm cho những cô gái thanh lâu kia mê mẩn, nhận được kết quả: Quần ca nhi xem thường một trận.

“Nhị ca, ” Quần ca nhi tức giận, “Chẳng lẽ ta và huynh trở về không đi tiếp? Ta nói với huynh nha, không cần quá khẩn trương, xã giao mà thôi, tẩu tẩu sẽ không tức giận. . . Trời vẫn sáng đó, sẽ không quá giới hạn đâu.”

Anh Nhị gia nhất thời cứng họng, “. . . Đâu, ai khẩn trương?” Lòng bàn tay có chút xuất mồ hôi đi theo vào tiểu viện, “Chớ nói gì với Nhị tẩu người.”

Quần ca nhi buồn bực. Trường hợp này cũng chỉ có một ca cơ vũ nương bình thường thôi, bọn họ là những tú tài cũng phải chú ý danh tiếng, sẽ không thái quá. Dù là Bạch đại thiếu hoàn khổ, cũng không dám giữa ban ngày tuyên dâm. . . Nhưng chỉ cần có ca cơ vũ nương xuất hiện, Anh Nhị gia lập tức đứng ngồi không yên tìm cơ hội trốn khỏi bàn tiệc. . . Đây là nhị ca tội ác đầy trời, háo sắc nhập xương cốt sao?

Vậy đại khái đây chính là “Cảnh tỉnh” mà Phật môn vẫn nói? Lạc đường biết quay lại thật là tốt, nhưng quá mức cũng làm cho Nhị tẩu chịu danh tiếng đổ phụ đúng không?

“Ai nói ai là tiểu Cẩu.” Quần ca nhi lầu bầu bước vào nhà phòng Vạn Tượng Lâu, thuận tiện kiên quyết kéo nhị ca của hần vào.

Kỳ quái, Bạch đại thiếu háo sắc tham hoa tự cho là phong lưu cư nhiên không mời ca cơ vũ nương, ngược lại có một bàn món ăn ngon, còn có một thiên niên công tử có niên kỷ không lớn, thần thái vui vẻ, đôi mắt

tỏa sáng, đẹp đến độ khiến mọi người ngẩn ngơ.

“Tốt nha, ” thiếu niên công tử chưa tiếng nở nụ cười, “Tiểu Bạch, ta lấy mấy món ăn mời ngươi, ngươi lại có thể mượn hoa hiến Phật nha.”

Bạch đại thiếu cười ha ha, chỉ giới thiệu vị thiếu niên này công tử là Ngũ thiếu gia phủ Trịnh quốc công, đôi huynh đệ này có chút mơ hồ nhìn các bằng hữu của mình lộ ra nụ cười ngằm hiểu lẫn nhau mập mờ, rất nhiệt tình tiến lên chào hỏi hành lễ, ngôn ngữ thậm chí có chút lỗ mãng, Trịnh Ngũ Thiếu chẳng những không nổi giận, ngược lại có vẻ rất thích thú.

Nhưng Anh ca nhi ngồi xuống ăn cơm, sắc mặt lại càng ngày càng vi diệu. Xã giao đã một mùa xuân và nửa mùa hạ, trường hợp ăn uống tuyệt vời không thiếu nhưng hẳn dám cam đoan, toàn bộ Đại Yên triều tuyệt đối không có thức ăn như thế này.

Chờ ăn xong đậu hũ Ma Bà*, hẳn còn cố tự trấn định, an ủi mình là chỉ trùng hợp.

(*) là món này nha, cay đó, đồ Tứ Xuyên

Cho đến cuối cùng lên một ly trà sữa có đá bào hẳn mới thất thanh, “. . . Trà sữa trân châu? !”

Dĩ nhiên khẩu vị không phải như nguyên bản, viên bột là lấy quyết minh tử* giả mạo. Nhưng hoa nhiều như vậy công phu điều đường kính thích hợp Trúc Quân khi ống hút. . . Đây tuyệt tuyệt đối đối là sơn trại bản trà sữa trân châu!

(*) không hiểu làm giả kiểu gì nhỉ

Trịnh Ngũ Thiếu nhìn lại, trầm ngâm chốc lát, tươi sáng cười một tiếng, “Cái này gọi là tâm ý tương thông, không ngờ Tạ nhị thiếu vừa thưởng thức đã biết được tên ta đã đặt cho trà sữa này chính là trà sữa trân châu .”

. . . Người đặt? Đây đây, vậy cái thứ ta uống hai mươi mấy năm cái là thế nào. . . Đợi chút. Hẳn ngưng mắt nhìn Trịnh Ngũ Thiếu.

“Hắn” không có đầu kết.

Anh ca nhi còn chưa từ tình tiết “Nữ giả nam trang” tỉnh lại, Trịnh Ngũ Thiếu đã vô cùng hào phóng gõ ly rượu ngâm thơ .

“Quân không thấy, nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống, chảy nhan ra biển chẳng quay về?

Quân không thấy, thềm cao soi gương sâu tóc bạc, sớm như tơ xanh chiều tựa tuyết? Đời người vui vẻ hãy vui tràn, chớ để dưới trăng vàng chén để không.

Trời sinh ta tất có chỗ dùng, ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mở dề, uống liền một mạch ba trăm chén. . .”

Chờ mọi người như si như say nghe xong bài “Tương Tiến Tửu” này, tiếng vỗ tay như sấm, tiếng khen cơ hồ chọc tan bầu trời.

Căn bản là nói nhảm. Đây do ai viết? Đây chính là tác phẩm tâm đắc của thi tiên Đường triều Lý Bạch Đại Tài Tử. Hẳn mặc dù không thuộc hoàn toàn, nhưng cũng đã từng đọc qua rồi chứ?

Đạo văn. Đây là đạo văn công khai không biết xấu hổ!

Kết quả lúc Trịnh Ngũ Thiếu nữ giả nam trang bắn ra bài “Thương Hải Nhất Thanh Tiêu”, hẳn lấy lý do quá mốt trốn khỏi bàn tiệc.

Còn có thể vô sỉ hơn nữa hay không? Mặc dù hẳn không thừa nhận mình là hâm mộ đồ kị hận.

Hít sâu, đúng, hít sâu. . . Người ta trời sanh có trí nhớ siêu cường, không thể đồ kị không thể đồ kị. Mặt khác, hoàn hảo hoàn hảo. Hẳn sẽ không đạo văn dù chỉ một chữ nửa câu, ai biết sẽ lại có “Đồng hương” hay không? Nếu không mọi người đạo chung một bài, va chạm y phục, ôi mẹ nó, đừng nói sĩ đồ, ngay cả đồng sinh cũng không có phần của hắn.

Làm người phải biết đủ, làm người phải biết đủ. . .

Thật vất vả bình phục lại tâm tình, hần trầm ổn rồi nhà xí, chuyển lưng một cái, lại bị Trịnh Ngũ Thiếu dọa chết.

“Ồ đâu đến?” Trịnh Ngũ Thiếu rất vênh váo hả hê đồng thời dùng giọng chuẩn Bắc Kinh hỏi.

Nghe được giọng nói quê hương là rất thân thiết, nhưng thái độ này quá không thân thiết.”Đài Bắc.” Nhưng mà hần vẫn luôn tôn trọng phái nữ.

“A, người Đài Loan. Khó trách tiếng phổ thông cũng nói không tốt.” Nàng rất đặc ý đem lỗ mũi nhếch lên, “Ta ở Bắc Kinh.”

Cái gọi là không hợp ý không thể nói nửa câu, vài ba lời cũng khiến Anh ca nhi phát hỏa rồi, nhưng vì được nuôi dạy ở thế kỷ hai mươi mốt, hần đang đáy lòng mặc niệm lần thứ một trăm “Không đánh nữ nhân” mới miễn cưỡng vượt qua.

Nhưng hương thân này vẫn không biết sống chết, nghe được hần là quân nhân chuyên nghiệp ở Đài Loan, từ lỗ mũi cười nhạo một tiếng, “Thảo mai binh.”*

(*)cái này bắt nguồn Đài Loan năm 80, những binh lính ở đây thường bị gọi là Thảo mai binh. Những người lính này thường khá yếu, không đạt tiêu chuẩn. Có chỉ người có bề ngoài gầy gò nhưng bên trong eo lả

Anh ca nhi nắm chặt tay lại vang lên tiếng rắc rắc, quay đầu rời đi. Không đánh vị “Hương thân” này chính là chứng minh hần đã tu dưỡng đến lô hỏa thuần thanh rồi.

Vừa đúng lúc đụng phải Quân ca nhi, hần khuôn mặt trắng bệch nhìn phía sau kêu nhị ca Trịnh Ngũ Thiếu, rồi cúi đầu kéo Anh ca nhi chạy.

“ . . Nhị ca, huynh và Trịnh ngũ tiểu. . . Trịnh Ngũ Thiếu, cái đó . . .” Quân ca nhi ấp úng hỏi.

“Không đánh nàng là do ta tu dưỡng quá tốt!” Anh ca nhi đối với hần quát, nhảy lên lưng ngựa, ngay cả ngựa cũng đối nghịch với hần cứ xoay vòng, hần tức giận quát vào mông ngựa, không có biện pháp bị phát giận mang theo ngựa chạy như điên.

Quân ca nhi vội lấy ngựa đuổi theo, lau mồ hôi. Quan hệ này có chút phức tạp. . . “Trịnh Ngũ Thiếu” này, khi hần quần quít tìm hiểu tới ở bên trong, rốt cuộc hiểu rõ.

Trên thực tế, vị “Trịnh Ngũ Thiếu” này là tiểu thư duy nhất của phủ Trịnh quốc công, đứng thứ năm. Danh tiếng cùng Nhị ca trước khi bị diên xưng tụng văn võ hoàn khổ song thủ khoa. Năm ngoài rớt cuộc đến mười tám tuổi mới gả đi, nhưng không đến hai tháng liền hòa ly về nhà, chính là tiểu thư phủ Quốc công mà mẹ cả chuẩn bị kín đáo gả cho hần.

Hần một lần nữa lau mồ hôi lạnh ở thái dương, may mắn hần tránh được một kiếp. Nhưng vị tiểu thư phủ Quốc công đại danh鼎鼎 này hình như có rất có hứng thú đối với nhị ca. . . Hần sợ nhị ca sẽ gặp kiếp khó tránh. . .

44. Chương 44: Chương 44

Phủ Trịnh quốc công danh tiếng không hiển hách? Ban đầu tổ tông Trịnh gia chính là tâm phúc đi theo Thái Tổ uy hoàng để đời thứ nhất vào sanh ra tử, uy Hoàng đế còn cưới trưởng nữ Trịnh gia làm hoàng hậu, người nói có hiển hách không?

Nhà người khác tước vị theo thời gian sẽ giảm dần, nhiều lắm là truyền tới đời thứ năm sẽ không còn. Nhưng phủ Trịnh quốc công lại không hề thất thế, không chỉ là có công theo Thái Tổ uy hoàng đế, mà còn sinh được nữ nhi không ai sánh bằng! Thái Tổ Cao Tổ cưới Trịnh hoàng hậu – Thái Tổ cưới cô cô, Cao Tổ cưới cháu gái.

Ngay cả bây giờ Ninh đế cũng có một vị Trịnh quý phi, chính là cô cô Trịnh Ngũ Tiểu Thư.

Hơn một trăm năm, quan hệ người thân này chưa từng đứt đoạn, còn xuất hiện hai hoàng hậu một Quý Phi, được như vậy cũng không dễ dàng. Con cháu phủ Trịnh quốc công mặc dù không xuất sắc, nhưng là căn thủ bốn phen, nhiều lắm chỉ là có nhiều văn hoàn khổ thôi. Nhưng trưởng tử thừa kế tước vị, cơ hồ đều là từ nhỏ đã nghiêm khắc nuôi dạy, là gia chủ tương lai lớn lên từ đầu gây đánh, mỗi đời đều không chịu thua kém đứng đầu trong triều, vẫn luôn là quân sư đứng đầu của hoàng đế Đại Yên triều. Gia chủ đời này phủ Trịnh quốc công vẫn trẻ tuổi chút, không tới bốn mươi, đành uất ức làm chức phó tướng thiếu tể, tương lai nhất định là địa vị cực cao không nghi ngờ chút nào rồi.

Cho nên phủ Trịnh quốc công phủ ở Ninh đế thì thật là lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cài gấm*. . . Nhưng đất trời thay đổi, việc đời khó toàn vẹn. Phủ Trịnh quốc công rất nhiều thiếu gia, nhưng chỉ có một tiểu thư. Tiểu thư này chẳng những là độc nhất, còn là con dòng chính.

(*)không khí náo nhiệt, chỉ thế lực của phủ Trịnh quốc công càng ngày càng lớn

Đại Yên triều không chú ý, cùng họ vẫn có thể cưới, đường huynh đệ tỷ muội đều có thể bàn hôn nhân. Trịnh quốc công phủ đời đời đều có hậu phi, rốt cuộc ngàn trông vạn mong cũng có một thiên kim, Trịnh quốc công yêu thương đến tận xương tủy. . . Vận khí tốt, nói không chừng có thể thu cả thái tử phi, tương lai lại có một Trịnh hoàng hậu cũng chưa biết chừng. . .

Quả nhiên vị Trịnh Ngũ Tiểu Thư này không giống vật thường, ba tuổi có thể làm văn, năm tuổi liền có thể Bẩy Bước Thành Thơ. Không tới mười tuổi liền lấy tài văn chương danh chấn Kinh Thành. . . Lại không đạt tới kỳ vọng của cha nàng.

Mười hai mười ba liền bắt đầu trộm mặc y phục tiểu tư ra bên ngoài vui chơi, ý vào cả nhà sủng ái, khi bị phát hiện chỉ chịu mấy câu mắng, càng ngày càng quá giới hạn, càng ngày càng thái quá, chờ đến khi Trịnh quốc công phát hiện ra muốn nghiêm gia quản giáo, Trịnh Ngũ Tiểu Thư đã dùng tên giả là Trịnh Ngũ Thiệu, cùng đám huynh đệ hoàn khổ kia ra bên ngoài phố lớn ngõ nhỏ đi dạo đi, thanh lâu câu lan viện cũng không kiêng kỵ, còn bán bài hát cho tú bà. . .

Trịnh quốc công quả thật bị chọc giận chết, bắt nàng trở về muốn đánh, nhưng với con gái đã yêu thương chừng mười năm, lại không hạ tay được. Mắng nàng đôi câu, nhìn nàng nước mắt lưng tròng, ngược lại khiến mình đau lòng đến chết. Vì vậy Ngũ tiểu thư phủ Trịnh quốc công thành thói quen, Trịnh quốc công rơi vào tình trạng bó tay hết cách, là cô gái xưa nay chưa từng thấy, lẽ thẳng khí hùng trở thành văn hoàn khổ.

Đến nước này, thái tử phi tự nhiên là không cần nghĩ tới, ngay cả lập gia đình cũng cơ hồ là nhiệm vụ bất khả thi. Nữ hài cả ngày mặc nam trang, bên ngoài cùng một đám cậu ấm hoàn khổ vui đùa, có người trong sạch nào dám cưới? Ngay cả đám hoàn khổ cùng nàng vui đùa cũng giả cảm vờ điếc, cùng nhau chơi đùa thì tốt, muốn kết hôn về nhà đừng nói cha mẹ không đồng ý, trong lòng tự hỏi cũng không ai muốn cưới một thê tử so với mình còn hoàn khổ hơn vào cửa.

Vì vậy vị Trịnh Ngũ Tiểu Thư này đã thành Truyền Kỳ, vẫn kéo dài tới mười tám tuổi, mới bị lão thái quân không nhìn được buộc gả cho đứa cháu nhà mẹ đẻ.

Sau đó lão thái quân hối hận không kịp. Thiếu chút nữa vì đứa cháu gái nàng thương yêu nhất này mà bà hoàn toàn trở mặt với người nhà mẹ đẻ, cả đời không qua lại với nhau.

Thật sự Trịnh Ngũ Tiểu Thư tài hoa tuyệt thế, to gan lớn mật cũng đủ mặt dày rồi. Đối với phụ quân sắc mặt không chút thay đổi, nghe nói ngay cả đụng cũng không cho đụng. Lại có hứng thú với tiểu thúc tử gần 13 tuổi hay xấu hổ, ngay trước mặt cha mẹ chồng cũng đùa giỡn tiểu thúc tử, hưởng trên mặt hân nhéo một cái. . . Không lập tức hờn nàng hoặc dìm lông heo, hoàn toàn là nhìn mặt mũi lão thái quân là người nhà và nể mặt phủ Trịnh quốc công.

Kết quả mẹ chồng trách mắng nàng không có liêm sỉ, nàng liền dám nâng cao eo cùng mẹ chồng tranh cãi: “Sớm biết phải gả cho tên quái dị, ta còn không bằng chọn người mặt xinh đẹp để gả!”

Vì vậy hai nhà đều toán loạn, phủ Trịnh quốc công bởi thường thất lễ, ảo não đoạt một tờ thư hòa ly, đem Trịnh Ngũ Tiểu Thư lĩnh về nhà.

hưởng đặc quyền*, mới có thể tay làm hàm nhai nuôi sống lão bà! Đại tiểu thư, van cầu người đối mặt với thực tế đi, người bây giờ là tiểu thư phủ Trịnh quốc công Đại Yên triều, đừng vượt qua giới hạn rồi!”

(*) công thần thời phong kiến, vợ được ban tước hiệu, con được tập ấm làm quan

Nói xong hắn liền tức giận phát tay áo lên ngựa, thề không bao giờ để ý tới tên hương thân ngu ngốc này nữa.

Nhưng cái hương thân ngu ngốc kia không biết bị rút gân chỗ nào. Đối với nàng khách khí, nàng lại xuất hiện mỗi lần Anh ca nhi chạy quan hệ, dính lấy hắn bất chuyen.

Anh ca nhi rất bực mình, vô cùng bực mình. Quân ca nhi rất buồn, vô cùng buồn. Hai huynh đệ vẫn luôn Mạnh Bất Ly Tiêu* hiện giờ vô cùng buồn bực, đối với đại tiểu thư cao quý không đắc tội nổi này hoàn toàn rơi vào trạng thái bó tay hết cách.

(*)Tiêu, Mạnh là 2 người, tức là Tiêu Tấn và Mạnh Lương. Cả 2 đều là nhân vật chính trong “Dương gia tướng”, cả 2 đều là tướng quân, 2 người bọn họ sinh tử chi giao, như hình với bóng, rất hiểu ý nhau. Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu chính là hình dung hai người họ như hình với bóng, giao tình rất sâu đậm. Sau này câu này được dùng để nói tình bạn tốt, chỉ tình cảm sâu nặng, thường xuyên ở chung 1 chỗ. Nhưng bởi vì hai câu này khởi đầu cho cổ đại thông tục trong tiểu thuyết, ý tứ dễ hiểu, xấp xỉ cho bạch thoại, người bình thường hằng ngày thường xuyên dùng đến, ứng với nhiều loại phạm vi văn học.

45. Chương 45: Chương 45

Hai huynh đệ bọn họ dù có bày kế thế nào thì Trịnh Ngũ Tiểu Thư cũng có thán leo tường.

Cho dù ở thế kỷ hai mươi mốt, Trịnh Ngũ Tiểu Thư cũng được tính là loại hình bạn gái dã man xuất chúng, huống chi là ở Đại Yên triều người người tao nhã lễ độ da mặt mỏng này.

Lúc bắt đầu còn lịch sự một chút, nàng ta để ấy bằng hữu hoàn khổ vẫn cùng với nàng chơi đùa kia ngăn cản Quân ca nhi, để cho nàng và Anh Nhị gia có không gian riêng, sau đó Quân ca nhi không chịu thua, Trịnh Ngũ Tiểu Thư không chút khách khí thẳng thắn hỏi bọn hắn hai phải là “Huynh hữu đệ công*” hay không, có quan hệ không thể cho ai biết nào không? Nếu không thì là yêu Trịnh Ngũ Tiểu Thư rồi, cho nên lưu luyến không muốn rời?

(*) chính là công trong tấn công chứ không phải là cung trong cung kính đâu. Câu này ẩn ý nha, nàng nào đọc đam mỹ nhìn là hiểu

Qua năm mới, Quân ca nhi mới mười bốn tuổi da mặt còn rất mỏng, làm sao chịu được những chất vẩn tuyên truyền thần tốc dửng mãnh như vậy, chỉ có thể chạy trốn chết, trong lòng không ngừng cầu nguyện thay nhị ca.

Anh Nhị gia bị cuốn lấy đến phiên, “. . . Người quần lấy ta làm cái gì? Bên cạnh người ông bướm bay loạn còn chưa đủ sao?”

Trịnh Ngũ Tiểu Thư trầm mặt, “Những tên đó chỉ là đồ vui đùa một chút thôi, có tính là cái gì?”

“Người rốt cuộc muốn làm gì? !” Anh Nhị gia rốt cuộc rống lên.

Kết quả tiểu cô nương người ta bị quát đến run rẩy, nước mắt từng giọt rơi xuống, rất đáng thương. “Ta...ta một mình ở chỗ này cô đơn chịu khổ mười mấy năm, thật vất vả mới nhìn thấy đồng hương. . . Lại không cho phép ta thân cận, có phải không muốn ta sống nữa hả ?”

Ta phạm phải tội trời đất không dung gì mà phải thân cận với nữ nhân ngang ngược như người? Ai không cho ai sống hả? !

Nhưng Anh Nhị gia của chúng ta, là một nam tử hán thế kỷ hai mươi mốt. Trừ những tên nam nhân tâm lý có bệnh thích đánh nữ nhân ra, bình thường phái nam đều tôn trọng phụ nữ đến thành bản năng. Huống

chi hấn là quân dự bị đại hòa thượng lòng dạ rất mềm, đối với nước mắt nữ nhân đặc biệt không có cách nào.

Tuy nói vài ba lời vẫn có kích động muốn đánh người, thường thường tan rã trong không vui, nhưng không hề giống những lần tháo chạy nhanh như bay lúc trước.

Con người nha, luôn sẽ nhớ về quá khứ. Có thân hay không, đều là đồng hương. Tuy nói khoảng cách xa đến vạn dặm, một Nam một Bắc, còn có trạng thái hơi đối nghịch tương đối vi diệu... Nhưng vẫn là người cùng thời đại, cùng chung cách giáo dục và cách đánh giá.

Chờ khi thân quen hơn một chút, Anh Nhị gia lại cảm khái. Đây là một trường hợp bị biến chất quá mức thật sự hậu hoạn vô cùng rồi. Vị tiểu thư này tới đây mười mấy năm, là sinh viên tài giỏi hệ tiếng trung của đại học Bắc Kinh nào đó, kiếp trước kiếp này cộng lại tuổi cũng lớn hơn hấn rồi. Hình như người ta là một người bị biến hóa dưới chế độ con gái một, là nữ hài duy nhất trong các huynh đệ, bị cưỡng chiều đến mức trên trời trong Thiên Hạ chỉ có một mình ta rồi, hoàn toàn là người theo chủ nghĩa nữ quyền chủ chiến kiêm thanh niên nông nổi ngang bướng lại có điểm vạn vẹo.

Kết quả một cuộc tai nạn xe cộ, chạy tới triều Đại Yên xui xẻo nam tôn nữ ti này, suy nghĩ một chút cũng có nhiều khổ sở và không thích ứng, hơn nữa khi đó mới hai tuổi, từ con nít bắt đầu khổ cực lớn lên.

Không biết may mắn hay không may mắn, kiếp trước đã bị cưỡng chiều hơi quá, đi tới Đại Yên triều càng bị cưỡng chiều đến mức thối nát, mới có thể luân lạc tới nông nổi mang tiếng xấu như hôm nay.

Hơn nữa còn ngang ngược đến hùng hồn, Diệt Nhật sát mỹ. . . Ách, là tiểu thư này không có chuyện gì làm nên thích làm như vậy, nàng nói nếu là nam nhân, sẽ không giống như Anh Nhị gia chịu uất ức không có tiền đồ như thế, không làm ra được một sự nghiệp lẫy lừng, Diệt Nhật sát mỹ gì đó. . .

“Ban đầu đi lẫn lộn với Tấn Giang Nhất đúng không?” Anh Nhị gia lạnh lùng đâm nàng, “Hiếm thấy cùng nhau lẫn lộn mà chưa thần kinh thất.”

Trịnh Ngũ Tiểu Thư thần kinh có bị thất hay không thì không biết, nhưng nàng nhào tới chuẩn bị đánh anh Nhị gia là chắc chắn .

Khoa chân múa tay, chặc chặc. Anh Nhị gia khí định thần nhàn tránh ra, ngay cả tay cũng lười giơ, khiến Trịnh Ngũ Tiểu Thư giận đến rút kiếm, chém loạn đến thở hồng hộc, nhưng ngay cả vạt áo cũng không có thể chém rơi nửa sợi.

Bản lĩnh nha. Ngay cả hấn cũng không theo kịp, lại càng không cần nói đến lão bà thân ái Cố Lâm “rất dễ dàng” , “Hiểu chút da lông”.

“Náo đủ chưa?” Nhìn Trịnh Ngũ Tiểu Thư chống kiếm thở gấp liên tục, Anh Nhị gia khách khí hỏi, “Ta phải về nhà ăn cơm.”

“Tạ Tử Anh!” Trịnh Ngũ Tiểu Thư cực kỳ tức giận, “Người dám đi? Ta để cho người đi sao? !”

“Chân mọc ở trên người ta.” Anh Nhị gia cười lạnh một tiếng, nhấc chân đi, lại không ý thức được nụ cười lạnh vừa rồi của hấn. . . Chính là phong lưu xấu xa tà nịnh.

Kết quả chính là Trịnh Ngũ Tiểu Thư sững sờ mặt ửng đỏ, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Anh Nhị gia tự nhiên rời đi, ửng hồng thật lâu không tiêu tan.

Ngày đó Trịnh Ngũ Tiểu Thư về nhà rất sớm, nằm ở trên giường nhìn đỉnh màn. Trước mắt đều là đôi mắt phượng hơi xếch, nụ cười xấu xa của Tạ Tử Anh.

Nàng đã 19 rồi, ai muốn mỗi ngày đều phí hoài thời gian như vậy? Lão gia phu nhân và thái quân trong miệng nói thương nàng, còn không phải vẫn kiên quyết bắt nàng gả cho người quái dị. . . Không bằng gả cho đệ đệ của hấn, tối thiểu cũng là một Tiểu Chính Thái xinh đẹp không đúng ?

Lúc nàng không biết gì, đã đi khắp nơi hỏi thăm muốn nàng tái giá, đến hỏi cũng không hỏi nàng một tiếng .

Nàng không muốn, nàng không quen, nàng không chấp nhận. Dù là tới mười mấy năm, nàng nói gì cũng sẽ không chịu chia sẻ trạng phu với người khác, càng không thể ở chung cả đời với người một chút tình

yêu cũng không có. Nàng thế nào? Cũng chẳng có gì, chính là cùng nam nhân nói chuyện ăn cơm, tìm hiểu khắp nơi, kiếm chút tiền xài thôi.

Tại sao cái thời đại rách này không tha cho nàng, nữ nhân khác thấy nàng tựa như thấy bệnh hủi, bịa đặt khó nghe như vậy? Chẳng lẽ phải giống như những thứ nữ nhân ngu xuẩn này lớn lên mà cửa người không ra cổng trong không bước sao? Nếu phải chịu ngọt nhạt như vậy, không bằng chết đi cho xong.

Nàng len lén lau một giọt lệ ở khóe mắt.

Nhưng. . . Nếu là gả cho Tạ Tử Anh thì sao? Đáy lòng u buồn âm u từ từ sáng sủa. Đúng vậy a, dù sao bọn họ đều giống nhau cùng ở một thời đại giống nhau. Nàng sẽ không bị nhốt ở trong nhà, nam nhân thế kỷ hai mươi mốt cũng tương đối dễ dạy dỗ, tự nhiên sẽ không có tam thê tứ thiếp.

Hơn nữa, dù sao nàng cũng không ghét hắn. Hợp ý là có thể. . .

Về phần thê thiếp của Tạ Tử Anh, nàng nửa điểm cũng không đặt vào trong mắt. Những kẻ sợ hãi rụt rè nhỏ mọn kia, nữ giới cổ đại ngu muội là cái gì? Có người có thể hiểu Tạ Tử Anh, thích hợp với Tạ Tử Anh hơn nàng sao?

Ở Đại Yên triều này nàng chính là lựa chọn duy nhất của Tạ Tử Anh!

Vừa nghĩ thông suốt, Trịnh Ngũ Tiểu Thư thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười.

Cùng lúc, Anh Nhị gia đang dùng cơm hắt xì hơi một cái vang dội, dâng lên một cổ ác hàn khó hiểu, sắc mặt khó coi, khiến Cố Lâm bị dọa không nhẹ, cho là dư độc của hắn lại phát tác.

46. Chương 46

Anh ca nhi lâm vào quần cảnh nước sôi lửa bỏng kiêm thống khổ không chịu nổi.

Trịnh Ngũ tiểu thư đại giá quang lâm vài lần, bà mẹ hờ cổ đại kia của hắn lại nhiệt tình chiêu đãi, tạo thành hậu quả phi thường nghiêm trọng – bà mẹ hờ cổ đại càng soi mói Cố Lâm lợi hại hơn, dường như bà đã cùng Trịnh Ngũ tiểu thư đặt thành một hẹn ước ngầm nào đó, cơ hồ đã kết minh.

Điều này làm cho hắn chỉ có thể nghiêm túc ra lệnh cho Lý đại tổng quản, chỉ cần là Trịnh Ngũ tiểu thư đến cửa muốn gặp, cần phải dù chết cũng giấu Tạ phu nhân, cho hắn cơ hội chặn Trịnh Ngũ tiểu thư ở ngoài cửa.

Lão cha hắn mắng mẹ hờ của hắn xong, lại quay đầu đến rít gào hắn, đau đầu nhức óc hỏi hắn vì có gì lại đi trêu chọc tiểu thư phủ quốc công, muốn hắn phải xử lý cho thích đáng. . . Hắn thật sự là cảm thấy ăn hoảng liên, có miệng mà nói không nên lời.

Mỗi lần chỉ cần Lý đại tổng quản đến báo, cho dù đang ăn cơm, hắn cũng chỉ có thể quăng bát cơm, nhấc áo chạy ra bên ngoài, bằng không vị Trịnh ngũ tiểu thư luôn ở trong tâm này sẽ dám xông tới, trực tiếp công kích người kém phát triển nhất Tạ phủ – Tạ phu nhân. Có lần hắn thật sự phát hỏa, không muốn để ý đến cô ta, vị đại tiểu thư này lại vô cùng ngang ngược một đường xông thẳng vào Hạo Hân hiền, dùng ánh mắt cực độ khinh thị cao thấp đánh giá Cố Lâm đang kinh ngạc nhìn nàng.

Sứt đầu mẻ trán, thật sự hoàn toàn là sứt đầu mẻ trán a. Ai nói tú tài gặp nhà binh, có lý mà không thể nói rõ? Hắn thân là quân nhân xui xẻo gặp Trịnh Ngũ tiểu thư này mới là thật sự là hoàn toàn không thể giải thích.

Vẫn là phải dùng lời kéo, mới có thể cứng rắn lời vị Trịnh ngũ tiểu thư đi ra ngoài. Hồn hển quát lên với nàng, người ta lại vừa khí định thần nhàn vừa cười tươi như hoa, “Ai bảo huynh không nhìn ta? Lão bà huynh, bộ dạng cũng không được tốt lắm.” Anh nhị gia động thực sự nổi giận, “Ta yêu Ngự tỷ nhi nhà ta ở điểm nào, liên quan gì tới ngươi?” “Huynh có thể nói gì với nàng ta?” Trịnh Ngũ tiểu thư cười nhạt, “Nữ nhân cổ đại vừa không hiểu biết vừa nhảm chán. Huynh cũng thật sự là không cốt khí, lại sống ghen ghét như vậy. Vận mệnh an bài cho huynh cái gì huynh liền nhận toàn bộ sao? Sao không chống cự một chút, xoay chuyển Càn Khôn? Phỉ cho huynh đường đường là người hiện đại có được tích lũy năm ngàn năm đó. . .” Anh nhị gia ngậm miệng. Dựa vào, vị tiểu thư này bị tiểu thuyết xuyên không đầu độc đến mức nguy

kịch rồi. Người hiện đại thì rất giỏi sao? Ở triều Đại Yến này người hiện đại ngay cả rắm cũng không bằng. Trịnh Ngũ tiểu thư là do có cha tốt mẹ tốt bà nội tốt bao che, đạo chút thì từ ca phú không đến nơi đến chốn, ước chừng là không đem cách luyện sắt và phương pháp làm hỏa dược loan truyền. . . Cũng may mà không có loan truyền.

Ầm ỹ vài tiếng, Anh nhị gia mệt mỏi. Hắn cảm thấy cùng nữ nhân này không thể câu thông một cách nghiêm trọng, sự khác nhau sâu đến độ có thể xuyên thủng Địa Cầu. Hắn hoa mắt chóng mặt ở đây đôi co với Trịnh Ngũ tiểu thư một cách vô nghĩa, còn không bằng về nhà học thuộc sách.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu*.” Hắn nhấc tay đầu hàng, “Người đi đường dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Mỗi người đều có cách sống riêng, người yêu như thế nào thì liền như thế. Về phần ta muốn sống như thế nào, sống ghen hay không ghen khuất, hoàn toàn không phải phạm vi quản lý của ngài. . .”

(*) Câu này xuất xứ từ Luận ngữ, chương Vệ Linh công. Có nghĩa là Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được

Trịnh Ngũ tiểu thư trầm mặt, “. . . Huynh như thế nào vẫn không hiểu? Tại cái thời đại rách nát này. . . Huynh và ta, mới người thân cận với nhau nhất. . .”

“Ta không hề cho rằng như vậy.” Anh nhị gia thật sự thấy phiền, “Tiểu thư, ta nếu như nhớ không lầm, lão nhân gia ngài chẳng những muốn tiêu diệt Nhật Bản phá hủy nước Mỹ, lúc trước còn lập lời thề muốn thu phục Đài Loan. Ta không cảm sung. . . Ta chỉ là muốn lấy cung bắn người vài mũi tên, đã là vì nhìn mặt mũi người là nữ nhân. Nước sông không phạm nước giếng, cầu xin người không cần lại đến làm phiền ta!”

Cự tuyệt như vậy đã tính đủ trực tiếp chưa? ! Hắn cũng không phải là Tạ nhị gia lúc mới đến bị người khác nói là điên ngốc, cò xát hai năm cho dù có lòng vòng như thế nào thì cũng phải hiểu được rồi. Tuy rằng ai cũng không nói thẳng, nhưng hắn cũng lĩnh ngộ được, Trịnh Ngũ tiểu thư ước chừng là muốn tiến vào cửa Tạ gia. . . Cũng không phải thật sự coi trọng hắn, mà là coi trọng cái thân phận “Hương thân” này của hắn, bằng không Trịnh ngũ tiểu thư với thanh danh rách nát như vậy không biết sẽ bị nhét đến chân trời góc biển, gả cho a miêu a cẩu gì nữa.

Nhưng Trịnh Ngũ tiểu thư lại nói, “Không đi thử làm sao mà biết hợp không thích hợp?”

Anh nhị gia nổi giận, “. . . Làm ơn đi, ta đã kết hôn rồi! Làm sao có thể có gì với nữ nhân khác được? !”

Trịnh Ngũ tiểu thư ngược lại vẫn bình tĩnh, quả nhiên đúng vậy, vẫn là nam nhân cùng thời đại mới có vẻ đáng giá để chờ mong.”Kia cũng không phải huynh cưới, là Tạ Tử Anh lúc trước cưới.” Hóa ra người còn muốn sống tiếp cuộc sống của đời trước sao?!

“Ta đối Ngự tỷ nhi nhà ta rất vừa lòng, vô cùng vừa lòng!” Anh nhị gia chạy trốn chết, “Cảm tạ đã yêu thích, chỉ là thảo môi binh ta đây tiêu thụ không nổi!” Nhưng thoát được nhất thời chứ trốn không thoát cả đời a. Vì cầu nàng ta đừng tới cửa nữa, Anh nhị gia nhịn đau ký kết hiệp ước không bình đẳng: khi hắn bên ngoài chạy quan hệ “Xảo ngộ” gặp Trịnh Ngũ tiểu thư, sẽ không xoay người bỏ chạy.

Sau đó “Chuyện xấu” này dùng tốc độ cực nhanh bay đi truyền khắp kinh thành, Anh nhị gia lâm vào tình trạng sứt đầu mẻ trán.

Không nói lão cha tức giận đập vỡ cái nghiên mực ông quý trọng, cực phẩm mẹ hờ đến khuyên nhủ, ngay cả Quân ca nhi đều không thể nào giải thích. Đám bằng hữu văn nhân kia trêu chọc giễu giây, càng làm cho hắn ứng phó đến khổ không nói nổi.

Trong tình trạng tê thảm chán nản như vậy, hắn còn phải dành thời gian ra cố gắng đọc sách, rồi chịu Tiêu Sơn Trường chà đạp.

May mắn Ngự tỷ nhi vẫn luôn hiền tuệ ôn nhu như vậy, không có họa vô đơn chí. Chỉ hỏi hắn một lần. Hắn ấp úng không biết giải thích nghiệt duyên với vị “Hương thân” này như thế nào, chỉ hàm hàm hồ hồ nói bên ngoài không cần thận quen biết.

Cổ Lâm trầm mặc trong chốc lát, chỉ cười cười, liền bỏ qua, không nhắc lại nữa.

Tảng đá trong lòng Anh ca nhi rơi xuống , hấn vốn thần kinh thô, lại phi thường tin tưởng Cổ Lâm, khổ tâm cũng chỉ có thể hướng nàng giải bày, bằng không hấn thật sự nhanh chóng ghen ghét.

Cổ Lâm luôn lẳng lặng nghe, vài lần muốn nói lại thôi, đúng là vẫn không thể nói ra điều gì.

Dù sao đây cũng không phải là việc nàng nên làm, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không nên nghĩ. Không phải cha nàng có rất nhiều di nương, gia gia thúc thúc của nàng cũng có không ít sao. Loại nữ nhân có chút thủ đoạn, thực đã gặp rất nhiều, chẳng qua là cách gây chú ý khác nhau mà thôi.

Chỉ cần không quá kiêu mị, xa xỉ, tùy hứng, không thường chọc giận phu , các di nương sẽ càng được sủng ái sao? Hình tượng tốt muốn tiếp tục duy trì, rất khó. Hơi có điểm tỳ vết nào sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hình tượng xấu ngược lại rất dễ dàng, chỉ cần thoáng toát ra chút chân tình thiện tâm, cũng rất dễ dàng làm cho nam nhân tâm động, để ý.

Hiện tại Anh ca nhi thường thường nhắc tới Trịnh Ngũ tiểu thư, trần ngập oán giận, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ nói “Nàng kỳ thật bản tính không phải hư hỏng như vậy”, chính là “Không thức thời, không hiểu quy củ, quá mức ngây thơ” .

Một chút chua xót dần dần sâu sắc, mở rộng. Bà bà càng ngày càng soi mói cay nghiệt, minh kỳ ám chỉ muốn nàng “Thức thời một chút”, Tân ca nhi dù sao cũng chỉ là ký danh, nàng vẫn như trước hoàn toàn không có địa vị gì.

Thật sự, nếu là tích cực đào bới, điểm ấy đã có thể hưu nàng không thương lượng rồi.

Tiểu thư phủ quốc công dù sao không có khả năng làm thiếp.

Nhưng nàng vẫn là không nói gì với Anh ca nhi. Hấn cũng đã đủ khó khăn, đối mặt một đoàn hỗn loạn, còn phải cố gắng không ngừng. Ai cũng bức bách hấn, nếu ngay cả chính mình cũng bức bách, kì thi Hương sắp tới, hấn làm sao có thể qua?

Cho dù không đúng, cũng không nên họa vô đơn chí.

Không thể không nói, Tiêu Sơn Trường là người có bản lĩnh , Anh ca nhi cũng thật sự có chút công phu. Anh ca nhi trong trạng thái sút đầu mẻ trán kiếm loạn ma, thi Hương cũng đã trúng tuyển cử nhân — tuy rằng vẫn tử thủ vị trí thứ nhất đếm ngược.

Tạ phủ thật đúng là song hỷ lâm môn . . . Chẳng những Anh ca nhi trung cử, mà ở Tô Châu, Lạc Ca Nhi cũng trúng, thứ tự so với ca của hấn tốt hơn rất nhiều. Kết quả của phủ Tạ thượng thư thiếu chút nữa bị đập đổ, cơ hồ đều là đến dò xét. Ai cũng đều biết đích thử tử Tạ Tử Lạc của Tạ phủ là người có chí khí có tài học , hơn nữa chưa đánh thân.

Tạ phu nhân mừng rỡ cười toe toé — tuy rằng chỉ có thể vui sướng suông. Lạc Ca Nhi là nhi tử thân sinh của bà, nhưng từ năm năm tuổi, liền rời khỏi sự quản lý của Tạ phu nhân, ngay cả việc hôn nhân cũng không ngoại lệ.

Trong không khí khắp chốn vui mừng như thế, trong thư phòng lại dị thường vắng lặng, Tạ thượng thư đối mặt với con dâu ông đặc ý nhất yên lặng không nói gì.

Thật sự hấn cũng không muốn mở miệng, nhưng cánh tay không lay chuyển được đùi. Trịnh Quốc công đã chịu nhún nhường cho đích nữ duy nhất làm bình thê , hạ thấp đến trình độ này, hấn không nghĩ muốn, cũng không dám không cần, lại không tình nguyện muốn.

Cổ Lâm hơi hạ mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, chính là trầm mặc có chút lâu. Chung quy nàng vẫn nói, “Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối. Nhưng do cha chồng tác chủ, con dâu cần tuân.” Đối lại Tạ thượng thư trầm mặc . Ông là người cần thủ lễ pháp, nạp thiếp thất thông phòng không có gì, nhưng thê tử là độc nhất vô nhị, quả quyết không thể khinh hứa.

Trời không có hai mặt trời, đất không thể có hai vua, nhà không thể có hai chủ, đứng đầu không thể có hai người. Ngay cả Quân ca nhi cũng không muốn cưới tiểu thư phủ quốc công, lại vào cửa làm bình thê trưởng tử của ông. . . Lâu dài chắc chắn không thể có ngày bình yên, càng nghiêm trọng vũ nhục con dâu đã không rời không bỏ đến chăm sóc Anh ca nhi lúc bệnh tật.

“ . . . Cũng không nhất định đến bước này. Ta cũng chưa có tin chính xác.” Tạ thượng thư thở dài, “Chính là Trịnh Quốc công đã nhắc tới như vậy. . . Ai biết có lời đùa bỡn gì hay không. Con bắt Anh ca nhi an phận một chút đi! Không hai người bọn họ luôn đi với nhau. . . Còn không phải đều do tạo chuyện hư hỏng sao!” Cố Lâm kính cẩn cáo lui ra khỏi phòng, lại ngăn người trong chốc lát, mới chậm rãi đi ra khỏi viện. Điem Bạch ở bên ngoài, nhìn thấy thiếu phu nhân liền hoảng sợ. Lão gia đã nói gì với thiếu phu nhân, làm cho thiếu phu nhân vẫn luôn bình tĩnh thông dong lại có thần sắc tái nhợt như vậy?

“Thiếu phu nhân?” Nàng run giọng đỡ lấy Cố Lâm, thế này mới làm cho Cố Lâm thanh tỉnh chút.

Cố Lâm miễn cưỡng cười cười, hít sâu một hơi, “ . . . Không có chuyện gì, đi thôi.” Mới chuyển nhập nhị môn, chợt nghe đến một trận rống giận cùng tiếng ngựa hí, Trịnh Ngũ tiểu thư phóng ngựa vào nội viện, đang quát lên với Anh ca nhi, kết quả Trịnh Ngũ tiểu thư dứt khoát kiên quyết từ trên tuấn mã nhảy xuống, Anh ca nhi kích động vội đỡ nàng ta, hai người lăn thành một đồng.

Bất nhạc thọ, bất ai yếu. . . Làm không được. Hiện tại ta. . . Làm không được.

Sư một tiếng, Điem Bạch kinh hãi nhìn thiếu phu nhân thi triển võ nghệ cao cường, xẹt qua ngọn trúc, không lâu sau, liền xem không thấy bóng người .

47. Chương 47

Chờ đến khi cưỡi ngựa ra khỏi chuồng lao ra theo cửa ngách, Cố Lâm mới bình tĩnh lại một chút, á khẩu không nói gì được.

Đời này chuyện quá giới hạn nhất, đại khái chính là chuyện này đi. Nàng vậy mà lại xúc động đến quên lễ pháp khuê chế, một mình ra phủ, mặc xiêm y cũ thường ngày mặc trong nhà, ngay cả lụa che mặt cũng không mang, bữa bãi cưỡi ngựa rêu rao trên phố. Rất không giống người.

Do dự trong chốc lát, nàng quay đầu ngựa, kiểm đường hoang vắng một chút để đi. Đều đã quá giới hạn rồi, hiện tại trở về cũng không bù lại được, còn không phải chịu bà bà trách móc, nói không chừng còn có gia pháp.

Hiện tại nàng đã muốn một mình một người yên tĩnh, không muốn nghĩ đến bất nhạc thọ ai yếu, không muốn thấy Anh ca nhi cùng. . . Hẳn là sẽ trở thành bình thê của nhị gia Trịnh Ngũ tiểu thư.

Cũng không muốn suy nghĩ đến tương lai khả năng sẽ có kinh đào hải lãng và vô số phiền não.

Nàng là phụ nhân khuê các đại môn không ra nhị môn không đến, đúng vậy. Nhưng trí nhớ nàng rất tốt, còn nhớ rõ đường nàng rời kinh lên núi cầu phúc. . . Đại khái phương hướng không sai, đường hoang vắng cũng lòng vòng tìm được cửa thành, ra khỏi thành . Không đến nửa dặm đường, chính là sông Vĩnh Định chảy quanh kinh thành. Cuối thu khí trời mát mẻ, bầu trời không bóng mây. Bờ sông Vĩnh Định kéo dài vô tận, đầu sóng đánh vào bờ trắng như tuyết.

Nàng thả ngựa đi chậm, nghe tiếng sáo từ từ lâu ven bờ, xa xôi mà mơ hồ. Cách kinh thành càng xa càng hoang vắng, đầu tiên là đi nhanh, sau đó chạy chậm, nàng rất nhanh thích ứng tiết tấu của ngựa, vững vàng điều khiển ngựa chạy đi.

Gió thổi bụi tóc chải chỉnh tề của nàng, gợi lên vài sợi tóc rối bay loạn. Gió thu gào thét, chim nhận bay về phía nam, trời sông cùng một màu. Uất ức đang tích tụ cơ hồ thành tâm bệnh, dần dần thả lỏng, giãn ra. Đất trời rộng lớn như thế, vì một vũng nước đục như chuyện tranh giành dơ bẩn ở nội viện mà thống khổ phiền não, thật sự là ngốc, rất ngốc.

Nàng tùy tay chọn chính là một con ngựa già, dần dần yếu đi, lại vẫn là cố chấp liều mình chạy như điên. Tuổi già mà chí chưa già, chí ở ngàn dặm sao? Nàng quát nhẹ ghìm cương, dần dần chạy chậm chậm, con ngựa đã chảy mồ hôi như mưa, miệng đầy bọt mép. Cố Lâm xuống dắt ngựa, hướng sông Vĩnh Định đi đến. Lúc này mới phát hiện phụ cận là một bến tàu nhỏ, người đến người đi, chính là có thể đếm được, cách

nàng một đoạn ngắn thôi. Nàng cũng lơ đãng, ngựa sau khi chạy như điên không thể lập tức uống nước, để hơi bớt đi một chút mồ hôi mới có thể cho nó uống, bằng không sẽ làm ngựa bị bệnh.

Điều này là khi giám sát bọn đệ đệ học cưỡi ngựa nàng đã nghe sư phụ dạy kỹ xạ nói, nhiều năm như vậy, nàng lại vẫn nhớ rõ ràng. Từ điều nên biết đến không nên biết, nàng đều biết rất nhiều, nhớ rõ quá sâu.

Sau đó biết quá nhiều, kết quả hoàn toàn là đau khổ.

Ngựa uống nước bên bờ sông, gió thu phiêu đảng thổi xiêm y màu nguyệt bạch của nàng, thổi phồng lên, như là muốn phiêu nhiên bay đi.

“Cổn cổn Trường Giang đông thệ thủy,

Lãng hoa đào tận anh hùng.

Thị phi thành bại chuyển đầu không.

Thanh sơn y cựu tại,

Kỷ độ tịch dương hồng.

Bạch phát ngư tiêu giang chữ thượng,

Quán khan thu nguyệt xuân phong.

Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng.

Cổ kim đa thiếu sự,

Đô phó tiểu đàm trung.” *

(*) Bài Lâm Giang Tiên của Dương Thận

Dịch thơ: (Người dịch Diệp Hoa Luyến , nguồn: thivien.net)

Cuốn cuộn về đông sông mãi chảy,

Cuốn trôi hết thấy anh hùng.

Đúng sai thành bại phút thành không.

Non xanh còn đứng đó,

Mấy độ bóng dương hồng.

Tóc bạc ngư tiêu trên bến nước,

Quen nhìn gió mát trăng trong.

Một bầu rượu đục lúc tương phùng.

Cổ kim vô số chuyện,

Cười nói luận đàm ngông.

Nàng thả thanh ca xuống, phi thường hiếm có, tự tại. Đây là thủ từ* do cung nhân Phò thị truyền xuống, nàng chỉ biết là bài “Lâm Giang tiên”. Tổ mẫu của nàng cũng dị thường yêu thích, vụng trộm dạy nàng xuống. Thậm chí gọi nàng là “Lâm”, tự “Giang tiên”.

(*) Một lối văn để hát, như từ khúc

Nếu có thể, đại cô cô hẳn chính là người mang tên tự này. Nhưng ngay lúc đó tổ mẫu vẫn là con dâu người ta, ngay cả quyền đặt tên cho nữ nhi cũng không có. Chẳng đến thành bà bà người khác, mới có tư cách vì cháu gái đầu tiên đặt tên và tự này.

Các nàng, nhóm nữ nhi truyền nhân của Phò thị, đều sử dụng hết toàn lực để giả trang. Nắm chắc lễ pháp, cố gắng làm cho chính mình theo khuôn phép cũ, không chệch vào đâu được. Nhưng các nàng so với các phụ

nhân khác đều biết rất nhiều, nhìn thấy quá xa, quá sâu biết chính mình bị nhốt ở trong giếng, ẩm trà nổi sóng nhằm chán và nông cạn. Biết bên ngoài kì thật là trời đất rộng rãi mênh mông.

Nhưng nhìn rất thấu rất hiểu, cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi xuống xong, nàng đem uất khí thật sâu, thật sâu trong lồng ngực phun ra. Chuyện bao nhiêu đời nay, phò thị đều chỉ đứng bên cười. Thật sự không có gì là đáng giá để chấp nhất, không hề có.

Đang lặng im suy nghĩ, kết quả có mấy hán tử lác la lác lự đi đến, mở miệng trêu đùa. Bên hông đều lác lác dao kiếm, thoạt nhìn như là du hiệp giang hồ, khí chất thô phỉ rất nặng.

Vừa vặn nàng cũng muốn thử xem xem, có thể “Phòng thân” đến mức độ nào, dù sao nàng có kinh nghiệm thực chiến rất ít. Cho nên nàng vặn ngón tay.

Dù sao nếu đánh không lại, ngựa đã nghỉ ngơi đủ, thuật cưỡi ngựa của nàng dù không tính là tinh, nhưng muốn chạy trốn khỏi vài người chạy hai chân còn chưa tính là việc khó.

Kết quả không biết nên vui sướng hay là mất mát. Tóm lại, nàng đoạt được dao kiếm của mấy hán tử ném xuống sông, vết thương hằn là không nặng. . . Nàng đã cẩn thận không chế lực đao. Mấy hán tử ôm hông hoặc bụng vừa trốn vừa mắng chửi, lại kéo tới hai nhóm người nữa, dao kiếm cứ theo lẽ thường té sông, lần này nàng có vẻ khó không chế lực. . . Nhiều người ngã.

Người nằm rên rỉ, bất quá ước chừng chỉ có vết thương da thịt đau cùng trep xương có vẻ nhiều, trật khớp rất ít, chỉ có một người bị gãy xương. . . Hẳn là có thể khỏi.

Nàng yên tâm .

(Haizzzzzzzzzz, Cổ Lâm của chúng ta quá thiện lương rồi)

Có lẽ nàng có thể đi. Có thể đi nhiều nơi hơn. Có lẽ đi thăm A Xu và Tứ lang, có lẽ dứt khoát xuất gia, “Phòng thân” đủ nàng ngàn dặm độc hành không cần người hộ tống.

Nhưng nàng quay đầu ngựa, hướng kinh thành chạy chậm. Nghĩ chắc hẳn phải vậy mới tốt, cứ như vậy rời đi, nói không chừng nàng sẽ thực nhẹ nhàng khoái trá.

Nhưng nàng là nữ nhi Cổ gia, đích trưởng tức Tạ gia. Muốn đi rất đơn giản, nàng cũng hiểu được bằng chút hiểu biết da lông của mình, mưu sinh không phải việc khó. Nhưng liên lụy đến thanh danh hai nhà, nhà chồng nhà mẹ đẻ đồng thời hổ thẹn, đệ muội thúc cô đồng thời không nâng nổi đầu, mất tích là tệ nhất, sẽ có rất nhiều chuyện tưởng tượng không đâu, chịu người chỉ trích.

Tổ mẫu lấy binh pháp dạy ta, không phải để ta thành người lâm trận bỏ chạy, là người nhu nhược.

Sóng gió ở phía trước, nhưng ta là hậu nhân Phò thị, là một anh hùng uyên bác.

48. Chương 48

Khi vào cửa thành, ngày mùa thu rất ngắn, đã bắt đầu có điểm hôn ám, sắp đến lúc đóng cửa thành.

Kết quả nàng lập tức bị tiểu tư trong nhà vẫn luôn ôm cây đợi thỏ tiến đến mời, xe ngựa đã sớm chuẩn bị sẵn ở một bên. Nguyên vốn có chút khó hiểu, nghe tiểu tư hét to phân nhau đi tới các cửa thành thu binh, hơn nữa hỏi phủ báo bình an, Cổ Lâm ách nhiên thất tiểu*.

(*) tình cảm kích động đến không khống chế được cười ra tiếng

Hóa ra nàng mất tích cả một buổi chiều, toàn bộ các cửa thành đều có hạ nhân của Tạ phủ đứng trông, đại khái các xe ngựa trong Tạ phủ đều phải đi ra ngoài. . . Phò trương như đang bày trận vậy.

Nàng dựa vào xe ngựa ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp. Bản thân nhất thời xúc động lại tạo thành phiên toái lớn cho chính mình và những người khác.

Trịnh Quốc công đã mở miệng, chỉ sợ việc hôn nhân này là không tránh được. . . Còn thật sự bàn đến quan hệ, không nói phũ Trịnh quốc công hiển hách trăm năm, Trịnh quý phi vẫn là cô cô ruột của trịnh Ngũ tiểu thư đó, theo lễ pháp, hoàng đế triều Đại Yên chính là cô phụ* của trịnh Ngũ tiểu thư.

(*) chồng của cô

Bất quá, bất tự còn chưa đổi đầu. Cho dù chắc sẽ phải làm.

Trọng yếu nhất là, nhị gia nghĩ như thế nào về hôn sự này. Điều này rất quan trọng, bởi vì điều này liên quan đến cuộc sống nửa đời sau của nàng, nên ứng đối tới trình độ nào.

Ấm trà không sinh sóng gió và nộ hải cuồng khiêu là cách nhau rất xa. Hai loại này nàng đều có thể nắm chắc làm được, hơn nữa rất chắc chắn.

Đang suy tư, xe ngựa chậm rãi dừng lại, nàng đang thấy kỳ quái hẳn là còn chưa đến Tạ phủ, kết quả rèm được nhắc lên, Anh nhị gia mặt xanh môi trắng đánh giá nàng từ trên xuống dưới cẩn thận, xác định nàng bình yên vô sự, mới lập tức vội la lên, “Ngự tỷ nhi, nàng nghe ta nói. . .”

“Được, nhị gia, ta nghe chàng nói.” Cố Lâm bình tĩnh trả lời.

“Không! Nàng không cần nói, nàng đừng không muốn nghe, nàng hãy nghe ta nói!”

“ . . Ta đang nghe chàng nói nha.”

“Không! Nàng không cần nói, nàng đừng không muốn nghe, nàng hãy nghe ta nói!”

Lòng vòng vài lần, nhìn Nhị gia ngốc đang kích động tới cực điểm nàng nở nụ cười, “Anh ca nhi, chàng rất cuộc muốn nói cái gì? Ta đang nghe mà. Đừng nóng vội, không cần hoảng sợ, ta nghe chàng nói.”

A? Anh nhị gia rất cực cũng hiểu được , nhưng cũng hồ đồ . Trình tự như thế này. . . Đúng không? Không phải hẳn là hẳn phsải kêu “Nàng hãy nghe ta nói”, sau đó Cố Lâm kích động kêu “Ta không muốn nghe”, rồi sau vô tận tuần hoàn đó, Cố Lâm mắng hẳn Chàng vô tình, chàng tàn khốc, chàng cố tình gây sự” linh tinh sao?

(ôi trời ạ, Anh nhị gia xem phim truyền hình nhiều quá rồi ^^)

Trời biết, lúc gần giữa trưa Cố Lâm thấy hẳn hiệp nghĩa cứu vị hương thân kia, lập tức thi triển khinh công chạy đi, hẳn hối hận đến muốn chết vội đuổi sống đuổi chết, chờ đến khi đuổi tới chuồng ngựa, Cố Lâm đã cười ngựa đi một nén hương rồi.

Không thể nói hẳn hối hận đến mức nào, rít gào sai mấy nữ mẫu cao lớn vạm vỡ kiên quyết lôi Trịnh Ngũ tiểu thư ra ngoài, trong Hạo Hãn hiên, tất cả mọi người cao thấp đều dùng ánh mắt “Người vô tình, người tàn khốc, người cố tình gây sự” hung tợn khinh bỉ hẳn.

Rất muốn kêu oan, nhưng chính hẳn cũng có chút mơ hồ cảm thấy kêu không nổi. Nghiệt duyên “Hương thân” giữa hẳn và Trịnh Ngũ tiểu thư không thể nói ra, ở triều Đại Yên này, Trịnh Ngũ tiểu thư và hẳn chính là nửa điểm quan hệ cũng không có.

Tiểu thư phủ Quốc công không có khả năng làm thiệp cho người khác, này. . . Đổi lại hẳn là người khác, cũng sẽ cảm thấy nam chính này “Vô tình tàn khốc cố tình gây sự”, muốn làm Trần Thế Mỹ.

Theo thời gian mỗi phút mỗi giây trôi qua, hẳn đến hồi nhà mẹ đẻ Cố Lâm và bằng hữu thân thích ở kinh thành, nhận được đều là tin tức tuyệt vọng. . . Sự kinh hoàng của hẳn cũng theo nước lên thì thuyền lên, thẳng đến mức thành báo động đỏ.

Hẳn là trư, hẳn chính là tên trư tâm địa mềm nhũn đến mức xứng đáng bị bán! Trịnh Ngũ tiểu thư vui đùa té ngã gãy chân thậm chí ngã gãy xương cổ thì có liên quan gì đến hẳn? Chết thì coi như xong rồi! Nói không chừng nàng còn có thể hồi hương, hẳn từ nay về sau cũng thoát khỏi phiền toái này. Vì sao lại quá thừa lương tâm đi cứu nàng, kết quả chọc giận lão bà rời nhà trốn đi. . . Anh nhị gia hối hận cơ hồ muốn học máu, nháo loạn muốn đi ra ngoài tìm. Ngược lại lão cha của hẳn trấn tĩnh hơn, giữ hẳn lại, “Đích trưởng tử của Tạ gia không phải là người không chừng mực. Người vẫn nên ở nhà chờ tin tức, có tin thì tự mình nhận, đỡ phải đi tìm lại gặp chuyện không may!” Lão cha của hẳn thật đúng là thần cơ diệu toán,

quả nhiên Cổ Lâm tự mình trở về thành, tiểu tư phóng ngựa trở về báo bình an, hần lập tức rời đi, lòng tràn đầy suy nghĩ nên quần lấy Ngự tỷ nhi nói “Nàng hãy nghe ta nói” như thế nào.

Kết quả thì sao, Ngự tỷ nhi không khóc nháo nổi giận, mà lại bình tĩnh dị thường “Nghe hần nói” .

Căn cứ vào bản năng nào đó, nguyên bản ở mức báo động đỏ kinh hoàng, lập tức biến thành hỏa tiễn bắn thẳng lên trời. Cái xe ngựa phải đến chờ ở cửa thành này cũng không tính là rộng rãi, nhưng Anh nhị gia không chút chần chừ cũng rần quỳ xuống, kêu thê lương với Cổ Lâm, “Oan uổng a! Lão bà đại nhân!” Cổ Lâm bị hần dọa sợ tới mức nhảy dựng, suýt nữa đụng vào nóc xe. Nhìn khuôn mặt tuần tú bại hoại lại tràn đầy ủy khuất và đáng thương, đối lập đến mức ngốc nghếch, làm cho người ta thật sự nhin cười không được.

Cổ Lâm một mặt cười ra nước mắt, một mặt kéo hần, “Chàng làm cái gì vậy? Dưới gối nam nhi có hoàng kim. . . Lạy trời quỳ đất không thể quỳ nường tử.” Đại khái là vì tiềm năng kích phát lúc nguy hiểm, Anh nhị gia thần kinh thô miệng ngốc đột nhiên khai mở trí tuệ , “Ngự tỷ nhi, nường tử đại nhân! Nàng chính là trời của ta, không quỳ ai cũng được nhưng nhất định có thể quỳ trước nàng. . . Ta sai rồi! Nữ nhân diên kia cao hứng muốn ngã gãy cổ, ta nên thành toàn cho nàng! Ta và nàng ta thật sự cái gì cũng không có, cầu xin nàng tin ta đi!” Anh ca nhi vẫn quỳ , ngửa đầu, hai tay đặt trên đầu gối của nàng, lại hơi hơi phát run.

(haizz, đúng là trung khuyến thê nô chính hiệu nha)

Kỳ thật, bệnh diên ngốc của hần đã sớm tốt rồi, độc cũng đã giải, có công danh bên thân, tiền đồ vô lượng, hậu viện còn có ba di nương xinh đẹp đáng yêu độc thủ không khuê*. Nếu đã muốn hưởng đường chính đạo để đi, cũng có thể ngắt đầu ưỡn ngực làm người . Có nàng hay không có nàng, căn bản không có vấn đề gì.

(*) ý chỉ ở cô đơn 1 mình kiểu như phòng đơn gối chiếc ý

Không có nàng chẳng phải là càng tốt sao? Tuy nói thanh danh kém, nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu thư phủ quốc công, là hoàng thân quốc thích, là một người tuyệt sắc trong tuyệt sắc, tương lai đối với con đường làm quan của hần tuyệt đối có thể giúp ích.

Hần không phải vẫn rất muốn đi Binh bộ sao? Cưới Trịnh Ngũ tiểu thư, việc đó sẽ không còn khó khăn gì.

Cổ Lâm lý trí bình tĩnh phân tích, nhưng anh ca nhi lại càng nghe càng nóng nảy, “Ngự tỷ nhi, nàng muốn bỏ ta phải không? Ta thì cái công danh con mẹ nó này, liều mạng như vậy, không phải muốn vào Binh bộ gì đó. . . Mà là ta muốn mang nàng rời kinh thành! Cho dù làm tên chặn ngựa ta cũng nhận, chỉ cần có thể cho nàng thư thái vài năm, để ta nuôi sống nàng, rời khỏi nơi phiền não nhiều sự này. . . Chưa bao giờ là vì khác lý do!”

Nàng ghen giọng. Bức tường phòng hộ trái tim nguyên bản vốn chắc chắn như tường đồng vách sắt nay lại lung lay sắp đổ. Nguyên lai. . . Ở trước mặt hần, bức tường đó lại yếu ớt đến mức này.

Cổ Lâm miễn cưỡng cười, “. . . Tiểu thư phủ quốc công xinh đẹp cao quý khóc nháo, ngay cả ngã ngựa cùng đều sử dụng đến, muốn gả cho chàng làm bình thê đó. . . Trong lòng không có nửa điểm cao hứng đắc ý nào sao? Chúng ta là như thế nào, làm sao phải ỉn gặt. . .”

“Bình con mẹ nó!” Anh ca nhi rốt cục bùng nổ, “Bảo nàng ta đi đâm vào tường đi! Đừng tưởng rằng ta không hiểu luật Đại Yên. . . Mặc dù không thuộc toàn bộ, nhưng đã từng đọc qua! Bình thê không phải dễ dàng mà có. . . Ta dám đem án này kiện vào kinh đó, đến trước mặt hoàng thượng ta cũng không sợ!”

Chung quy, nàng vẫn là nữ nhân yếu đuối không qua được cửa tình cảm này. Một giọt lệ rơi xuống trên khuôn mặt của nàng, Cổ Lâm vội lau.

Thoạt nhìn, nàng cũng chỉ có thể “Nộ hải đến diên cuồng gào thét” . Dù sao bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng nhan mời rượu tri kỷ.

“Được, ta hiểu.” Cổ Lâm cũng quỳ xuống, gắt gao ôm lấy Anh ca nhi đang mừng như điên lại đang không hiểu gì.

49. Chương 49: Chương 49

Ngoài ý muốn , Cố Lâm không bị trách phạt gì.

Cha chồng chỉ nói vài lời sâu sắc muốn nàng nhớ kỹ bản thân chính là đích trưởng tức Tạ gia, lại không nói thêm cái gì liền cho bọn họ cáo lui. Về phần bà bà, ngay cả mặt mũi đều không thấy, cứ nhiên cho nàng nhẹ nhàng may mắn vượt qua cửa này.

Chuyện bất thường tất có trá nham, nàng hỏi Điem Bạch hốc mắt còn hồng, Điem Bạch lại cười hì hì một tiếng, cúi đầu lui ra.

Cái gọi là tương sinh tương khắc, cái gọi là vui quá hóa buồn. . . Vì Lạc Ca Nhi ba năm sau thi tiến sĩ, Tạ lão thái gia và Thái phu nhân muốn mang theo Lạc Ca Nhi cùng khởi hành, hướng kinh thành mà đến .

Nguyên bản vốn chỉ có Tạ lão thái gia mang theo Lạc Ca Nhi đến, điều này là hoàn toàn đúng. Việc thi tiến sĩ, ở kinh thành không thể chỉ thi không là được, chạy quan hệ nói nhân tình, cũng không thể để nước tới chân mới nhảy, càng bắt đầu sớm càng tốt, không chút ngoài ý muốn nào. Nhưng Tạ thái phu nhân cũng đi theo, còn đặc biệt chỉ tên muốn gặp Tân ca nhi. . .

Cái này chính là có hàm ý thâm sâu.

Hiện tại Tạ phu nhân lâm vào trạng thái tâm thần không yên, làm sao mà quản đến con dâu bất tài được, chỉ vội vàng thanh tra tìm kiếm gian tế mà Tạ thái phu nhân an bài ẩn nấp. Một mặt lại đi ngược lại với cương chiều trước kia, nghiêm nghị dạy dỗ Tân ca nhi, rất sợ bị Tạ thái phu nhân nặn ra một lỗi nào. . . Tân ca nhi quả nhiên là cốt nhục của nhị gia, không đến ba tuổi đã có tính tình bướng bỉnh như con lừa, thái độ trước sau của tổ mẫu khác biệt quá lớn, hẳn liền làm trái cực nhiều, thực làm cho Tạ phu nhân nước sôi lửa bỏng suốt đầu mẻ trán một phen.

Hại Cố Lâm đã chuẩn bị chừng mười hai vạn phần tinh thần tiếc nuối một chút. . . Nguyên bản nàng sắp xếp trọn vẹn cả ngày chuẩn bị các cách “An nội” mà đều không được sử dụng đến , Tạ phu nhân đã bị Tạ thái phu nhân ở xa trấn áp, người mới chỉ ở trên đường đến, đã dọa Tạ phu nhân sợ tới mức sắp hỏng tinh thần rồi, suốt ngày nghi thần nghi quỷ giám sát quét sân vẩy nước dọn nhà và kiểm kê sổ sách, đồng thời còn phải lẫn lộn với Tân ca nhi.

Quả nhiên đều là tật xấu của việc quá nhàn đi. Cố Lâm yên lặng suy nghĩ. Thấy không, bà bà vừa có việc để làm, lập tức sống yên ổn, ngay cả ba di nương ngày thường vẫn thích nháo loạn một chút nay đều im lặng như đã chết, nếu không nhà này cũng không quá yên tĩnh như vậy.

Nhưng nếu Tạ thái phu nhân ngoài ý muốn nhúng tay, bình định nội ưu, hoạ ngoại xâm sao, đương nhiên nàng có thể tập trung tinh lực hoàn toàn diệt sạch cỏ dại.

Vì thế, Tạ nhị gia đứng đầu đếm ngược, bởi vì mệt nhọc quá độ, lại “Bị bệnh” .

Lần bị bệnh này là làm cho các sĩ tử kinh thành và nhóm hoàn khổ có không gian tưởng tượng tương đối lớn, thi cử xong nên rất nhàn rỗi, đến mức sắp bị bụi phủ đầy rồi, vừa vặn có mấy truyện bát quái trà dư tửu hậu để tiêu khiển. Các phiên bản tương đối nhiều, liên quan đến tiểu thư phủ quốc công có bảy tám cách nói không giống nhau, liên quan đến Cố thị Tạ gia (Cố Lâm) thì lại càng nhiều .

Đương nhiên cũng có người nói là đồ giàn nho*, phiên bản này còn càng truyền càng phổ biến, càng ngày càng trở thành chân tướng duy nhất.

(*) cách nói ngụ ý của chuyện trong nhà cãi nhau, bị lão bà đánh.

Truyền không đến hai ngày, liền truyền đến tai Trịnh ngũ tiểu thư vốn không có tính nhẫn nại, nàng ta chịu đựng toàn thân đau nhức vì ngã ngựa, tiến quân thần tốc, xông thẳng vào Tạ phủ như vào nơi không người, thẳng đến lúc đến nhị môn, lại bị Cố Lâm chặn ở cửa Hạo Hân hiên.

“Tạ Tử anh đâu? !” Trịnh Ngũ tiểu thư trừng mắt nhìn Cố Lâm, mềm mỏng hỏi.

Cố Lâm khí định thần nhàn, “Không thấy báỉ thiếp, không nghe thấy thông báo, thứ thiếp thân khó có thể lấy lễ đối đãi.” Nàng quay đầu hướng về phía Điem Bạch, “Đến hỏi Lý đại tổng quản, vì sao tùy tiện thả người đi vào trong nhà? Người canh cửa đều không có sao? Người biết rõ thì biết đó là cô nương nữ phần

nam trang, người không biết lại nghĩ trong Tạ phủ lại có thể cho nam nhân lạ vào, cái này truyền ra thì sẽ hủy thanh danh của ai?”

Trịnh Ngũ tiểu thư rất ít cùng nữ nhân Đại Yên triều lui tới, trong nhà từ trên xuống dưới không có một ai làm (hoặc là dám) cho nàng một tia ủy khuất. Bên ngoài nàng thà rằng cùng đám hoàn khổ xứng huynh gọi đệ, còn nữ nhân Đại Yên triều thì nàng khinh thường, nàng không thèm chấp mấy nữ nhân đó đâu!

Cho nên nàng đối với mấy cuộc chiến trong nội viện này chính là tân binh trong siêu cấp những tân binh, không chút nào ngoài ý muốn lập tức nổi giận như mìn nổ, “Giả vờ cái gì? Người cũng không phải chưa từng gặp ta!”

“Nô tỳ mỗi ngày thay thiếp thân đổ đem thêm hương ngày ngày đều thấy, nhưng thiếp thân cũng không biết tên của họ đâu.” Cổ Lâm hơi nhủ mày.

Trịnh Ngũ tiểu thư phát điên . Đáng tiếc người làm nàng ta phát điên ở sau tường người. . . Diễm Bạch dẫn một đoàn các ma ma trắng kiện giần trợn ở phía trước, nàng ta lại chỉ có một thân một mình.

“Ai dám chặn ta?” Nàng thật sự bị chọc giận đến điên rồi, “Ta chính là Ngũ tiểu thư phủ Trịnh Quốc công! Người một nữ nhi của gia đình vô tước nghèo lại bại cư nhiên lại dám vô lễ với ta? !”

Cổ Lâm chậm rãi thẳng thắt lưng, bề ngễ nhìn Trịnh Ngũ tiểu thư, “Trịnh tiểu thư, Trịnh Quốc công nhiều thế hệ nổi danh, chức quan đều lớn, đó là điều hiển nhiên. Nhưng từ khi Đại Yên triều khai quốc đến nay, cho tới bây giờ không hề có chức quan nào gọi là tiểu thư phủ quốc công . Cổ Lâm bất tài, phu quân mặc dù thiếm cư bằng mặt*, là sĩ tử thi ở kinh đô, được quý xưng là nường tử cử nhân , Lâm chỉ là dân thường, còn chờ phu quân tương lai đi vào con đường làm quan, vì Lâm xin cáo mệnh. Người và ta đều là dân thường, mà người lại xông vào bên trong Tạ phủ, lại mặc nam trang, hư hư thực thực làm ô danh thanh bạch của Tạ gia. . . Là ai vô lễ, rõ như nhật nguyệt!”

(*) đứng ở cuối bảng

Trịnh Ngũ tiểu thư làm sao lại chịu được cơn giận này, keng một tiếng liền rút kiếm ra, quả nhiên bức tường người phía trước liền ồ lên chạy trốn như nước chảy. . . Lại chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Cổ Lâm không biết như thế nào đã đứng ngay trước mắt nàng, cổ tay đau nhức, kiếm đã đổi chủ. Nàng gơ tay muốn sử dụng võ công của nữ tử truyền lưu từ xưa nhất: bàn tay liên kích, lại bị Cổ Lâm chặn một cái, mạc danh kỳ diệu vòng vo đổi phương hướng, móng đau xót, liền thân bắt do kỷ bay xa ra ngoài. . . Sau đó ngồi dưới đất sững sờ.

(chiêu đập người của Lâm tỷ càng ngày càng xuất thần nhập hóa)

“Cầm cho cẩn thận, không cẩn thận làm thương đến mình cũng không tốt.” Cổ Lâm thản nhiên khuyên nhủ, đem kiếm của Ngũ tiểu thư đưa cho Diễm Bạch, “Cầm đưa cho Lý đại tổng quản, để hấn phái người đưa đến phủ Trịnh Quốc công. Cái gì cũng đừng nói, nếu bị ép hỏi quá, thì nói Ngũ tiểu thư không cẩn thận, thiếu chút nữa chém kiếm vào người, vạn hạnh không nháo thành tai nạn chết người.”

Trịnh Ngũ tiểu thư bên ngoài đi lại, bản thân cũng luyện chút quyền cước, tuy rằng khiếp sợ phát hiện nữ nhân cổ đại nhảm chán này cư nhiên là khối thiết bản có võ công. . . Nhưng nàng ta là ai? Đích tiểu thư duy nhất của phủ Trịnh Quốc công! Trịnh quý phi vẫn là cô cô của nàng! Hôm nay nàng chính là khinh địch , tương lai muốn bao nhiêu hộ vệ liền có bấy nhiêu hộ vệ, công phu muốn cao bao nhiêu đều có, sao có thể sợ nữ nhân cổ đại ngu xuẩn không biết gì này? !

Nhưng cứ ảo não như vậy mà đi, nàng lại không cam lòng, không làm cho Cổ Lâm chịu khổ sở là không được!

“Cổ Lâm!” Nàng lộ ra nụ cười đắc thắng, diễm quang bắn ra bốn phía — cho dù vẫn còn một cái móng ngồi bệt dưới đất — “Người còn không biết đi? Tạ Tử Anh chung quy vẫn sẽ là của ta, ta sẽ gả cho hắn ! Người cái gì cũng không là. . .”

Cổ Lâm vẻ mặt nhin cười không được, “. . . luật Đại Yên, chưa hưu vợ cũ lại cưới vợ kế, chuyển dời ngàn dặm ba năm. Ta chưa nhận được hưu thư, nhị gia cũng không tính chuyển dời ngàn dặm.”

Trịnh Ngũ tiểu thư như nuốt phải hạt tiêu. Nàng cố sống cố chết, ngay cả một khóc hai nháo ba thắt cổ đều dùng rồi, lại chỉ có thể bắt Trịnh Quốc công miễn cưỡng đi nói làm bình thê. Nàng mới mở đầu đề nghị Tạ thương thư hưu Cố Lâm, Trịnh Quốc Công liền phá lệ nổi giận mắng nàng một trận.

Cái gì nghĩa phu hiền phu, cái gì danh vọng đại nghĩa. . . Đều là nguy quân tử, trời tru đất diệt!

“Bình thê cũng là thê!” Trình Ngũ tiểu thư cố chịu cái mông đang đau nháy dựng lên kêu to.

Cố Lâm bật cười, chột che miệng, “Luật Đại Yên, thê thiếp không có con, thê tử thất đức, trường hợp đặc biệt phải lập hồ sơ trình quan phủ nạp bình thê, do chính chính thê đi làm mai. Nhưng bất luận nhị gia có nhi tử ký danh của ta hay không . . Lâm bắt tài, trí nhớ lại rất tốt. Ta chưa bao giờ thay nhị gia làm mai, trình tiểu thư hẳn là có hiểu lầm gì rồi. . . Hoắc là tối hôm qua ngủ không tốt?”

Trịnh Ngũ tiểu thư lại đánh về phía Cổ Lâm, thực đáng tiếc đây chính trận chiến giữa tân thủ cấp một và tinh anh kim long thủ lĩnh long vương cấp bậc truyền thuyết. Nàng chịu thương không có biện pháp cời quần để người ta kiểm nghiệm, hơn nữa thoát nhìn không hề có nhân chứng.

Cho nên Cố Lâm dễ dàng đem nàng ta đá ra nhi môn, mệnh lệnh đóng cửa khóa lại.

Toàn bộ nội viện cung kính, mỗi người đều nín thở tĩnh khí, ngay cả cái kim rơi cũng nghe thấy. Sớm biết thiếu phu nhân có công phu đá người rất tốt, lại không biết nó lại xuất thần nhập hóa, quỷ thần khó lường, kinh thiên động địa như vậy. . . Còn đá đẹp như vậy, đá đúng nơi không thể kiểm tra vết thương.

Nhìn Trịnh Ngũ tiểu thư bị đá một đường từ Hạo Hãn hiên đến nhị môn, cư nhiên còn có thể giơ chân mắng to. . . Đây mới là thực công phu, cao thủ võ lâm trong các cao thủ võ lâm a!

Hình ảnh Tạ nhị thiếu phu nhân Cổ Lâm, lại cao lớn thêm một tầng nữa, đã sắp từ tòa nhà cao ba tầng trở thành núi thái sơn.

Cái truyện cười giàn nho đổ như thế này nè:

Một ông quan no rất sợ vợ, nhiều lần bị vợ chửi mắng, có lần còn bị vợ đánh nữa.

Một hôm, ông ta bị móng tay vợ cào xước mặt. Hôm sau, quan đến công đường làm việc. Cấp trên của quan nhìn thấy vết xước, hỏi:

-Mắt anh làm sao mà bị xước thế kia?

Quan trả lời:

-Tối qua, lúc ngồi hóng mát dưới giàn nho, giàn nho đỏ, gai nho cào xước đầy mà.

Quan trên không tin:

- Không phải, chắc là bị vợ cáo cho rồi. Trên đời này thiếu gì những đứa đàn bà như vậy. Ta ra lệnh bắt mụ ấy về đây.

Chẳng may câu nói và lệnh bắt ấy của quan trên vừa dứt thì vợ quan trên đứng ngoài, nghe được. Vợ quan trên hăm hăm nét mặt đi ra trước công đường. Quan trên thấy vợ ra liền nói với ông quan sơ vụ:

-Thôi hoãn lại, giàn nò nhà tôi sắp đổ rồi!

50. Chương 50

Chiến tranh giữa Trịnh Ngụ Tiểu Thư và Tạ Nhị thiếu phu nhân chính thức bộc phát, lên cao đến mức sử dụng võ công, quả nhiên khiến không khí lười biếng của Kinh Thành vì vừa qua khỏi mùa thi lập tức sôi trào.

Nhưng tình hình cũ thể cũng không ai biết rõ ràng, chỉ biết Trịnh Ngũ Tiểu Thư ở ngoài cửa Tạ phủ giờ chân mắng mấy câu, thấy như vậy, nhưng không nghe rõ ràng, Trịnh Ngũ Tiểu Thư đã bị xe ngựa của Quốc Công Phủ vội vã đón đi. Trịnh Ngũ Tiểu Thư nháo muốn làm bình thê Tạ Nhị gia... Không ngoài ý. Ai cũng biết nàng ta theo đuổi thủ khoa đêm ngược Tạ Tử Anh Tạ Nhị gia khắp kinh thành, từ trước khi đi thi đã theo đuổi, đuổi đến mức xi căng đan bay đầy trời. Trịnh Ngũ Tiểu Thư còn là người đứng đầu trong đám văn hoàn khổ, bình thường, đến bình thường nữa cũng không có.

Nhưng triều Đại Yên khai quốc đã hơn trăm năm, còn chưa có tiểu thư nhà nào nhanh nhẹn dũng mãnh đánh đến cửa chính thê, càng không có chính thê nào nhanh nhẹn dũng mãnh hơn hẳn một tầng đem tiểu thư phủ Quốc Công đuổi ra cửa như thế.

Làm sao có thể đánh, đánh như thế nào, ai cũng không nghe được. Ít nhất khi Trịnh Ngũ Tiểu Thư bị đuổi ra khỏi Tạ phủ thì tay chân vẫn lạnh lạnh, trên mặt ngay cả viết xước cũng không có, đến búi tóc cũng không loạn, cũng không có quần áo xốc xếch, nhiều lắm thì trên người có nhiều bụi bặm một chút thôi. Phủ Quốc Công và phủ Tạ Thượng Thư phản ứng cũng rất hay, toàn bộ im lặng không lên tiếng. Trịnh quốc công và Tạ Thượng Thư gặp nhau vẫn rất khách khí.

Những thứ này khiến các phần tử bát quái ở Kinh Thành vô cùng nhàm chán, thật vất vả mới từ miệng hạ nhân trong Tạ phủ đào được một chút hàng: Trịnh Ngũ Tiểu Thư mặc nam trang xông vào nội trạch, khiến người khác hiểu lầm, liên lụy danh tiếng nữ quyền. Nhị thiếu phu nhân không chịu tiếp đãi, nổi lên một chút va chạm.

Dù sao phủ Trịnh quốc công và phủ Tạ Thượng Thư cũng không quen không biết, mặc nam trang lên xông vào bên trong còn nhân nhượng nàng ta là cô nương, nếu không nhất định trời đưa đến quan phủ, quyết không khoan hồng.

. . . Đúng lý lẽ, quá đúng lý lẽ!

Chính là quá đúng, nên ngay cả lời nói bên gối lợi hại nhất cũng không thể lay động Hoàng đế, hắn không nhận được mắng Trịnh quý phi, “Chuyện tranh giành tình nhân của nữ nhân như vậy cũng đáng giá nhắc tới? Trịnh quốc công cũng không nhắc rồi, lại càng không liên quan đến Tạ Thượng Thư! Rõ là. . . Cháu gái kia của nàng không phải là người hiền lành gì. Trẫm nói bị đánh cũng là đáng đời! Không có chuyện gì sao lại chạy đến nhà người ta? Còn ngay cả người cũng không mang theo! Ngươi đến mức tự mình đòi đánh, ngay cả người làm chứng cũng không có. . . Trách được ai?” Cái này vốn là có thể dẫn phát tranh chấp của hai phủ Trịnh Tạ, thậm chí vì vậy bị kẻ thù chính trị lợi dụng mở rộng đến mức trở thành xung đột đảng phái tranh giành, cứ như vậy bị hời hợt phán mức ở “Nữ nhân tranh giành”, không hề tăng lên.

Mà những điều đó, cơ hồ đều nằm trong dự đoán của Cố Lâm, không có gì bất ngờ. Thậm chí còn phải cảm tạ Trịnh Ngũ Tiểu Thư phối hợp vượt quá ngoài dự đoán của nàng : quá mềm mại quá ngang ngược, nếu không thật đúng là không thể đạt tới hiệu quả tốt như thế.

Nếu không phải Trịnh Ngũ Tiểu Thư rút kiếm, thì vẫn không thể khiến Trịnh quốc công cảm tức nàng ta. Nếu không khiến Anh ca nhi mỗi ngày buồn bực ở nhà giả bộ bệnh không dám ra cửa, thật sự không có chuyện này.

Anh Nhị gia rất kính nể, thật là đầu rạp xuống đất, đối với Cố Lâm chân chó vô cùng, cái gì mà Hoàng Hà Trường Giang sóng cuộn cuộn nện không ngừng, khiến Cố Lâm bị chọc đến mức cười không ngừng.

“ . . . Đạp mỹ nhân của chàng, không đau lòng sao?”

Anh nhị gia rốt cuộc cũng thông suốt dứt khoát kiên quyết nói, “Ngoại trừ lão bà thân ái của ta. . . Ta là nói nương tử Ngự Tỷ nhi thân yêu, trên thế giới này không có nữ nhân nào khác.”

“Lời ngon tiếng ngọt!” Cố Lâm vừa cười vừa mắng hắn.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một chút kế quyền mưu, Trịnh Ngũ Tiểu Thư không thể nào vĩnh viễn bị cảm tức, Anh ca nhi cũng không thể cứ lúc Trịnh Ngũ Tiểu Thư được tự do, lại chạy về nhà giả bộ bệnh, Cố Lâm cũng không muốn phí sức lực đạp nàng ta.

Vẫn là phải rút củi dưới đáy nồi. . . Nàng là thiếu phụ khuê các không ra cổng trước không bước cổng trong, nhưng nàng có nhà mẹ đẻ có các đệ muội, còn có một đồng tiểu thúc tiểu cô và rất nhiều tay chân

thân thích.

Nếu triển khai mạng lưới liên lạc này không một ai có thể khinh thường lực lượng của nó.

Vì vậy Cổ Lâm tính toán kế sách trong màn trướng, quyết định thắng lợi ở ngoài ngàn dặm. Thiên hạ rộng lớn, cũng không phải là chỉ có Kinh Thành. Huân quý thế gia nhà cao cửa rộng, cũng không phải là chỉ có một tạ Nhị gia.

Trịnh Ngũ Tiểu Thư còn chưa qua hai tháng cảm tức, đã nhận được một “ hôn sự tốt” .

Xương vương gia Trần thủ Nam Cương mới góa vợ, kì để tang cho vương phi cũng vừa qua, hồi kinh yết kiến vua. Trong “Nhân duyên tế hội” này, nghe nói có một vị “Kỳ Nữ Tử” , tò mò viếng thăm phủ Trịnh quốc công, quả nhiên là một tuyệt sắc giai nhân trong các mỹ nhân tuyệt sắc, lại là một người tính khí cương liệt, rất hợp khẩu vị của hần.

Vị Xương vương gia này, chính là Tiểu Hoàng thúc của Ninh đế, đạo ngựa mũi tên trần thủ ở Nam Cương hơn mười năm, Nam Man sợ ông như sợ cọp, xưng là “Xương Diêm Vương” . Tuổi cũng không coi là lớn, vừa mới bốn mươi mà thôi. Thế tử cũng sắc lập lâu rồi, đã trưởng thành, rất nhiều chiến sự dần dần giao cho Thế tử xử lý, cũng rồi rảnh không ít.

Hần là người sống trong chiến tranh mặc dù anh dũng tàn bạo, kín đáo nhưng cũng rất ngay thẳng có tính cách của người lính, là người rất tốt, phân rõ phải trái , rất được thuộc hạ dân chúng kính yêu. Cũng không có ham mê bất lương gì, thích nhất cũng chỉ là thuần phục liệt mã, thường khiến cho Thế tử và các thuộc hạ toát mồ hôi.

Nữ sắc cũng không quá lưu ý, dù sao người ta có mắt rất cao, không phải là tuyệt sắc thì đều khinh thường.

Vương phi đã qua đời chính là một mỹ nhân tuyệt sắc , còn xuất thân là vũ nương, hần cũng không để ý yêu thương mấy chục năm, khi ái phi mất còn rất đau lòng.

Vị Trịnh Ngũ Tiểu Thư này có danh tiếng thối nát thì sao chứ. . . Theo ý hần hoàn toàn không thành vấn đề. Hiện tại hần đã lập Thế tử, địa vị ổn định, không sợ nàng ta sinh nhi tử rồi muốn tranh giành. Cá tính kiên cường? Vậy còn không tốt sao? Tuyệt sắc và thuần phục Liệt Mã hai trong một, đồng thời thỏa mãn nguyện vọng trong một người, đi đâu tìm được một tuyệt sắc giai nhân hợp ý như vậy chứ?

Cộng thêm mấy người bạn nhỏ “Trợ giúp” , hần rất phóng khoáng quả quyết hướng Trịnh quốc công cầu hôn, kính xin Ninh đế làm mối. Trịnh quốc công mừng rỡ, thật là bầu trời rơi xuống, chuyện tốt nghĩ cũng không dám nghĩ đến nha! Nữ nhi vào cửa chính là vương phi, siêu phẩm hoàng thân đó!

Lập tức tất cả đều đồng ý, cả phủ Trịnh quốc công lâm vào không khí vui mừng.

Về phần Trịnh Ngũ Tiểu Thư bị sấm sét giữa trời quang lại một khóc hai nháo ba thất cổ, bị tất cả mọi người coi như không thấy.

Cuối cùng Trịnh Ngũ Tiểu Thư rốt cuộc thực hiện Kế 36 trốn khỏi phủ Quốc Công, chạy thẳng tới Tạ phủ chỉ đích danh muốn ác phụ Cổ Lâm ra ngoài đối mặt.

Cổ Lâm không hề trốn tránh không gặp, chỉ là theo lễ mời nàng ta đến phòng khách ngoại đường, khí định thần nhàn nhìn Trịnh ngũ tiểu thư nổi trận lôi đình.

“Nhất định là người giở trò quỷ có đúng hay không? Quá Ác độc rồi ! Cư nhiên gả ta ột ông lão? Hần có thể làm cha ta đó!” Trịnh Ngũ Tiểu Thư rống giận.

Cổ Lâm không có nói đúng, cũng không nói không đúng. Chỉ hơi hơi cười, “Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta. . .” Trong mắt nàng ánh lạnh chợt lóe, “Xa đâu cũng giết.” Trịnh Ngũ Tiểu Thư hoàn toàn mất trí, hét lên chụp vào mặt Cổ Lâm. . . Sau đó bụng có một vết thương không thể nghiệm thương bị một cước không nhẹ không nặng, lực vừa đủ để cho nàng đau đến cuộn thành một đoàn, nhưng vết bầm cũng không có.

Cổ Lâm nhàn nhạt, “Bị bệnh ở nhà ta làm sao được? Người tới, đưa Trịnh tiểu thư trở về phủ.” Liền đem nàng xách đưa đi.

Nàng nghĩ, ước chừng nàng vĩnh viễn cũng sẽ không phải gặp lại vị Trịnh Ngũ Tiểu Thư cực phẩm này. Dù sao Nam Cương cách kinh thành vô cùng xa, Xương vương gia lại quản người dưới rất nghiêm.

Cố Lâm bình tĩnh đem toàn bộ chân tướng nói cho Anh ca nhi, miệng hần mở rộng, cơ hồ có thể nhét một quả dấm vào. “Hối hận?” Cố Lâm chọc chọc hần, “Đây mới là diện mạo thật của ta, một Độc Phụ.” Anh ca nhi trong nháy mắt tỉnh táo, bội phục sát đất, “Không không không, Ngự Tỷ nhi . . . Nàng thật là quá thông minh lợi hại. . .” Những bí mật xấu xa ở hậu trạch rất uyên thâm, Ngự Tỷ nhi chính là một tiền sĩ đó! Thì ra nghiêm túc thì triển là cường đại như vậy, không chê vào đâu được.

“Này trước đối với Tạ Tử Anh. . . Ta mà nói, lúc chưa diên khùng, nàng tại sao. . .” Giả bộ đến thăm như vậy? Cố Lâm chậm rãi trợn tròn hai mắt, Anh ca nhi ngốc này.” Nhị gia trước kia. . .” Trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chỉ có thể hóa thành thở dài, “Không đáng giá để ta làm Độc Phụ.” Anh nhị gia thông suốt chưa hoàn toàn còn phải đến nửa ngày mới bừng tỉnh hiểu ra. Cho nên nói, hiện tại, nàng cảm thấy đáng giá rồi? Hần và Tạ Tử Anh đời trước. . . Được công nhận là hần không phải cái cái loại lòng dạ hiểm độc đó.

Đây mới thật sự là vận mệnh!

Chỉ là không cần mong đợi quân dự bị đại hòa thượng sẽ nói ra lời ngon tiếng ngọt cảm động lòng người gì, coi như học hai năm sách, cũng thi đậu Cử nhân (mặc dù vẫn giữ vị trí đứng đầu đếm ngược), hần vẫn chỉ biết tự thể nghiệm. Vì vậy, hần đẩy ngã Cố Lâm, cuối cùng từ “Không bằng cảm thú” thăng hoa thành “Cảm thú” chân chính. Ngự Tỷ nhi quả nhiên ăn ngon! Có chút phúc hắc thuộc tính tăng thêm, đáng giá ăn một lần lại muốn ăn thêm một lần nữa. Ăn cả đời cũng không ngán. . . Anh ca nhi của chúng ta được đền bù tâm nguyện từ quân dự bị Đại hòa thượng chuyển chức thành cảm thú, như lang như hổ. Từ đó trên trán tâm cam tình nguyện đập lên một con dấu “Thuộc về Ngự Tỷ nhi”, chỉ là tiếc nuôi Ngự Tỷ nhi quá lấy phu là trời, chưa cho hần cơ hội làm thê nô.

51. Chương 51: Chương 51

Ở phủ Trịnh quốc công khí thế ngất trời xử lý chuyện vui thì phủ Tạ Thượng Thư cũng mở rộng cửa chính, nghênh đón Tạ lão thái gia và Thái phu nhân, nhắc tới cũng coi như là một chuyện vui.

Tạ Thượng Thư đặc biệt xin nghỉ ở nhà cung nghênh song thân nhiều năm không gặp và Tứ Nhi, Ninh để vô cùng hào sảng cho phép, còn muốn Tạ Thượng Thư thay hần thăm hỏi Tạ lão thái phó. . . Cho dù là Hoàng đế cũng vẫn luôn luôn Tôn Sư Trọng Đạo. Hần không tiện xuất cung đi gặp, bản khoản lão Thái Phó tuổi đã lớn như vậy lại vừa đi đường xa mệt nhọc, cũng không thể lập tức tiến cung , để hoàng sư huynh thật thà đằng hoàng thay hần nghênh đón thăm hỏi, cũng là hợp tình hợp lý.

Không khí mặc dù nghiêm trang, nhưng cũng cảm động. Phủ tử Tạ Thượng Thư luôn đúng lễ pháp nhiều năm như vậy không gặp, cho dù miễn cưỡng đè nén, cũng đều đỏ hốc mắt, ngược lại Tạ Thái phu nhân tương đối trấn tĩnh, ôn hòa cười nói, vào bên trong nói chuyện. Để cho phụ tử huynh đệ bọn họ vào thư phòng nói chuyện đi, chỉ để lại một đám nữ quyến ở cùng với nàng.

Nếu bàn về bề ngoài khí độ, thật không nhìn ra đây là nhân vật khiến Tạ phu nhân nghe tiếng đã phát ớn.

Tạ Thái phu nhân quần áo thỏa đáng không xa hoa, đồ trang sức tinh giản lại đúng mực, ung dung mà hòa ái. Chỉ là đi lên ngồi xuống, uy nghiêm cùng quý khí mơ hồ tỏa ra, làm cho người ta không bởi vì nàng ôn hòa mà có chút khinh thường nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Thái phu nhân, Cố Lâm hạ xuống một nửa tâm. Thái phu nhân phong cách khá giống tổ mẫu, là người hiểu rõ đạo lý. Người như vậy rất dễ dàng chung đụng — theo đúng lễ pháp, làm theo quy củ là được rồi.

Cho nên Cố Lâm thả lỏng làm lễ ra mắt, Thái phu nhân ầm áp đối đáp, ngược lại Tạ phu nhân run run thối trà , khiến Thái phu nhân khẽ cau mày, ánh mắt lạnh liệt .

Nàng cũng không phải là phụ nhân vô tri ở nông thôn làm nhà giàu mới nổi, khoe khoang cái loại uy phong mẹ chồng gì chứ? Trong nhà nhiều nô tỳ như vậy để làm cái gì, sao phải đến phiên đường đường là phụ nhân Tạ Thượng Thư phải bưng trà? Đã nhiều năm như vậy, cái thê tử này càng ngày càng không tiến bộ gì.

Sớm bị mẹ chồng dạy dỗ đến mức tâm linh khắc sâu vết thương, Tạ phu nhân nhận cái nhìn này, thiếu chút nữa bị hù dọa rớt ly trà. Dung di nương đứng hầu một bên một bên nhẹ nhàng nhanh tay lẹ mắt tiếp nhận ly trà, dịu ngoan cung kính bưng cho Tạ Thái phu nhân.

Tạ Thái phu nhân không biết Dung di nương, cho là quản gia nương tử của Tạ phu nhân, sắc mặt hòa hoãn chút, nhận lấy trà. Dung di nương dả xà tùy côn, “Tôn tước Dung nhi ra mắt Thái phu nhân.”

Tạ phu nhân biến sắc, cũng không dám ngăn cản Dung Dung, chỉ có thể liếc mòng nháy mắt, trong lòng khấn nguyện. Mẹ chồng này của bà coi trọng lễ pháp nhất, bà để Dung Dung đứng hầu là muốn cho bản thân thêm can đảm, không phải cho bà thêm phiền toái.

Thái phu nhân dù sao rời kinh đã lâu, ngay cả khi Nhị gia thành thân cũng không đến, huống chi là lúc nạp di nương? Mọi người đều biết Thái phu nhân là một nhân vật rất lợi hại, nhưng lợi hại tới trình độ nào, trừ Tạ phu nhân, cũng không có người nào biết.

Dung di nương có chút không nén được tức giận. Đường theo bà và Tân ca nhi nàng đều đã sớm đi thông suốt rồi, nhưng nhân vật chính Nhị gia vẫn không thèm liếc nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nàng đến trình độ này. Việc này mặc dù nguy hiểm, nhưng nếu có thể khiến thái bà vui vẻ, nói vài câu, Nhị gia cũng không đến nỗi tiếp tục bỏ mặc nàng như vậy.

“Hả?” Thái phu nhân nhàn nhạt, “Dung nhi nào?”

Dung di nương vội vàng nắm chặt cơ hội tự giới thiệu, trong lời nói nịnh nọt một lần thêm một lần, lại không thấy Tạ phu nhân càng ngày càng tái nhợt, cơ hồ mặt mất hết huyết sắc.

Thái phu nhân cười như không cười nhìn Dung di nương một cái, buông tay khiến ly trà rơi xuống đất, choang một tiếng rơi xuống nền đá xanh, đập nát bươm.”Tôn tước lão Nhị, đổi tách trà.”

Cổ Lâm cung kính vâng lệnh, hướng về phía Diêm Bạch theo bên người nói nhỏ, Diêm Bạch lập tức đi chuẩn bị nước pha trà, cúi lạy dâng lên.

“Người là ai?” Thái phu nhân nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm Thái phu nhân, nô tỳ là Diêm Bạch nhị đẳng nha hoàn bên người Nhị thiếu phu nhân.” Diêm Bạch vẫn cúi lạy như cũ.

Thái phu nhân vẻ mặt thả lỏng, nhận lấy chén trà, ý bảo Diêm Bạch đứng dậy, chậm rãi nói, “Tôn tước Lão Nhị, ta xem ngươi cũng là người hiểu quy củ, tại sao lại cho phép di nương của lão nhị chiếm danh tự xưng thê tử, ở trước mặt trưởng bối thất lễ như thế?”

“Là tôn tước quản giáo không nghiêm, làm Thái phu nhân khó chịu.” Cổ Lâm cung kính, “Xin Thái phu nhân trách phạt.”

Hừm, ngoài ý muốn. Thái phu nhân mặt ngoài không biến sắc, trong lòng ngược lại cảm thấy thêm thú vị. Nàng ở Tô Châu cách Thiên Sơn Vạn Thủy cũng nghe thấy danh “Nghĩa phụ”* của nhị tôn tước này, nhưng người ở Kinh Thành dò tin tức của lão gia cũng nói Cổ thị này là một nhân vật không đơn giản. Trên đường lên kinh thành, thậm chí còn nghe nói nàng và tiểu thư phủ Quốc Công gây ra sóng gió tranh phong.

(*) cái này chính là phụ nhân có nghĩa chứ không phải cha đâu nhé

Bà không thích Tôn Thị (Tạ phu nhân) cũng không phải chuyện mới, Tôn Thị chán ghét Cổ thị, nghĩ hết biện pháp muốn bỏ nàng, cũng là chuyện mọi người đều biết. Dung di nương này lại ở nơi này, nhất định là do cô ta là người khéo léo Tôn Thị hồ đồ muốn mang theo người nhà mẹ để thêm can đảm, vốn cho là Cổ Lâm sẽ nhân cơ hội tố cáo, không ngờ bà lại tự nhận thêm gánh nặng.

Nha đầu tốt. Là một người biết tiến lùi, hiểu nặng nhẹ.

“Lão đại đi sớm, lão Nhị là trưởng, người là trưởng tôn tức.” Thái phu nhân lạnh nhạt nói, “Nhà này sớm cũng nên do người quản lý. Vào cửa lâu như vậy, còn để ẹ chồng người khổ cực quản chuyện nhà, không hỏi đến chuyện nhà, xác thực nên trách phạt. Mười ngày sau do người tới quản lý, để ẹ chồng người nghỉ ngơi một chút, cũng chỉnh lại quy củ, tránh để ột di nương cũng không quản được. May mắn là người trong nhà, ở trước mặt người ngoài không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện cười nữa.”

Cái gì? Tạ phu nhân giống như bị giáng Cửu Trọng Thiên lôi xuống đầu. Mẹ chồng vào cửa không tới nửa canh giờ, liền tước đoạt quyền quản gia của bà?

“Không, mẹ chồng, cái này quá. . .” Nàng gấp đến độ bỗng nhiên đứng lên.

“Hả?” Thái phu nhân lạnh lẽo nhìn chăm chú vào người Tạ phu nhân, bà cảm thấy mình giống như con ếch bị rắn để mắt tới, toàn thân cũng cứng ngắc. Tạ phu nhân không sợ trời không sợ đất, ngay cả lão gia cũng dám đẩy ra ngoài khóa cửa lại, duy chỉ có sợ ánh mắt lạnh lẽo này của Thái phu nhân.

Sai một chút, Thái phu nhân sẽ nhàn nhạt chỉ trích, lại làm cho người ta muốn bao nhiêu khó chịu sẽ có bấy nhiêu khó chịu. Bà làm càn ngang ngược ném đồ, Thái phu nhân căn bản không cùng bà so đo, trực tiếp sai người đem hành lý của bà xách đi, kiên quyết muốn đưa bà về nhà mẹ đẻ. Người nhà mẹ đẻ tới náo loạn, Thái phu nhân đã sớm đem đồ cưới chuẩn bị xong, hòa ái hỏi có muốn kiểm tra lại hay không, thiếu cái gì Tạ phủ nhất định sẽ bổ sung, mặc dù không kính mẹ chồng, nhưng nếu đã làm thân gia, nói bỏ vợ sẽ khiến tổn thương hòa khí, mọi người nên hảo tự hảo tán.

Thái độ vẫn ầm áp như vậy, lại lạnh lẽo không chút lưu tình, ở trước mặt bà bỗng thấp đi một đoạn. Lúc này, bà mới phát hiện tại sao ghét Cố Lâm, hơn nữa còn càng ngày càng ghét. Trừ đủ loại lý do, hiện tại mới phát hiện, Thái phu nhân và Cố Lâm đều là cái loại ngoài mặt giả tiên nhân, trong bụng tràn đầy ý xấu.

“Tức nhi, có gì không ổn sao?” Tạ Thái phu nhân rảnh rang hỏi.

“ . . . Không có, không có.” Tạ phu nhân run rẩy cúi đầu, “Vây do mẹ chồng làm chủ.”

Tạ Thái phu nhân đứng dậy muốn đi nghỉ ngơi, lại chỉ danh Cố Lâm bồi cùng. Bà sáng sớm đã gửi tin tới không muốn nhi tử và con dâu chuẩn bị phòng ốc, chỉ chọn một lầu nhỏ các “Tiêu hàn viện” . Nơi đó là nơi ấm nhất toàn bộ Tạ phủ, có Địa Long ngâm giường sưởi, có đủ loại mai, vốn được sử dụng để thưởng mai mùa đông.

Bà từ trước đến giờ rất ghét màu đông kinh thành, nhưng vì yêu thích tôn tử, cùng tăng tôn khả năng bị nuôi lệch lạc, không thể làm gì khác hơn là liều mạng mang bộ xương già này tới chấn chỉnh một phen.

Bà rất có hứng thú nhìn Cố Lâm ngoan ngoãn. Con dâu cả có tuyệt kỹ lớn nhất chính là nuôi con thành lệch lạc, lão Nhị chính là bị hủy ở tay nàng ta, đợi bà biết thì sự tình đã ngoài tầm với, không thể cứu vãn rồi. Thật may là Lạc ca nhi không chịu thua kém, nếu không Tạ gia sẽ phải hủy trong tay con dâu và hai tôn tử này rồi.

Mỗi lần người của lão gia truyền tin về Anh ca nhi đến, bà đều muốn bỏ mặc không nhìn, vừa tức giận mất công lại cũng không quản được chuyện ở xa như thế. Anh ca nhi thiếu chút nữa bị đánh chết, điên khùng ngu ngốc, cháu dâu này bị lạnh nhạt không nhìn 5-6 năm lại không nhân cơ hội rời đi, ngược lại lưu lại, kiên quyết đem tay ăn chơi điên ngốc này kéo trở về chính đồ, cải thiện lại sức khỏe, lại có thể thi một lần đã trúng cử.

Mới có hai năm thôi.

Đây không phải là người đàn bà đơn giản.

“Tiểu thư phủ Quốc Công không phải nháo muốn vào phủ làm bình thê của Anh ca nhi sao?” Thái phu nhân cười như không cười.

“Bẩm Thái phu nhân, theo lễ pháp là không đúng, làm trái pháp luật.” Cố Lâm rủ lông mi trả lời.

“Hả?” Nụ cười của Thái phu nhân sâu hơn, “Thế nào vừa đánh với người một trận, thì đã có một cửa hôn sự tốt đợi nàng ta, cũng đã nhanh chóng thành Xương vương phi rồi hả ?”

Cố Lâm chần chờ một chút, vẫn là ngẩng đầu thản nhiên nhìn Thái phu nhân, “Qua mà không lại*, cũng là không phải lễ.”

Khá lắm có qua có lại mới toại lòng nhau! Thái phu nhân cơ hồ vỗ án cười to. Da mặt dày, làm trái lễ pháp khuê chế tới cửa giành trượng phu, không cho nàng ta “Tốt” thì thật xấu hổ là trưởng tức Tạ gia ta!

Một người ngu hiền (ngu ngốc + hiền lành) làm sao có thể chống đỡ cả gia đình dòng họ?

“Nếu phạt người, người cũng đừng chịu không nổi.” Thái phu nhân mang theo nụ cười thật sâu nói.

“Tôn tức lãnh phạt, tạ ơn Thái phu nhân ban thưởng.” Cố Lâm cũng cười theo.

52. Chương 52

Tạ phu nhân tâm tình vô cùng khó chịu. Dù gì thì tử lão thái bà đó cũng không thể vừa mới đến nửa canh giờ đã truất quyền quản gia của bà chứ... Đây là nhà của bà! Không phải Tạ phủ ở Tô Châu! Tại sao? Bà ta dựa vào cái gì? !

Trừ mắng Dung Dung đến mức khóc thút thít chạy đi, bà chỉ có thể kìm nén. Lão gia chỉ lo cùng cha chồng nói chuyện, chiếm con trai của nàng. . . Lạc ca nhi là con ruột của bà! Cho đến bây giờ còn chưa tới thính an bà, nói vài lời thân thiết. . . Ngay cả nhìn cũng còn không có nhìn cẩn thận ! Không muốn cho người khác sống nữa hả ? Còn có ai nhớ mẹ đẻ của Lạc ca nhi là ai, chủ mẫu của cái phủ này là ai không?

Cư nhiên phủ sạch bà, đem nhà này cho con dâu bất tài luôn giả tiên nhân!

Mãi mới chờ đến lúc đến Tạ Thượng Thư trở về phòng thay quần áo, bà khóc lóc kể lể đủ loại chuyện của mẹ chồng và con dâu. Tạ Thượng Thư không để ý tới bà, bà liền vỗ ngực liên tục kêu gào Ngọc ca nhi mất sớm.

Trước kia đây là sát chiêu cuối cùng của bà, không tới lúc khẩn yếu nhất cũng không dễ dàng sử dụng. Bà dùng cũng phải rất cẩn thận, dù sao cũng là đứa con đầu tiên, Tạ Thượng Thư đặc biệt thương, cũng đặc biệt đau lòng. Mỗi lần nói đến vũ khí này, Tạ Thượng Thư luôn là im lặng, sau đó nhượng bộ.

Nhưng lần này lại mất hiệu lực.

Tạ Thượng Thư nhìn nhìn Tân ca nhi ở một bên đang giả bộ ngoan ngoãn, cảm khái vạn phần. Tiểu tử này càng lớn càng giống lão Nhị. . . Lão nhị trước khi bị điên ngốc. Anh ca nhi ở trước mặt ông, luôn đặc biệt theo khuôn phép, khéo léo nghe lời. Lúc ấy trong lòng ông vẫn coi trọng sự nghiệp vì vậy không chú ý nhiều. Chờ đến khi hắn ở bên ngoài gây họa, ông mới giật mình, nhưng người đã lớn khó uốn trở lại.

Ngọc ca nhi. . . Ở trước mặt hắn cũng đều rất quy củ, Tân ca nhi không tới ba tuổi đúng không? Hiện tại ông bắt đầu để ý chuyện nhà, phát hiện rất nhiều chuyện ông không thể tưởng được.

Nếu Trường Tử của ông còn sống. . . Không có đòn đánh cảnh tỉnh đó, lại càng không có con dâu Cố thị tốt như vậy. . . Ông cũng không dám nghĩ tiếp.

“Bà không phải nói đau lưng hay sao?” Tạ Thượng Thư nhàn nhạt, “Đều đã mệt mỏi rồi. Mẹ nói cũng đúng, sớm nên để con dâu quản gia rồi, nếu không cưới tức phụ làm gì? Hợp tình hợp lý , làm sao lại muốn trái lời lão nhân gia? Mẹ quan tâm bà còn quan tâm sai sao? Nghỉ ngơi nhiều một chút có sao, có sẵn phúc phận thì hưởng nhiều chút, không có phúc thì dù muốn cũng không được đâu.” Nói xong cũng đi ra ngoài.

Tạ phu nhân khê há miệng, sững sốt, trơ mắt nhìn Tạ Thượng Thư đi khuất, uất ức gợn chân mắng to khóc lớn, muốn đem Cố Lâm và Thái phu nhân chửi bới một trận, như vậy mới không làm mình tức chết. Nhưng vẫn không có vài phần chú ý tới Tân ca nhi đang ở một bên vừa ăn trái cây vừa chú ý lắng nghe.

Trẻ con ở tuổi này lại thích giọng nói sinh động và ngữ khí kịch liệt, đối với cái gì cũng cảm thấy rất hứng thú. Đứa bé này rất thông minh giảo hoạt, rất tinh táo biết lão đại chân chính của cái nhà này chính là tổ phụ, cho nên hắn ở trước mặt tổ phụ cũng cực kì ngoan. Nhưng tổ mẫu cứng chiều đến mức khiến hắn

cảm thấy chán chường rồi, thái độ rất đối lập, nhưng lại không nỡ đánh mắng, cho nên hắn cũng đã rất tùy hứng.

Nhưng hắn dù sao vẫn là đứa bé không tới ba tuổi, còn không hiểu rõ lão đại chân chính của cái nhà này là người nào.

Cho nên hắn đối với bà cố hòa ái dễ gần không có chút kính sợ và cảnh giới nào. Trước kia hắn học giọng tổ mẫu mắng nha hoàn ma ma, thường thường chọc cười tổ mẫu và các di nương, cho nên ngày thứ hai hắn nhìn thấy bà cố, hứng thú vội vàng thực tập những từ ngữ mà hắn cho là rất mới mẻ đó, cười đến thiên chân Vô Tà đối với bà cố kêu, “Tặc tử bà!” Quay đầu dương dương hă hê nhìn Tạ phu nhân, chờ nàng cười khích lệ.

Tạ phu nhân mặt trắng như tờ giấy, thiếu chút nữa té ngã bất tỉnh.

Thái phu nhân ngược lại rất trấn tĩnh, bà ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên, nhàn nhạt nói, “Cháu dâu, con của người dạy thế nào vậy?”

“Là tôn tức quản giáo không nghiêm.” Cố Lâm cung kính nói.

“Còn không nhận?” Thái phu nhân vẫn lạnh nhạt như cũ, “Dạy tiểu thiếu gia mấy lời nói tục này, ma ma nhũ mẫu và nha hoàn bên cạnh hắn đều không được, chọn người khác.”

Bà thở dài, “Lúc Lạc ca nhi đến Tô Châu, so với hắn còn hư hỏng hơn nhiều lắm, tổn khá nhiều hơi sức mới uốn nắn lại ngay ngắn được. Năm ấy hắn mới năm tuổi ! Thừa dịp tuổi còn nhỏ, tự nghĩ cách nuôi dạy đi. Người trẻ tuổi không được chây lười, mọi thứ giao cho người khác làm. Đừng nghĩ không phải con ruột. . . Chớ quên hắn cũng là con cháu Tạ gia, bây giờ còn là cháu trai duy nhất!”

Cố Lâm vâng dạ đồng ý, bình tĩnh ôm lấy Tân ca nhi đang vặn vẹo.

“Mẹ chồng!” Tạ phu nhân ba một tiếng quỳ xuống , than thở khóc lóc, “Tân ca nhi là cháu trai duy nhất của ta, là mạng của ta! Người để độc phụ kia mang cháu của ta đi. . . Là muốn nhìn nhà này đoạn tử tuyệt tôn hay sao? !”

Làm con dâu, cũng đã làm tổ mẫu, còn thích làm bộ dạng hát tuồng. Từ mười lăm mười sáu hát đến bây giờ, thủy chung như một. Nhưng ở trước mặt cháu dâu dạy dỗ con dâu, bà không có hứng thú bày ra uy phong đó.

Dù sao bà cũng là người chú ý thể diện. Chú ý đến thể diện của mình, cũng chú ý đến thể diện người khác. Mặc kệ con dâu có vừa ý bao nhiêu, không thích bao nhiêu, bà vẫn rất có nguyên tắc.

Để cho nam nhân quyết định hôn sự bản thân là một bi kịch. Ban đầu bà phản đối mãnh liệt, nhưng trượng phu chỉ biết suy nghĩ cái gì mà tình nghĩa hai nhà, đồng môn đồng triều, môn đăng hộ đối, cảm thấy tiểu nữ hài ở nhà được nuôi dưỡng chịu một chút không tính là gì, gả cho người khác sẽ tốt lên.

Ta nhỏ vào. Lập gia đình có thể trị bách bệnh sao? Ít nhất bà biết sẽ không thể trị được chứng nuông chiều và tật xấu thích hát tuồng. Hai nhà Tôn Tạ không phải có hôn ước mà là phải có thù mới đúng phải không? Nếu không làm sao lại nuôi nữ nhi đến mức hồ đồ kiêu căng như vậy rồi gả đến nhà bọn họ?

Đáng tiếc lão gia có tiền đồ, cũng quá nói lễ pháp. Mấy con dâu đều có tật xấu đó, rốt cuộc cũng có thể dạy dỗ được. Nhưng con dâu cả là cực phẩm, đi theo nhi tử ra ngoài, chỉ ở bên cạnh bà dạy dỗ hai năm. Đi ra ngoài trời cao biển rộng, không có đứa bé nào không nuôi thành lệch lạc, khi Lạc ca nhi vừa tới Tô Châu, đứa bé mới năm tuổi đã khiến bà mệt mỏi không ít.

Đoạn tử tuyệt tôn? Người đã kéo họa cho con cháu còn dám nói người khác làm đoạn tử tuyệt tôn?

Thái phu nhân trong lòng oán thầm thật to, lại chỉ trong chớp nhoáng, phất tay một cái để Cố Lâm mang Tân ca nhi lui ra, ý bảo các ma ma bên cạnh ngăn Tạ phu nhân đang muốn nhào lên.

Sau khi đóng kín cửa rồi từ từ mà nói mới đúng chứ. Thái phu nhân thầm than. Bà thật không muốn làm một bà bà độc ác. Nhưng có lúc, ác bà bà cũng là do bị con dâu cực phẩm bức ra .

Cố Lâm ôm Tân ca nhi đang vừa giãy giụa vừa la mắng đến Hạo Hân hiên. Ở cái tuổi này chính là trong sáng nhất nhưng cũng đã bắt đầu có thể hiểu chuyện, bây giờ đã có thể hiểu mẹ cả của hắn là một “độc

phụ” sẽ hại chết hần, cho nên hần vừa kêu la vừa giãy giụa, lời mắng cũng càng ngày càng khó nghe, há mồm ngậm miệng đều tự xưng là “Tiểu gia ta”, “Độc Phụ người sẽ không được chết tử tế”.

Nhưng mẹ cả “Độc Phụ” đó của hần về mặt vẫn bình tĩnh, không có ôm chặt hần nhưng cũng không cho hần thoát được, trực tiếp ôm đến chính phòng Hạo Hân hiên, phân phó Diêm Bạch dẫn người đi dọn dẹp phòng cho Tân ca nhi, tuyển chọn nhũ mẫu ma ma, chỉ để lại nàng và Tân ca nhi một chỗ.

Diêm Bạch nhú mày thành một đường thẳng, chính là tiểu tư cũng không bắn miệng đến mức này. Nhưng nàng lại có chút lo lắng, đứa trẻ ký danh này thật sự là chuyện phiền phức, khinh suất cũng không được mà coi trọng cũng không thể, nàng bắt đầu lo lắng thay thiếu phu nhân. . . Nhưng thiếu phu nhân lại đem họ đuổi ra, khiến nàng rất lo lắng.

Nhưng nàng là người trung thành luôn thi hành tất cả mệnh lệnh của thiếu phu nhân, thu thập xong phòng ốc, cũng tạm thời chọn ra mấy người thích hợp, chờ dần xếp xong xuôi, đã tốn thời gian nửa buổi chiều.

Nàng có chút lo âu mang theo nhũ mẫu và ma ma trở lại phục mệnh, còn chưa vào cửa, đã cảm thấy yên tĩnh quá mức bình thường. Cẩn thận nghe, chỉ có tiếng nước chảy róc rách nghe ngào bị đè nén rất nhẹ rất nhẹ.

Chẳng lẽ thiếu phu nhân đánh Tân ca nhi? Nếu vậy thì coi như hồng phúc. . .

Run run, Diêm Bạch bên ngoài gõ cửa nhẹ gọi, “Thiếu phu nhân? Nô tỳ đã chọn một nhũ mẫu và bốn ma ma, ngài có muốn nhìn qua hay không?”

“Vào đi.” Tiếng Cổ Lâm vẫn bình tĩnh vô ba, “Không tin ai cũng có thể sao có thể không tin người? Vừa lúc Tân ca nhi muốn rửa mặt, mang hần đi đi.”

Dẫn nhũ mẫu ma ma đi vào, Tân ca nhi vừa rồi vẫn còn rất phách lối rất ngang ngược hiện giờ đang khóc sùi sùi, âm thanh ép tới thật thấp, mặt đầy nước mắt, còn tiểu ra quần.

Diêm Bạch lo âu hơn một tầng lầu, lấy cố giám sát, đi theo nhũ mẫu và ma ma đi giúp Tân ca nhi tắm rửa, phát hiện ngay cả một miếng da cũng không bị thương, trong lòng mới buông lỏng một chút. Ít nhất người khác không có bằng chứng để tố cáo đúng không?

Cổ Lâm nhìn nàng đi vào, mặt như trút được gánh nặng, không khỏi cười, “Yên tâm?”

Diêm Bạch đỏ bừng cả mặt, xấu hổ xoắn vạt áo, “Vâng. Cũng là sợ thiếu phu nhân bị người nói. . .”

“Ta biết.” Cổ Lâm cười sâu hơn, “Cho nên, ngày mai người phải lặng lẽ gọi một thợ nề đến, đừng lộ ra.”

. . . Thợ nề?

Cổ Lâm cười cười đẩy ra cái ghế bạch đàn nặng nề, trên tường đột nhiên xuất hiện một vết đấm đậm thủng tường còn đâm xuyên nửa viên gạch.

. . . Thiếu phu nhân và Tân ca nhi đã làm cái gì vậy? !

Mặc dù Diêm Bạch rất khiếp sợ rất hoảng loạn, nhưng vẫn nhất nhất đồng ý, ngày đó liền đặc biệt đi tìm một thợ nề cầm chày lại bức tường.

Nàng không dám hỏi, thiếu phu nhân cũng không nói. Sau đó Tân ca nhi có thông minh cũng rất láu lỉnh, nhưng những lúc mải mê chứng nào tật nấy, chỉ cần Cổ Lâm giương mắt nhìn hần, lập tức vội nhận lỗi, chỉ kém chưa quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. . . Bởi vì mẹ cả không cho phép hần tùy tiện khom lưng quỳ gối.

Đến khi Tân ca nhi đã lớn rồi, vẫn không thể quên được một quyền ra oai kia của mẹ cả. Có thể nói hần đối với mẹ cả, tất cả ấn tượng của hần đều từ một quyền kia chính thức bắt đầu.

Lúc đó, hần nhỏ dại miệng mắng liên hồi, nói rất nhiều lời vô lễ, Cổ Lâm chỉ lẳng lặng nhìn hần. Chờ hần mắng đến khát nước, dừng lấy hơi, Cổ Lâm mới cười cười với hần, “Người nói ta là Độc Phụ?”

“Đúng vậy! Nhưng người không thể làm gì ta! Tổ mẫu và tổ phụ sẽ không tha cho người, cha cũng sẽ không bỏ qua người! Ta là Tà gia duy nhất đích. . .” Hần học tập ở chỗ tổ mẫu nghe rõ từng ly từng tý.

Cổ Lâm đứng lên, đem cái ghế bạch đàn bên cạnh hần nhẹ nhàng dời sang một bên, “Độc Phụ?”

Oành một tiếng, Cổ Lâm một quyền đập bể tường, làm vỡ nát nửa viên gạch, bột rơi xuống lả tả. Nàng giơ lên mấy nhẫn sắt (bảo vệ ngón tay) đeo trên ngón tay, cả người tuôn ra sát khí, “Ta nếu là Độc Phụ, quyền này sẽ nện vào người tiểu tử trong mắt không có trưởng bối như ngươi, hiểu chưa?”

(oa, quá xa hội đen rồi)

Tân ca nhi lập tức tiều ra quần, lập tức nức nở nghẹn ngào không dám lớn tiếng. Bởi vì mẹ cả mang nhẫn sắt sáng ngời, trước tiên đem ghế bạch đàn chuyển về chỗ cũ, rót cho hần và bản thân một ly trà, chậm rãi uống.

“Ta còn là Độc Phụ sao?” Cổ Lâm khôi phục vẻ hòa ái dễ gần.

Tân ca nhi liều mạng lắc đầu.

“Vậy không phải là con còn thiếu ta một lời xin lỗi?”

“Đúng , đúng, không sai!” Hần cơ hồ gào khóc lớn lên.

“Được rồi, quá khứ xem như một gạch xóa bỏ, ta tạm thời tha thứ cho con. . . Ta tin tưởng con sẽ không tái phạm, đúng không?” Cổ Lâm dịu dàng cười cười.

Tân ca nhi liều mạng gật đầu.

Nhưng hần đã hiểu được cái gì gọi là “Tạm thời” , cho nên hoàn toàn sợ mất mặt. Chỉ là điều này đã hoàn toàn ngăn trở hần đi lên con đường lệch lạc. Hần lúc tuổi vô cùng nhỏ đã cảm nhận được “Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên” , cháu trai duy nhất của Tà gia dầu rất giỏi giang lại rất được yêu quý, cũng không thể bù đắp lại được uy hiếp năm xưa.

Cả đời cũng đối với mẹ cả hần vừa kính vừa khâm phục, vừa thương vừa sợ. Mặc dù mẹ cả vẫn luôn rất dịu dàng hòa khí, coi hần như con ruột.

Dù sao ấn tượng đầu tiên luôn khắc sâu nhất , một quyền ra oai kia đã khiến hần ngày sau thậm chí có chút sợ nữ nhân.

53. Chương 53: Chương 53

Trong lúc Cổ Lâm đang thực hành “Giáo dục lại” với Tân ca nhi, Thái phu nhân lại phát hiện mình đã lớn tuổi rồi, đối với chuyện giáo dục bắt đầu lực bất tòng tâm.

Làm người không nói lý thật là tốt. Bà yên lặng nhìn Tà phu nhân đang ôm chân bà khóc đến rất thê thảm. Nếu có thể, bà cũng muốn vô cớ gây rối vừa không nói đạo lý như vậy, tốt nhất có thể một cước đá văng, không khoan nhượng hừ nàng ta hoặc hạ lệnh để con dâu đến từ đường an tĩnh một chút. . . Đáng tiếc, bà không làm được loại chuyện không đạo lý này. Làm một thê tử và mẫu thân, thậm chí là Thái phu nhân, bà đều đặc biệt để ý đến chuyện hợp tình hợp lý. Bà tin tưởng không quy củ không thể tiêu chuẩn, cũng như dạy trẻ con, dạy con dâu vậy. Trưởng Tử được bà dạy đặc biệt cẩn thận, kiêu ngạo nhất không phải việc Tà Thượng Thư trở thành Lễ bộ thượng thư, thành thần tử tin cậy của Hoàng đế, mà là nhi tử của bà luôn cẩn thủ lễ phép, lại biết cơ biến, xử sự dung thông khôn khéo.

Nhưng đem hần dạy theo đúng lễ pháp, nói không chừng cũng không hoàn toàn đúng đắn.

Mặc dù quân tử thẳng thắn vô tư, nhưng tiểu nhân thường ưu tư a khôn kiếp!

Lời nghiêm túc có thể dạy dỗ, nhưng là bà đã dùng cạn sạch sức lực để dạy dỗ con dâu nhiệt tình yêu thích hát tuồng này rồi a! Đang lúc bà lạnh nhạt nhún nhó mặt mày đến độ sắp không kèm được, ma ma đi vào thông báo, Tứ gia tới.

Thái phu nhân giương mắt nhìn tôn tử Lạc ca nhi tự tay mình nuôi lớn, biết hẳn sợ rằng đã tới được một lát rồi. Lạc ca nhi an ủi tổ mẫu lại nháy mắt mấy cái, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, bà thật sự đã lớn tuổi, không vầy vùng nổi nữa rồi.

“Hai mẹ con các người nhiều năm không gặp, cũng nói vài lời với nhau đi.” Thái phu nhân đứng dậy, “Ta đi nghỉ ngơi một chút.” Tinh thần Tạ phu nhân vì vậy mà rung một cái. Cuối cùng. . . Cuối cùng cái nhà này cũng có người đứng về phía bà rồi ! Con trai ruột của bà! Thật vất vả kiềm chế chờ đến khi Thái phu nhân rời đi, cố nén kích động ngồi chờ Lạc ca nhi vãi ba lạy, chân chính hưởng thụ được vinh dự làm mẹ đẻ. . . Đây là nhi tử của ta! Còn là con trai đã đỗ đạt rất có tiền đồ nha!

Nhưng lúc Lạc ca nhi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bà, thiếu chút nữa dọa Tạ phu nhân nhảy dựng lên.

Kỳ ca nhi. . . ? Ai cho người trở về! ? Không phải đã để cho người chết ở bên ngoài sao? !

“Mẫu thân.” Lạc ca nhi rất cung kính nói. Về mặt là lạnh nhạt xa cách .

Tạ phu nhân miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Lạc, Lạc ca nhi?”

“Vâng” Lạc ca nhi cười cười, lại cùng Kỳ ca nhi giống như vậy, “Mẫu thân không nhận ra ta rồi hả ? Cũng đúng. Rồi nhà mười năm, tương mạo thay đổi nhiều, người trong nhà cũng không nhận được rồi.”

Quá, quá giống. Cùng Kỳ ca nhi mà bà chán ghét thống hận thật giống . . . Mặc kệ là dung mạo hay là khí chất đều. . . Quá giống. Điều này làm cho bà khẩn trương. Ban đầu Ngọc ca nhi chết non, Anh ca nhi mới bốn tuổi, đối thủ cạnh tranh duy nhất chính là Kỳ ca nhi mới vừa đầy hai tuổi. Thật vất vả đem di nương của Kỳ ca nhi đuổi đi, nàng đặc biệt nghiêm nghị dùng lời nói dạy dỗ đứa con thứ này, để cho hẳn hiểu rõ chính thứ khác biệt, ít si tâm vọng tưởng. . . Nếu có thể, tốt nhất nên sớm chết non một chút. Ngọc ca nhi là bảo bối như vậy cũng không thể trưởng thành, tại sao tên tiểu tạp chủng này có thể bình an? Tại sao bệnh chết lại là Ngọc ca nhi của ta, sao không phải là tiểu tạp chủng có thể tranh giành với nhi tử của ta? Bà cũng hiểu, đứa bé âm lãnh thâm trầm đó hận bà, vô cùng hận bà, chỉ là giả bộ che giấu rất sâu mà thôi. Thẳng thắn mà nói, bà biết mình làm quá mức rồi. Đứa bé kia ngày từng ngày lớn lên, từng bước một thi đậu công danh, ánh mắt nhìn bà càng ngày càng lạnh lẽo, chán ghét. Bà cũng không phải không sợ hãi .

Nhưng bà là chủ mẫu của Tạ gia! Ai có thể khiêu chiến với bà? Người nào có thể khiêu chiến với bà? Bà không thừa nhận mình sợ, cho nên càng làm quá đáng hơn cho đứa con thứ biết sự lợi hại của bà, cho đến khi ép hẳn rời đi, bà mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bà nghĩ như thế nào cũng không thể ngờ được, trông sao trông trăng ngóng chờ tiểu nhi tử trở về, nó lại giống Kỳ ca nhi như vậy, giống như bảo bà nhanh chóng bảo hẳn cút ra ngoài.

“Nghe nói. . . Ta rất giống Tam ca?” Lạc ca nhi hơi nghiêng đầu cười cười hỏi.

(Haiz, đoạn này cảm xúc của ta là không còn j để nói... Tranh đấu....)

“Câm mồm! Con ta làm sao lại giống Tiểu Tạp Chủng kia! ?” Tạ phu nhân vừa sợ vừa giận quát lên.

Lạc ca nhi im lặng, khéo léo chuyển đề tài, thăm hỏi mẫu thân, nói tình trạng của mình gần đây, thay mặt thúc mẫu và các đường huynh đệ tỷ muội chào hỏi, lễ phép đến vô cùng xã giao, nhưng cũng không thể chê trách.

Dần dần, Tạ phu nhân tỉnh táo lại, bắt đầu đối với tiểu nhi tử cup mắt gạt lệ, nói bà nhớ hẳn đến cỡ nào, những năm này thống khổ và phiền não ra sao, Thái phu nhân đối với bà không công bằng bao nhiêu, Nhị tẩu của hẳn là một Độc Phụ như thế nào, bây giờ còn cướp đi cháu trai duy nhất của bà... vân vân.

Lạc ca nhi vẫn trầm mặc lắng nghe, có lúc gật đầu, có lúc an ủi, chờ mẫu thân hẳn nói đến vui mừng, lộ ra vẻ mệt mỏi lễ phép cáo lui.

Tạ phu nhân xác thực cảm thấy rất mệt mỏi. Hôm nay bà tổn quá nhiều hơi sức để khóc, thống khổ vì bị đoạt cháu trai và kinh sợ do tiểu nhi tử quá giống Kỳ ca nhi. . . Bà thật sự rất muốn đi nằm nghỉ.

Đi ra khỏi nhà chính, Lạc ca nhi thở ra một hơi tích tụ đã lâu. Kết quả. . . Vẫn là không hỏi được câu mà hẳn vẫn muốn hỏi nhất kia . Có lẽ không hỏi thì tốt hơn, không biết có lẽ tốt hơn.

Thậm chí, hẳn không nên quay lại. . . Thì hơn.

Nghe nói, hần và Tam ca diện mạo vô cùng giống nhau, mà những huynh đệ tỷ muội bọn họ đều đã hiểu chuyện từ sớm. Hần đối với Tam ca không có ấn tượng gì, cũng không biết. Nhưng hần vẫn nhớ rõ diện mạo của mẫu thân, nhiều năm như vậy cũng không hề phai mờ. Lúc hần đến Tô Châu, khi đó mới năm tuổi. Từ một tiểu nhi tử được cưng chiều nay lại phải chịu đủ loại trói buộc và dạy dỗ, vô cùng không quen. Cả ngày lẫn đêm đều nhớ nhung mẫu thân, khóc lóc không ngừng.

Kết quả tổ mẫu của hần nói, “Người nếu quả thật không tiếp tục chịu được nữa, vậy thì tự mình viết thư mẹ người, chỉ cần mẫu thân đến đón người, người có thể trở về.”

Cứ như vậy hần bị dỗ dành. Hần bị tổ mẫu dụ dỗ ngoan ngoãn đi theo tổ phụ học võ lòng, chỉ vì muốn học cách viết như ẹ. Dần dần hần vất tri bất giác thay đổi, dần dần biết được tùy ý đánh chửi tôi tớ là không đúng, dần dần biết là rõ thị phi đúng sai.

Nhưng hần vẫn luôn nhớ mẹ, vô cùng nhớ. Hần học được chừng hơn trăm chữ, liền cố gắng viết thư về nhà, tổ mẫu cũng không hề ngăn cản hần, rất nhiều chữ lạ do chính bà tự tay dạy.

Trông mong rồi trông mong, trông được chỉ là thư của mẹ, nàng lại không hề tới.

Ban đầu, hần còn tin tưởng là mẹ không đi được, đường xá xa xôi, việc nhà bận bịu, mẹ ở trong thư nói nhớ hần rất nhiều thương hần rất nhiều, rồi chảy bao nhiêu lệ, hần đều tin.

Nhưng khi hần dần lớn lên, di nương của cha từng người từng người một trở về hầu hạ tổ mẫu, mẹ ruột của hần lại không hề thấy bóng dáng. Hần không hiểu. Hơn nữa hần còn nghe lén được hai di nương âm thầm than khóc, an ủi lẫn nhau, “Vì đứa bé, phu nhân nói cái gì là cái đó. . . Đại cô nương phải gả cho nơi thật tốt, công danh Tam gia muốn có phải mời tiên sinh. Những thứ này đều là phu nhân nói. . . Mặc kệ như thế nào, vì đứa bé. . .” Vì đại tỷ và Tam ca, hai di nương trở lại Tô Châu. Nhưng tại sao mẹ của hần, không vì hần mà tới? Hần nghĩ không thông, chạy đi hỏi tổ mẫu. Có lẽ tổ mẫu nói quy củ rất phiền, nhưng tổ mẫu chưa bao giờ nói bữa, nói một không bao giờ nói hai.” Mẹ người sợ ta, sợ tới mức không dám đến.” Tổ mẫu nhàn nhạt.

Lạc ca nhi nay đã hiểu rất nhiều quy củ lại mê hoặc, “Mẹ ta là trưởng tức, không phải nên hầu hạ tổ mẫu sao?” Tổ mẫu chỉ cười cười, cũng không nói thêm cái gì.

Hần một năm rồi một năm dần lớn lên, nhìn những bức thư liên miên bất tận, càng ngày càng trầm mặc. Sau đó hần không hề viết thư ẹ nữa, mẹ cũng rất giống hoàn toàn quên hần, không hề có tin tức gì nữa.

(Thương Lạc ca nhi quá T^T)

Thật ra thì ông bà cũng rất yêu hần, thúc mẫu cũng đối xử không tệ, các đường huynh đệ tỷ muội tình cảm cũng rất tốt. Lễ phép quy củ, bên trong hóa ra cũng cảm thấy không có gì trói buộc nữa. . . Tổ mẫu nói đúng, không quy củ sao thành được tiêu chuẩn được. Người người đều nguyện ý giữ quy củ, hơi trói buộc một chút, mới có thể làm lành và người khác có được tự tại chân chính.

Không có lễ phép quy củ. . . Sẽ thành Nhị ca danh tiếng lan xa đến tận Tô Châu kia.

Hần đều hiểu.

Nhưng hần thật sự chỉ là rất muốn hỏi mẹ một chút, hỏi bà một tiếng, “Mẹ, tại sao người không tới đón ta?” Tổ mẫu là người có nguyên tắc sẽ không ép buộc bà, chỉ cần bà nguyện ý đến, hần sẽ có thể trở về bên người bà. . . Tại sao không đến?

Bởi vì sợ tổ mẫu? Bởi vì nhi tử không chỉ có một mình hần? Sợ bởi nếu vắng nhà sẽ có người thừa cơ mà vào, mất súng ai của cha? Hay là vì yêu kinh thành phồn hoa và tôn vinh của chủ mẫu?

Hoặc là vì tất cả? Cũng có khả năng đều không đúng.

Hần hi vọng đều không đúng.

Cho nên hần rất cố gắng, rất cố gắng. Hần nghĩ chứng minh giá trị của mình. Nhị ca danh tiếng càng bừa bãi, hần chí khí lại càng cao. Trừ lý do bề ngoài là hồi báo ân sâu của ông bà. . . Thật ra thì còn có lý do sâu hơn, ngay cả hần mình cũng không muốn thừa nhận lý do đó.

Mẹ, ta cũng là con của ngài. Ta còn tốt hơn nhị ca, tốt hơn rất nhiều rất nhiều. Ta tri thư đạt lễ, hiểu thị phi, tốt hơn nhị ca rất nhiều.

Mẹ ngài. . . Tới đón ta. . . Không, ngài tới thăm ta cũng được. Tô Châu và kinh thành mặc dù xa, cũng chỉ là hai tháng lộ trình. Mẹ, ta mười hai tuổi đã thi đậu đồng sinh, trúng tú tài. Người không phải nên tới thăm ta một chút sao? Cha là trọng thần một nước không thể đi được, nhưng trong nhà cũng đã cưới tẩu tẩu rồi, sẽ không thể không đi được chứ?

Mẹ của hần vẫn không đến.

Sau đó, hần nghe nói, nhị ca diên khùng rồi. Thúc mẫu bàn luận xôn xao rồi bị hần nghe được,

“ . . . Chỉ lo cho đứa nhỏ trong bụng di nương kia, cũng không nhìn con trai mình một cái. . . Nữ nhân này tâm làm từ gì vậy? Bà ta chỉ nghĩ tới ‘ có cháu trai’ là quan trọng nhất, sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ sợ mấy phòng chúng ta sẽ đoạt địa vị phòng lớn của bọn họ?”

“Hừ. . . Sau lưng nói xấu chị dâu là không phải, còn là trưởng tẩu, để mẹ chồng nghe được thật không hay!”

“Ta không cam lòng! Chúng ta chẳng lẽ không có Lạc ca nhi của bà ta? Có con trai giỏi giang như vậy cũng không bỏ được đến xem một cái! Người nhìn mấy năm. . . Ta nha, con gái của ta đều là bảo bối của ta. . .”

Hần cái gì cũng không muốn nữa. Không nhớ không nghĩ nữa. Chỉ muốn thẳng mặt hỏi bà một câu kia, chỉ một câu.

Người rớt cuộc tại sao không đến?

Hần chỉ muốn biết điều này mà thôi. Ông bà tuổi cũng lớn như vậy, tân tân khổ khổ nuôi dạy hần, khiến cho đường huynh đệ tỷ muội cũng phải ghen tỵ, bị người khác chế nhạo. Vì hần, Thiên Sơn Vạn Thủy cùng trở về kinh thành.

Người rớt cuộc tại sao, không đến?

Rớt cuộc hồi kinh, về đến nhà mới mấy ngày. . . Hần liền hối hận. Nên vĩnh viễn không quay lại, khiến sự nghi ngờ này vĩnh viễn chôn sâu trong lòng mới tốt.

Không trở về, mẹ trong lòng hần vĩnh viễn là dịu dàng từ ái đẹp đẽ như vậy. Không cần ép buộc bản thân đối mặt với sự thức khiến người ta phải tức giận.

Không nên trở lại.

(Edit đến đoạn này thật muốn khóc)

“Tam ca!” Một tiếng xa lạ gọi tỉnh hần, hần hít sâu một hơi xoay người.

“Ta là đồ ngốc.” Quần ca nhi lầu bầu gõ đầu của mình, quy củ vái chào, “Xin lỗi, thật sự quá giống, ta gọi nhầm. Bái kiến Tứ ca.”

“Ngũ đệ.” Hần cũng đáp lễ, nhàn nhạt.

“Nhị ca tìm chúng ta đó.” Thứ đệ cười vừa phóng khoáng lại có chút bại hoại, “Nhiều người nhiều kẻ, chúng ta thương lượng một chút xem tấn công lão hồ ly. . . Không không không, ta là nói, nên làm thế thể nào để Tiêu Sơn Trường bằng lòng gặp người.”

“Tấn công?” Lạc ca nhi có chút mê vông, sợ hãi cả kinh.”Các người. . . Nhị ca và Ngũ đệ, muốn dẫn ta bái kiến Thanh Vân Sơn Trường?” Tại sao? Mối quan hệ quý giá như vậy, tại sao dễ dàng cho hần?

“Dĩ nhiên.” Quần ca nhi cười rục rờ như mặt trời, “Phù sa không chảy ruộng ngoài a! Mặc dù sẽ đỡ khóc đỡ cười rất rất nhiều lớp da. . . Tương lai không nên hận chúng ta đó. Đánh hổ thân huynh đệ chứ sao. . . Chịu giày vò hay khó khăn cũng phải cùng chịu.”

“Mặc dù mới gặp nhau không được mấy ngày. . .” Quần ca nhi gãi đầu, “Nhưng đều là con cháu Tà gia, con trai của cha nha. Nhị ca nói, ‘ đoàn kết chính là lực lượng ’!” Gãi gãi khuôn mặt, Quần ca nhi có chút đỏ mặt, “Ách, Tứ ca, người nhất định cảm giác rất quái lạ. Thật ra thì, sau trận diên khùng kia của nhị ca, ta cảm giác cũng rất quái lạ, rất khó hiểu. Nhị gia thiếu chút nữa một cước đạp chết ta, bị một gậy đánh

thông, đột nhiên biến thành ‘ nhị ca ’, mặc danh kỳ diệu xưng huynh gọi đệ, cực kỳ kỳ quái. Nhưng, nhưng là, rất nhanh người sẽ cảm thấy có huynh đệ thật sự rất tốt!”

Lạc ca nhi không nói gì, mặt không vẻ gì nhìn hấn. Khiến trong lòng Quán ca nhi rất bồn chồn. Nếu không phải là tuổi không đúng, thật sự cực kỳ giống Tâm ca tựa như cây băng kia. . . Hấn cũng không muốn không biết thẹn tự làm quen a! Nếu không phải là nhị ca mắng, hấn còn lâu mới làm.

“Hai người các người hơn kém một tuổi, người trẻ tuổi không có sự khác biệt.” Nhị ca lục tung chỗ bài tập trước kia Tiêu Sơn Trường đưa cho bọn họ, “Đoàn kết chính là lực lượng! Làm huynh đệ là duyên phận trong duyên phận! Hấn nếu vui lòng, chúng ta ba người sống vai chiến đấu. Hấn không đồng ý, chúng ta liền khách khí. Chỉ là chuyện đi cửa sau này sớm một ngày coi như tốt một ngày, để lão già điên kia chỉ giày vò hai chúng ta sao? Huynh đệ để làm gì? Dùng để có nạn cùng chịu đó! Huống chi so với chúng ta hấn lại thông minh, đọc sách nhiều hơn!” Rồi đem hấn đá ra khỏi cửa.

Lạc ca nhi rút cuộc mở miệng, “. . . Nhị ca nói vậy sao?”

“Đúng. Hấn bây giờ đang tìm chỗ bài tập trước kia Tiêu Sơn Trường đưa cho chúng ta, cho người tham khảo. . . A, người không cần hiểu lắm!” Quán ca nhi khua loạn đôi tay, “Nhị ca được thôn suốt rồi, không phải là kẻ khốn kiếp trước kia nữa! Hấn thậm chí đã quên hết chuyện trước kia. . . Nhưng ta nghĩ quên hết cũng tốt, bắt đầu học lại từ nói chuyện cũng đáng! Mặc dù có điểm rầy rà thích khi dễ người khác. . . Có lúc so với cha còn giống cha hơn, còn là loại cha hay cầu nhàu rầy rà. . .” Dừng một chút, Quán ca nhi mặt càng đỏ hơn, “Ách, nhưng, nhưng là ca ca rất đáng tin cậy. Cái đó, Tứ ca, cái này không cần nói cho nhị ca đó! Mắc cỡ chết người. . . A còn nữa, Nhị tẩu càng là người tốt đó! Ách, còn có. . .” Hấn mở to mắt, “Tứ ca, hoan nghênh. . . Về nhà.”

Huynh đệ. Hoan nghênh về nhà.

(oa cảm động quá, nhị gia mà nghe được chắc chắc ý lắm đây)

“. . . Đường ca thường nói ta là mặt than, mặt lão bản.” Lạc ca nhi sờ sờ mặt của mình, “Nhị ca đang chờ chúng ta ở đâu?”

“Tiểu thư phòng của cha! Hiện tại ta đã lớn, không thể hàng ngày chạy đến viện của ca ca. . . Cha liền đem tiểu thư phòng nhường lại, ba người chúng ta dùng vẫn đủ. . .”

Có người hoan nghênh ta về nhà. Lạc ca nhi nghĩ. Thật sự sao?

Hấn yên lặng đi theo Quán ca nhi, tiểu thư phòng hiện ra trước mắt.

“Quán ca nhi, lẳng nhằng gì lâu thế? !” Nhị ca khiến Lạc ca nhi cảm thấy rất phức tạp thò đầu ra mắng, ” Tiểu Lạc đến đây, ca ca kể cho người bí quyết cuộc thi. . . Ứng phó cái lão điên khùng đó. . . Ta là nói để sơn trường đại nhân vừa lòng. . .”

“Tốt nhất không nên dạy bay bạ.” Quán ca nhi oán trách, “Nhị ca, sơn trường nói rồi, đều là huynh dạy hư ta. Đúng đắn một chút có được không, chứ dạy Tứ ca những thứ Bàng Môn Tả Đạo này?”

“Không có mấy thứ Bàng Môn Tả Đạo này người có thể thi đậu đồng sinh sao! Tiểu Lạc mau tới!”

“Cho Tứ ca uống ngụm trà đã được không? Nào có khó dễ người khác như vậy. . .”

“Ta nói một câu người cãi một câu! Ta là ca ca hay người là ca ca? ! . . .”

Lạc ca nhi nhìn bọn họ cãi vã, lẳng lặng lẳng nghe , hấn nở nụ cười, hốc mắt lại đỏ.

Nói không chừng, ta thật sự đã về nhà. . . Thật sự về đến nhà.

54. Chương 54

Tiêu Sơn Trường thu Lạc ca nhi.

“Hàn Lâm. Có cơ hội vào gặp mặt họ.” Tiêu Sơn Trường tiên phong đạo cốt mở to mắt, không nhìn Lạc ca nhi khấn trương, “Chỉ là người học các huynh đệ của mình nhiều một chút, đừng quá thành thật, thành nghèo mà xạo sự. . . Nhưng không cần học bọn họ đi theo Bằng Môn Tả Đạo. Hai tên giáo hoạt đó! Có rất nhiều tặc tâm, không hề đi theo chính đồ!”

Tiêu Sơn Trường liếc hẩn một cái, “Để cho ta bắt được người học hai người này làm chuyện xấu cầm đao ăn gian. . . Xử tội liên đới!”

“Ai?” Anh ca nhi kháng nghị rồi, “Sơn trường đại nhân, cái ăn gian này thì thôi, nhưng là định nghĩa cầm đao vẫn là phải xác định một chút đi? Cái gọi là dạy và học cùng tiến bộ, cái gọi là giúp đỡ lẫn nhau. . .”

(cái chỗ đao đó ta không hiểu lắm, chém bừa)

Anh ca nhi dùng mặt nghênh đón Lễ Ký. Tiêu Sơn trường phát tay áo, “Đừng cho là ta không biết trong lòng người đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì ! Lại lười học thuộc sách đúng không? Muốn nhờ hảo đệ đệ giúp đỡ tra điểm cổ đánh trọng điểm đúng không? Tạ Tử Quân, đừng tưởng rằng người ở sau lưng ta cười trộm thì ta không biết. . . Người cũng muốn học tên ca ca không có tiền đồ kia dựa vào hai cuốn Khổng Mạnh xây dựng sự nghiệp sao? Người tốt nha! Trở về đem Lễ Ký chép ba lần, mười ngày sau nộp! Tạ Tử Anh người không cần cười, hai người các người đều nên chép nhiều một chút!” . . . Cùng, cùng hình tượng tam nguyên cập đệ trong truyền thuyết, đệ nhất tài tử thiên hạ. . . Thật sự kém quá nhiều.

(hai huynh đệ này rất đồng cam cộng khổ nha ^^)

“Quen rồi sẽ tốt thôi.” Quân ca nhi an ủi hẩn, “Thật ra thì Sơn Trường nhiều lắm cũng chỉ ném sách lên mặt thôi, chỉ có nhị ca mới có bản lĩnh khiến Sơn Trường ném Tứ Thư Ngũ Kinh. . .”

“ . . . Quân ca nhi, người lại muốn khai thông đầu óc sao?” Anh ca nhi ác thanh, “Trong mười tám loại vũ khí tùy người chọn, người chọn đi!”

Đường huynh đệ cùng Lạc ca nhi lớn lên với nhau mặc dù sẽ nhạo báng nhau, nhưng gia phong nghiêm cẩn, tất cả đều là thư hương môn đệ thư sinh lịch sự. Làm sao có chuyện “Huynh đệ” xấn tay áo dùng nắm đấm với nhau như vậy . . . Nhị ca khiến cho hẩn có cảm giác rất phức tạp, còn có thói xấu vô loạn đầu tóc, luôn gọi Tiểu Lạc Tiểu Lạc, hoàn toàn coi hẩn là đứa bé. Ngũ đệ không thân thiết nhưng khi nhị ca đùa giỡn khi dễ hẩn thì luôn che chở hẩn.

“Cái tên tiểu tử này có mới nới cũ. Chậc chậc. . .” Anh ca nhi lắc đầu.

“Nhị ca người đọc thêm nhiều sách đi! ‘ có mới nới cũ ’ là dùng như thế sao? !”

Nhưng lúc “Lấy văn kết bạn” chạy quan hệ thì nhất định dẫn hẩn theo, hai người cũng vô cùng nhiệt tình mà nói, “Tứ đệ của ta.” “Tứ ca của ta.” Vốn cho là sẽ vô cùng gian nan để bắt quan hệ, lại cứ như vậy dễ dàng, không hề trắc trở đánh vào giới huân quý văn nhân kinh thành.

Quân ca nhi đặc biệt che chở hẩn, biết rõ hẩn không giỏi nói chuyện, chỉ điểm hẩn nên khôn khéo không đắc tội người khác và những quý công tử Kinh Thành như thế nào, những yêu thích và điều cấm kỵ của những vị quan có thể trở thành quan chủ khảo, đặc biệt, che chở hẩn. Không nghĩ ra. Nhưng hẩn không phải người không biết phân biệt, vong ơn bạc nghĩa. Tổ mẫu dạy lễ pháp, cường điệu lớn nhỏ có chừng mực, chính thứ khác biệt. Nhưng phơi bày ra nhiều lắm chính là trang trí trên sắc phục, y phục các cô nương thêu hoa nhiều mây bông hoặc ít mây bông. (có lẽ là chỉ trang phục của trưởng thứ có khác nhau, hoa văn khác nhau thôi)

Hơn nữa lớn nhỏ có chừng mực vẫn ở trước chính thứ khác biệt. Bởi vì đều là con cháu Tạ gia. Tiềm di mặc hóa*, hẩn đối với chính thứ không có phân biệt quá lớn. Nhưng được thứ đồ so với hẩn nhỏ hơn một tuổi bảo hộ như thế, hẩn cũng nguyện ý có qua có lại, học nhị ca cùng thân mật.

(*) thay đổi một vô tri vô giác, biến đổi ngầm

Ngay cả người cha hẩn vốn có cảm giác xa lạ kia, cũng sẽ vào lúc anh em bọn họ đang cố gắng, bước đi thông thả vào xem một chút, có một chút như xấu hổ cố gắng trấn tĩnh, đặc biệt chỉ điểm công khóa cho hẩn. . . Mặc dù hẩn so với nhị ca và Ngũ đệ đã giỏi hơn rất nhiều. . . . Có lẽ về nhà cũng không phải không tốt. Hẩn về đến nhà rồi.

Hắn không biết, lúc Quán ca nhi nhìn hắn, sẽ nhớ tới một người, cùng hắn có diện mạo khí chất rất tương tự. Đó chính là Tam ca lạnh lùng.

Ông bà tới kinh thành mấy ngày, hắn (quán ca nhi) liền bị sơn trường nhấn tâm đá ra thư viện.”Nếu là quan môn đệ tử của ta, tự đứng chiếm một danh ngạch đệ tử làm chi? Cút về nhà đoàn viên đi!” Một nhà đoàn viên? Ừ, hiện tại cái nhà này xác thực giống như là một gia đình rồi. . . Ông bà mặc dù không quá nhiệt tình, nhưng đối đãi với hắn vẫn rất hòa ái , mẹ cả không có gây sóng gió, ba ngày năm ngày phải đi dâng hương vừa để giải sầu, nếu không liền đến chỗ mấy phu nhân hòa hợp tính khí đánh bài mã diều. Nhị tẩu vẫn đối xử rất tốt với hắn, cuộc sống trong nhà của hắn cũng đã dễ dàng hơn, cái nhà này rốt cuộc cũng đúng như cái tên.

Nhưng vẫn thiếu mất một người. Người đó hắn đã từng có chút sợ hãi, đối xử với ai cũng lạnh nhạt, nói cũng không muốn nói với hắn. . . Tam ca.

Nếu không có Tam ca vụng trộm trợ giúp, hắn sẽ không có gì để bắt đầu, ngay cả nhị ca muốn dạy hắn Bàng Môn Tả Đạo cũng sẽ không có cơ hội.

Tuổi càng lớn, hắn thể nghiệm càng sâu, càng hiểu rõ bất đắc dĩ của Tam ca, cùng với những điều đã làm cho hắn. Nhưng hắn chưa làm gì cho Tam ca cả.

Cho nên hắn không nhận được, đối với Tứ ca giống hắn thật tốt, từ từ cảm thấy, Tứ ca mặt than không phải là không vui mừng, chỉ là không am hiểu cách giao tiếp với người khác, hơn nữa có chút hướng nội, thậm chí quá thành thực. Đối tốt với hắn, hắn sẽ hết sức hồi báo. Như vậy, khiến cho hắn càng ngày càng nhớ Tam ca. Người đó từ nhỏ đã len lén cầm “Sách nát bút hồng” cho hắn “Nhóm lửa” , hao hết khổ tâm giúp đỡ, bản thân cũng rất khổ sở khó khăn nhưng vẫn thương hại ấu đệ nhỏ nhất này. Thế nhưng hắn lại ngay cả một lá thư cũng không viết cho Tam ca.

A ~ mặc kệ đi, gấp chết đốc dịch* (nhị ca nói, không biết là tiếng lóng ở đâu), làm là được! Hắn nghĩ tới cái gì liền viết cái đó, cảm tạ tất cả những gì Tam ca đã làm cho hắn, hắn đều hiểu. Hắn đã trưởng thành, ba năm sau muốn thi cử nhân, sau đó hi vọng nhị ca trụ ở đuôi xe (tiếp tục đồ cuối bảng) , có thể đi theo nhị ca ra ngoài, làm một Giáo Dục cũng được. Hắn muốn giống như Tam ca, có gia đình của bản thân. . . Hắn đã đính hôn rồi. Còn có Tứ ca đã trở lại, cùng Tam ca rất giống, người cũng rất tốt. Thật xin lỗi vẫn chưa báo đáp gì cho Tam ca, viết thư cũng ngượng ngùng. . . Càng viết càng nhiều, viết suốt đêm. Ngày thứ hai mang đen đôi mắt xin Nhị tẩu giúp hắn sai người đưa tin cho Tam ca. Nhị tẩu chỉ nhún mày, cái gì cũng không hỏi, rất sáng khoái đồng ý.

(*) cái này ta chịu, ai biết chỉ ta với

Phong thư thật dày này khiến Tam gia mặt lạnh khó có khi lộ ra vẻ kinh ngạc, một tập thư thật dày, nhìn tên người viết càng không hiểu được, lại là do ấu đệ chỉ mới nói mấy câu kia viết tới.

Từng tờ một nhìn xong, hắn lắc đầu cười khổ, nhìn một chút, lại dọa nường tử của hắn không nhẹ.

Cái vị Tri huyện đại nhân trẻ tuổi Lạnh Tâm mặt lạnh, xử sự nghiêm nghị kiên cường, cư nhiên rơi xuống hai hàng lệ.

“Phu, phu quân?” Nàng thận trọng gọi.

Từ Kỳ đứng lên, cúi người ôm chặt lấy nường tử của mình. Tri Huyện phu nhân cũng xù lông rồi.

Nàng cũng là thứ nữ, theo môn đệ căn bản trào không đến phủ Tạ Thượng Thư. Hơn nữa nàng ngay cả thanh tú cũng không đáng đến chút nào, tự biết dung nhan có thua thiệt, căn bản nghĩ cũng không thể ngờ đến có thể gả cho công tử cao quý, thân lại có công danh như thế.

Mặc dù là con thứ, nhưng đáng đắp tuần tú, lại có công danh. . . Thành thân nhiều năm như vậy nàng vẫn còn có cảm giác như đang ở trong mộng. Lúc tân hôn thấy phu quân yêu nhiên mỹ diễm* trong phòng, nàng đã tự ti mặc cảm rồi.

(*) xinh đẹp

Nàng chỉ có thể kiên trì, thận trọng tri lễ thủ phận, bà bà và mẹ cả của nàng tính tình không sai biệt lắm, bị dày vò hoàn toàn không ngoài ý muốn, người trong phòng chen ép nàng cũng là chuyện đương nhiên, nàng

cũng không oán trách.

Gả được cho phu quân phải là tốt hơn ngàn vạn lần so với tưởng tượng của nàng rồi, cho nên nàng càng cần thận chiếu cố hần. . . Thậm chí còn len lén yêu hần. Nàng cái gì cũng không biết, chỉ có một tay bản lĩnh làm nữ công mà thôi, phương pháp nàng biểu đạt tình yêu rất vụng về, chỉ là tự tay may tất cả xiêm y cho phu quân, từng chi tiết nhỏ đều tận lực, ăn, mặc, ở, đi lại đều chú ý chuẩn bị mà thôi.

Tại sao lại được chuyên sủng, nàng hoàn toàn không hiểu, hài tử cũng đã sinh, vẫn mờ mịt như cũ.

Chuyện đầu tiên khi nhậm chức phu quân làm chính là bán tất cả những di nường xinh đẹp trong phòng đi. Sau đó cũng có người đưa nữ nhân tới, phu quân thu lại làm thông phòng, tuy nhiên vẫn ở trong phòng nàng. Lúc nàng không tiện, hần liền đi thư phòng ngủ, mấy năm sau lại đem thông phòng đó bán đi.

Những nữ nhân kia cứ tới tới lui lui như vậy, đối với nàng có một chút không khách khí cũng sẽ làm cho phu quân giận tím mặt, lập tức bị đuổi ra cửa. . . Nàng không hiểu.

Phu quân luôn lạnh lùng thậm chí còn giải thích với nàng, “Trong quan trường nếu hậu trạch ngay cả một người thông phòng cũng không có, sẽ bị người khác nói tam nói tứ.” Hần căn bản không cần giải thích mà.

“ . . Phu quân, thiếp thân không dám không hiểu.” Nàng cúi đầu, có chút sợ hãi .

Nhưng phu quân nàng bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, thấy nàng đứng ngồi không yên mới mở miệng, “Nàng cứ giữ dáng vẻ như thế này, ngàn vạn lần không được thay đổi. Nàng là thứ nữ, ta là con thứ. Nhưng hài tử của chúng ta sẽ chỉ là chính, cũng chỉ có chính. Tuyệt đối không có cái loại thứ tử thứ nữ nô không ra nô chủ không ra chủ đó nữa.” . . . Tại sao? Nàng không dám hỏi. Chỉ cảm thấy hốc mắt ướt át, vừa mở miệng sợ sẽ rơi nước mắt.

Như hiện tại, phu quân ôm lấy nàng rơi lệ, nàng cũng không dám hỏi. Chỉ sợ hãi ôm lấy hần, nhẹ vỗ về phía sau lưng hần, không tiếng động an ủi.

“Mẹ cả ta bình sinh chỉ làm một việc để cho ta phải cảm tạ.” Từ Kỳ bình tĩnh lại, “Đó chính là cưới nàng cho ta.”

55. Chương 55: Chương 55

Biết Quân ca nhi viết thư cho Kỳ ca nhi, Anh Nhị gia nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, “Nếu nói thì ta cũng hỏi thăm. . . Xin lỗi, mặc dù chuyện trước kia đều không nhớ nữa, ngay cả hần trông như thế nào cũng không biết. . . Dù sao cũng là huynh đệ đúng không? Có gì cần giúp một tay thì bảo hần cứ báo về nhà, không cần giấu, nói thế nào đều là con trai của cha có phải không?”

Có lẽ sống trong quân đội quá lâu rồi, hần vẫn luôn có quan niệm về “Đồng bào” , “Huynh đệ” rất mãnh liệt, tiếp nhận Quân ca nhi và Tiểu Lạc cũng rất đơn giản. . . Trở thành học đệ cùng nhau nhập ngũ cũng rất dễ dàng, một chút chương ngại cũng không có. Trong đội đương nhiên cũng có nội đấu ma sát các loại, nhưng mà đối với bên ngoài đều rất nhất trí luôn bao che và đoàn kết.

Đội bọn họ vẫn luôn là như thế.

Đem “Tạ gia” đổi thành “Lục Bình chiến đội” , quan hệ huynh đệ một chút vấn đề cũng không có, hướng chỉ là hai học đệ. . . Hần là nói đệ đệ đều không phải là mấy tên thảo môi đáng chết kia, đều cực kì chăm chỉ. Về phần đệ đệ làm huyện lệnh ở cái nơi xa cuối chân trời đó hần cũng không ngại coi như học đệ cùng đội nhưng không ở cùng nhau mà đối xử. . . Chung quy là vẫn cùng đội chứ sao.

Nhưng hần vẫn không biết phải làm sao để đối mặt với Tân ca nhi mới đưa đến Hạo Hần hiên.

Nói hần nhỏ mọn cũng được, lòng dạ hẹp hòi cũng được. Hần vẫn rất rối rắm, canh cánh trong lòng. Người trước tạo nghiệt tại sao hần phải nhận cái nón xanh chụp lên đầu này. . . Nếu như là Ngự Tả nhi sinh, hần

còn có thể coi như Ngự Tỷ nhi ly hôn mang theo đứa trẻ, yêu ai yêu cả đường đi diễn tốt vai trò cha kế. . . Nhưng tiểu tử này lại là do một tiểu tam sinh!

Mỗi một lần nhìn thấy là một lần đâm vào tim, luôn nhắc nhở hắn rằng đời trước có rất nhiều Tiểu Tam, mà hắn đem hết toàn lực dẹp xong tất cả cục diện rối rắm của đời trước rồi, duy chỉ có một người này. . . Triệt triệt để để bó tay hết cách, chỉ có thể giả làm dờ điểu, tận lực không nhìn. Nhưng bây giờ không có cách nào, mỗi ngày Tân ca nhi đều sẽ tới thỉnh an sáng chiều, hắn mệt mỏi cả một ngày muốn cùng Ngự Tỷ nhi thân mật một chút, lại phải xếp hạng sau tiểu tử này. . . Đây là cái gì chứ? !

Cố Lâm quan sát một chút, nhin không được, lúc ở một chỗ đẩy hắn một cái, “Có mẹ kế, thì sẽ có cha kế?” “Ngay cả cha cũng không phải, ở đâu ra cha kế?” Nhị gia lầu bầu.

(Chắc Cố Lâm đã biết Nhị gia là người xuyên không rồi đúng không?)

Cố Lâm cau mày, “Tại sao có thể nói ra loại lời này? Để người khác nghe được sẽ không biết loan truyền thế nào đâu. . .”

Đúng, hắn biết không lý trí, hẹp hòi, là không phù hợp với quy củ triều Đại Yên. Nhưng hắn thật quá ghen, quá khó chịu. Đùng quên trước đây không lâu hắn còn là một quân dự bị đại hòa thượng cực kỳ chán ghét Tiểu Tam, rất có tinh thần thích sạch sẽ. Tiểu tử này chính là chứng cứ, bằng chứng cho việc Tạ Tử Anh và Tiểu Tam đã dạng này dạng kia (XXOO).

Hắn oan a, so với Khuất Nguyên* còn oan hơn! Cái gì hắn đều có thể cố gắng nhận, nghĩ biện pháp sửa lại cái lưới rách. Nhưng chỉ nhìn con Hải Tượng mập mạp (mẹ của Tân ca nhi) kia một lần, đừng bảo là thịt, ngay cả canh thịt cũng không ngửi qua, nếu sống chết ép buộc hắn phải nhận nợ. . . Hắn thật không chịu nổi!

(*) Vào cuối thời Chiến Quốc, có một vị đại thần nước Sở là Khuất Nguyên. Ông là vị trung thần nước Sở và còn là nhà thơ, nhà văn hoá nổi tiếng của Trung Quốc. Tương truyền ông là tác giả hai bài thơ Ly Tao và Sở từ, nổi tiếng trong văn hóa cổ Trung Hoa, thể hiện tâm trạng buồn vì đất nước suy vong với hoạ mất nước. Do can ngăn vua Hoài Vương không được, lại bị gian thần hãm hại, ông đã uất ức gieo mình xuống sông Mịch La tự vẫn ngày mùng 5 tháng 5. Dân làng ở đó đã mang những thuyền đến giữa dòng sông để cố gắng cứu vớt nhưng không thành. Để cho cá và các linh hồn của ma quỷ không lại gần được thi thể của ông họ đã đánh trống và vẩy nước bằng các mái chèo của họ. Sau đó để tưởng nhớ, tỏ rõ sự tiếc thương một người trung nghĩa, mỗi năm cứ đến ngày đó, dân Trung Quốc xưa lại làm bánh, quán chỉ ngũ sắc bên ngoài (ý làm cho cá sợ, khỏiớp mắt) rồi bơi thuyền ra giữa sông, ném bánh xuống cúng Khuất Nguyên

“Hắn không phải là nhi tử của ta!” Anh ca nhi bùng nổ.

“Anh ca nhi!” Cố Lâm quát nhẹ.

Không thể chịu được nữa, “Ta không phải Tạ Tử Anh! Ta là Triệu Quốc Anh! Ta mới không phải là Tạ Tử Anh rách nát kia, càng không có bất cá hai tay sinh con, ta. . .”

Hắn không thể nói tiếp, bởi vì Cố Lâm che miệng của hắn lại, than nhẹ: ” Lời như thế không thể nói lần nữa. Chàng bây giờ là con cháu Tạ gia, bỏ tổ quên tông đối với sĩ đồ (con đường làm quan) là không có lợi. Cuộc sống có rất nhiều bất đắc dĩ, không thể nói ra. Nhớ kĩ, chàng bây giờ là Tạ Tử Anh, Nhị gia, Anh ca nhi, dù là nói với ta, cũng phải liều chết nhận như vậy! Hiểu không?”

Anh ca nhi cảm giác đầu mình thành một thùng hồ dịch, sững sờ nhìn ánh mắt nghiêm túc của Cố Lâm. . . . Đợi đã nào...! ! “Hiện tại” là Tạ Tử Anh? Cái gì là “Không thể nói” ? Không hay, chẳng lẽ. . . Ngự Tỷ nhi đã sớm biết. . .”Nàng...nàng thế nào. . .” Chờ Cố Lâm buông lỏng tay, Anh ca nhi đầu vẫn còn là dạng sên sệt vô tri vô giác hỏi, “Làm sao nàng biết. . .”

“Quốc Anh? Đáng tiếc không thể dùng tên của chàng. Nếu không xin sơn trường lấy tên này làm tên chữ cho chàng cũng không tồi.” Cố Lâm nở nụ cười nhạt nói.

“Không sao không sao, tên ta viết như thế này.” Hắn chấm nước trà, viết lên trên mặt bàn hai chữ “Quốc Anh”.

“Anh giả, như ngọc mỹ thạch. Quốc Anh, anh hùng trong đất nước. Tên và tự như vậy hẳn là có thể chấp nhận đi, ngày mai chàng phải đi cầu xin sơn trường đi. Cha đối với Nhị gia trước kia quá thất vọng, vẫn chưa đặt tên tự cho chàng. . . Có thể thành công.”

Ta có thể dùng tên kiếp trước. Anh ca nhi từng sống một hồi thật lâu . Ta có thể.

. . . Đợi đợi đợi đợi! Cái này rất đáng được chúc mừng, nhưng tuyệt đối không phải là trọng điểm? !

“Ngự Tỷ nhi nàng. . . Lúc nào thì. . . Ta lộ chân tướng ở đâu? . . .” Lời của hắn không mạch lạc mà lấp bấp thành một chuỗi dài, cái dạng ngọc như thế đã chọc cười Cố Lâm.

“Trước kia chỉ là nghi ngờ mà thôi.” Nàng nhàn nhạt nói, “Quên hết chuyện trước kia, nói cũng sẽ không biết nói, rồi diên khùng sao có thể khỏi, nhớ được đều là tiếng địa phương người khác nghe không hiểu? Nhưng ta vốn cho là. . . Là Nhị gia đã từ từ khôi phục, cho nên không có suy nghĩ kĩ. Thật ra thì cẩn thận khâu chuỗi lại, sớm nên biết mới đúng. Uống công ta và chàng ngày đêm chung đụng, đã là quá chậm chạp rồi.”

. . . Thần, chân thần! Thấm tử lừng danh Ngự Tỷ nhi!

“Lúc ... lúc nào. . . khẳng định?” Anh ca nhi lúng túng hỏi.

Lúc này, Cố Lâm đỏ mặt. . . Chàng tới đón ta, lúc ở trong xe ngựa.”

Nàng quay mặt không nhìn Anh ca nhi. Trước kia chỉ là nghi ngờ, thật ra thì, có thể sớm hơn một chút . . . Lúc nàng làm chuyện xưa nay chưa từng có giận dữ xuất phủ, làm một chút chuyện quá quắt nhất đời này . . . Có lẽ trong lúc vô tình, nàng đã sớm đem Nhị gia trước kia và Anh ca nhi sau khi diên khùng tách biệt thành hai người bất đồng. Anh ca nhi ở trong xe ngựa quỳ xuống rồi những lời giận dữ sau đó, càng khiến nàng khẳng định suy đoán hoang đường đó, cho tới bây giờ hắn tự mình chứng thật.

Chỉ là hắn bật thốt lên như vậy quá nguy hiểm. Nếu thật sự lộ ra ngoài, hậu quả khó mà lường được.

Chỉ là nữ nhân và nam nhân đại não hoàn toàn thuộc về hai tinh cầu khác nhau, cho nên Anh ca nhi bị nhìn thấu căn bản không nghĩ tới khả năng nếu bị phát hiện sẽ bị nấu xào luộc rán, suy nghĩ trong đầu bấy giờ chính là, “Ngự Tỷ nhi quả nhiên biết ta không phải là tên tử quỷ đời trước”. (pó tay)

“Cho nên Anh ca nhi chàng. . .” Cố Lâm nghĩ khuyên giải hắn, lại bị tên gia hỏa này đẩy ngã, khuôn mặt tuần tú có nét xấu xa đã sung huyết đỏ bừng, “Ta” nửa ngày cũng không nói được đoạn sau.

Chết tiệt , chỉ ba chữ, người ta ở trên TV ngày nào mà không nói câu đó ba ngàn lần, lại không thể nói ra, không biết nên mở miệng thế nào sao! Triệu Quốc Anh người còn là nam tử hán sao? !

Cố Lâm có chút hiểu lầm, cau mày, “Ta cũng không cho chàng nói ra ngoài rồi, chẳng lẽ ta cũng sẽ tự mình lộ miệng?” Anh ca nhi lắc đầu giống như trống bỏi, kim nén đến tím bầm mặt, rốt cuộc lấy hết dũng khí, rống lên, “Ta yêu nàng!” (*tung bông* tỏ tình rồi)

Rất đáng tiếc, dũng khí của hắn có thể rất đáng khen, nhưng khẩu trương khiến hắn lại dùng tiếng mẹ đẻ (quốc ngữ), cho nên khiến Cố Lâm không hiểu hỏi lại “Cái gì?”

Dũng khí của hắn hết sạch, không thể làm gì khác hơn là dứt khoát tự thể thể hiện, đem ba chữ yêu ngôn đầy ngập tình yêu dứt khoát chuyển thành hành động bày tỏ kích động đến không nói lên lời của hắn.

Sau đó hắn cái gì cũng nói cho Cố Lâm, ngay cả chuyện Trịnh Ngũ Tiểu Thư là “Hương thân” cũng nói. Chỉ là ba chữ yêu ngôn kia lại không thể nói ra. Cố Lâm nằm ở trong ngực trần trụi của hắn thấp giọng cười không ngừng. “Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, không ngờ ta sẽ tự mình thể nghiệm chuyện lạ ‘tử bất ngữ *’.”

(*) đây là tuyển tập truyện ma kỳ lạ nổi tiếng thời Thanh do Viên Mai sáng tác thành dạng một tiểu phẩm bút kí, gồm 24 quyển. Ngoài ra còn có tác phẩm truyện tranh của Hạ Đạt khá hay nữa ^^ Cơ mà ta thắc mắc đây là khoảng triều Tống Minh gì đó sao lại biết tác phẩm này nhỉ

“Cho nên ta thật sự vô cùng khó khăn nhận Tân ca nhi. . . Nếu như hắn là nàng sinh ta còn có thể nhận, yêu ai yêu cả đường đi! Nhưng nhưng nhưng là. . . Đó không phải là Tiểu Tam của ta, đời này ta tuyệt đối cũng không sẽ có Tiểu Tam!”

Cố Lâm không cười nữa. Anh ca nhi ngốc nghếch này. Nàng sớm nên phát hiện.

“ . . . Ừ.”

Anh ca nhi đối với phản ứng của nàng có chút lo lắng, nữ nhân Đại Yên triều đều dạy lễ phép khuê luật gì đó. . . Linh hồn của lão công đầu lương hoán trụ*. . . Ngự Tỷ nhi sẽ có khúc mắc gì hay không? Nhắm mắt, hấn lấp bắp hỏi. Cố Lâm nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú của Anh ca nhi đang tràn đầy thật thà lo lắng, trong mắt xuất hiện một tia sáng狡 hoạt, “Lễ phép khuê luật không có quy định đến chuyện ‘ mượn xác hoàn hồn ’ này, ta vẫn vô cùng tuân thủ lễ phép như cũ, một chút xíu cũng không có lệch.”

(*) thay đổi

Anh ca nhi thật là liên xương cũng nhũn rồi. Hấn phát hiện, thật là yêu chết Ngự Tỷ nhi ngẫu nhiên lộ ra tính phúc hắc. . . Nữ nhân không hư nam nhân không thương a! (ngược rồi, ngược rồi, anh này thê nô quá)

Cho nên lại càng triệt để dùng thân thể nỗ lực thể hiện, khiến bản thân và Ngự Tỷ nhi bị giày vò không ít.

Ngày thứ hai theo thường lệ đến thỉnh an và ăn điểm tâm cùng các trưởng bối, Cố Lâm thẳng đường xử lý công việc. Nàng hoàn toàn loại bỏ chuyện việc gì cũng tự mình làm kia của mẹ chồng vẫn dùng kia, mà là hình thức quản lý quân đội để trị gia. Có quân gia và quản gia nương tử để làm gì? Nếu mọi chuyện mình đều phải hỏi tới, vậy thì dứt khoát cách chức cho rồi, mỗi tháng còn tiết kiệm được một chút tiền. Hạ nhân không làm tốt, quản gia phụ trách mảng đó không phải lấy chết tạ tội, nhưng cũng sẽ chịu tội liên đới. Quản gia không làm tốt, vậy thì đổi người, người chờ thăng tiến còn rất nhiều.

Xây dựng thế lực đã ổn định, lại có võ lực xuất chúng ra uy, nàng quản lý gia đình này rất dễ dàng thoải mái, trên dưới đều rất quy củ làm việc có hiệu suất. Nhưng lúc đang nghe quản gia báo cáo thì tiểu tư của Nhị gia đột nhiên xin gặp, nói Nhị gia có vài chữ muốn dặn dò Nhị thiếu phu nhân.

Cố Lâm nghi ngờ mở giấy ra, phía trên viết ba chữ thật to, “Ta yêu nàng.” (aka thư tình nha)

Gò má từ từ ửng đỏ chậm rãi khuếch tán, ngay cả lỗ tai cũng nóng. Nàng ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Cùng Nhị gia nói, hiểu.”

“Thiếu phu nhân, ” tiểu tư này mới lên chức không bao lâu vẫn là một tiểu hài tử, đặc biệt lộ vẻ nghiêm túc, “Nhị gia bảo ngài viết thư hồi âm.”

Cố Lâm lại ho hai tiếng, “Đã nói. . . Ta cũng giống như vậy. Được rồi, nói như vậy hấn sẽ hiểu.” Sau đó đem tờ giấy gấp lại, nhét vào trong hà bao, “Cái đó, Diễm Bạch, chận than có phải để quá gần rồi hay không? Ta cảm thấy hơi nóng. Lui xa ra một chút.”

Ngoài trời. . . Có tuyết rơi đấy. Nàng còn sợ thiếu phu nhân bị lạnh, sao lại muốn đem chận than chuyển xa một chút? Nhưng nhìn thiếu phu nhân nói lỏng cổ áo, mặt lại đỏ như vậy, vẫn là làm theo thôi.

56. Chương 56

Bởi vì Cố Lâm nhân nhậ nói, “Tân ca nhi cũng không phải là con ruột của ta, nhưng danh phận đã định, chính là trách nhiệm của ta.” Anh ca nhi luôn luôn tin tưởng “Nghe lời người sẽ Đại Phú Quý”, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi vỗ án, “Cũng đúng, ở góc độ nào đó mà nói, tiểu quý này phụ mẫu đều mất. . . Cũng rất đáng thương.”

Chỉ là Anh nhị gia là người thần kinh rất thô, cho dù đã từ quân dự bị Đại hòa thượng chuyển chức thành cầm thú được một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn chưa hiểu rõ chính mình. Hấn không có ý thức được bản thân sẽ bài xích Tân ca nhi như vậy vì cái gì, chỉ đơn thuần nghĩ do bản thân thích sạch sẽ vẫn luôn nghĩ “Đó không phải là Tiểu Tam của ta, ta không cùng Tiểu Tam sinh con”, nên khi cùng Ngự Tỷ nhi giải thích rõ, chân tướng rõ ràng, oan khuất đã rửa sạch, đối với Tân ca nhi cũng không còn ngăn cách nữa.

Mặc dù là nam tử hán mạnh mẽ, nhưng lòng dạ hẩn lại rất mềm. Một phát coi Tân ca nhi thành “Cô nhi” , liền hết sức hòa ái dễ gần, rất tận trách nhận vinh dự làm dưỡng phụ, cũng như cái tính quật cường bướng bỉnh kia, làm gì đều muốn làm đến tốt nhất, khi làm dưỡng phụ cũng phải làm cho có thanh có sắc*.

(*) thật tốt, thật đẹp

Dù sao toàn gia lớn nhỏ đều là kẻ hờ mà thôi, thêm một tiểu quỷ kia cũng không khác biệt. Hơn nữa, lòng người là làm từ thịt, ở lâu sẽ có tình cảm, vốn là hàng tiện nghi rẻ tiền cũng có thể nuôi thành quý trọng vô cùng. . . Thân ái lão bà Ngự tử nhi thật vất vả mới theo đuổi được kia khỏi cần phải nói, ai muốn khi dễ Quân ca nhi và Tiểu Lạc cũng đừng hòng mơ tưởng. Cha tới bây giờ, đã sớm tăng giá thành cổ phần ưu đãi, ngàn vàng cũng không đổi, ngay cả ông bà vốn không quá quen thuộc bây giờ trong lòng hẩn cũng đã chiếm một chỗ ngồi rồi. Về phần mẹ hờ vũ khí cấp bậc truyền thuyết kia. . . Được rồi, Ngự Tử nhi nói đúng, đất trời không tròn vẹn, việc đời khó có thể hoàn mỹ. Dù sao hiện tại cũng đã bị tổ mẫu đại nhân ép tới tức không dám thở mạnh, càng sẽ không thể nổi gió tạo sóng gì nữa, nên có lễ nghĩa, chấp nhận thôi. Nào có chuyện tốt tất cả đều Vạn Sự Như Ý chứ?

Ngự Tử nhi hiện tại là người đứng đầu gia đình rồi, tổ mẫu đại nhân đối với nàng rất hài lòng, trong nhà gió êm sóng lặng. Thật đúng là nhà có một lão nhân như có Bảo khố*! Tổ mẫu đại nhân này của hẩn chính là đại pháp bảo Định Hải Thần Châu** rồi!

(*) tán dương người cao tuổi, người cao tuổi đã có nhiều kinh nghiệm làm việc gì cũng cẩn thận đúng đắn hơn. Trong nhà có người già có thể dựa vào để có rất nhiều kế sách hay

(**) gây như ý của Tôn Ngộ Không

Hiện tại hẩn ra cửa để Lão phong tử Sơn Trường giày xéo, mang theo bọn đệ đệ chạy quan hệ đi cửa sau thì trong lòng cũng an tâm không ít. Anh ca nhi nghĩ như vậy, cũng tốt. Tránh phải phân tâm suy nghĩ chuyện trong nhà. . . Nam nhi chí tại bốn phương, sao có thể vì mấy chuyện tranh giành nhỏ nhặt trong nhà mà phân tâm? Cổ Lâm yên lặng suy nghĩ.

Xác thực, Thái phu nhân trấn thủ kinh thành, Tạ phủ “Tạm thời” bình tĩnh lại. Nhưng người đã lớn tuổi, đều có khát vọng quay về đất tốt. Thái phu nhân và Lão Thái Gia thường thường nhớ cổ hương từng ly từng tấc, luôn muốn trở về. Bọn họ chỉ là thương Lạc ca nhi đã nuôi từ nhỏ, cho nên mới cố kéo bộ xương già, vượt ngàn dặm xa xôi. Nhưng ba năm sau thì xong, mặc kệ kết quả như thế nào, bọn họ đều sẽ trở về thôi.

Lại nói, Thái phu nhân cùng Lão Thái Gia đều rất sáng suốt, ngày từng ngày già yếu, nhưng được vẫn trông nom thoải mái được Tạ phu nhân, còn tốt hơn tráng niên. Một ngày nào đó, Thái phu nhân cùng Lão Thái Gia không ở đây, chủ mẫu Tạ gia vẫn là Tạ phu nhân. Không biết là được ai chỉ điểm, hay là tự mình nghĩ thông, Tạ phu nhân bình tĩnh lại, không còn tìm nàng gây khó dễ, chung quy lại là lạnh lẽo quan sát nàng, khóe miệng chứa đựng khinh thường mà cười tàn nhẫn.

Không cần phải nói xa, khi Thái phu nhân cùng Thái lão gia về Tô Châu, Tạ phu nhân nhất định sẽ đem hết toàn lực khiến nàng khó chịu tới cực điểm.

Mặc dù nhàm chán, nhưng là kháng chiến lâu dài nửa đời sau.

Nhưng nàng oán hận Tạ phu nhân không? Không, hoàn toàn không.

Đây cũng không phải nói cho dễ nghe, mà là nàng tin tưởng Nhân Quả báo ứng. Một ngày nào đó, tổ mẫu của nàng sẽ được đền bù những năm tháng đã lãng phí, mẫu thân của nàng sẽ trở thành chủ mẫu Cố Gia. Mẫu thân so với Tạ phu nhân có tâm cơ thủ đoạn, ác độc thù hận hơn nhiều. Mình không dễ chịu, tuyệt đối sẽ làm cho người khác chịu gấp trăm ngàn lần.

Thứ muội đều đã xuất giá, thứ đệ cũng đã ở riêng, đầu thương chỉ có thể hướng vào đại tẩu của nàng. Tình cảnh của đại tẩu so với nàng càng gian nan càng khốn đốn hơn, phụ thân và những di nương kia đại khái cũng sẽ không có quả ngon gì. . . Không cần oán cũng không cần hận. Như Thái phu nhân và tổ mẫu cơ trí của nàng vậy là những phụ nhân ngàn dặm mới có một, khó tìm thấy. Phần lớn các phụ nhân đều hứng thú với mấy chuyện tranh giành trong nhà , dương dương tự đắc y như ếch ngồi đáy giếng.

Cũng vì có Thái phu nhân và tổ mẫu nàng tốt như vậy, cho nên dù Cổ Tạ hai nhà có đổi chủ mẫu, cũng không vì vậy mà suy vong. . . Chỉ cần nàng chịu đựng được, đại tẩu của nàng cũng nhẫn nhịn những oán hận đó, cũng sẽ không lan đến gần đời sau.

Chỉ là muốn lãng phí sinh mạng nữ nhân vào mấy cái loại đấu tranh nhằm chán đến cực độ này, nàng sẽ phải chịu đựng một nỗi mệt mỏi thấm đến tận xương.

Cho dù Anh ca nhi vận khí tốt đến bùng nổ được đề danh bảng vàng, có thể ra ngoài làm quan. . . Vậy cũng chỉ có thể thoải mái mấy năm mà thôi. Dù gì vẫn phải trở về, Anh ca nhi là trưởng tử, nàng là trưởng tức, nói gì cũng trốn không thoát đâu. Nhưng uất ức của nàng cũng không phải duy trì quá lâu. Khi thấy Anh ca nhi hào hứng chạy trở về, trong tay cầm một nhánh yên chi mai (hồng phấn), cười hì hì đưa cho nàng. Đột nhiên cảm thấy, nếu là vì người này, phiền não khốn đốn nhiều hơn nữa, cũng đáng giá hết lòng tận tâm tận lực nhất nhất vượt qua.

Kể gì chết vì tri kỷ. Huống chi không đến nỗi phải chết, cũng chỉ là ứng phó mẹ chồng có thân phận, tâm kế chưa đủ, thiếu thông minh nghiêm trọng mà thôi.

Nàng cười đến vô cùng xinh đẹp, thậm chí so với nhánh yên chi mai trong tay còn tươi đẹp hơn. Anh ca nhi cảm giác mình sắp bị điện giật đến hôn mê, chỉ muốn quỳ xuống trước gấu váy nàng, hô to Ngự Tỷ nhi vạn tuế. (không hiểu nổi suy nghĩ của anh này nữa)

Những ngày gió êm sóng lặng luôn trôi qua đặc biệt nhanh, đảo mắt đã ba năm.

Lạc ca nhi trở thành Thám Hoa trẻ tuổi nhất, bà mai đập nát cửa của Tạ gia. Quân ca nhi dưới sự giày xéo của Sơn Trường cùng với sự dẫn dắt Bằng Môn Tử Đạo của nhị ca, không hề nghi ngờ đã đứng đầu cuộc thi kinh thành. Thái phu nhân cực kỳ vui mừng, còn đặc biệt lưu lại dự hôn sự của hần, thuận tiện chọn vợ cho Lạc ca nhi.

Anh ca nhi lại Âm Phong bị thăm rất nhiều ngày, buồn bực không chịu ra cửa.

Cũng không phải hần không được. . . Hần chẳng những trúng, vẫn là đệ nhất. . . Đếm ngược. Xưng danh Tam giáp đứng cuối.

Hần biết thứ hạng sẽ rất khó coi, nhưng không ngờ khó coi đến mức này. . . So với việc không trúng còn chán hơn. Hoàng đế biết tên của hần liền cười nghiêng trước ngửa sau, ngự bút viết tặng một hoành phi, hàng chữ thứ nhất rất to rất phóng khoáng, “Tam nguyên cập đệ lang”, hàng thứ hai rất nhỏ rất thanh tú, “Đếm ngược”. Sai người đưa đến phủ Tạ Thượng Thư “Ấn mừng”, còn đặc biệt để cho hần thân là tam giáp hạng chót này cùng Trạng Nguyên Bằng hần Thám Hoa cùng nhau cười ngựa dạo phố.

(Hoàng thượng chơi thâm quá đi ^^)

Cái đám bằng hữu kia cũng không phải là dạng tốt đẹp gì, nhìn thấy hần đều ôm bụng cười lăn lộn, “Con hư biết nghĩ quý hơn vàng. . . Hiếm có. Tam nguyên cập đệ lang. . . Đếm ngược!”

Giận đến mức hần muốn tuyệt gia với toàn bộ những thứ huân quý đám công tử này.

Đây là trắng trợn nhục nhã đó!

Nhưng Cổ Lâm lại hao hết khổ tâm khuyên bảo, ngay cả chiêu “Xả thân dâng iệng hổ” cũng lấy ra dùng, liên tục bảo đảm ở trong cảm nhận của nàng Anh ca nhi tuyệt đối so với “Tam nguyên cập đệ lang” còn lợi hại hơn rất nhiều. . . Mới có thể dụ dỗ Anh ca nhi đang bị Âm Phong bị thăm bao trùm.

Mặc dù Cổ Lâm cũng thấy rất buồn cười. . . Nhưng tuyệt đối sẽ không cười trước mặt hần. Hoàng đế Đại Yến quá khô hài rồi. . . Nhưng sai chỗ nào? Từ thi đồng sinh mãi cho đến lúc thi Tiến Sĩ, đều từ thủ ở vị trí thứ nhất đếm ngược, một bước không lên, một chút cũng không lùi. Đối lại góc độ mà nhìn, cũng là một loại kinh thế tuyệt diễm khác.

Cuối cùng vì thành tích thật sự quá thê thảm, hần bị phân đến tận Mân Địa* làm huyện lệnh, so với Quỳnh Châu tốt hơn một chút. So với Lạc ca nhi được trực tiếp vào Hàn Lâm làm cát sĩ. Thật kém quá xa.

Nhưng Quân ca nhi lại cùng Tạ Thượng Thư nháo một trận, mặc dù vừa khổ lại xa, hấn vẫn kiên trì muốn dùng bước thi cử, cùng nhị ca đi Mân Địa.

(*) tình phúc kiến ngày nay

“Huynh đệ là để làm gì? Là để có nạn cùng chịu!” Hấn rất hùng hồn đem lời của nhị ca ra dùng, cứ nhiên khiến cha hấn ứng phó không kịp, á khẩu không trả lời được. Lạc ca nhi luôn trung thực cứ nhiên cũng nháo không muốn Hàn Lâm viện, cũng muốn cùng đi, càng làm cho cha hấn không biết nên cảm động, hay là nên đem ba huynh đệ này trói lại đánh ột trận. Sau đó Ninh để biết chuyện như vậy, cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, đặc cách để Quân ca nhi lấy thân cử nhân vào Huyện thừa, phụ tá nhị ca hấn. Còn đem tân khoa Thám Hoa gọi tới trấn an an ủi một phen, nhà còn có cha mẹ, chỉ còn một lão Tứ thôi, cũng không thể để cha mẹ từng này tuổi rồi còn dưới gối không có ai phải không?

Không hổ là Lão sư của trăm, nhìn một chút này con cháu đều huynh hữu đệ cung! Đáng về này mấy nhi tử trong hoàng gia. . . Ai, không đề cập nữa không đề cập nữa.

Hoàng đế không biết là, ba huynh đệ hấn cho là “Huynh hữu đệ cung” đó, trừ Lạc ca nhi quá thành thật lại quá trung tâm ở trong phòng len lén rơi nước mắt, không nỡ bỏ huynh đệ, Anh ca nhi thì tâm tình vẫn không tốt lên nắm lấy cổ áo Quân ca nhi, cắn răng nghiêng lợi, “Con mẹ nó! Dùng ca ca người làm một khiên rất thuận tay nha. . .”

Quân ca nhi mới vừa thành thân không lâu hai tay chìa rai, “Nhị ca, đây cũng là huynh dạy . Huynh đệ trừ dùng để có nạn cùng chịu ở bên ngoài ra, chính là dùng để cùng hại nha. Ta còn thay huynh giành được mỹ danh ‘ được đệ đệ yêu quý ’ đó, nhìn đệ đệ ta đây rất tốt nha, nghe lời lại thân thiết, tìm đây ra chứ? . . . Buông tay buông tay, nương tử của ta nhất định đang sốt ruột chờ rồi. . .”

“Tiểu quỷ người mới mười bảy tuổi đã có thịt ăn? Hừm hừ. . . Là ca ca ta đây khoan hồng độ lượng, để cho tẩu tẩu thay người nói ra! Thật nên để người ghen đến lúc thành Đại hòa thượng mới đúng. . .”

“Đại hòa thượng? Đó là gì vậy? Nhị ca huynh không cần miệng đầy tiếng lóng, quá khó hiểu. . .”

“Xem ra người rất thương lão bà cho nên ta không so đo với người. . . Thiếu chút nữa hại ta cũng bị cha ột trận, tiểu tên khốn kiếp!” Anh ca nhi buông tay, hướng hấn nhẹ nhàng đá một cái, “Lăn lăn lăn! Theo tình thế này, tương lai người nhất định là thê nô không thể nghi ngờ! Hừ hừ. . .”

“Ai bảo ta cái gì cũng học nhị ca.” Quân ca nhi than thở, xoay người co cẳng chạy, “Nhị ca cũng là thê nô rồi, tiểu đệ ta tại sao có thể không theo tấm gương. . . Ừm hừm!”

Chạy trốn mặc dù nhanh, nhưng vẫn bị Anh ca nhi quăng trúng một giày. Nhưng hấn vẫn một đường cười gian chạy đi, chạy tới chỗ tân nương tử cười lên ngọt như quả vải của hấn, trong lòng ngọt , nói một lời cũng như mật.

57. Chương 57: Hậu Ký

Cổ Lâm ở trong huyện môn nhìn thư do Thái phu nhân viết tới

Ban đầu khi biết bọn họ lên đường thì Thái phu nhân đã dự định ở lại trấn thủ đến lúc bọn họ rời đi, Tạ phu nhân chỉ có thể hướng bọn họ liều mạng phóng nhãn đao, một câu cũng không thể nói.

Lại nói, Cổ Lâm bội phục rất ít người, nhưng đối với Thái phu nhân, thậm chí so với tổ mẫu còn bội phục hơn. . . Tổ mẫu dầu gì cũng là truyền nhân Phó thị, trên người mang tuyệt kỹ, nhưng Thái phu nhân chỉ là phụ nhân bình thường tay trói gà không chặt. Lại có thể phát huy pháp lực cường đại “Định Hải Thần Châm” mà Anh ca nhi đã nói, tại hậu trạch vững như Thái Sơn, dễ dàng trấn áp mọi thứ, chuyện này thực sự không hề đơn giản.

So sánh với nhau, Cổ Lâm cảm giác mình thật sự còn quá non, tính tình quá nóng vội, luôn dùng vũ lực trấn áp, không có kiên nhẫn cùng những người ăn no không có chuyện làm kia từ từ chơi đùa.

Không ngờ, nàng vẫn là quá xem nhẹ Thái phu nhân rồi.

Thái phu nhân dùng giọng rất nhạt, bà rút cuộc đã định xong hôn sự cho Lạc ca nhi, môn đăng hộ đối, quan chính nhị phẩm Thái Bộc Tự Trường Khanh, mẫu thân xuất thân cũng quý vô cùng, lại tri thư đạt lễ, tiểu vương tử Vương tiểu thư cũng giống mẫu thân, thông minh lanh lợi, nghiêm cẩn thủ lễ.

Quan trọng nhất là đã thỏa mãn được nguyện vọng của Tạ phu nhân leo lên hoàng thân quốc — Vương tiểu thư là cháu gái duy nhất của Định Quốc trưởng công chúa.

Định Quốc trưởng công chúa là người nào? Chính là tỷ tỷ cùng một mẹ với hoàng đế, trưởng nữ của tiên hoàng. Ninh đế lúc lên ngôi tuổi vẫn còn nhỏ, trưởng công chúa một tay nâng đỡ, làm trẻ nãi tuổi thanh xuân của bản thân. Khi hoàng thượng đã vững ngôi liền lui thân gả ột vị quan tam phẩm, không hề hỏi tới quốc sự nữa. Vô cùng được Ninh đế kính trọng, lúc gặp nhau kiên trì muốn thực hiện gia lễ bái kiến tỷ tỷ, ban danh Định Quốc, nữ nhi là Liên Trường công chúa cũng phong làm An quốc Quận chúa. Nếu không phải trưởng công chúa kiên quyết từ chối, thì ngay cả cháu gái cũng sẽ được phong tước. Suy nghĩ trong chốc lát, mới chợt hiểu nhớ tới một thứ muội đã đề cập với nàng về vị Vương tiểu thư thân phận tôn quý này, nhũ danh Tiểu Tiểu. Dĩ nhiên không phải là tên thật, chỉ là nàng trong sáng hào phóng, ở khuê tú là một người thích cười, lại không làm khó dễ hạ nhân, là thiên kim tiểu thư hiếm có.

Xem xong thư, Cố Lâm bật cười. Thái phu nhân đã thân thiết hơn nói, “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Tạ phủ Kinh Thành cuối cùng cũng có ngày yên tĩnh.” Nghĩ đến Tạ phu nhân đại khái sẽ chỉ có thể vui mừng đi đón dâu . . . cháu gái Định Quốc trưởng công chúa, con gái An quốc Quận chúa, không nói đến có nhà mẹ đẻ chắc chắn, trưởng công chúa là người có thủ đoạn biết tiến lùi như vậy nếu nuôi dạy cháu gái thì sẽ tốt đến mức nào?

Nàng đối với Thái phu nhân lại kính nể sâu thêm một tầng.

Từ Kinh Thành đến Mân Địa, thật không phải xa bình thường. Không nói Tân ca nhi mệt mỏi bị bệnh, khiến nàng lo lắng ôm vào lòng suốt cả đường, đệ muội lại dọa nàng một trận — vào cửa mới hai tháng, hỉ mạch đã hơn tháng, có thể nói là vừa vào cửa đã có hỉ. Người có thai, người bị bệnh, nàng không khỏi nóng nảy một chút, trên đường lại không bình yên, khiến tính nhẫn nại của nàng bị bào mòn, vén rèm đuổi mấy tên lang thang không có đường, Anh ca nhi nhìn đã quen lắm rồi, nhưng Quân ca nhi lại bị dọa không nhẹ. Thật may là cũng không tạo thành phiền phức gì quá lớn, bọn họ cuối cùng cũng bình an đến Mân Địa. Chỉ là Anh ca nhi bị thương nhìn huyện nha nửa ngày, lẩm bẩm, “Mẹ nó, huyện Đường Sơn. . . Thật vẫn có một huyện Đường Sơn . . . Ta còn tưởng rằng là do viết sai, thật sự có. . . Thật sự là. . .” Chờ dàn xếp xong, Anh ca nhi mới ấp a ấp úng nói, “Triệu quốc anh” là người ở Đài Loan không sai, nhưng tổ tiên là “người từ Đường Sơn đến Đài Loan”.

Chỉ là hần rất nhanh lại buồn bực, “Nghe không giống, lại nghe cũng giống, nhưng nghe không hiểu! Tổn thọ mất. . . tiếng Kinh Thành và tiếng phổ thông còn chưa học xong đó! ? Còn phải học cách nói ở Mân Địa này, thật đủ rồi. . .” Oán hận thì oán hận, hần vẫn phải đi theo Quân ca nhi đi sớm về trễ, mỗi ngày đều loay hoay hào hứng, so với lúc ở kinh thành vui vẻ hơn nhiều.

Quy củ ở Mân Địa so với ở Kinh Thành thả lỏng hơn rất nhiều, phụ nữ ra cửa không phải là chuyện hiếm có gì, cho dù là thiên kim tiểu thư nhà quan lại. Nàng thỉnh thoảng sẽ mang theo Tân ca nhi ra đường chơi, bên theo chỉ có Diễm Bạch — còn về phòng thân, mười hộ vệ cùng một chỗ cũng không bằng một tay của nàng.

Đệ muội tính tình hoà thuận e lệ, cùng nàng sống chung rất tốt. Mặc dù trời mưa quá nhiều, oi bức ẩm ướt, nhưng đối với nàng mà nói, cũng không tính là cái gì. Có thể có cuộc sống Thư Tâm sáng khoái như thế này đã là khó có được rồi.

Nhưng ngày nào đó gần tối, Anh ca nhi thần bí hề hề đem Tân ca nhi cứng rắn nhét cho nhũ mẫu mang đi, kéo nàng ra cửa.

“ . . . Tự ta biết cưới ngựa.” Cố Lâm có chút không hiểu được vừa xấu hổ. Mân Địa mặc dù dân phong cởi mở, nhưng nam nữ ở chung vẫn làm người khác chú ý. “Ta biết, hơn nữa nàng cưới giỏi hơn ta.” Anh ca nhi thoải mái trả lời, “Nhưng nàng không biết đường.”

Ra khỏi cửa thành, đi về phía trước hơn một dặm, liền nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn. Chạy vội tới bờ sông mọc đầy cỏ lau, một chiếc thuyền con nhẹ nhàng dao động, nhà đồ ngồi bên cạnh đang ngậm tẩu thuốc cười hì hì đứng lên gọi to, “Tạ đại nhân!”

“Đây là phần còn lại, chớ nói bần quan quít nợ đó.” Hấn ném cho nhà đồ một lượng bạc, rồi dìu Cố Lâm xuống thuyền, có chút vụng về cầm cây sào cao đẩy vào bờ, chèo thuyền ra giữa sông, phiêu phiêu荡荡.

Nheo mắt nhìn xung quanh không thấy ai, hấn liền ngồi xuống cởi giày vớ của Cố Lâm.

“Anh ca nhi chàng làm gì thế? !” Cố Lâm kinh hãi, muốn ngăn hấn lại.

“Đừng sợ, không có ai đâu, hôm nay cầm cá*. . . Nơi này cũng hoang vắng, sẽ không có người nhìn thấy.” Nói xong liền cởi hết giày vớ của Cố Lâm ra, lại chân tay vụng về tháo búi tóc của nàng.

(*) cầm đánh cá chăng??

“Anh ca nhi không nên náo loạn!” mặt Cố Lâm đã đỏ như rỉ máu.

“Ta không có náo a.” Anh Nhị gia có chút không giải thích được, lại có chút xấu hổ.

“Không, không phải nàng nói, nhất, rất muốn ‘xõa tóc đi chân trần đi thuyền nhỏ’ sao? Ta len lén luyện rất lâu đấy. . . Ngũ Hồ Tứ Hải trước, trước thiếu thôi. . .” . . . Đó không là câu nói trước kia sao? Tại sao hấn còn nhớ rõ?

Anh ca nhi lại hắng giọng một cái, “Này, cái đó. . . Thật ra thì ta...ta vẫn muốn như vậy, hát một Khúc cho nàng nghe. Ha ha, ta cũng biết rõ không hay, nhưng nàng muốn đi chơi thuyền nên ta chỉ biết bài này. . . Có thể trước kia cũng chưa ai hát cho nàng nghe. . .”

“ . . . Ừ.” Cố Lâm ôm đầu gối, nhìn lên ánh chiều dần dần buông xuống, cùng vầng trăng đang lặng lẽ mọc lên trên sông. Hấn quay lưng về phía Cố Lâm chèo thuyền, cảm thấy thẹn chết người. Nhưng lúc hấn vẫn còn lại quân dự bị đại hòa thượng, đã rất ước mơ đến lúc yêu, cũng vô cùng khát vọng có cơ hội hát một khúc lãng mạn. Lão bà sống chết theo đuổi mới được, làm sao có thể theo đuổi một lần nữa . . . Thằng thần nói, hấn vẫn luôn cảm thấy hồ đồ. Lăn lộn trên giường luôn thấy có điểm không thỏa mãn, thiếu một chút gì đó. “Lục đảo này giống như một con thuyền, ở trong đêm trăng lý dao a dao.

Cô nương nha, nàng cũng ở trong tâm hải của ta phiêu a phiêu.

Để cho tiếng hát của ta theo gió nhẹ, thổi rèm cửa sổ của nàng lên.

Để cho tâm sự của ta theo dòng nước chảy, không ngừng hướng nàng bày tỏ.

Bóng cây dừa rất dài, nhưng không che giấu được tình ý của ta, ánh trăng rực rỡ, càng chiếu sáng lòng của ta hơn.

Đêm Lục đảo yên tĩnh như vậy. . . Cô nương ơi, nàng tại sao cũng im lặng không nói?” Cổ họng của ta không thể nhu hòa một chút nữa sao? Hát xong, Anh Nhị gia có chút bị thương. Tại sao đem bài hát “Lục đảo tiểu dạ khúc” nồng nàn tình ý như vậy hát giống như quân ca hùng tráng uy vũ a a a!

Khó trách thân ái lão bà “im lặng không nói”, hấn thật muốn che mặt mà khóc rồi. J

Cố Lâm có lẽ là dao động rồi, thuyền nhỏ khê dao động, sau đó từ sau lưng ôm lấy hấn, kiễng chân ghé vào bên lỗ tai hấn, nhẹ nhàng nói ba chữ.

Cái này, Tri Huyện đại nhân, Tạ quan phụ mẫu, Anh Nhị gia, bị ba chữ yêu ngôn này kích thích đến mắt hồ rưng rưng.

Cuối cùng đem một chút còn thiếu đó lấp đầy rồi.

Hấn không dám xoay người, khàn khàn nói mười lần trăm lần. Cho đến khi nước mắt ẩm áp của Ngự tỷ nhi anh minh thân vô thắm ướt sau lưng.

Cái gì gọi là “Tâm thỏa mãn đến tràn đầy”, hấn rốt cuộc hiểu rõ. Có lúc, Quỳnh Dao A Di cũng rất có triết lý .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-giang-tien>